

Xà Yêu

Contents

Xà Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	80
25. Chương 25	84
26. Chương 26	89
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	98
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	112
34. Chương 34	115
35. Chương 35	119
36. Chương 36	123
37. Chương 37	127
38. Chương 38	131
39. Chương 39	135
40. Chương 40	138
41. Chương 41	142

42. Chương 42	145
43. Chương 43	148
44. Chương 44	151
45. Chương 45	155
46. Chương 46: Phiên Ngoại 1	159
47. Chương 47: Phiên Ngoại 2	162
48. Chương 48: Phiên Ngoại 3	167
49. Chương 49: Phiên Ngoại 4	171
50. Chương 50: Phiên Ngoại 5	175
51. Chương 51: Phiên Ngoại 6	180
52. Chương 52: Phiên Ngoại 7	185
53. Chương 53: Phiên Ngoại 8	189
54. Chương 54: Phiên Ngoại 9	196

Xà Yêu

Giới thiệu

Edit: Nguyệt Ảnh Thể loại : cổ trang, huyền huyền, yêu tinh, nhân thú, 1×1, phúc hắc ôn nhu thâm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-yeu>

1. Chương 1

“Ha...Ha ân...Ân a...”

Thu Trường Thiên vừa rên rỉ lại ra sức hưởng thụ nơi ẩm ướt kia đang bao chặt lấy tính khí cực nóng của chính mình, ra rức chuyển động, hai mắt híp lại nhìn chằm chằm thiếu niên sắc mặt ửng hồng dưới thân.

Thiếu niên tuy phối hợp không phải hoàn hảo, rên rỉ rối loạn lại lắc lư lung tung, nhưng hết thấy các động tác đều là xuất phát từ bản năng, không có kỹ xảo gì cả.

Thiếu niên tuổi không lớn lắm, thoạt nhìn quá mười ba, mười bốn tuổi, cho dù đã từng có làm qua nhưng hẳn kinh nghiệm cũng không nhiều.

Chính là thật sự quá sung sướng, trong nhà Nhạc Tiểu Lâu sao lại có một vật nhỏ khiến cho người ta thất hồn lạt vía đến vậy, hơn nữa quá nửa đêm hẳn còn ở trong đình viện du ngoạn...

Thiếu niên liền chạm vào nơi mập mạp hợp giữa bọn họ, giãy dụa xong ngồi dậy, kéo lấy tóc của Thu Trường Thiên.

Biết hẳn chính là bất mãn việc mình lơ đãng, “Hảo, hảo, ta chuyên tâm.”

Để bù lại dường như càng dùng thêm sức, cứ thế mà trườ sấp bên trong thân thể thiếu niên, thiếu niên quả nhiên thanh âm kêu lớn hơn, không thể tự mình di chuyển hậu đình, nhưng trong tay vẫn không buông tóc Thu Trường Thiên ra, bị lôi kéo da đầu làm hấn có chút đau.

Ôm lấy thiếu niên, để cho hấn ngồi trên người mình, hung hăng cắn lên trên cổ thiếu niên, thẳng đến khi cảm nhận được mùi máu tươi mới thấy mãn nguyện.

Thiếu niên đau đớn kháng cự, tay để ở trên khuôn ngực cường tráng của Thu Trường Thiên, lại không dùng được khí lực, hậu huyết không tự giác mà khép chặt lại .

“A...” Thu Trường Thiên khó nhịn được liền thở ra, thanh âm ngắt quãng “Nghĩ muốn kẹp chết ta sao, ân?”

Đôi mắt to tròn đen láy của thiếu niên nhìn thẳng vào Thu Trường Thiên, một tay sờ sờ vết thương trên cổ mình, thấy có chút tơ máu dính trên đầu ngón tay, liền vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm sạch.

Ánh mắt Thu Trường Thiên tối sầm lại, kéo lấy ngón tay thiếu niên liếm qua , đặt ở trong miệng mình cắn một cái.

“Người tên gì?”

Thiếu niên không nói mà chỉ nhìn Thu Trường Thiên.

“Theo ta đi.”

Thiếu niên hình như không hiểu hấn đang nói cái gì, chỉ cảm thấy dưới địa phương kia vẫn thực ngứa , ngồi ở trên người Thu Trường Thiên không ngừng đóng đưa cái eo nhỏ.

“Ân...” Thu Trường Thiên thực vừa lòng việc thiếu niên đang cầu hoan, “Đây là nguyện ý?”

Thu Trường Thiên đem thiếu niên xoay người qua, khiến cho hấn nằm úp sấp trên giường, hai chân mở ra hết cỡ, cái hông vênh lên cao, theo tiểu huyết sưng đỏ hấn lại như có ý trêu chọc mà đùa nghịch.

Thu Trường Thiên lấy tay cho vào bên trong tiểu huyết sờ loạn một hồi, đã muốn làm cho chất lỏng chảy ra, sau mới rút gươm xuất trận.

“...Ân a...A a...A a ân...”

Tiếng kêu của thiếu niên càng thêm kịch liệt, vừa khóc vừa rên rỉ vì khoái cảm đã lên tới tột đỉnh.

“Càng thích vị trí này, ân? Ha hả...”

Vô luận hấn trêu đùa thế nào, thiếu niên trừ bỏ rên rỉ vẫn là một câu cũng không nói, Thu Trường Thiên cũng chuyên tâm trước hậu huyết thẳng lưng di chuyển.

“...Ân a...Ha...Ân...Ân...A...A a a a a...”

Chuyển đổi tư thế làm cho vật nọ trong cơ thể thiếu niên đầu đá lung tung, tiếng kêu thương yêu lúc trước cũng bị thanh âm của thiếu niên phóng đảng phá tan không còn một chút.

Thẳng đến trời gần sáng, Thu Trường Thiên mới tận hứng buông tha thiếu niên đã muốn bất tỉnh, ngay cả khí lực tẩy trừ đều không có, liền ôm lấy thiếu niên say sưa đi vào giấc ngủ...

Bằng hữu của Thu Trường Thiên quả thật rất nhiều, nhưng Nhạc Tiểu Lâu là một người rất đặc biệt, nếu đem so sánh cùng đám bằng hữu thích ăn chơi đàng ***, vô sắc không vui, tiêu tiền như nước kia quả thực khác nhau một trời một vực, Nhạc Tiểu Lâu thật sự rất đứng đắn.

Nhạc Tiểu Lâu đã là một nam nhân hai mươi tám tuổi, cự tuyệt tất cả mọi lời dụ dỗ đến cả chạm qua nữ nhân đều chưa chạm.

Các bằng hữu của Thu Trường Thiên từng mua một thanh quan cực xinh đẹp cho Nhạc Tiểu Lâu, kết quả bị hấn giao trả, vì thế còn cùng các bằng hữu trở mặt, nói cái gì như loại sự tình này nhất định phải cùng thê tử tương lai mới có thể làm, điều này khiến cho Thu Trường Thiên cười đến đau cả bụng.

Gia tộc của Nhạc Tiểu Lâu lại có tiền có thế, lớn lên lại anh tuấn, ít nhiều cũng làm cho các tiểu thư thâm thương trộm nhớ, nhưng tên gia khóa Nhạc Tiểu Lâu này chính là không chịu thú.

Thời điểm Thu Trường Thiên cùng Nhạc Tiểu Lâu uống rượu, từng nghe hắn nói, tương lai nhất định phải lấy nữ tử mình thật sự yêu, bằng không thà rằng cả đời không cưới .

Thái độ hắn đối với loại việc này cũng không có ý kiến , bất quá đối loại sự tình kia Thu Trường Thiên thật sự không tùy tiện, bất quá cũng không ghét.

Có đôi khi cùng đám *hồ bằng cầu hữu (bạn xấu) chơi đùa đến phát chán, Thu Trường Thiên sẽ đến trang viên của Nhạc Tiểu Lâu ở vài ngày.

Thứ nhất vì yên tĩnh, hai là ngẫu nhiên có một quân tử bằng hữu tâm sự, Thu Trường Thiên còn có thể cảm giác được chính mình không chỉ là một thổ tài chủ chỉ biết hưởng thụ cùng tiêu xài.

Lần này ở nhà Nhạc Tiểu Lâu có phần hơi lâu, tính toán sáng mai liền lên đường rời đi.

Ai ngờ cư nhiên đêm đó ở đình viện bất ngờ gặp một vị tuyệt thế thiếu niên, giữa gió lạnh thiếu niên mặc một bộ quần áo mỏng manh, lộ ra làn da trắng như tượng ngọc, làm cho ánh mắt Thu Trường Thiên lưu luyến khó rời.

Vốn là nghĩ muốn lên tiếng hỏi han, thế nhưng thiếu niên kia lại chủ động tiến đến áp sát trước mặt. Thu Trường Thiên thụ sủng nhược kinh, thiếu niên trực tiếp ôm lấy hắn, thậm chí hôn lên cổ của hắn.

Thân thể thiếu niên có chút lạnh, nhưng vẫn tùy tiện khơi mào được nhiệt hỏa trong người Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng không phải quân tử giống Nhạc Tiểu Lâu, đối với bấu vạt đang muốn cầu hoan, nếu không hành động sẽ không phải là nam nhân.

Lúc đem thiếu niên ôm vào phòng, Thu Trường Thiên cũng muốn hỏi qua một chút về thân thể của tuyệt đại mỹ nhân này, bất quá đáng về kia sao lại vậy, người chủ động trước cũng không phải là hắn, bất quá hắn cũng là người biết thời biết thế, cho dù Nhạc Tiểu Lâu có trách móc cũng không thể nào xả lên người hắn. (Sh. Yumi: người ngụy biện)

Sau khi bị ôm lên giường, thiếu niên tựa hồ còn không rõ phát sinh chuyện gì, nhưng là dự vọng Thu Trường Thiên đã lâu chưa phát tiết, vì thế hắn không cho phép mình có cơ hội đổi ý.

Qua một đêm triền miên kịch liệt, ngay cả Thu Trường Thiên trong lĩnh vực tình trường hẳn là một cao thủ nhưng cũng suýt nữa không kiềm chế được.

Mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, ánh nắng sáng chói đã chiếu vào khe cửa, thiếu niên vẫn còn ngủ say xưa trong lòng ngực Thu Trường Thiên.

Buổi sáng sau khi phát tiết làm cho tâm tình Thu Trường Thiên thực sáng khoái, khẽ mỉm cười mà lẩn qua bên cạnh thiếu niên, quan sát vẻ mặt đang ngủ của y.

Thiếu niên bị động tác của Thu Trường Thiên làm cho thức giấc, mở to mắt nhìn hắn một cái, mới lại ngoan ngoãn tựa vào trước ngực hắn tiếp tục ngủ.

Thiếu niên nhu nhuận làm cho Thu Trường Thiên thực thích.

Dung mạo thiếu niên dưới ánh mặt trời càng thập phần xinh đẹp, làn da bạch ngọc dưới ánh nắng có chút tái nhợt, lông mi cong vút, đôi môi hồng hồng xinh đẹp đến mê người, nhớ tới tư vị tối hôm qua, Thu Trường Thiên nhịn không được liền hôn xuống.

Vốn là nghĩ muốn hôn lướt qua, nhưng thiếu niên thấy trước môi có cảm giác ẩm áp liền hé miệng, ánh mắt còn chưa có mở, đầu lưỡi đã muốn khiêu khích Thu Trường Thiên.

Thuận tiện hai người lại hôn càng sâu, thẳng đến khi muốn ngừng mà ngừng không được, chuẩn bị tái chiến một hồi.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, “Thu bảo chủ, ngài đã tỉnh?” (Tiêu : Đồ của nợ, đang hay ~*~) (Yumi: cái nì gọi là phá đám đó)

Hắn là khách nhân của Nhạc Tiểu Lâu, cho dù ngủ trễ một chút cũng không ai dám nói gì, nhưng là Thu Trường Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Thật vất vả mới không chế được dục vọng của mình, trả lời, “Đã tỉnh.”

“Vâng, ngài muốn tiểu nhân tiến vào hầu hạ?” (Sho. Yumi: người zô đi rồi có án mạng)

Thiếu niên mất hứng vì bị gián đoạn, vẫn ôm Thu Trường Thiên còn muốn hôn, Thu Trường Thiên trước muốn đẩy hắn, lại không dám dùng sức, bị thiếu niên đẩy đưa hôn vài cái “Không, không cần.”

“Vâng, vậy thỉnh Thu bảo chủ đến phòng khách dùng bữa.”

“Đã biết, người đi đi.” Thu Trường Thiên cảm giác thiếu niên này giống như một con thú nhỏ, hoàn toàn không hiểu ý tứ cự tuyệt là cái gì, hiện tại, Thu Trường Thiên cũng không nghĩ ra hắn còn bị người kia ấn xuống giường cưỡng hôn đến gần nửa ngày.

Tiếng bước chân đã đi xa, Thu Trường Thiên xoay người đem thiếu niên đặt ở dưới thân, “Còn dám nháo.”

Thiếu niên cười ha ha, dùng ngón tay gãi gãi khoe mắt.

Thiếu niên lúc cười lộ ra một loại phong tình quyến rũ đến lạ thường, ánh mắt hẹp dài như muốn trêu chọc đối phương, tối hôm qua trong cái môi nhỏ xinh đỏ hồng kia đã phát ra thanh âm khiến cho hắn mất hồn.

Thu Trường Thiên lúc này mới chú ý tới, dưới con mắt trái của thiếu niên có một vật nhỏ màu tím, chính là một khối tử sắc bảo thạch.

Thiếu gia người ta nhà giàu như vậy đương nhiên sẽ không đối trên mặt mình động tay động chân, chỉ sợ thiếu niên này là một tiểu quan được bao dưỡng a.

Như vậy cũng tốt, muốn mở miệng hỏi Nhạc Tiểu Lâu càng dễ dàng hơn.

Cũng không biết thiếu niên này cùng Nhạc Tiểu Lâu có cái quan hệ gì, nếu như là người của Nhạc Tiểu Lâu, như vậy hắn cũng chỉ có thể từ bỏ mà thôi.

Tất nhiên hắn yêu mỹ sắc, nhưng Nhạc Tiểu Lâu lại là bằng hữu tốt hiếm có, hắn sẽ không đến nỗi vì sắc mà làm tổn hại giao tình giữa hai người a.

“Người cùng Nhạc Tiểu Lâu có quan hệ gì?”

Thiếu niên mê man nhìn Thu Trường Thiên, “...Nhạc...Lưu...”

Thu Trường Thiên chau mày nhăn mặt, bộ dáng thiếu niên này thực kỳ quái, cực giống tiểu oa nhi đang tập nói.

Thu Trường Thiên chăm chú nhìn hắn, nói “Thu Trường Thiên.”

“Cầu...Thường...Thiên...”

“ Thu trường thiên.”

“Thu...Trường...Thiên...”

Thu Trường Thiên vừa lòng gật gật đầu, hôn lên trán thiếu niên một cái.

Lúc này dưới ánh mặt trời thiếu niên cùng bảo thạch trên tay phát ra một loại ánh sáng mê người, trong đôi mắt đen láy có chút mơ hồ, thiếu niên chậm rãi di chuyển, sau liền ghé sát bên cạnh Thu Trường Thiên, kề tiếp khế hôn lên trán đối phương.

“Thu...Trường...Thiên...”

P/s Tiêu : Trời ơi em đáng yêu quá

2. Chương 2

Thu Trường Thiên cố gắng khắc chế dục vọng do thiếu niên kia khơi dậy ít nhất đã tới ba lần, tự trấn an mình phải biết kiềm chế mới xứng danh nam tử hán đại trượng phu, hơn nữa phải khiến cho mỹ nhân kia tâm phục khẩu phục, không thể chỉ vì một chút khiêu khích nhỏ nhoi mà hành động nóng vội a.

Quay mặt ra ngoài nghĩ không nên nhìn tới đôi môi hấp dẫn cùng bàn tay đang sờ loạn của thiếu niên, hắn thật vất vả mới mặc được quần áo một cách tử tế, mới phát hiện thiếu niên này ngay cả đứng dậy cũng thực miễn cưỡng.

Thu Trường Thiên mặt nhăn mày nhíu, lại đem quần của thiếu niên kéo xuống, thiếu niên lập tức phát ra tiếng rên rỉ làm cho ai đó tâm dương khó nhịn.

“Tiểu quý *** đang.”

Lật thân mình thiếu niên lại, tách ra hai phiến mông tròn trịa, lộ ra tiểu huyết đã cho hắn thương yêu suốt cả một đêm qua, nơi đó tuy rằng không chảy máu, nhưng chỉ cần nhìn kỹ một chút cũng biết bị thương tổn đến lợi hại.

Thiếu niên xinh đẹp nhích tới nhích lui, Thu Trường Thiên vỗ xuống cái mông mấy cái, thiếu niên đau đớn liền hừ một tiếng, “Ngày hôm qua là lần đầu tiên?”

Trở thân mình đem một tay ôm lấy cổ Thu Trường Thiên, một tay sờ sờ chỗ bụng dưới trơn nhẵn của chính mình.

“Như vậy cũng có cảm giác?” Thu Trường Thiên thái độ lỗ mãng mà trêu đùa.

Cúi đầu lại là một nụ hôn nóng bỏng, tay liền thuận theo cọ sát trên tính khí đã muốn cương cứng mấy lần của thiếu niên.

“Ân ha...”

Miệng bị tách rời còn vướng chút dịch thủy bên khóe mép, thiếu niên thấy còn chưa đủ lại liếm liếm môi, một tay cũng theo Thu Trường Thiên cao thấp cọ sát vào nhau, thắt lưng cùng theo khoái cảm mà đóng đờ không ngừng.

Dưới khổ hạ của Thu Trường Thiên sớm đã trưởng lớn đến phát đau, thật muốn không quan tâm lại hưởng dụng một lần nữa.

Có thể tưởng tượng tiểu huyết của thiếu niên bắt đầu sưng đỏ đã muốn không chịu nổi, cắn chặt răng, hung tợn nói, “Coi như ngươi thiếu ta 1 lần, khi nào trở về lập tức trả nợ!”

Ánh mắt thiếu niên lộ ra vẻ mê ly, ý thức sớm đã bị khoái cảm đánh tan, chỉ có âm thanh làm càn lớn mật như trước, “...Ân a...Ha...Ha...A...A...Nha!...”

Răng nanh dùng sức cắn trên bả vai thiếu niên một cái, bất quá lần này không có cắn chảy máu, nháy mắt cảm thấy đau đớn, thiếu niên cũng bắn ra .

Thu Trường Thiên từng ngậm từng ngậm hít thở mùi vị *** mỹ trộn lẫn trong không khí đang quanh quẩn khắp căn phòng, cố gắng đè nén nhiệt hỏa trong cơ thể.

Tiểu *** đang này...

Lần này mặc quần áo cho thiếu niên hết sức suông sẻ, hắn đang buồn ngủ nên không có phản kháng hay động tác cản trở gì.

Chờ Thu Trường Thiên ôm thiếu niên đi ra khỏi phòng ngủ, Nhạc Tiểu Lâu đã ở trong phòng khách đợi hắn đã một canh giờ.

“Ngươi nói cái gì?” Thu Trường Thiên nhìn lại thiếu niên đang ngủ say giấc trong lòng ngực của hắn, trong ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

“Ta đã nói ta không biết tiểu hài tử này, không phải là người của ta.”

“Nhưng tối hôm qua là gặp hần ở đình viện.”

Đợi hồi lâu, còn chưa thấy Thu Trường Thiên đến dùng bữa, liền kêu người hầu tới gọi hần.

Xong lúc quay trở lại người hầu ấp a ấp úng nói, “Trong phòng Thu bảo chủ hình như có người.”

Nhạc Tiểu Lâu lập tức hiểu được. Thu Trường Thiên cho tới bây giờ cũng không phải chính nhân quân tử gì, trình độ háo sắc cùng với đám bằng hữu kia có điểm tương đồng, thậm chí còn vượt xa hơn hẳn, bất quá cho tới nay chưa thấy hần dẫn người khác vào đây, còn tưởng rằng tối hôm qua là do hần không chịu nổi cô đơn tịch mịch nên mới đi ra ngoài mua vui.

Nào biết chờ đợi Thu Trường Thiên thật vất vả, giờ lại quay ra hỏi tiểu hài tử trong lòng ngực hần là ai.

Nhưng tiểu hài tử này hần không biết nha...

“Trong nhà của người người làm nhiều như thế, có lẽ là do ai dẫn đến mà chưa bấm báo, người tra xét một lần nữa thử xem.”

Nhạc Tiểu Lâu ngẫm nghĩ một lúc, cũng liền thuận theo, “Hảo, ta lại gọi bọn hần tra xét.”

Mới vừa tra khỏi hết một đoàn người hầu, thiếu niên ở trong lòng ngực Thu Trường Thiên giật giật thân mình, lông mi đen dài chậm rãi mở ra, trong cặp mắt to tròn lộ ra con ngươi đen nháy, thật đúng là mê hoặc lòng người mà.

“Đói bụng?”

Lúc này trong lòng Nhạc Tiểu Lâu không ngừng thổn thức, phỏng chừng ngay cả chính Thu Trường Thiên cũng không biết giờ phút này đang lộ ra cái biểu tình gì, quả thực ôn nhu như nước.

Đáng tiếc thiếu niên cũng không có cảm kích, ngay cả nhìn qua cũng không có liếc hần một cái, ngược lại ngoác ngoác mắt nhìn thẳng đồng hồ ăn trên bàn.

Thu Trường Thiên nói sáng sớm hôm nay phải đi, cho nên đồ ăn thực phong phú.

Thời điểm Nhạc Tiểu Lâu chờ bọn hần, đã gọi người thay đổi đồ ăn tối hai lần, cho nên hiện tại đồ ăn trên bàn vẫn bốc đầy nhiệt khí.

Ngũ quan của thiếu niên phải nói thực xinh đẹp, ngay cả lũ yêu quái chuyên ve vãn người thường cũng chưa chắc có thể địch nổi vẻ mỹ hoặc mê người này, thời điểm hai mắt khẽ động, thực là không nói được loại phong tình kia quyến rũ đến mức nào.

Không chỉ có mỗi Nhạc Tiểu Lâu, ngay cả Thu Trường Thiên cũng chưa từng thấy qua người nào có thể nhìn đồ ăn mà lộ ra vẻ mặt này.

“Muốn ăn cái gì?” Có điểm mất hứng khi thấy Nhạc Tiểu Lâu chăm chú nhìn bộ dáng thiếu niên, đưa tay cầm đôi đũa, lại không che dấu cảm xúc buồn bực mà gấp thức ăn cho y.

Nhạc Tiểu Lâu đối tình yêu tuy không hiểu, bất quá nhân tình cố sự lại tương đối tinh thông, lập tức lấy lại tinh thần, cười lên thành tiếng.

Thu Trường Thiên cũng không có một chút ngưng ngừng, gấp khối rau xanh đặt vào trong bát, “Không ăn?”

Thiếu niên vẫn là không để ý đến hần, cũng không thèm nhìn đồng rau xanh trong bát.

Thu Trường Thiên lại gấp một miếng thịt gà, “Còn cái này?”

Thiếu niên lần này bằng lòng chịu nhìn miếng thịt trong bát, thế nhưng chỉ nhìn chăm chăm, trong mắt tràn ngập sự tò mò, hần không biết thứ tỏa ra mùi hương kia là cái gì.

“Người...Không phải là chưa từng ăn qua chứ?”

Câu hỏi của Nhạc Tiểu Lâu làm cho Thu Trường Thiên nhú mày, hần bắt đầu gấp một miếng thịt gà đến trước miệng thiếu niên, thiếu niên đột nhiên giơ tay đem thịt gà cùng đôi đũa hất xuống đất.

Tiểu hài tử này, thoát nhìn có điểm kỳ quái.

“Không thích sao?” Nhạc Tiểu Lâu có chút lo lắng nếu Thu Trường Thiên đối tiểu hài tử tức giận, tính tình hắn không tốt, nếu thực sự tức giận, tiểu hài tử này phỏng chừng sẽ bị chinh phục thê thảm a.

Người hầu lập tức đưa lên một đôi đũa mới, Thu Trường Thiên nhìn thiếu niên trong chốc lát, lại gấp lên một miếng thịt gà.

Tầm mắt của thiếu niên quả nhiên tập trung trên miệng người kia, ngay tại thời điểm hắn đưa tay nghĩ muốn gấp thức ăn, Thu Trường Thiên lại cấp thịt gà bỏ vào trong miệng.

Nhìn cái miệng mấp máy của Thu Trường Thiên, thiếu niên mặt không chút thay đổi nuốt một hơi nước miếng.

Nhạc Tiểu Lâu nhìn không được cũng liền nuốt một hơi nước miếng. [Tiêu : =)]

Thu Trường Thiên lại gấp một miếng thịt gà, đưa tới bên miệng thiếu niên.

Lần này thiếu niên không có hất xuống, bất quá cũng không hé miệng, tầm mắt của hắn đã không còn tập trung vào miếng thịt trên đôi đũa, mà là nhìn chăm chăm hai mắt của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên nâng đũa một lúc lâu, lại đem thịt đưa vào trong miệng của mình, bất quá cũng chưa nuốt xuống, chính là ngậm trong miệng, cúi đầu môi kề môi đẩy thịt gà vào trong miệng thiếu niên.

Uy, lúc này quả thực thành công, thiếu niên cuối cùng cũng hé môi, trong miệng tràn ngập hương vị thịt gà, đôi mắt của hắn trong nháy mắt tròn to, rồi mới trực tiếp nuốt xuống.

Nhạc Tiểu Lâu còn chưa kịp kinh ngạc, Thu Trường Thiên vừa hôn xong, phỏng chừng thiếu niên kia bị hù dọa mà trực tiếp nuốt xuống a, vội vàng đưa qua một ly trà.

Thu Trường Thiên sau khi tiếp nhận liền đưa toàn bộ nước trà tiến vào trong miệng chính mình, rồi lại dùng miệng uy thiếu niên uống.

Hương vị trà này rõ ràng làm thiếu niên có chút khó chịu, hơi nhíu mi một chút, bất quá vẫn là uống xuống.

Thu Trường Thiên mang theo một chút tức giận khê trách móc, “Sao không nhai?” [Tiêu: Ểm là xà mà, có nhai bao giờ đâu mà biết =)]

Thiếu niên không hiểu cho nên chỉ nhìn hắn, cái gì cũng chưa nói, tiếp tục nhìn chăm chăm đồng thịt gà trên bàn.

Thu Trường Thiên làm mặt lạnh không hề cử động.

Thiếu niên không cam lòng lại kéo kéo tay áo của Thu Trường Thiên, dùng ánh mắt nói cho hắn biết, ta còn muốn ăn a.

Giờ phút này Nhạc Tiểu Lâu cảm thấy thập phần quái dị, một nửa là vì thiếu niên này, còn lại cũng là bởi Thu trường Thiên.

Thu Trường Thiên ở trong mắt Nhạc Tiểu Lâu là một gia hỏa cột nhà, lúc nào hắn sinh khí sẽ đem đối thủ tiêu diệt hầu như không còn, tưởng rằng tính cách kia vĩnh viễn không thay đổi.

Đáng mừng chính là Thu Trường Thiên rất ít khi sinh khí, Nhạc Tiểu Lâu quen biết hắn đã hai mươi năm, cũng chỉ chứng kiến hắn phát hỏa quá một lần, bất quá thủ đoạn phi thường tàn nhẫn.

Chính là Thu Trường Thiên hiện tại thật sự khác lạ khiến Nhạc Tiểu Lâu hoài nghi có phải là bị đánh tráo hay không.

Khuôn mặt u ám của Thu Trường Thiên rất nhanh chóng phục hồi bình thường, lại đem thiếu niên bưng bình kia ôm vào lòng, chính là thiếu niên lại một lần nữa giãy giụa thân mình.

Không rõ vì sao Thu Trường Thiên không cho hắn tiếp tục ăn, muốn từ trong lòng ngực kia đi ra, nghĩ muốn tự mình gấp lấy, bất quá lại bị Thu Trường Thiên nhìn thấu nên gắt gao bắt lại.

“Người đâu, bảo phòng bếp làm cho vị tiểu công tử này một chút cháo thịt.”

“Vâng.”

Xem ra bát luận tiểu hài tử này có cái thân phận gì, chung quy vẫn phải để Thu Trường Thiên đem hắt mang đi a, xem ra có người nào đó lại bị rung động bởi tình yêu rồi a, ha ha ha.

Tác giả p/s : Tâm tình tốt, tình trạng tốt, buổi tối còn có một bát canh khai vị. Phiếu phiếu

~~Tiêu p/s : Bát canh khai vị sao =)))) Ta không thích có mỗi canh thôi đâu, thích ăn cả thịt nữa kìa =))))

3. Chương 3

Thời điểm đợi cháo mang lên, người hầu đã báo lại, trong trang cũng không có ai biết lai lịch của tiểu hài tử này, thậm chí còn chưa từng gặp qua.

Sắc mặt Thu Trường Thiên vẫn khó coi như trước, bắt quá cánh tay vẫn không có thả lỏng mà ôm chặt lấy thiếu niên.

Nhạc Tiểu Lâu đành phải bảo bọn họ tiếp tục điều tra, đồ ăn trên bàn sớm đã được đem đi hâm nóng, thiếu niên lại một lần nữa buồn ngủ.

Độ nóng của cháo nấu thực vừa phải, hương thơm đưa tới khiến cho thiếu niên liền mở mắt.

“Cũng nấu cho ta một chén.”

Thu Trường Thiên trừng (mắt) nhìn Nhạc Tiểu Lâu.

Nhạc Tiểu Lâu vô tội cười khổ, “Chờ người nửa ngày, cũng chưa ăn cơm.”

Thiếu niên không hề có ý tứ động thủ, Thu Trường Thiên tới gần thuận tay cầm lấy chén cháo, còn cẩn thận vừa khuấy vừa thổi.

Trong cháo cũng thả vài miếng thịt gà, bắt quá hương vị thịt gà cùng lúc trước bắt đồng, còn mang thêm một chút mùi vị thơm mát, làm cho Nhạc Tiểu Lâu cũng muốn ăn ngay bây giờ.

“Phải nhai, biết không?”

Thấy Nhạc Tiểu Lâu không khách khí mà ăn như heo, thiếu niên có chút lo lắng liền túm lấy tay áo của Thu Trường Thiên.

Thế nhưng Thu Trường Thiên lại múc một thìa cháo đưa tới trước miệng mình thổi thổi, lo lắng nói, “Phải nhai.”

Đột nhiên ánh mắt thiếu niên mở thật to trông thực đáng thương, cùng với tử sắc bảo thạch lúc này giống như cũng muốn rơi lệ.

“Thiên...”

Đột nhiên trái tim Thu Trường Thiên mãnh liệt co thắt, tay cầm không chắc làm muối trong bát rơi trên mặt đất, kèm theo một tiếng kêu thanh thúy vang lên.

“Hắn có thể nói được.” Thanh âm còn rất êm tai.

Thu Trường Thiên nắm chặt tay, tiếp nhận thìa cháo mới, cuối cùng uy thiếu niên một hơi.

Thiếu niên nhẹ nhàng tiếp nhận, bắt quá vẫn là trực tiếp nuốt xuống, lần này sắc mặt Thu Trường Thiên vẫn không tốt, nhưng cái gì cũng chưa nói.

“Thiên.”

Lại uy một hơi.

“Thiên.”

Tái uy một hơi.

“Thiên.”

“Câm miệng.” Thu Trường Thiên cảm thấy được mặt hắc có điểm nóng như lửa đốt, trái tim cũng đập không bình thường, có thể do hắc bị bệnh chăng.

Thiếu niên không nghe lời, còn muốn gọi hắc, Thu Trường Thiên đột nhiên di chuyển nhanh hơn, nhưng không thô bạo, trước khi thiếu niên lại mở miệng gọi tên hắc thì một hơi cháo thứ hai cũng liền truyền đến.

Nhạc Tiểu Lâu húp ngay một chén cháo nhỏ, sẽ không tái ăn.

“Tiểu hài tử này có thể nói được câu khác hay không?” Hắc hiện tại chợt thấy thực kỳ quái, tại sao không có gió lại cảm thấy rét run cả người, trên cánh tay bắt đầu nổi một tầng da gà.

Thu Trường Thiên vừa uy thiếu niên vừa nói, “Ta cảm thấy được hắc căn bản sẽ không nói.”

“Quái lạ, chẳng lẽ hắc không có người thân thích sao? Đừng nói là từ trong núi sâu tới nha?”

“Không biết,” nhớ tới bộ dáng nhiệt tình của thiếu niên tối hôm qua, Thu Trường Thiên nói ‘Có lẽ vậy, giống một con thú nhỏ, làm việc chỉ bằng bản năng.’

Nhạc Tiểu Lâu cười ha ha, mặc dù đang cười nhưng trong tâm lại dao động.

Tiểu hài tử này sao lại đột nhiên xuất hiện trong thôn trang hắc ở, tại sao không có người nào nhìn thấy, tại sao vừa xuất hiện liền khiến cho Thu Trường Thiên chú ý, vẫn là thắc mắc tên nhóc kia sao lại xuất hiện ở nơi này, hộ vệ trong thôn trang cũng không phải dễ đối phó, cho dù có là một cao thủ đi chăng nữa cũng nhất định không dám xâm nhập một mình.

Chẳng lẽ tiểu hài tử này là người có võ công tuyệt đỉnh?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Nhạc Tiểu Lâu, Thu Trường Thiên không một tiếng động ngoảnh mặt về phía sau lắc lắc đầu.

Tối hôm đó hắc cũng đã thăm dò qua, trong cơ thể thiếu niên không có một chút chân khí nào, bằng không hắc cũng không dám để cho một võ lâm cao thủ kề cận, hắc vẫn còn muốn mệnh dài trăm tuổi a.

“Cả người là mê a.” (Tiêu : QT dịch vậy, chắc ám chỉ em xà không có võ công)

“Chính xác.”

“Vậy ngươi muốn lo liệu thế nào?”

“Nếu không phải người của ngươi, đương nhiên là mang đi.”

Nhạc Tiểu Lâu cười trừ lắc đầu, “Trên đầu chữ sắc luôn có 1 cây đao.” (ý chỉ hao sắc có ngày chết thảm)

“Có phải rất xem thường ta hay không?” Hắc cũng không phải người nhu nhược không có năng lực tự bảo vệ mình, nếu thật sự có người muốn ám sát hắc, nghĩ đến cũng muốn xem thử kịch hay.

“Thiên?” Cháo đã muốn ăn sạch, cuối cùng thiếu niên có cơ hội mở miệng.

“Còn muốn ăn?”

“Thiên.”

Nhạc Tiểu Lâu nói, “Hắc tại sao lại gọi tên của ngươi?”

“Ban nãy vừa dạy hắc.”

“A.” Ai nha, hắc đối tiểu hài tử này thật sự có điểm hứng thú, chính là món đồ chơi tốt a.

“Thiên.”

Thu Trường Thiên thở dài, “Hắc hiện tại có phải hay không nghĩ đến, ‘Thiên’ chính là ý muốn ‘Ăn’?”

Nhạc Tiểu Lâu sững sốt, tiếp theo ha ha cười, “Không tồi, không tồi.”

Người hầu lại bấm báo, vẫn không có ai từng gặp qua thiếu niên, càng không biết hắc là ai.

“Người tính thế nào?”

Thu Trường Thiên hừ lạnh, “Theo kế hoạch, lên đường.”

Nhạc Tiểu Lâu có chút thất vọng, hắn có điểm hy vọng tiểu hài tử này có thể ở lâu thêm chút nữa, nếu Thu Trường Thiên không nghĩ mang tiểu hài tử đi, hắn thực muốn giữ lại nuôi dưỡng xem sao.

Nhạc Tiểu Lâu cách một bên bàn dự đồ thiếu niên, “Nhạc, Tiểu, Lâu, nói thử xem.”

Thiếu niên nhìn hắn một cái, cư nhiên dúm đầu vào trong lòng ngực của Thu Trường Thiên, xem ra cũng không thèm nhìn lại Nhạc Tiểu Lâu dù chỉ là một cái liếc mắt.

Nhạc Tiểu Lâu không nghĩ tới thiếu niên lại ghét hắn như vậy, sừng sốt một hồi. Thu Trường Thiên vừa lòng mà nắm thật chặt cánh tay.

Hành Lý đã sớm thu xếp xong, vốn định sáng sớm liền rời đi, bất quá hiện tại đã gần giữa trưa.

Nhạc Tiểu Lâu tiễn Thu Trường Thiên đến cửa chính, dường như Thu Trường Thiên không quá cảm kích.

Hắn không thích cưỡi ngựa, gió bụi long đong thực mệt mỏi, bất quá với địa vị hiện tại của hắn, đã muốn không có chuyện gì phải đến tay hắn, chỉ cần hảo hảo hưởng thụ là tốt rồi.

Lần này đến nhà Nhạc Tiểu Lâu, dẫn theo ba xe ngựa, chỉ có hộ vệ cưỡi ngựa.

Không tính đến mã phu, Thu Trường Thiên cùng thiếu niên hai người đã chiếm một chiếc xe ngựa lớn nhất, xa hoa nhất.

Thiếu niên vẫn bị Thu Trường Thiên ôm vào trong ngực, mắt mở to nhìn ngắm xung quanh, hai cái đùi còn nhàn nhả đung đưa.

Tuy rằng thiếu niên này chính là xinh đẹp kinh người, nhưng ai dám nhìn người của hắn?

Thật sự nếu có người dám chính là Nhạc Tiểu Lâu, trừ hắn ra mọi người còn lại đều cung kính cúi đầu, nhìn chằm chằm hướng trên mặt đất.

Thu Trường Thiên thực khó chịu với ánh mắt nhìn chăm chú của Nhạc Tiểu Lâu, “Hắn là người của ta.”

“Ôi.” Nhạc Tiểu Lâu chính là hâm mộ Thu Trường Thiên hơn vật nhỏ xinh đẹp kia, nghĩ không có ý tứ gì khác, bất quá Thu Trường Thiên vừa mở miệng lại dày đặc mùi vị dấm chua, làm cho hắn nhịn không được liền cười nhạt, “Hảo chua nha.”

“Hừ.” Thu Trường Thiên xoay người, trước ôm thiếu niên lên xe ngựa, vừa mới tiến vào liền đem rèm buông xuống, “Lên đường.”

Nhạc Tiểu Lâu đành phải tránh sang một bên, nói: “Bảo trọng.”

.....

Lúc này, một đoàn xe đi vào trong hồng phố liền dừng lại trước một tiểu quán.

Một vị nam nhân phi thường tuấn mỹ từ trong xe bước xuống, còn ôm trong lòng ngực một thiếu niên xinh đẹp, thiếu niên tò mò quay đầu nhìn trái nhìn phải.

Ban ngày người trong hồng phố cũng không ít, sau khi nhìn đến khuôn mặt của thiếu niên kia, tất cả mọi người đều kinh diễm.

Thu Trường Thiên lúc này trán đã nổi đầy gân xanh, điều này làm cho hắn có điểm bực mình.

Muốn đem thiếu niên thả lại trên xe, trừ bỏ hắn ai cũng không được phép ngắm nhìn.

“Thiên?” Thiếu niên gọi hắn, đột nhiên tay hắn bị nắm chặt, cảm thấy có chút đau nhói.

“Ngoan, chúng ta mua được đã.”

Thiếu niên nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, bất quá tay nắm cũng đã thả lỏng khí lực, thuận theo mà tựa vào trước ngực hắn.

Mới vừa xoắn bước tiến vào trong quán, lập tức có một nam tử đi tới mang theo mùi son phấn nồng nặc, tuổi của nam tử này so với một tiểu quan mà nói đã khá lớn tuổi, đang nhìn đến thiếu niên trong lòng ngực của Thu Trường Thiên, sau thoáng chốc trợn to mắt, bất quá rất nhanh lấy lại bình tĩnh, “Ồi chào, mừng gia đại giá quang lâm, ngài đây là...”

“Hắn bị thương.”

Ánh mắt nam tử đảo liếc liên hồi, rất nhanh liền hiểu ý, “Vâng, vâng, gia có thể đến sương phòng chờ một chút?”

“Dẫn đường.”

Mới vừa ngồi ở trong sương phòng một lúc, lập tức trước mắt liền có năm sáu loại hộp gấm mang lên.

“Gia, tiểu công tử thương tích như thế nào?”

Thu Trường Thiên im lặng trong chốc lát, “Có điểm nặng.”

Nam Tử lập tức lấy ra một cái hộp gấm, sau khi mở ra liền có hương thơm cỏ xanh nhàn nhạt truyền đến, “Đây là bích tinh cao, là linh dược giảm đau giúp tiêu tan sưng đỏ tốt nhất.”

“Hảo.”

Ánh mắt nam tử chợt lóe sáng cùng lúc xuất ra nụ cười nhỉnh bợ, “Tiểu nhân còn có vài loại cao dược rất hiệu nghiệm khác, không biết gia muốn nghe tiểu nhân nói hay không?”

“Hảo.”

Sau một nén hương (1 canh giờ), Thu Trường Thiên ôm thiếu niên rời đi, để lại một đồng ngân phiếu.

Buông mình xe xuống, Thu Trường Thiên còn đóng lại cửa nhỏ bên cạnh, rồi mới bắt đầu kéo quần thiếu niên xuống.

Thiếu niên vẫn còn đang nghiền cứu hộp gấm trong tay, sau khi mộng bị vỗ vài cái, mới quay lại đem lực chú ý đặt trên người Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên lấy lại hộp gấm trong tay thiếu niên, sau khi mở ra hộp bích tinh cao liền đặt sang bên cạnh, đem hai chân thiếu niên tách ra, thiếu niên cũng thuận theo mặc cho Thu Trường Thiên tùy ý hành động.

Nhưng là trong xe ngựa thiếu ánh sáng, Thu Trường Thiên vì muốn nhìn rõ hơn, liền đem cái mộng thiếu niên nâng cao, càng dùng sức áp hai chân hướng sang hai bên.

Thân thể của thiếu niên phi thường mềm mại, Thu Trường Thiên cũng phát hiện ra, cố ý đối thân thể hắn cọ sát vài cái, thiếu niên vẫn như trước mặt không đổi sắc, hai mắt đen bóng mở to không hiểu cho nên lại nhìn Thu Trường Thiên.

Thẳng đến lúc Thu Trường Thiên phun ra hơi thở áp lên thân thể của thiếu niên, tiểu tử này mới khẽ rên rỉ ra tiếng.

Thu Trường Thiên cười, lại cẩn thận kiểm tra tiểu huyết của thiếu niên, “Dường như đã bớt sưng đỏ.”

Hắn cư nhiên cũng không kêu đau.

Thân thể thiếu niên bị kích thích, cái mộng cũng nâng lên cao hơn, Thu Trường Thiên dùng một tay nhấc chân của thiếu niên lên, tay còn lại quệt một chút bích tinh cao, rồi mới nhẹ nhàng thoa lên tiểu huyết của thiếu niên.

“Àn...” Thiếu niên nhú mày nhăn mặt, cho dù chỉ thoáng qua, vẫn bị Thu Trường Thiên phát hiện.

“Đau sao?” Hoàn toàn không nghĩ tới kẻ đầu sỏ gây nên chính là mình.

“Àn...”

Xe ngựa đột nhiên lắc lư một chút, Thu Trường Thiên chưa kịp phòng bị, không cẩn thận làm một ngón tay tiến vào bên trong hậu huyết.

“A...” Hạ thân của thiếu niên bắt đầu có phản ứng.

“Thích sao?”

Thu Trường Thiên cười tà bắt đầu cảm thấy hứng thú, ngón tay không có rời khỏi cơ thể thiếu niên, trái lại còn làm càn mà trườn sát bên trong một phen.

Chợt hậu huyết của thiếu niên co rút lại, thân thể theo đó mà vận vẹo liên tục.

“Không nên cử động.” Thu Trường Thiên cảm thấy bên trong có điểm kỳ quái, đừng nói lại chảy máu nữa chứ.

Rút ngón tay ra, cứ nhiên phát hiện trên đầu ngón dính chút chất lỏng màu trắng.

Sững sốt một lúc, tiếp theo mới nhớ ra buổi sáng hôm nay chưa có giúp thiếu niên rửa sạch, bạch dịch của chính mình vẫn còn lưu lại trong đó.

Ánh mắt Thu Trường Thiên trầm ngâm một hồi, sâu trong thâm tâm chợt thấy có loại cảm xúc kỳ lạ, bất quá trước mắt đem cái thứ kia tổng xuất ra ngoài đã, rồi mới qua loa bôi được.

Thu Trường Thiên hành động có chút thô bạo, hạ thân thiếu niên căn bản có điểm phản ứng mà co rút trở về.

Sau khi bôi xong được, Thu Trường Thiên chưa có mặc lại quần cho thiếu niên, đem quần áo chỉnh sửa lại hảo, một lần nữa liền ôm đối phương vào trong lòng ngực.

Thiếu niên thấy được hậu huyết có cảm giác là lạ, không thoải mái mà nhích tới nhích lui.

Thu Trường Thiên đã cố gắng đấu tranh tư tưởng thật lâu vậy mà suýt chút nữa liền không kiềm chế nổi, “Đừng nhúc nhích.”

Phải đem toàn lực chú ý đến việc khác, nếu không chắc sẽ...A, đúng rồi!

“Người biết chứ không?”

Thiếu niên vẫn đang chuyển động.

“Chú ý nghe.” Thu Trường Thiên nâng mặt thiếu niên trực tiếp đối diện khuôn mặt chính mình, “Hiểu ta nói gì không?”

Ánh mắt thiếu niên nhìn hẩn. Có chút khó hiểu.

Thu Trường Thiên chỉ vào chính mình, “Thu Trường Thiên.” Rồi mới chỉ vào thiếu niên, “...”

Thiếu niên tựa hồ hiểu được một chút, chỉ vào đối phương, “Thu Trường Thiên...”

“Đúng,” Thu Trường Thiên chỉ vào chính mình, “Thiên.”

“Thiên...”

Thưởng cho thiếu niên một nụ hôn nhẹ lên trên trán, thiếu niên cũng hôn lại, “Người hẩn là không có tên a, ta đặt cho người một cái được không?”

Thiếu niên không nói gì.

Chỉ vào chính mình, “Thiên.” Lại chỉ vào thiếu niên, “...Huỳnh”

Đột nhiên ánh mắt thiếu niên mở to, có điểm không dám tin, chỉ vào chính mình, “Huỳnh...?”

“Đúng, thích không?”

“Thiên...Huỳnh...Thiên...Huỳnh...” Bộ dáng thiếu niên có chút ngây ngốc, chỉ đi chỉ lại không ngừng, trong miệng đọc lại không biết đã bao nhiêu lần.

“Đúng, Huỳnh của Thiên, người là Huỳnh của ta.”

Lúc này trái tim hẩn không hiểu sao lại co thắt mãnh liệt, Thu Trường Thiên dùng sức ôm lấy Huỳnh, nguy rồi, hẩn chỉ sợ thật sự đã bị bệnh a.

Tác giả p/s : yêu lão gia khỏ rồi sao? Yêu sao? Yêu sao? Yêu sao?...Nói lời yêu đi, phiếu phiếu.

Tiêu : Làm chương này mà tim bay tá lả, không ngờ Thiên tiểu tử nhà người cũng có lúc dễ thương như vậy =))) Ta là kết nhất cái câu:

“Huỳnh của Thiên, người là Huỳnh của ta” =>

4. Chương 4

Từ nhà của Nhạc Tiểu Lâu đến nhà của Thu bảo chủ cưới ngựa cũng mất một ngày, đi xe ngựa cũng phải ba ngày, bất quá lần này Thu Trường Thiên bọn họ ước chừng đã đi năm ngày đường còn chưa tới nơi.

Vết thương của Huỳnh khôi phục rất nhanh, một là do được phát huy hiệu quả trị liệu tốt, hai là vì Thu Trường thiên chăm chỉ bôi thuốc cho hắn.

Vốn hành trình nhằm chán đến cực điểm, Thu Trường Thiên cùng Huỳnh ở trong xe ngựa đều làm mấy việc trẻ nhỏ không nên nhìn.

Vuốt ve mái tóc mềm mại của Huỳnh, Thu Trường Thiên khoan khoái híp mắt.

Huỳnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua mới tiếp tục chuyên chú hầu hạ cái vật cực nóng đang tàn sát bừa bãi trong miệng y.

Mặt sau tuy rằng bị thương, nhưng mặt trên còn có miệng dùng được a.

Sau khi nghĩ thông suốt, Thu Trường Thiên liền dạy Huỳnh vì mình dùng miệng.

Bởi vì Huỳnh nghe không hiểu lời của hắn, thực làm cho Thu Trường Thiên khó xử một trận, bất quá rất nhanh liền nghĩ ra biện pháp.

Thu Trường Thiên ngậm lấy một ngón tay của Huỳnh, vừa liếm mút vừa khẽ cắn, Huỳnh thực thoải mái mà cũng chủ động ngậm lấy một ngón tay của hắn, bất quá Thu Trường Thiên lại đem Huỳnh ấn đến khó hạ.

So với ngón tay cái kia còn thô to hơn gấp nhiều lần, Huỳnh cũng không có lùi bước, học theo động tác của Thu Trường Thiên liền ngậm lấy.

Thu Trường Thiên rên rỉ ra tiếng, Huỳnh biết hắn là thoải mái mới có thể phát ra thanh âm đó, lại càng thêm ra sức hầu hạ.

“Ân...” Hạ thân đã sớm ướt át giật giật liên tục, ‘đát đát’ thuận theo những động tác của Huỳnh mà phát ra thanh âm *** mị thật khiến cho người khác mặt đỏ tim đập.

Đầu lưỡi dùng trên đỉnh đầu đỉnh liếm một vòng, thời điểm Thu Trường Thiên sắp phát tiết, liền đem Huỳnh ôm lên.

Vật nhỏ này thực đúng là tinh lực tràn đầy, mới thể mà đã muốn tiết thì sao còn mặt mũi nào nhìn y, chẳng lẽ cứ để chơi đùa cả ngày sao?

Tuy rằng đột nhiên tạm dừng cảm giác không tốt lắm, bất quá nếu muốn khoái cảm, cũng phải nhẫn nại một phen.

“Huỳnh ngoan, thưởng cho người.”

Huỳnh bị ôm lấy, hai chân tách ra quỳ gối trước thắt lưng của Thu Trường Thiên, mảnh rèm màu đen đơn độc sớm đã không che được cảnh xuân bên trong, không khí trong xe lúc này tràn ngập mùi vị hoan ái.

Thu Trường Thiên dùng ngón tay hướng lên hai điểm trước ngực của Huỳnh mà vận về liên tục, Huỳnh lập tức ưỡn ngực, khoan khoái mà vận vẹo thân thể.

“Thích ta ngoạn bên này?”

Biết “Thích” là có thể được càng nhiều, Huỳnh khê mở nửa con mắt “Thích...”

Thu Trường Thiên liếm liếm khoe miệng, đem một đầu nhũ ngậm vào trong miệng.

“A!...” Rõ ràng rất thoải mái, thân thể lại tự ý rụt lùi, Thu Trường Thiên lại dùng sức mút xuống, nhũ tiem bị lôi kéo đến nỗi có chút tê dại cùng đau nhói.

Huỳnh thích được hấn chơi đùa như vậy, điều này là hôm qua Thu Trường Thiên mới phát hiện ra. Hấn trước kia chơi đùa tiểu quan, dù thế nào cũng sẽ cự tuyệt không ngoạn đến chỗ kia của bọn họ.

Huỳnh lại dị thường thích, chạm vào nơi đó cùng chạm xuống hạ thân đều phát ra thanh âm hết sức mê người, còn có thể giống như bây giờ liều mạng ôm lấy đầu của hấn.

Tiểu lập ở trong miệng hấn một lần nữa lại cương lên, Thu Trường Thiên xấu xa liền lưu lại xung quanh một dấu răng.

“A ân...” Nâng đầu Thu Trường Thiên lên, lại đem một bên ngực bị lạnh nhạt đưa qua, “Thiên...Thích...”

Dốc hết sức mút xuống giống như muốn đem khóa anh đào kia nuốt vào trong bụng, trong tâm Thu Trường Thiên lại phát ra một loại khoái cảm kỳ lạ, nắm tay di chuyển đến cái mông trơn nhẵn của Huỳnh mà vuốt ve, cách một màn vải mỏng lộ ra một khe hở.

Huỳnh không khỏi tự giác liền co rút một chút, đem ngón tay Thu Trường Thiên kẹp lấy.

Đột nhiên bị đè ép, đôi chân trần trụi cứ thế bị tách ra, hai tay Huỳnh còn đang ôm lấy cổ Thu Trường Thiên không chịu buông ra, “Thiên...Thích...” Hấn vẫn còn muốn.

“Để cho ta xem nơi này của ngươi một chút.”

Tiểu huyết đã giảm sưng đỏ, trước đó không lâu mới bôi lên thuốc mỡ, vậy mà giờ lại tùy tiện mà kẹp lấy hai ngón tay của Thu Trường Thiên.

“Vẫn là nóng như thế...”

Vẻ mặt của Huỳnh có điểm say mê, từng tiếng thở ngắt quãng vang lên. Thiên lại muốn cho hấn dùng cái được kia sao?

“Chúng ta đổi loại thuốc mới.” Thu Trường Thiên lại cười tà một cách xấu xa, đáng tiếc Huỳnh nhà ta không hiểu đó là cái ý tứ gì.

Thu Trường Thiên lấy ra một hộp gấm lúc trước mới mua được ở hồng phố, mở ra hộp gấm màu nâu, bên trong thuốc mỡ một nửa là trong suốt, 1 nửa còn lại cùng màu với hộp gấm, bất quá mới vừa mở ra liền tản mát hương khí nồng đậm.

Thu Trường Thiên tuyệt không khách khí vét ra một mảng lớn, động tác cũng không ôn nhu mà xoa lên tiểu huyết ẩm ướt của Huỳnh.

Hương vị hảo nồng, Huỳnh không thích, bất quá cũng không có ngăn cản.

Qua một lúc, hương vị kia có chút phai nhạt hơn rất nhiều, Huỳnh dần dần buông tay Thu Trường Thiên ra.

Hấn cảm thấy được chỗ Thiên chạm vào dường như nóng như lửa đốt, từ từ lan tỏa khắp toàn thân, vừa nóng vừa tê dại lại có chút đau nhói, hơn nữa còn thập phần ngứa ngáy khó chịu.

Tay Huỳnh tự vuốt ve trước ngực chính mình, dấu răng vừa mới bị Thiên lưu lại còn đau một chút, chính là không rõ cảm giác đau thế nào, hấn cảm thấy được dường như đang bị dục vọng cuốn đi.

Hơi thở của Huỳnh vẫn ồ ồ như trước, bất quá phảng phất một tia si mê, mặt cũng đỏ ửng trông thực đáng yêu, ngay cả ánh mắt của hấn đều giống như đang khát cầu trước Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cảm thấy được hần không nên tiến vào vội, có thể liền như vậy sẽ tiết ra máu.

Lúc hần đem vật nọ để trước tiểu huyết của Huỳnh, Huỳnh thậm chí còn không có cảm giác.

Thế nhưng ở bên ngoài đã ẩm ướt còn nóng đến vậy, Thu Trường Thiên không dám tùy tiện tiến vào, hít thở sâu vài lần, chậm rãi đi vào.

“A a a a...Ân a...Ha...Ha...A...”

Thu Trường Thiên không còn tinh lực dư thừa để áp chế chân của Huỳnh, nhưng đôi chân thon dài kia lại chủ động kẹp lấy thắt lưng hần, phối hợp nhịp nhàng mà hướng cái vật nọ đưa liên tục.

Ôm lấy Huỳnh, để cho ngấn ngồi lên đùi mình, lại hạ xuống hướng phía trước sát nhập, hiển nhiên hiểu rõ làm như vậy càng có thể khơi mào nhiệt khí của Huỳnh.

Sau đó Thu Trường Thiên có điểm hối hận khi sử dụng thuốc mỡ có thành phần kích thích tình dục, bình thường Huỳnh rất ít khi biểu hiện *** loạn như vậy, sau khi sử dụng quả thực biến thân dã thú, dường như muốn đem hần ăn sạch vào bụng.

Thu Trường Thiên suy tư, quyền chủ động còn có thể ở trong tay mình nữa không đây.

Hai người từ lúc trước đã chơi đùa đến nửa ngày, cuối cùng khi kết hợp không thể kiên trì được bao lâu, rất nhanh liền cùng nhau tước vũ khí đầu hàng.

Thu Trường Thiên lại đặt Huỳnh ở dưới thân, từ phía sau tiến nhập một lần, đem hai chân của Huỳnh đặt tại trên vai mình lại làm một lần nữa. (ặc, * há mở *)

Người đánh xe ngựa cả trán đều toát mồ hôi lạnh, đường núi hoang vu gập ghềnh, thế mà hai vị chủ tử bên trong vẫn có thể tiếp nhận loại tình huống này, hần chỉ có thể cố gắng đánh xe cẩn thận, nhưng vẫn không tránh được bánh xe liên vấp vào một hòn đá nhỏ.

Xe xóc nảy một chút, cùng lúc làm trái tim xa phu (người đánh xe) đập mạnh liên tục, rất sợ phá hư giây phút tình thú của hai vị chủ tử bên trong.

Tất cả hộ vệ bên cạnh xe ngựa đều xanh mặt, lúc này không khí bên ngoài thập phần quỷ dị.

Lúc đầu bọn họ nghe thấy thanh âm ái muội phát ra từ bên trong còn nhin không được mặt đỏ một chút, nhưng đã liên tục năm ngày đều như vậy, không tránh khỏi việc mọi người nhin không được đầu đầy hắc tuyến.

Ngay cả hộ vệ dẫn đường cũng phải lên tiếng nói chuyện. Thật là, chủ tử cũng quá cường a.

Tác giả p/s : Một chết lão gia khóa, lão tay lão chân nữa ~ viết một chút H cũng thật là không dễ dàng. Nếu thích hãy ném cho ta một phiếu đi ~ hắc hắc.

5. Chương 5

Trời còn chưa tối Thu Trường Thiên đã sai người tìm khách *** (nhà trọ).

Dù sao hần cũng không cần vội vàng, trong nhà cũng không có việc gì cần hần xử lý.

Sau khi gỡ trò *** loạn liền cùng Huỳnh tắm rửa sạch sẽ. Ăn xong cơm tối, mặt trời vừa khuất núi liền ôm lấy người kia nhảy lên giường đi ngủ.

Màn đêm buông xuống.

Thu Trường Thiên đột nhiên mở to mắt, nhìn thiếu niên xinh đẹp đang e ấp nằm trên người mình, chờ tầm mắt hoàn toàn thích ứng với bóng đêm, nhìn xung quanh, rồi mới nhẹ nhàng đem thiếu niên từ trên người mình để xuống.

Huỳnh nhanh chóng mở to hai mắt, bất quá sau khi xác nhận được người đùa nghịch mình là Thu Trường Thiên, lại chậm rãi nhắm mắt ngủ tiếp.

Thời điểm bị Huỳnh nhìn đến, trái tim Thu Trường Thiên quả thực đập mạnh đến nỗi như muốn nổ tung.

Việc này thực không bình thường, gần đây hắn luôn luôn bị như vậy, lại phác tác thường xuyên hơn, không biết bị bệnh hay là trúng độc đây a.

Hôm nay cố ý kéo dài hành trình, nhất định phải tìm Qùy nhờ hắn xem bệnh.

Huỳnh không có tái mở mắt, thân thể cứ theo hơi thở chậm rãi phập phồng, Thu Trường Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm hồi lâu cũng không có chớp mắt.

Tối hôm nay không có trăng, thế nhưng giờ phút này Thu Trường Thiên lại thấy rất rõ ràng, nhất là dưới con mắt trái kia lại có một khối bảo thạch màu tím.

Thình thịch thình thịch...

Trái tim lại đập mạnh đến lợi hại, Thu Trường Thiên dùng một tay đè ngực phải, tay chân nhẹ nhàng khẽ lấy áo khoác mặc vào.

Hắn không muốn kinh động tới hộ vệ, cửa sổ mở ra một khe hở, thoáng cái bóng người đã không thấy tăm hơi đâu.

Lúc Thu Trường Thiên nghiêng mình nhảy qua cửa sổ, Huỳnh từ trên giường ngồi dậy.

Chân móng từ trên vai rơi xuống, da thịt trắng ngần cứ thế lộ ra, Huỳnh dụi hai mắt, không rõ tại sao Thiên lại len lút rời đi.

Nếu Thiên thực sự không cần y, y cũng không thể đi theo được nữa.

Lát nữa sẽ trở về sao? Có thật là sẽ trở lại?

Huỳnh mệt mỏi tựa lên thành giường lo lắng, lại ngáp một cái thật to.

Cùng Thiên ở chung thật tốt, hắn còn muốn tiếp tục ở lại bên cạnh Thiên.

Không biết đã đợi bao lâu, đến lúc Huỳnh đã muốn ngủ, đột nhiên trên nóc nhà truyền đến tiếng động bất thường.

Huỳnh chậm rãi mở to mắt, là con chuột sao?

Không đúng, con chuột sẽ không tạo ra âm thanh lớn như thế.

Nhưng mà là cái gì ở trên nóc nhà ?

Thiên?

Nóc nhà bỗng chốc đổ sụp , người từ trên nóc nhảy xuống, vung lên trường đao sắc bén hơn nữa khí lực cũng rất mạnh, đem cái giường chém làm hai .

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không có, máu tươi lại bắn lên mặt tên thích khách.

Nghe được tiếng động hộ vệ rất nhanh xông vào phòng, vừa nhìn thấy liền sửng sốt “Chủ tử!”

Một thích khách nhanh chóng xoay người nhảy về hướng cửa sổ chạy trốn.

Hộ vệ do Thu Trường Thiên mang theo đều là những cao thủ lão luyện, thất thần trong nháy mắt, cũng không làm cho bọn họ yếu thế, ngay lập tức liền xông tới áp chế mấy tên thích khách.

Từ trên nóc nhà mấy tên thích khách bịt mặt nhảy xuống, cùng hộ vệ về đánh nhau một trận.

Người hầu cùng hộ vệ vừa mới ngủ cũng liền chạy tới đứng xung quanh, nhất thời bất phân thắng bại.

Thu Trường Thiên chậm rãi đi trên khu phố vắng tanh không một bóng người, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Hắn đêm khuya quấy rầy làm cho Quỳnh rất tức giận, nhưng mà vừa nghe được người kia có thể trúng độc liền lập tức đứng lên chẩn bệnh cho hắn.

Thấy mặt Quỳnh càng lúc càng nhăn nhó, Thu Trường Thiên nhất thời còn nghĩ phải chăng đã hết cách chữa.

Hơn nữa còn muốn hắn kể rõ bệnh trạng, không biết Quỳnh có phải là hoài nghi Huỳnh hay không, dù sao hắn cũng không rõ lai lịch người ấy, mấy ngày nay lại cùng Thu Trường Thiên như hình với bóng, liền hỏi rất nhiều chuyện liên quan tới Huỳnh.

Thu Trường Thiên cũng thành thật khai báo, dù sao cũng đã rất mất mặt, hắn liền hùng dũng kể hết, lại còn nói việc Huỳnh trở nên *** đáng lạ thường.

Vậy mà sau khi Quỳnh nghe hắn miêu tả xong lại cứ nhiên cười ha ha, “Người không trúng độc, bắt quá cũng không được bình thường a.”

“Đây là ý gì? Không phải độc chẳng lẽ ta thật sự bị bệnh?”

Quỳnh gật gật đầu làm ra vẻ hết thuốc chữa, “Bắt quá ta trị không được.”

Thu Trường Thiên nghĩ Quỳnh là ngại phiền toái, “Người là danh y đệ nhất thiên hạ, còn có bệnh gì người chữa không được?”

“Ha ha, bệnh của người ngay cả thần tiên đều chữa không được.”

“A,” Nghiêm trọng vậy sao, “Sẽ chết sao?”

“Ha ha ha, việc này ta cũng không biết.”

Thái độ của Bạch Quỳnh đối với bệnh trạng của hắn thực khiến Thu Trường Thiên phi thường hoài nghi, nghĩ muốn trước mắt có nên tìm đại phu khác chuẩn bệnh hay không.

“Bắt quá chỉ có người mới biết bệnh của mình là gì ” Quỳnh cười một cách gian tà “Bệnh này của người, chỉ những lúc ở cùng nam sủng kia mới lại phát tác có phải hay không?”

“Có lẽ vậy, mấy ngày nay mới mắc phải.”

“Vậy nguyên nhân đều xuất phát từ hắn” Tâm tình Bạch Quỳnh không tốt liền nắm chặt tay áo, hơn nữa nửa đêm đang ngủ ngon lành lại bị tên ngốc tử kia dựng dậy làm hắn phải rời giường, đã sớm oán hận đến nỗi muốn đập cho tiểu tử kia một trận “Ta đang bận nghiên cứu một con trùng, không tiện.”

Lời giải thích của Bạch Quỳnh không làm cho hắn thoải mái thêm chút nào, Thu Trường Thiên biết nói thế nào cũng vô dụng, liền đứng lên cáo từ.

Ôm ngực, trong đầu nghĩ đến lời Bạch Quỳnh vừa nói, lại nói do Huỳnh, nguyên nhân tự chuốc lấy phiền phức là sao?

Ngay cả nói Huỳnh còn không biết, muốn tìm thể nào được a.

Thở dài, một trận gió lạnh thổi qua, trong không khí mang theo mùi máu nhè nhẹ.

Tâm tình Thu Trường Thiên chợt tỉnh táo, hướng gió kia...

Dưới chân dùng sức, thi triển khinh công hướng về khách *** bay tới.

Xa xa thấy không rõ lắm, chỉ biết khách *** cùng ban ngày hoàn toàn bất đồng, cửa sổ bị phá hỏng, nóc nhà cũng đổ nát.

Trong lòng Thu Trường Thiên lo lắng không thôi, không dám tùy tiện tiến vào, trực tiếp đá văng của đại môn, liền thấy tất cả mọi người đều đứng trong một gian phòng.

Có chuyện!

Vội vàng đi vào gian phòng.

“Chủ tử!” Phát hiện Thu Trường Thiên đi vào, người hầu nhanh chóng cầm đèn chạy đến, ánh đèn chiếu rõ khuôn mặt xanh mét của mọi người “Công... Công tử...”

Đứng từ chỗ này Thu Trường Thiên cũng có thể ngửi được mùi máu tanh nồng nặc “Xảy ra chuyện gì?”

Toàn thân người hầu run lên cầm cập, đã muốn thở không ra hơi, Thu Trường Thiên lại hướng về phía hộ vệ bên cạnh, sắc mặt bọn họ cũng thập phần khó coi, có vẻ tình trạng không khá hơn nhóm người hầu là mấy, chỉ có một người trên mặt be bét máu tiến tới nói rõ mọi chuyện.

Đẩy người hầu đang ngăn trước cửa ra, trái tim Thu Trường Thiên dường như muốn từ trong cổ họng nhảy vọt ra ngoài, làm hắn có chút đau đớn hít thở không thông.

Hắn sợ hãi, thật sự rất sợ, hắn sợ phải thấy thi thể nhiễm đầy máu của Huỳnh.

“A!!!”

Nghe được tiếng kêu thảm thiết trong phòng, Thu Trường Thiên mắt liền tròn to còn có người sống!

Trong phòng quả thực giống như địa ngục của quỷ.

Ngoài những phần chân tay đứt cụt, trước mắt toàn là những thi thể dính đầy máu tươi, dường như da thịt không một chỗ nào còn nguyên vẹn, lúc này không khí trong căn phòng thập phần đáng sợ.

Huỳnh ngồi bên cạnh hắn, quay lưng về phía cửa, thân mình trắng trẻo tựa bạch ngọc lúc trước giờ lại đầm đìa máu, ánh sáng bên ngoài hiện rõ người đang ngồi trước mắt, máu tươi vừa vắn nhuộm đầy vai tựa hồ như đang khoác lên một chiếc áo choàng đỏ thẫm.

Huỳnh hướng về phía thích khách ới ra một cái gì đó, nhìn kỹ đúng là một miếng thịt của tên thích khách kia.

Thấy ngọn đèn của người hầu đang cầm trên tay in bóng dáng thật dài của Thu Trường Thiên, Huỳnh chậm rãi xoay người.

Đó là một cặp... Mắt màu tím, đồng tử dài hẹp, giống như kim châm nhọn hoắt phóng thẳng vào tim Thu Trường Thiên.

Bảo thạch dưới mắt trái của hắn đã biến thành màu đỏ tươi, toàn bộ cầm dưới dính đầy máu, nhỏ giọt chảy dọc xuống đất...

“Thiên...”

Tiêu : Chương sau có vẻ mệt lắm đây =((((

6. Chương 6

Đồng tử của Huỳnh dần dần khôi phục bình thường, bảo thạch màu đỏ dưới mắt trái cũng trở về màu sắc ban đầu.

“Thiên...” Hắn đã trở lại.

Huỳnh rất vui mừng, gắng gượng đứng lên, máu dính đầy trên sàn nhà khiến hắn bị trượt chân ngã nhào trên mặt đất.

Thu Trường Thiên vẫn đứng tại chỗ nhìn người đã ở bên mình như hình với bóng suốt năm ngày qua, thiếu niên xinh đẹp ấy đã làm cho trái tim hắn co thắt mãnh liệt, hiện giờ đang trượt chân ngã trước mặt hắn.

Hắn không dám tiến lên giúp ...

Huỳnh tựa hồ không có phát hiện ra ý tứ của Thu Trường Thiên, sau khi đứng lên liền từng bước hướng về phía hắn đi tới.

Thu Trường Thiên đã muốn lùi bước, nhưng dường như chân lại bị hóa đá tại chỗ không cử động được.

Hộ vệ bên cạnh bị bộ dáng đáng sợ cùng cách hành xử tàn nhẫn của Huỳnh ban nãy dọa đến sợ xanh cả mặt, nhưng vẫn tuân theo bản năng phải bảo hộ chủ tử.

Thu Trường Thiên lão đảo một chút, được hộ vệ đỡ ở phía sau, trước mắt mấy người bọn họ là thân thể trần trụi của Huỳnh dính đầy máu cùng ma tính bao quanh vẫn chưa hề biến mất.

Rõ ràng sắp tới gần Thiên, lại bị đám người này cản trở, nếu như lúc bình thường Huỳnh có lẽ còn có thể chờ đợi, nhưng là cả căn phòng lại tràn ngập mùi vị kích thích cảm quan của y, vừa rồi trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị máu tươi, thú tính bị kích thích lại phát tác, y nghĩ muốn áp chế nó nhưng lại không không chế được.

Nháy mắt đồng tử lại biến hình dạng dài hẹp, hốc mắt đỏ lên, cằm dưới dính đầy máu lập tức phồng lớn, lộ ra răng nanh thật dài, trong cổ họng phát ra tiếng gầm khàn khàn.

Hắn đang bộc phát uy lực...

Với cách thức của một dã thú.

Hộ vệ đều bị dọa sợ, sững sờ cả người, nhưng vẫn giữ lên vũ khí ngăn cản Huỳnh, không một người dám di chuyển.

Huỳnh có điểm tức giận, nhưng vẫn cố gắng đè nén bản tính dã thú.

Đây là thuộc hạ của Thiên, không thể tùy tiện giết.

“Thiên...”

Thu Trường Thiên giật mình, thiếu chút nữa đã quên, yêu quái này, chính là Huỳnh xinh đẹp thường nằm dưới thân khát cầu hắn đây sao.

Răng nanh của Huỳnh cũng chưa thu lại, nhưng vẻ mặt đã không còn tàn bạo như trước, cũng không có ánh mắt khát máu đến dọa người.

Lão đảo một cái, Huỳnh thiếu chút nữa lại ngã sắp xuống.

Thu Trường Thiên cuối cùng phát hiện có điểm bất thường, “Người bị thương?” Trong giọng nói lại có điểm lo lắng mà hắn chưa kịp nhận ra.

Huỳnh nghe không hiểu, hắn hiện tại thậm chí nghĩ muốn ở bên cạnh thân thể ấm áp của Thiên.

Người hầu run rẩy giữ đèn hương vào người phía trước, Đúng vậy... Là bị đao sát thương.”

Thu Trường Thiên theo bản năng đẩy hộ vệ đang chắn ở trước mặt hắn ra, đi đến bên cạnh Huỳnh.

Răng nanh của Huỳnh đã thu trở về, con người cũng đồng thời khôi phục, bất quá khoảnh khắc Thu Trường Thiên đến gần Huỳnh liền ngã nhào vào lòng ngực hắn.

“Chủ tử!” Hộ vệ lo lắng thấp giọng gọi.

Tâm tình Thu Trường Thiên lúc này cũng thực phức tạp, toàn thân Huỳnh đều là máu, căn bản không biết đâu là của hắn đâu là của thích khách.

Hắn rốt cuộc là người hay yêu, hắn tiếp cận mình có mục đích gì....

Còn tình trạng của hắn.

“Tìm đại phu, nhanh lên.”

Ổng tay áo bị Huỳnh bắt lấy, liều mạng mà hướng vào trong lòng ngực của hắn cọ xát, Thu Trường Thiên căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ôm lấy cơ thể lạnh cóng, Thu Trường Thiên cảm thấy y phục của mình ẩm ướt đến lợi hại, dừng một chút, liền đem Huỳnh còn đang chui trong lòng hắn đẩy ra.

Một vết đao chém dọc từ thắt lưng thẳng tới bắp đùi, máu vẫn đang chảy lênh láng, thoáng nhìn qua miệng vết thương có thể thấy cả xương.

Ôm lấy Huỳnh, trong lòng Thu Trường Thiên đau đớn không thôi , quay đầu nhìn lướt qua căn phòng tối tả cùng cái giường đã bị đập nát tới tận thâm.

“Đổi phòng khác, nhanh lên.”

Lão bản khách điểm sớm đã bị dọa đến nỗi phải chui vào trong chăn trùm kín người không dám ra, tình hình lại đang gấp rút, hộ vệ đành phải dẫn Thu Trường Thiên tới gian phòng nghỉ ngơi của mình.

Dem Huỳnh bế lên giường, đem vật áo của mình xé xuống , thuần thực băng bó lại vết thương của Huỳnh.

“Mau thúc giục đại phu, nói cho hắn biết có người đang bị thương rất nặng.”

Huỳnh mở mắt, tay vẫn túm lấy tóc của Thu Trường Thiên, cứ nhiên tiếu hài tử lúc này không biết sống chết thế nào vẫn hướng hắn cười cười.

Huỳnh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng y không thích cảnh tượng Thiên đứng ở xa xa nhìn y như vậy, y thích được Thiên ôm vào lòng, chạm vào y, hôn y, còn đem cái vật gì đó chen vào trong thân thể y.

Tâm trạng của Thu Trường Thiên rối bời, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, người hầu bưng tới chậu nước giúp Huỳnh lau người, chuẩn bị khăn mặt ướt nhưng vẫn không dám tiến tới.

Thu Trường Thiên đành phải đón nhận, chính mình tự làm.

Tuy rằng nhìn qua thực rất dọa người, bất quá sau khi đem máu lau sạch da thịt trắng hồng như trước liền hiện ra, nhưng đồng thời cũng lộ rõ miệng vết thương, thịt bên trong lòi ra ngoài, trông hết sức kinh khủng.

“Người đâu.”

“Chủ tử.”

“Thích khách là ai?”

“Việc này...” Hộ vệ khó xử nhìn Thu Trường Thiên, “Không còn người sống, y phục lại giống nhau, vũ khí tuy sắc bén tinh xảo nhưng không có dấu hiệu của một băng nhóm nào khác, cho nên tạm thời chưa tìm ra manh mối.”

“Bọn họ muốn giết ai? Ta, hay Huỳnh?”

“Theo quan sát hắn là muốn ghết chủ tử. Thích khách phá nóc nhà chém thẳng xuống giường, căn bản không có kiểm tra người trên giường là ai, chém được một đao bọn chúng liền muốn đào tẩu, chờ chúng ta ngăn lại. Rồi mới...Huỳnh công tử liền từ trên giường nhảy xuống, thích khách cũng không có tiếp tục hạ sát người nào nữa.”

“Lui xuống.”

Hộ vệ nhịn không được liếc mắt nhìn thoáng qua thiếu niên đang nằm trên giường, cúi đầu lui ra.

“Đổi nước.”

Người hầu tay chân run rẩy bưng chậu nước lui ra ngoài, mọi người còn lại đều ra khỏi phòng đứng trước cửa canh giữ.

Huỳnh kéo kéo tay áo của Thu Trường Thiên, cong cong khóe môi.

Thu Trường Thiên giả bộ như không thấy.

Huỳnh nhú nhú mày, cũng không để ý đến vết thương nghĩ muốn đứng lên.

“Người muốn làm cái gì!”

Huỳnh hoảng sợ, Thiên quát hắn, thật hung dữ quá đi.

“Nằm xuống!” Thu Trường Thiên phiền lòng muốn chết, đem Huỳnh ấn xuống giường, tiểu gia khóa lần này không dám làm trái , bất quá vẫn nắm chặt vật áo trong tay không chịu buông.

Thầy thuốc tới, vừa thấy miệng vết thương của Huỳnh làm hắn có chút kinh sợ, trước đắp một tầng dược mỏng để cầm máu, lại lúi ra một gói thuốc mê, giao cho người hầu hòa tan với nước.

Thế nhưng Huỳnh không chịu uống, cái thứ pha trong nước kia tỏa ra mùi kì lạ, quay đầu chỗ khác không chịu phối hợp, cho dù Thu Trường Thiên tự tay đưa tới cũng không chịu uống.

Đại phu vừa sợ lại vừa vội, không biết làm thế nào cho phải, nếu không uống thuốc tê hẳn làm sao hạ châm đây.

“Nghe lời!”

Huỳnh còn chối việc Thiên quát hẳn, vẫn không chịu phối hợp, hẳn lại không biết tại sao phải mời lão nhân kia vào đây làm chi, không rõ vì sao còn muốn hẳn uống cái thứ khó ngửi gì đó nữa chứ.

Thu Trường Thiên thực bực bội, chính hẳn nói Huỳnh cũng không hiểu, do dự một chút, lập tức lấy bát thuốc uống vào, quay qua nâng khuôn mặt Huỳnh lên hôn xuống.

Cái này Huỳnh quả thực có phối hợp, chỉ có điều phối hợp có chút hơi quá..... được đều uống xong, trước tay vẫn còn ôm đầu của Thu Trường Thiên không chịu buông ra, quần lấy đầu lưỡi Thu Trường Thiên không rời.

Người hầu xanh cả mặt trong đầu ai cũng toàn một màu đen, lão đại phu bị dọa sợ chết khiếp.

Chờ Huỳnh hôn xong, Thu Trường Thiên đỏ mặt quay qua đối đại phu nói, “Hạ châm!”

“Vâng.... Vâng! Vâng!” Chính là đáp ứng như thế, nhưng được còn chưa hiệu nghiệm, thực sự hẳn nào dám hạ châm a.

Tuy có thể tính Thu Trường Thiên mặt dày vô đối, nhưng đến bây giờ thật đúng là có vài chuyện khiến hẳn xấu hổ.

Hôm nay thực sự rất mất mặt a, còn mặt mũi nào mà về nhà nữa đây!

Muốn mặc kệ mà đem Huỳnh giao cho đại phu, vừa định bước đi, bỗng một tiếng “Ưm ưm” vang lên, tay áo lại bị Huỳnh túm lấy.

Huỳnh thấy Thu Trường Thiên muốn đi ra ngoài, không kêu cũng không động, chỉ có ánh mắt tha thiết nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Thu Trường Thiên lại nóng mặt, người hầu đều thức thời liền cúi gằm mặt xuống, lão đại phu kia thì lại kinh ngạc nhìn hẳn.

Huỳnh mở to đôi mắt, đồng tử đen nháy như đang xoáy thẳng vào trái tim của Thu Trường Thiên, sững sờ một lúc, hẳn tổng cảm thấy chính mình không nên rời đi.

Nghiến răng một cái, đem ghế đầu ở gần đó kéo đến, ngồi xuống bên cạnh giường .

Lão đại phu kia một bộ biểu tình “Thì ra là thế” khiến cho Thu Trường Thiên muốn đem đầu chui xuống đất.

Nhưng vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt của Huỳnh tràn ngập ý cười nhìn hẳn, dường như bao nhiêu tức giận lúc trước đều tan biến hết.

Móng tay Huỳnh dần dần từ vạt áo của Thu Trường Thiên rơi xuống, hẳn lo lắng muốn dùng lực lại phát hiện toàn thân mềm nhũn, khí lực gì cũng đều không có.

Huỳnh không thích ứng được với tình trạng hiện giờ, cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, có chút lo lắng muốn túm lại tay áo của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên vội vàng đề lấy bả vai của hẳn, “Đừng cử động.”

Hẳn sao có thể bất động thế này, thân thể rất khác thường, chưa từng bị qua như vậy.

“Đừng cựa quậy!” Giữ chặt lấy Huỳnh, Thu Trường Thiên có điểm lo lắng, vết thương mới ngừng chảy máu, nếu hẳn cử động sẽ làm hở vết thương.

Huỳnh nghĩ muốn nói cho hẳn biết thân thể của mình rất kì quái, nhưng lại không biết biểu đạt thế nào, sợ hãi mà không ngừng giãy dụa.

Thu Trường Thiên đành phải ngồi lên giường, đem Huỳnh ôm vào trong ngực, “Đừng sợ, đừng sợ, không có việc gì, chỉ là thuốc tê thôi, làm vậy thì hạ châm người sẽ không bị đau.”

Huỳnh nghe không hiểu, thế nhưng ở trong lòng ngực Thu Trường Thiên lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, mở to mắt nhìn xung quanh.

Huỳnh bây giờ cùng với vẻ tàn bạo lúc trước hoàn toàn bất đồng, hấn mất đi sức lực, giờ đây chỉ còn lại nỗi bất an cùng sợ hãi thương tổn.

Thu Trường Thiên dùng ánh mắt ý bảo đại phu hạ châm, dùng sức ôm lấy cánh tay Huỳnh.

Sau nửa canh giờ, lão đại phu tiếp nhận khăn do người hầu đưa tới lau mồ hôi trên trán.

Huỳnh dựa vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên chớp chớp hai mắt, trong quá trình khâu vết thương đều không có giây dụa dù chỉ một chút.

Lão đại phu nhin không được ở trong lòng thâm thán phục, tuy rằng thuốc tê sẽ làm suy yếu dây thần kinh cảm thụ khiến cho người ta giảm bớt đau đớn, thế nhưng cũng không có khả năng đạt đến trình độ này, thiếu niên kia quả thực rất kiên cường.

“Đại phu, như thế nào?” Thu Trường Thiên thấp giọng hỏi, nhưng vẫn đánh thức Huỳnh, y mở to mắt nhìn Thu Trường Thiên một cái, rồi mới nhắm lại tiếp tục nghỉ ngơi

“Mặc dù miệng vết thương rất nghiêm trọng, bất quá hoàn hảo không có thương tổn đến xương cốt, ta viết lại mấy đơn thuốc, cần hảo dưỡng thương đến nửa năm, hơn nữa...” Lão đại phu tựa hồ như đang thương tiếc mà nhìn lướt qua thiếu niên xinh đẹp đang ngủ “Vết thương như thế không nên va chạm mạnh.” Đối với nam sủng thương tích kia đúng là đòn trí mạng, cũng không biết mai sau vận mệnh đứa nhỏ này sẽ như thế nào.

“Dẫn đại phu xuất môn, trọng thưởng.”

Trời đã gần sáng, Thu Trường Thiên lại sai người thay đổi sàng đan (ga giường), có lẽ do quá mệt mỏi, Huỳnh vẫn chưa tỉnh lại.

Cẩn thận tránh miệng vết thương, đem Huỳnh ôm vào trong ngực, thật vất vả mới được yên tĩnh, hơi thở lúc này mới bình thường trở lại

Thiếu niên vẫn xinh đẹp như trước, nhưng lại càng thêm tái nhợt, nhiệt độ cơ thể giảm xuống rất nhanh, nằm trong lòng ngực của hắn mới cải thiện được một chút.

Thu Trường Thiên nhin không được lại nhớ đến buổi tối gặp được thiếu niên này, dưới ánh trăng, thiếu niên một thân hắc y đứng trong đình viện, quanh cảnh mờ ảo thực mê hoặc lòng người.

Quay người lại, phía trước là một đôi mắt to tròn đen nháy đang nhìn hắn, cùng với khối tử sắc bảo thạch càng làm cho người này toát ra một vẻ đẹp huyền bí đến lạ thường.

Đom đóm phát sáng, hắn còn tưởng có con trùng nào ghé lên trên mặt hắn .

Cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn của thiếu niên xinh đẹp đang khẽ mở, thấp thoáng có thể thấy được hàm răng trắng bóng cùng cái lưỡi phấn nộn.

Người là người hay yêu...

A, Thu Trường Thiên nhớ tới một chuyện, một chuyện lúc trước mà hắn chưa từng để tâm tới.

Lúc đang trên đường tới nhà của Nhạc Tiểu lâu, Thu Trường Thiên gặp được vài người thợ săn dùng giỏ khiêng một cái ***g sắt, bên trong đang giam giữ một đại mãng xà, đang chuẩn bị đưa lên chợ đem bán.

Toàn thân mãng xà đen như mực, dọc hai bên có hoa văn màu xanh thẫm, hắn cảm thấy có điểm thú vị liền mua luôn, tính toán mang đến nhà Nhạc Tiểu Lâu làm một bữa thịt rắn.

Nào biết trước Nhạc Tiểu Lâu sau khi trông thấy mãng xà liền mắng Thu Trường Thiên mất trí, ngay cả linh thú cũng muốn ăn. Còn không cho phép hắn mang mãng xà vào trang viện.

Hắn ngược lại chả cảm thấy măng xà kia có cái gì linh thiêng hết, Nhạc Tiểu Lâu không cho ăn, hắn lại không có chỗ thả, liền để Nhạc Tiểu Lâu đem đi phóng sinh.

Chuyện này Thu Trường Thiên thật sự không để trong lòng, hắn trừ bỏ biết măng xà kia là màu đen ngoài ra đều không biết, cũng không tái nhìn một cái.

Thu Trường Thiên nhìn thiếu niên, càng nghĩ càng cảm thấy thiếu niên này chính là đại xà kia.

Suy nghĩ một lát, đột nhiên cười, cảm thấy chính mình thật khờ.

Cho dù con rắn kia thật sự muốn tìm người báo ân, có thể tìm tới Nhạc Tiểu Lâu, muốn báo thù cũng có thể tìm mấy hộ săn bắn kia, làm sao đến phiên hắn.

Huống chi thiên hạ đâu có nhiều yêu quái như vậy, vì sao lại cho hắn gặp phải, trùng hợp đến vậy sao.

Nhất định cơ thể của Huỳnh khác hẳn người thường, tối hôm qua vì gặp nguy hiểm mới phát tác thú tính, bình thường đâu có giống yêu tinh, cùng lắm cũng chỉ giống một tiểu hồ ly *** đấy.

Khẽ hôn lên trán thiếu niên, tâm tình Thu Trường Thiên tốt hơn rất nhiều, cũng liền nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

7. Chương 7

Rõ ràng chỉ còn nửa ngày nữa là về đến gia trang, nhưng vì Huỳnh bị thương nên phải trì hoãn lại.

Ba ngày sau Huỳnh vẫn như trước cùng Thu Trường Thiên dây dưa, vết thương lớn dường như đang liên sẹo, tựa hồ đối với hắn không có ảnh hưởng gì, lại còn muốn nhân cơ hội khiêu khích Thu Trường Thiên một phen.

Thu Trường Thiên nghĩ đến phía sau của Huỳnh có thể lại bị thương, có điều chính mình muốn đối hắn kiềm chế, nhưng là hoàn toàn không thể.

Tỷ như hiện tại...

Vì tránh đi miệng vết thương của Huỳnh nên tư thế có chút quái dị, lại hiên ngang ghé vào giữa hai chân của Thu Trường Thiên vì hắn dùng miệng hầu hạ.

Thu Trường Thiên cảm thấy được chính mình có thể thật sự trúng độc, sẽ làm người kia nhiễm độc.

Biết rõ là không thể, nhưng trên mặt vẫn một vẻ trầm luân.

Huỳnh phát hiện hắn không tập trung, dùng ánh mắt soi mói nhìn lên, cái lưỡi đỏ sẫm liếm liếm khoe miệng.

Nhìn nửa ngày Thu Trường Thiên hừ một tiếng, dùng tay ấn đầu của Huỳnh ý bảo hắn tiếp tục, một tay đè nén ngực phải của chính mình. Bệnh của hắn tựa hồ rất nặng.

Huỳnh tuy rằng thích làm cho Thiên thoải mái, nhưng hắn càng thích hơn khi chính mình và Thiên cùng thoải mái.

Thiên đã thật nhiều ngày không đụng tới lỗ nhỏ phía sau, tuy rằng có giúp phía trước của hắn lấy ra thứ màu trắng gì đó, nhưng mà mặt sau vẫn rất ngứa.

Thiên lại không chú tâm, Huỳnh di chuyển đem cái vật cứng rắn đó bỏ ra, lại lặng lẽ vuốt ve trên tay.

Thu Trường Thiên nửa khép mắt miên man suy nghĩ, Huỳnh lén xoay người đứng dậy cũng không có phát hiện, trong lòng Huỳnh xuất hiện loại cảm giác khẩn trương nói không nên lời, lại khiến tiểu hài tử đang làm chuyện xấu này thấy có điểm hưng phấn.

Tách ra hai chân đem hạ thân của Thu Trường Thiên kê sát, tay còn đang phủ trước vật cực nóng kia, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa...

Đột nhiên cảm thấy có điểm quái dị, Thu Trường Thiên mở to mắt “Người...”

Nguy rồi, đã bị phát hiện.

Huỳnh hoảng hốt đột nhiên dùng lực ngồi xuống. “A!!”

Kêu lên chính là Thu Trường Thiên...

Huỳnh bị đẩy lùi vào góc giường, thấy Thu Trường Thiên lo lắng quan sát hậu đình của mình.

Có phải rất đau, bất quá hoàn hảo không có xảy ra việc gì, Thu Trường Thiên ngẩng đầu chỉ thấy Huỳnh dè dặt một bộ đáng thương nhìn hần hề hề cười, muốn bực cũng bực không được “Người không thể cẩn thận một chút được sao?”

Thấy Thiên không có sinh khí, giống như tiểu hài tử Huỳnh liền vội tiến tới, cong khoe miệng “Thích...” Nói xong còn hừ một tiếng.

Thiên đã thật nhiều ngày chưa cùng hần làm chuyện ‘Thích’, là Thiên không đúng, Thiên không cho hần mới lên làm chứ bộ.

Thu Trường Thiên gơ tay “Lại đây.”

Huỳnh lập tức nhào qua.

Cẩn thận tránh vết thương của Huỳnh mà ôm hần vào trong ngực “Có biết người đang bị thương hay không?”

Rõ ràng Huỳnh đối vết thương của mình không thêm để ý, cũng chưa từng có biểu hiện đau đớn, hần cũng không biết vài ngày liên tục không làm khiến Huỳnh bực bội.

Nhẹ nhàng mơn trớn bắp đùi nhẵn mịn của Huỳnh, Thu Trường Thiên lại thất thần.

Năng lực hồi phục của Huỳnh tuyệt đối không tầm thường, mới qua ba ngày ngắn ngủi thôi mà miệng vết thương đã thu nhỏ lại, không còn chảy máu nữa.

“A...” Bị Thu Trường Thiên sờ soạn làm Huỳnh có điểm ngứa ngứa, nhưng không có đẩy Thu Trường Thiên ra, ngược lại càng dùng sức cọ cọ trong lòng ngực hần.

Ánh mắt Thu Trường Thiên thoáng chốc trầm mê, đem bàn tay Huỳnh đang nắm vuốt hạ thân hần kéo ra.

Huỳnh mất hứng trừng hần, còn chưa nguôi giận, một hơi cắn lên ngực của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên lông mi vừa nhú, nhưng không kêu ra tiếng.

Tiểu *** phụ không biết sống chết này, vì muốn tốt cho người nên cuối cùng vẫn là nhẫn nhịn, ngược lại thành lỗi của ta.

Huỳnh còn chưa có thu răng lại, tiếp tục cắn vào bắp thịt săn chắc của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng không ngăn cản hần, ngược lại dùng đầu ngón tay ma xát đầu nhũ của Huỳnh.

Cái miệng bướng bỉnh đang cắn loạn lập tức nhả ra kêu lên một tiếng: “Ăn a...”

Nhẹ nhàng vuốt ve hai núm tiểu lập nhỏ xinh, nâng đối phương lên “Thích?”

“...Thích...” Huỳnh khẽ đung đưa mông của mình, cọ sát từ phía sau liền cảm thấy có vật gì đó cứng rắn đang trôi lên.

Ánh mắt Thu Trường Thiên hơi nhú lại, một tay nâng cầm Huỳnh lên, cúi đầu hôn xuống.

Cảm giác mãnh liệt như trước đều muốn đem đối phương nuốt vào bụng, kỹ xảo hôn môi của Huỳnh càng ngày càng tốt, hần liền giống một đứa trẻ mới sinh, dạy cái gì đều học rất nhanh.

Thật vất vả mới dừng lại được, vật phần nộn giữa hai chân Huỳnh đã hoàn toàn theo dục vọng góc đầu dậy.

Thu Trường Thiên cũng vùng lên hưng phấn, lại đem Huỳnh đang nằm trong lòng ngực bế xuống.

Huỳnh bắt lấy cổ tay Thu Trường Thiên không muốn ly khai, trong lòng trừ bỏ dục vọng còn có thêm lửa giận.

Thu Trường Thiên hôn nhẹ lên trán hắn “Ta không đi, chỉ muốn lấy thuốc mỡ thôi mà, bằng không sẽ vào không được ” .

Huỳnh nghe không hiểu, thế nhưng lời nói trấn an cùng ngữ khí lộ ra dục vọng khó nhịn của Thu Trường Thiên đồng dạng giống hắn, suy nghĩ một chút liền buông lỏng tay ra.

Hắn dùng ánh mắt nhìn chằm chằm như đang muốn nói cho Thu Trường Thiên Nếu người dám đi, ta sẽ rất tức giận, phi thường tức giận.

Thu Trường Thiên không có đi, từ trong tủ quần áo lấy ra thuốc mỡ lúc trước mua ở hồng phố, lại trở về giường.

Mới vừa đi tới bên giường đã bị Huỳnh cố sức ôm lấy, sợ đụng tới miệng vết thương, Thu Trường Thiên đem hắn ấn xuống giường, cúi người hôn lên đôi môi khêu gợi kia, dường như muốn nuốt rụng đầu lưỡi của hắn mà liếm mát không ngừng.

“Thiên...Thích...Thích...”

Hiển nhiên hai chân tự động mở ra, kẹp lấy thắt lưng của Thu Trường Thiên, tính khí hai người theo sự va chạm mà cọ xát vào nhau.

Thu Trường Thiên xoay người đem Huỳnh đè xuống, khẽ hôn trấn an, mặc cho Huỳnh hé môi hướng miệng hắn muốn tiếp tục, dọc từ trán xuống cổ, lại mò đến trước hai điểm hồng phấn trên ngực Huỳnh, cuối cùng Huỳnh cũng ngoan ngoãn không nháo loạn, để cho Thu Trường Thiên phục vụ hắn.

Như muốn khen thưởng liền dùng sức mát hai núm đầu đỏ trước ngực “A ân...”

Mở hộp gấm trong tay ra, bên trong chưa dùng qua màu hồng nhạt, mùi hương rất dịu, Thu Trường Thiên lấy tay vết ra một ít.

Huỳnh thuận theo liền mở rộng hai chân trước.

Thu Trường Thiên cười cười, đem hai chân Huỳnh khép lại, ánh mắt Huỳnh có chút khó hiểu, đem thân thể của hắn lật nghiêng qua, rồi mới nâng đầu gối đối phương lên.

Như vậy sẽ không đè lên miệng vết thương của Huỳnh, động tác cũng phải có giới hạn, tuy rằng như vậy không đủ sướng, nhưng đây là tình huống bắt buộc.

Tách một bên mông phần nộn của Huỳnh ra, đem thuốc mỡ trong tay tiến vào.

“A ân...”

Chẳng qua ấn vào một ngón tay, Huỳnh liền biểu hiện phi thường khát khao, thiếu chút nữa không thể giữ được hắn.

“Thích...Thiên... Thích...”

“Đúng vậy còn muốn sao.”

“Đúng vậy...Còn muốn...”

“Ân, nói sao.”

“Còn muốn...Thiên...Còn muốn...Nói sao còn...Còn muốn...”

“Ha hã.” Hắn trước là lo lắng có nên trừng phạt vật nhỏ *** loạn này một chút hay không, rút ngón tay ra, nhắm ngay trước huyệt khẩu còn chưa thả lỏng, đột nhiên mãnh liệt cắm xuống.

“A!!!”

Chỉ tiến vào một nửa, Thu Trường Thiên cũng không có nhẹ nhàng “Còn muốn?”

Theo bản năng Huỳnh lắc đầu “Thiên...”

“Cho người lại kêu” Lại dùng một chút lực ấn xuống, toàn bộ đều đã cắm hẳn vào trong.

“A a a...Thiên...Thiên...A...Ngô ngô...”

“Khóc?” Tâm tình Thu Trường Thiên không tồi, giật giật thất lưng, lần đầu tiên tiểu gia khỏa khóc ở trên giường “Còn muốn?”

“Ngô ngô ngô...” Tay Huỳnh nắm chặt lấy sàng đan, động dậy thân thể, muốn cái vật kia của Thiên chơi đùa trong thân thể mình.

Thu Trường Thiên mặc kệ hấn di chuyển, thời điểm sắp rút ra hoàn toàn, liền mãnh liệt tiến vào, lại một lần nữa chừa vào hấn.

“A a...Ngô ngô...Ngô...” Huỳnh không dám nháo loạn, chỉ có thể dùng ánh mắt tràn ngập nước mắt cầu xin.

Tốt lắm, như vậy mới đúng.

Tuy rằng hấn thích biểu hiện *** dâng của Huỳnh, thế nhưng Huỳnh rất chủ động, có đôi khi hấn cảm thấy cái vật kia của chính mình mới là đang bị hưởng dụng.

Như bây giờ là được rồi, quyền chủ đạo hấn là ở trong tay hấn, hấn muốn làm cho Huỳnh sung sướng, muốn Huỳnh vì ý loạn tình mê mà gọi tên hấn, muốn cho Huỳnh khóc, liền như vậy van cầu hấn.

Cố ý để cho Huỳnh khóc hồi lâu, mới ngậm vào đầu nhũ của hấn như muốn lấy lòng.

Tiểu hài tử ngốc này, đến như thế rồi còn chưa hiểu ý của Thu Trường Thiên, hấn là muốn thiếu niên này giao toàn bộ nhiệm vụ cho hấn.

Tuy rằng rất đau, thế nhưng cảm giác thật thư sướng, vẫn là phối hợp mà ôm lấy đầu của Thu Trường Thiên.

“Thiên...Ân a...A a... Ngô... Ngô ngô ân...”

Thẳng đến khi Thu Trường Thiên hưởng thụ đã đủ, mới xấu xa để cho Huỳnh vừa khóc vừa đạt tới cao trào.

Lúc này Thu Trường Thiên cảm thấy mình chưa bao giờ có sự thỏa mãn như vậy, tuy rằng thời điểm các bằng hữu vui đùa thường thích ngược đãi người dưới thân, nhưng Thu Trường Thiên chưa từng có loại ham mê này, với lại không thể hiểu được cái loại hành vi như thế sao có thể giúp hưng phấn, nhưng hiện tại hấn đã hiểu.

Hơn nữa suy nghĩ hảo hảo muốn nghiên cứu thêm.

Lần này thật sự là Huỳnh mệt muốn chết rồi, nằm bẹp trên giường, mồ hôi cùng nước mắt dính đầy trên nệm, hai mắt thất thần thật giống như búp bê không có linh hồn.

Thu Trường Thiên rút hạ thân ra, Huỳnh hừ một tiếng.

Chất lỏng màu trắng trộn lẫn cùng màu hồng nhạt trong tiểu huyết chảy ra, Thu Trường Thiên cúi đầu nhìn xuống.

Cư nhiên không có chảy máu, màu hồng nhạt kia chính là thuốc mỡ lúc trước đã dùng qua.

Thu Trường Thiên giúp Huỳnh lau người, thoải mái hôn lên trán hấn, xuống giường khoác lên một tấm áo choàng “Người đâu.”

Người hầu chưa tiến vào ngay, cùng lúc cửa phòng mở theo đó vang lên một thanh âm.

“Chuẩn bị phòng tắm.”

Tiêu : Đúng là một đôi *** đáng. Mà ta thấy có khuynh hướng SM nha :((Không muốn bị lọt đầu, lúc edit cái đoạn tự nghĩ của tên Thiên sao mà hâm thế không biết

8. Chương 8

Thời điểm cùng Huỳnh ngâm mình trong bồn nước, Thu Trường Thiên có chút hối hận về hành động thô lỗ vừa rồi.

Bất quá chỉ lo lắng 1 chút rất nhanh liền bị sự thỏa mãn lấn áp.

Huỳnh quả nhiên ngoan hơn rất nhiều, thành thật để cho Thu Trường Thiên ôm , không dám nháo loạn, bất quá tinh thần thực bức bối, không thèm ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên.

Sau khi đem Huỳnh lau khô, cũng chưa cho mặc quần áo, lại dùng chăn quấn quanh người hắn, Thu Trường Thiên thay đổi một thân y phục của mình, sau đó liền cho gọi lão đại phu đã đợi rất lâu ở bên ngoài vào.

“Tiểu công tử thể chất đặc biệt, miệng vết thương khôi phục rất nhanh, thú thực là lão hủ lần đầu gặp được”

Huỳnh nằm dài trên giường, lần này không có nhào vào ôm Thu Trường Thiên như trước, lão đại phu cảm thấy có điểm kỳ quái.

Chỉ cần thấy dấu vết trên người Huỳnh liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Tuy thiếu niên này bị thương nặng, vị chủ tử kia cũng không đánh bại được hưng phấn, hẳn là thiếu niên bị khi dễ rất nhiều đây mà.

Lão đại phu nhin không được nhẹ nhàng nói, “Việc này, thương thế cần tận lực an dưỡng, ngài cố gắng kiềm chế, nên tránh chuyện phòng the, như vậy mới ổn thỏa...”

Thu Trường Thiên hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Lão đại phu cũng không dám nói gì thêm, vội vã thu dọn rồi nhanh chóng rời đi.

Thu Trường Thiên vẫn đứng ở một bên, chờ lão đại phu đi ra ngoài, mới đến bên giường ngồi xuống.

“Nghe thấy không, đại phu nói không cho ‘Thích.’”

Huỳnh quay mặt chuyển sang một bên, không muốn nhìn Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên có điểm khó chịu, nhẹ nhàng đem mặt Huỳnh xoay lại, từ trên cao nhìn xuống.

Trong ánh mắt của Huỳnh có một tia không cam lòng, còn có chút sợ hãi.

Thu Trường Thiên chậm rãi cúi đầu xuống, thời điểm sắp kề sát khuôn mặt của Huỳnh liền dừng lại.

Nếu bình thường Huỳnh đã sớm ôm hắn không chịu buông, hiện tại chỉ dám nhìn, Thu Trường Thiên cười tà nhìn chăm chú, môi cũng sắp hạ xuống, Huỳnh nuốt nước bọt một cái.

Đôi môi cuối cùng cũng hạ xuống, vẫn kịch liệt giống như trước, đầu lưỡi cùng ánh mắt của Huỳnh chưa từng có biểu hiện quật cường như vậy.

Đơn giản loại hành động này khiến hắn đành phải đầu hàng, tay xoa mái tóc của Thu Trường Thiên, không giống như những ngày trước liều mạng ôm chặt, hiện tại lại thuận theo mà phối hợp với Thu Trường Thiên, cùng nhau hưởng thụ.

Thu Trường Thiên đối với chuyện này tương đối vừa lòng, tiểu hài tử không được tự nhiên nhưng vẫn chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào lại thuận theo biến thành sủng vật của hắn, rên rỉ mà khát cần hắn.

“Đại phu nói, không cho ‘Thích.’”

Tuy rằng vẫn còn muốn, thế nhưng Thu Trường Thiên không có ý làm tới, Huỳnh cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn, không dám lơ đãng.

Thiên đã thật nhiều ngày không có rời khỏi cửa, thương tích của Huỳnh đã không còn đáng ngại, Thu Trường Thiên đem chăn đơn bao quanh người hắn, bế lên đi ra ngoài.

Hậu viện của khách *** đã được hắn bao trọn, không cho phép người ngoài tự ý đi vào.

Mở cửa bước ra, người hầu hành lễ cung kính.

“Dem cháo tới, ăn ở trong sân.”

Trong tiểu viện lập tức có hai cái ghế cùng một bàn trà, điểm tâm bày trí đầy bàn.

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh đặt lên trên ghế, giúp hắn chỉnh sửa chăn mỏng đang quấn quanh người.

Huỳnh không bởi vì tay không thể động mà khó chịu, ngược lại còn thoải mái thò đầu ra nhìn ngắm xung quanh, tiểu viện này đối với Thu Trường Thiên mà nói thì quá đơn sơ, bất quá hắn cũng không mấy bận tâm đến việc này.

Nồi cháo bốc đầy nhiệt khí, người hầu rất nhanh liền bưng đến.

“Lui xuống.”

Người hầu cúi đầu lui ra.

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh lên, mở nắp nồi, lập tức truyền đến mùi cháo thịt thực khiến cho người khác thèm nhỏ dãi.

Huỳnh rõ ràng có ý chờ đợi Thu Trường Thiên hầu hạ, Thu Trường Thiên múc cháo ra một chén nhỏ, thổi nguội mới đưa đến bên miệng Huỳnh “Nhai.”

Huỳnh gật đầu nhìn chăm chăm thìa cháo, thực phiền toái, thế chẳng phải cố ý muốn mài nhỏ răng nanh của ta sao, nhưng không làm thế Thiên sẽ sinh khí.

Một hơi nuốt vào, Huỳnh miễn cưỡng nhai vài cái liền nuốt xuống, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh ngắt của Thu Trường Thiên, lại vội vã giả bộ nhai nhiều lần, sắc mặt Thu Trường Thiên mới tốt hơn một chút.

Huỳnh lại há mồm “A...”

Hiển nhiên Thu Trường Thiên cũng lại dứt thêm một thìa.

Trước ngực có một luồng khí ấm áp, như vậy thực tốt, Thu Trường Thiên có điểm không muốn để cho Huỳnh tự tập ăn.

Ngoại trừ hắn chủ động uy Huỳnh ăn cơm, Huỳnh cũng chưa từng làm qua, giống như lời nói của Thu Trường Thiên ‘hắn như vậy thực tốt’, quả nhiên thật giống một sủng vật.

Nghĩ như thế, nụ cười trên mặt Thu Trường Thiên càng thêm nhu hòa, chính hắn cũng chưa phát hiện ra, mà Huỳnh cũng không rảnh để nhìn hắn.

Người hầu tới thu dọn bát đĩa, Huỳnh ngủ gật nép mình trong lòng Thu Trường Thiên, gió khẽ thổi qua mái tóc hắn, lướt qua hai gò má đỏ hồng, có vẻ làm hắn không thoải mái liền giật giật khóe miệng.

Thu Trường Thiên dịu dàng đem sợi tóc bướng bỉnh vén lên sau tai Huỳnh, nở nụ cười phi thường ôn nhu.

Người hầu lén nhìn thoáng qua, lại gục đầu xuống.

“Ngày mai, tiếp tục lên đường.”

“Vâng.”

Thấy người hầu còn đứng tại chỗ, Thu Trường Thiên bắt đầu giương mắt nhìn hắn “Chuyện gì?”

“Vâng ngài có muốn thỉnh Bạch đại phu tới gặp Huỳnh công tử không ạ?”

Tâm tình Thu Trường Thiên đang rất tốt nháy mắt liền tan thành mây khói “Ta tự biết chừng mực”

“Vâng” Người hầu cúi đầu lui xuống.

Thu Trường Thiên sờ lên mái tóc của Huỳnh, nhin không được lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Đêm đó Huỳnh bị thương nặng như vậy, hẳn không phải không nghĩ đi tìm Qùy, nhưng mà trong thâm tâm có gì đó mách bảo hẳn không nên đi.

Nếu là Qùy, nhất định có thể nhìn ra Huỳnh rốt cuộc là gì...

Nếu hẳn thật sự là yêu...

Không, không, điều đó không có khả năng, chính là cơ thể của Huỳnh đặc biệt khác người bình thường, hoặc là do nếm qua thức ăn kỳ quái, không phải thường có loại chuyện như vậy sao, trong núi sâu hẳn là có thánh quả linh tinh gì đó.

Việc này tuy rằng thực hư ảo, nhưng so với với Huỳnh là một yêu quái, hẳn thà rằng tin tưởng loại ảo tưởng này còn hơn.

Nửa ngày hành trình lại rất chậm chạp, bầu trời đã tối đen, phía trước đoàn xe của Thu Trường Thiên cuối cùng cũng về đến Thu gia bảo.

Ôm Huỳnh từ xe ngựa bước xuống, ngay lập tức xuất hiện một đội ngũ đứng trước cổng nghênh đón hẳn.

“Chủ tử, ngài đã về ” Đứng ở phía trước là một mỹ nữ đang hướng Thu Trường Thiên hành lễ, khuôn mặt cũng theo hành động mà cúi đầu cung kính.

“Thi Thi, người vất vả ” Lý Thi Thi mỉm cười, cũng không bởi vì người trong lòng ngực Thu Trường Thiên mà dao động.

Đến lượt Huỳnh không kiên nhẫn liền từ trong áo choàng lộ đầu ra, nhìn Thu Trường Thiên cười cười, rồi mới ngẩng ngía xung quanh.

Lý Thi Thi lấy khăn tay che miệng, khi nhìn thấy dung mạo của Huỳnh, tất cả mọi người liền trợn to hai mắt.

Thu Trường Thiên bất đắc dĩ có điểm nói không nên lời “Thu Diệp, đã chuẩn bị phòng cho ta chưa?”

Quan gia Thu Diệp tiến lên hành lễ “Đã thu thập ổn thỏa ” nhin không được lén nhìn thiếu niên trong lòng ngực chủ tử “Vị này...”

Lý Thi Thi buông khăn tay, hướng Huỳnh cười thân thiện, đối Thu Trường Thiên nói: “Chủ tử, có phải chuẩn bị phòng ở mới hay không?”

Thu Trường Thiên phức tạp nhìn Huỳnh liếc mắt một cái, Huỳnh còn ngoái cổ về phía trước nhìn Lý Thi Thi đang đứng, giống như vừa mới thoát ra khỏi ***g sắt mà không biết sợ hãi, giống như một con thú nhỏ tràn đầy lòng hiếu kỳ.

“Không cần, hẳn ở cạnh ta vậy.”

“Vâng, Thi Thi nhiều chuyện”

“Thi Thi người đừng nói như thế, người cũng vất vả, mau nghỉ ngơi đi. Thu Diệp.”

Lý Thi Thi vội vàng xoay người quỳ gối tránh đường, Thu Trường Thiên ôm Huỳnh trước ngực tiến vào nhà.

Huỳnh còn muốn nhìn Lý Thi Thi, túm vạt áo Thu Trường Thiên quay đầu lại, “Thiên...Thiên...”

“Đừng nháo loạn.”

Đến khi bọn họ đã đi xa, mọi người vốn lúc trước im lặng ngay lập tức náo nhiệt đứng dậy, nhất là nhóm thị sủng của Thu Trường Thiên.

“Thi Thi, người vừa rồi thật xinh đẹp, người nói hẳn là nam tử hay nữ tử?”

“Nam tử nữ tử cùng chúng ta có liên quan gì chứ” Về mặt Lý Thi Thi cũng không thay đổi, bất quá ngữ khí cung kính lúc trước khi đối trước Thu Trường Thiên đã không còn.

“Thi Thi tử, vừa rồi người nọ còn gọi tục danh chủ tử nữa đấy.”

Một người sủng quân tuấn tú hừ lạnh “Hắn lớn lên xinh đẹp như vậy, chủ tử cưng chiều hắn là đương nhiên, chờ chủ tử chán...Hừ.”

Lý Thi Thi vung tay “Cẩn thận lời nói của người, nếu làm chủ tử tức giận coi như người gặp đại họa rồi đấy”

9. Chương 9

Tuy rằng trong nhà không có việc gì hệ trọng, nhưng dù sao Thu Trường Thiên cũng ở bên ngoài hơn một tháng, trước mắt có một đống việc vặt đang chờ hắn xử lý.

Huỳnh vẫn vui vẻ dính sát bên người hắn, vừa mới mở mắt Thu Trường Thiên làm cái gì cũng đều mang hắn theo, rất nhanh, trong thôn trang liền lưu truyền việc Thiên bảo chủ mang về một nam sủng vô cùng xinh đẹp, xưa nay chưa từng có ai được hắn yêu thương che chở như vậy.

Chính là hộ vệ cùng tôi tớ thường theo Thu Trường Thiên xuất môn, thời điểm nghe thấy người khác nói xấu sau lưng, về mặt đều phi thường bất mãn.

Vô luận thân phận Huỳnh ra sao đều không nên suốt ngày kề cận sát bên cạnh Thu Trường Thiên như vậy, ngay cả lúc đang xử lý công vụ đều mang theo hắn, làm thuộc hạ đi theo cũng cảm thấy có chút bất mãn.

Đối với người tâm phúc, có một số việc nghĩ muốn giấu cũng giấu không được.

Huỳnh lai lịch không rõ, đêm đó ở khách *** lại chứng kiến một cảnh quỷ dị như vậy, nhưng Thu Trường Thiên thích hắn, nguyện ý cùng hắn ngủ chung giường, làm cấp dưới cũng khó mà nói. Nhưng về việc công lại không thể được, bọn họ đều theo Thu Trường Thiên vào sinh ra tử bao nhiêu năm mới có cơ hội ngồi ở vị trí này, còn không ngại khó khăn gian khổ, Huỳnh chỉ là một nam sủng cư nhiên lại công khai ngồi ở bên cạnh. Cho dù Huỳnh đối việc hội nghị cơ mật nghe cái gì cũng không hiểu, cơ hồ ghé sát vào trong lòng ngực của Thu Trường Thiên mà ngủ, làm cho nhóm thuộc hạ phi thường phản cảm.

Huỳnh thỏa mãn ngủ dậy, bụng có điểm đói, chủ động ôm cổ của Thu Trường Thiên cạo cạo.

Tuy rằng đối với Huỳnh mà nói không tính là hành động thân mật, nhưng trong mắt nhóm thuộc hạ của Thu Trường Thiên lại khác, quả thực là...Quả thực là...

Thu Trường Thiên tính toán sau khi mang Huỳnh trở về, dạy hắn nói chuyện, hoặc là học viết chữ, tóm lại làm cho hắn giống người bình thường một chút.

Nhưng hiện tại rõ ràng không có thời gian, lại không thể làm cái gì cũng đều mang theo Huỳnh, cũng không thể nhốt Huỳnh trong phòng cả ngày.

Nghĩ nghĩ, vẫn phải tìm người đến dạy hắn.

Mà việc tuyển người, Thu Trường Thiên cũng không cần suy nghĩ nhiều, hắn có rất nhiều thuộc hạ có năng lực, cho dù là quản sự của hậu viện cũng là nhân tài hiếm có.

Mà dạy Huỳnh chuyện này, thích hợp nhất chính là thiếp nhân duy nhất của hắn Lý Thi Thi.

Lý Thi Thi là một nữ nhân xinh đẹp lại thông minh, bối cảnh của nàng trong sạch, Thu Trường Thiên từng có ân với nàng, thế là nàng liền tiến thân vào Thu gia bảo, được Thu Trường Thiên sủng ái thu làm thiếp.

Lý Thi Thi là một nữ nhân có năng lực, không vì thế mà ra vẻ sang chảnh, hết thảy mọi việc nàng đều giữ đúng mực, Thu Trường Thiên giao làm chuyện gì nhất định nàng đều làm tốt, Thu Trường Thiên không nói tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Sau khi Lý Thi Thi ở trong Thu gia bảo tròn một năm, Thu Trường Thiên thú nàng làm thiếp, nàng là một trong số ít người được Thu Trường Thiên tin cậy.

Rót một chén trà cho Thu Trường Thiên, Lý Thi Thi mỉm cười đứng ở một bên.

Thu Trường Thiên nhấp một ngụm trà “Ngồi đi”

Lý Thi Thi lúc này mới ngồi xuống bên cạnh.

“Người không hỏi ta tới đây làm gì?”

“Chủ tử xin cứ việc phân phó”

Thu Trường Thiên thoải mái lại cười đắc ý, hân thích người khác đem hân đặt ở trên cao mà cung kính, điểm này Lý Thi Thi hoàn toàn làm được, cho dù thời điểm nàng rất được sủng ái, vẫn biểu hiện giống một gia nô.

Đặt chén trà xuống, Thu Trường Thiên khẽ cầm lấy tay Lý Thi Thi “Ta đã lâu không tới, người có nhớ ta?”

“Nhớ” Nàng mặc dù có giữ đúng mực, nhưng Thu Trường Thiên lại chưa bao giờ cảm thấy có một chút cảm xúc khác biệt nào từ nàng.

Rút tay lại, nhin không được lại nhớ tới tiểu sủng vật có thể làm cho tim hân run lên mãnh liệt kia, Thu Trường Thiên hé miệng nói “Tối nay ngủ ở đây đi”

Lý Thi Thi không có biểu hiện thụ sủng nhược kinh, cũng không lộ vẻ khó chịu, trả lời một cách tự nhiên “Vâng”

Màn đêm buông xuống, gió lạnh thổi bay trường bào trên người Thu Trường Thiên, lại không thổi đi được phiền não trong lòng hân.

Không hợp lý, rất không được bình thường, sao lại biến thành tình huống như vậy, nhất định là lạ ở chỗ nào.

Hơn nửa đêm một người hầu cũng không mang theo bên mình, hân bắt đầu suy nghĩ về người ở căn phòng phía trước, càng nghĩ càng làm cả người liên nóng như lửa đốt.

Hân bị bệnh gì, sao bệnh trạng lại thường xuyên tái phát.

Tới trước cửa phòng mình, không hiểu sao lại gấp gáp khó kìm chế được, đẩy cửa bước nhanh vào, lại nhìn thấy người đang ngồi trên giường, phiền muộn khi trước lập tức tan biến.

Nhớ lại lời Bạch Quỳnh đã nói “Bệnh của người, có phải chỉ xảy ra vào thời điểm đối diện với nam sủng kia mới có? Nguyên nhân từ hân mà ra”

Trong bóng đêm, Thu Trường Thiên vẫn đứng ở đó không nhúc nhích nhìn đối phương, Huỳnh đợi nửa ngày cũng không thấy hân di chuyển “Thiên...”

Thu Trường Thiên vẫn bất động.

Huỳnh nhắc chân định bước xuống giường, hướng về Thu Trường Thiên nhào tới, thẳng đến khi nhảy lên trên người Thu Trường Thiên.

Thiếu niên mặc đơn độc một cái áo mỏng, bởi vì đột ngột di chuyển nên làm quần áo bung ra một nửa, lộ ra cảnh xuân phơi phới.

Áp sát trước thân thể ấm áp của Thu Trường Thiên, đã có một vật cứng rắn gì đó kề trước hân.

Thu Trường Thiên dang tay đem thiếu niên ôm vào trong ngực, làm cho chân của hân có thể tách khỏi mặt đất lạnh băng kia “Ngủ cả ngày, buổi tối liên hoạt bát như vậy ”

Huỳnh ôm lấy Thu Trường Thiên, cái đầu nép sát vào trong lòng ngực của hân, động tác cọt xát một chút.

“Nghĩ muốn ‘Thích ?’”

Huỳnh do dự nửa ngày, cứ nhiên lắc lắc đầu.

Thu Trường Thiên lập tức hiểu được hấn sợ lại đau giống như lần trước “Lần này ‘Thích’ sẽ làm cho người thoải mái, được không?”

Huỳnh vẫn lắc đầu, nhưng thân mình vẫn không ngừng cọ xát.

“Thật là...” Dịu dàng hôn lên đỉnh đầu của Huỳnh, ôm hấn hướng giường lớn đi đến .

Trên người Thiên có hương thơm.

Huỳnh tiếp tục cúi đầu nép vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên, có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhẹ, hấn thực thích.

Không biết Huỳnh đang nghĩ cái gì ở trên người hấn, cũng không biết vì sao hấn có chút chột dạ.

Đem Huỳnh thả xuống giường, chính mình cũng đè ép lên, hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn.

Huỳnh vòng tay qua cổ của hấn, “Thiên...Thích...”

Thu Trường Thiên khẽ cười “Sao hiện tại lại muốn vậy?”

Bởi vì Thiên hôn hấn rất ôn nhu, thực dễ chịu, hấn biết Thiên sẽ đối hấn làm chuyện ‘Thích’ thoải mái hơn trước, cho nên hấn muốn.

“Thích...”

“Hảo” Nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo mỏng manh của Huỳnh, tay lại đột kích trước hai điểm đỏ hồng trước ngực y.

“Ân...” Hai chân đã chủ động mở ra, quần vòng quanh thắt lưng Thu Trường Thiên.

“ Bảo bối *** đây này”

Hôm nay hấn muốn làm Huỳnh thoải mái.

Vươn đầu lưỡi liên tục nhắm nháp hai đầu nhũ của Huỳnh , thẳng đến khi nó đã cương cứng vẫn chưa chịu dừng lại, cố ý tạo ra thanh âm chắc chắn.

Đã có chút đau đớn, Huỳnh kêu lên ai oán, cũng không đẩy Thiên ra.

Dùng sức mút, dường như muốn nuốt vào trong bụng.

“A...!” Tuy đau, nhưng vẫn thật thoải mái.

Thu Trường Thiên liếm liếm môi, nhìn hai viên đậu đỏ bị hấn giày vò ướt đầy nước miếng “Dường như so với trước kia lớn hơn một chút ”

Huỳnh vươn tay cho vào trong chăn như đang tìm cái gì đó, sau tìm được liền cầm lấy đưa trước mặt Thu Trường Thiên, khiến cho hấn không nhận được lại ha ha cười.

Thoạt nhìn Huỳnh đối việc kia rất vừa lòng.

Thu Trường Thiên tiếp nhận, mở nắp hộp, lập tức truyền ra hương khí nồng đậm, Thu Trường Thiên đem một chân Huỳnh đặt lên trên vai, một tay tách bên hông ra, khiến cho tiểu huyết ẩn ở bên trong cứ thế lộ rõ.

Thời điểm đang bôi thuốc mỡ, tiểu huyết khẩn trương co rút lại, tiếp theo lại thả lỏng, cảm giác hơi thở có điểm gấp gáp.

Sau khi bôi trơn kỹ càng, trong mắt Huỳnh đã tràn ngập lửa tình, là da trắng nõn ửng hồng phi thường xinh đẹp.

Cảnh xuân mê mị trước mắt khiến Thu Trường Thiên kiềm chế không được, làm cả người hấn đỏ đầy mồ hôi, hạ thân đã muốn trương đau đến khó chịu.

Cố gắng đè nén thú tính của chính mình, cảm tính khí nhẹ nhàng sáp nhập, nhưng giờ phút này muốn hấn ôn nhu đối huỳnh quả thực là khổ hình.

“Thiên...Thiên...Thích...Thích...”

“Ta biết ” Chế trụ thất lưng của Huỳnh không cho y lộn xộn.

“Thích...Hức hức...”

“Sao lại khóc?”

“Hức hức...Thích...Hức...Hức hức hức...”

“ Được được, ta đã biết.” Không hề khổng chế chính mình, thuận theo bản năng mà luật động,

“A a a...Ân a...Ân A ha...A a...Thiên...A a ân.....”

Ý thức đã muốn bay xa, một đêm rối cực đã làm bao nhiêu lần ngay cả Thu Trường Thiên cũng không nhớ, hần chỉ nhớ đã thay đổi rất nhiều tư thế, từ trên giường đến cái bàn lại đến cả ghế dựa, hần bắn vào trong Huỳnh rất nhiều.

Nếu Huỳnh là nữ nhân, đêm đó nhất định sẽ làm cho hần thụ thai.

Tiêu: Cảm xúc của mình khi làm xong chương này -> Nay thì Thiên này Mi dám ngủ vs con kia à . Dù sao nề tình người chưa phát hiện đc tình cảm nên ta tha cho người một lần . Và cũng vì tiểu xà đáng yêu của tỷ nữa

10. Chương 10

Lý Thi Thi nhìn thiếu niên ở trước mắt, sau khi Thu Trường Thiên dẫn hần về thì đây là lần đầu tiên nàng quang minh chính đại đánh giá.

Thu Trường Thiên không đem hần ôm vào trong ngực, mà cho ngồi trên ghế ở bên cạnh.

Thiếu niên tư thế ngồi thoải mái mà lắc lư hai cái đùi, ánh mắt từ trên mặt đất chuyển tới cái bàn rồi quay sang Thu Trường Thiên, lại chuyển ánh mắt lên trên bàn điểm tâm, xong quay đầu nhìn đến Lý Thi Thi.

Nàng không ghét thiếu niên này, rõ ràng thiếu niên cũng không ghét nàng.

Cư nhiên lúc này Thu Trường Thiên có chút căng thẳng lại không biết rõ nguyên nhân “Thi Thi, sao vậy?”

Lý Thi Thi mỉm cười “ Thi Thi không sao a”

Vì không thể thăm dò được điều gì nên Thu Trường Thiên hô lên một tiếng, hần sờ sờ đầu của Huỳnh, “Huỳnh, đây là Thi Thi, sau này sẽ là sư phụ của ngươi ”

Huỳnh không hiểu rõ lắm, vẫn đối Lý Thi Thi cười cười, nụ cười tạm dừng trong nháy mắt, Huỳnh nhảy xuống ghế đi tới dựa sát vào Lý Thi Thi.

Lý Thi Thi cũng không di chuyển, hướng hồ Thu Trường Thiên đã nói về tình trạng của Huỳnh, đối với nàng mà nói, nhiệm vụ lần này giống như dạy một đứa trẻ học nói, còn là một đứa trẻ phi thường xinh đẹp.

Mà đứa trẻ lúc này hiển nhiên lại có được hương vị của người trưởng thành.

Huỳnh cách Lý Thi Thi nửa bước liền dừng lại, đưa tay sờ sờ mặt nàng.

Lý Thi Thi vì kinh ngạc mà quên duy trì nụ cười, mở to hai mắt, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hiển nhiên Thu Trường Thiên cũng không nghĩ tới Huỳnh lại ở trước mặt hần, quang minh chính đại mà đùa giỡn thiếp của hần như thế.

Huỳnh đương nhiên không biết suy nghĩ của bọn họ, đang sờ một hồi, ngón tay cuốn lấy sợi tóc mềm mại của Lý Thi Thi, rồi mới đem mặt sát đến.

Lý Thi Thi hoảng hốt nghĩ muốn lùi về phía sau, thế nhưng nàng đang ngồi trên ghế, nên không còn đường lui nữa.

Cái mũi cùng đôi môi Huỳnh tiến gần đến cổ của nàng, Lý Thi Thi bị dọa sợ nhất thời đã quên hít thở “Chủ tử...”

Thu Trường Thiên cố gắng kiềm nén, lửa giận không hiểu từ đâu phát ra, hắn biết một khi mình phát hỏa sẽ ảnh hưởng đến nhiều chuyện sau này, cho nên theo thói quen cố gắng kìm nén chính mình, kết quả sức chịu đựng của hắn có hạn.

Mà lúc này nam sủng của mình lại đứng ngay trước mặt hắn vô lễ với thiếp của hắn, vậy đương nhiên là có lý do phát hỏa, nhưng mà dòng lửa giận này không bình thường, nhanh chóng đốt đã cháy toàn thân hắn.

Huỳnh ngửi mùi tóc của Lý Thi Thi, gạt đầu hải lòng, quay đầu đối Thu Trường Thiên vẫy vẫy “Thiên, Thiên.”

Huỳnh đang cao hứng, nhưng mà tại sao? Thu Trường Thiên thả lỏng thân mình đang cứng ngắc mà đứng dậy, hướng về phía Huỳnh.

Hắn tốt nhất nên có lý do chính đáng, bằng không hắn là phải dạy hắn nhớ kỹ quy củ!

Lý Thi Thi thấy Thu Trường Thiên cũng đã đi tới lại càng không dám động, tóc còn quấn ở trên ngón tay Huỳnh, hy vọng lát sau lúc chủ tử phát hỏa sẽ không cần làm tổn hại đến nàng.

Huỳnh túm lấy tay áo của Thu Trường Thiên, rồi lại quay đầu sang tiến sát lên cổ của Lý Thi Thi ngửi, tiếp theo lại tiến vào trong lòng ngực của Thu Trường Thiên ngửi.

Thu Trường Thiên cau mày, Huỳnh cũng nhú mi, lại lôi kéo Thu Trường Thiên, ấn đầu hắn tiến gần đến Lý Thi Thi “Thiên, Thiên.”

Sắc mặt Thu Trường Thiên rất khó coi nhưng vẫn thuận theo cúi xuống.

Ánh mắt Lý Thi Thi lóe sáng, nàng chưa từng thấy Thu Trường Thiên nghe lời người khác như thế, cho dù sắc mặt thực khó coi nhưng cũng không tức giận, còn mặc cho nam sủng kia kéo thấp đầu xuống nữa chứ.

Nàng tưởng rằng thiếu niên kia chỉ là món đồ chơi mà chủ tử nhất thời hứng thú, xem ra sức ảnh hưởng của món đồ chơi này thật không nhỏ.

Lý Thi Thi từ trước đến nay đều dùng một mùi hương để dưỡng tóc, Thu Trường Thiên đã từng ngửi qua nhiều lần, không thể nói rõ là thích hay không thích.

Lý Thi Thi như đoán ra được manh mối, cười với Huỳnh xong liền hỏi “Hương dưỡng này rất thơm mát, ngươi thích sao?”

“Thích?” Huỳnh nghi hoặc cùng với cái đầu méo lệch, hết nhìn Thu Trường Thiên lại nhìn Lý Thi Thi.

Thu Trường Thiên cũng hiểu được, hắn đem qua ở trong phòng Lý Thi Thi, chắc là dính chút mùi hương. Nghĩ đến tối hôm qua Huỳnh lại ngửi mùi trên người hắn, là vì thích mùi này.

Quả nhiên, Huỳnh còn túm lấy một lọn tóc dài của Lý Thi Thi hướng lên trên người Thu Trường Thiên cọ cọ, rồi mới thả tóc ra, bỏ nhào vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên ngửi ngửi “Hắc hắc...”

Trong nháy mắt Thu Trường Thiên bị cảm giác hồ thẹn bao phủ.

Này...Chuyện này là sao... Trái tim dường như đang bị ngàn con dao băm nát...

Huỳnh bỗng nhiên bị ôm chặt làm hắn có chút đau nhói, ngẩng đầu lên nghi hoặc xảy ra chuyện gì?

Cặp mắt to kia như có điểm làm cho hơi thở của Thu Trường Thiên đông cứng lại, ngực càng lúc càng đau đến lợi hại, tim đập cũng không bình thường.

“Thi Thi, bây giờ, nơi này giao cho người...Ta...Ta đi trước...” Nói còn chưa hết, Thu Trường Thiên một tay đè trước ngực liền vội vã chạy đi.

“Thiên?” Thiên vừa mới đẩy hắn, là ý không cần hắn sao?

Lý Thi Thi lấy khăn tay che miệng, khiến cho người ta không biết nàng đang cười hay là không “Huỳnh.”
Huỳnh quay đầu nhìn Lý Thi Thi, kia là tên của hắn, trừ bỏ Thiên ngoài ra không có ai gọi hắn như vậy.
“Huỳnh” Lý Thi Thi chỉ chỉ hắn.

Huỳnh đối nàng nở nụ cười thật tươi, chỉ trước chính mình “Huỳnh”

Lý Thi Thi ngây ngốc một lúc xong cũng đối hắn tươi cười, chỉ chỉ chính mình “Thi Thi”

Huỳnh cũng chỉ vào nàng “Thi Thi...”

Lý Thi Thi dựng thẳng ngón tay lên “Đúng, giỏi quá”

Huỳnh cũng học theo nhưng không được tự nhiên mà dựng thẳng ngón tay lên “...Giỏi...”

Động tác tuy còn vụng về nhưng lại rất nghiêm túc liền bắt chước giơ một ngón tay lên cũng nói theo, đột nhiên trong lòng Lý Thi Thi ngập tràn một loại cảm xúc mang tên là mẫu tính (bản năng của người mẹ) gì đó đang lan tỏa khắp tâm can.

Xử lý sao đây...Đứa nhỏ này đáng yêu quá...

Thời gian dần trôi, đảo mắt đã qua một năm.

Nửa tháng nay Thu Trường Thiên chưa được gặp Huỳnh, hắn vội vàng phóng nhanh về nhằm rút gọn năm ngày lộ trình xuống thành hai ngày, về đến nhà một hồi cũng chưa báo cho ai biết, chạy về trước gian phòng của mình.

Huỳnh đang chuẩn bị ngủ trưa, nghe được tiếng bước chân liền ngồi dậy, quả nhiên chính là người mình đã bao ngày nhung nhớ đang đẩy cửa tiến vào.

“Thiên, người đã trở lại” Ngồi chồm hồm ở trên giường vươn ra hai tay.

“Thành thịch, thành thịch”

Trái tim của Thu Trường Thiên đập mạnh đến lợi hại, bước nhanh qua, hung hăng đem Huỳnh ôm vào trong ngực.

“Ha hả, đau.” Tuy rằng nói đau, nhưng Huỳnh vẫn không có ý muốn đẩy ra.

Nâng đầu Huỳnh lên, hung hăng mút một hơi lên đôi môi khiêu gợi kia “Có nhớ ta không?”

“Nhớ, ngày ngày đều nhớ”

Thỏa mãn đem vật nhỏ ôm chặt trong lòng, một chút cảm giác đi đường mệt mỏi cũng không còn, hai tay vừa chuyển liền đem Huỳnh bế lên.

Huỳnh cũng không hỏi đi nơi nào, đưa tay vòng qua cổ Thu Trường Thiên, ngửi thấy được hương vị phong trần mệt mỏi trên người hắn.

Thu gia bảo có một ôn tuyền (suối nước nóng), là nơi Thu Trường Thiên chuyên dụng, Lý Thi Thi cũng chỉ cùng hắn tới vài lần, mà ngược lại trong một năm này sử dụng nhiều nhất lại là Huỳnh.

Quần áo còn chưa cởi hết, hai người liền nhảy vào trong ôn tuyền đang bốc đầy nhiệt khí, ở cùng một chỗ ôm hôn đắm thiết.

Hạ Thân bị Thu Trường Thiên nắm ở trong tay xoa nắn, thanh âm của Huỳnh so với một năm trước lại càng say lòng người, cũng càng *** đáng hơn.

Quần áo đã bị nước làm cho ướt sũng, dính sát trên đầu nhũ đã cương cứng của Huỳnh “Thiên...Thiên...”

Thu Trường Thiên nhìn Huỳnh, hai mắt đều toát đầy hỏa nhiệt.

Dương như Huỳnh lại chưa phát hiện, hai mắt long lanh giống như trân châu đen đang ẩn mình trong nước, ưỡn ra khuôn ngực hấp dẫn của mình “Nơi này...nói, muốn bị Thiên ăn”

Tiểu gia khóa đã học được cầu hoan rồi, Thu Trường Thiên phối hợp mà đem hai khóa tiểu lập ngậm vào miệng, bàn tay cũng di chuyển về phía sau, ngay lập tức dòng nước âm từ trong ôn tuyến tiến vào trong tiểu huyết của Huỳnh.

“A...Đau...”

Gỉa bộ nghi ngờ “Thời điểm không có ta ở nhà, có phải tự mình chơi đùa hay không?”

“Không có a, là của Thiên”

“Hừ.”

“A a...Thiên...Đừng cần mà...”

Rõ ràng thích như vậy “Nói thật.”

Huỳnh toàn thân run lên vì sung sướng “Phía trước, có...A ân...Phía sau...Là của Thiên...A a...”

Chưa bao giờ xa cách lâu như thế, Thu Trường Thiên không kiềm chế được liền đem hai tiểu đậu đỏ kia cắn rướm máu, lại làm cho phía trước của Huỳnh đạt đến cao trào.

“Thiên...thật khó chịu...Nhanh lên...”

Qua một năm đã học được nhiều thứ, lại càng *** dâng, ngay cả tiếng rên rỉ, động tác, thậm chí là vẻ mặt vui mừng đều làm cho Thu Trường Thiên càng lúc càng muốn ngừng mà không được.

“A a...Hảo lớn...Thiên...Nhớ...Quá ha...Nước tiến vào...”

“...Ân a...Thích...Ân a a...Ha...”

“...Còn muốn...Thiên...Hảo lớn...Hảo lớn...A a a...”

Thiên gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của Huỳnh, đem toàn bộ nhục côn của mình tiến vào trong nơi ấm nóng mềm mại đang liên tiếp co thắt kia.

Tựa vào trước ngực của Huỳnh, Thu Trường Thiên nhịn không được lại miên man suy nghĩ.

Huỳnh so với nửa tháng trước lại càng thêm nguy hiểm, hẳn cùng Lý Thi Thi nói chuyện, còn dạy hẳn cái gì đó.

Tiểu huyết vẫn dùng sức kẹp chặt tính khí đối phương “Thiên, nhớ...Thiên quá a.”

“Nơi này của ngươi, nhất định so với ngươi còn nhớ hơn” Cười gian tà, đem Huỳnh bế lên trên một tảng đá, lại một lần nữa dùng thân thể nói ra hết những nhớ nhung bấy lâu nay.

Tiêu : Ngoài lề xú, ta đang đọc bộ siêu sao tính cái gì, quả thực truyện hay dã man, thực hối hận không đọc nó sớm hơn, nghe đồn kêu là thanh thủy văn nên ta không có hứng thú mấy, may mà vẫn quyết định lôi ra đọc, ta xin chính thức bắn loạn truyện của Nguyệt Hạ Điệp Ảnh. Giờ lại hứng thú với ttv ;) Có lẽ ta chuyển luôn sang Thanh Thủy Văn đây =))) ta đùa đấy

11. Chương 11

Thu Trường Thiên trở về đã được ba ngày, trong ba ngày này chưa từng thấy hắn bước ra khỏi phòng, đương nhiên là cùng với Huỳnh.

Ngày thứ tư, Lý Thi Thi đột nhiên bị triệu kiến, làm nàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn buông công việc trong tay bái kiến chủ tử.

Thu Trường Thiên cùng Huỳnh đến ôn tuyền chưa về, Lý Thi Thi được báo lại phải ở trong phòng chờ, bất quá nàng cảm thấy thực không thích hợp, ở trong viện ngồi một lúc, không bao lâu liền thấy Thu Trường Thiên ôm Huỳnh trở về.

“Thi Thi!” Huỳnh giống như một tiểu hài tử, từ xa trông thấy Lý Thi Thi liền từ trong lòng Thu Trường Thiên nhảy giụa không ngừng.

“Ngoan, đừng nhúc nhích.”

“Thiên, Thi Thi.”

“Ta biết, chúng ta trước tiên vào trong phòng, ta có việc cùng bàn với Thi Thi.”

Huỳnh gật đầu, đối Lý Thi Thi cười.

Lý Thi Thi hướng Thu Trường Thiên hành lễ, rồi mới theo vào phòng.

“Ngồi.”

“Vâng.” Lý Thi Thi chọn một cái ghế dựa cách bọn họ một khoảng cách nhất định liền ngồi xuống.

“Ba ngày sau, là lễ mừng đại thọ bảy mươi tuổi của Dương Hạo.”

Lại nói tiếp Dương Hạo chính là nghĩa phụ của Thu Trường Thiên, là bạn chí giao của phụ thân Thu Trường Thiên, bất quá khi phụ thân của Thu Trường Thiên qua đời, sau đó cũng chưa từng gặp qua hắn, Dương Hạo có người con thứ ba tên Dương Phái, lại có vài phần quan hệ làm ăn với Thu gia bảo.

Bất luận trước đây tình cảm như thế nào, dù sao trên danh nghĩa cũng là lễ đại thọ của nghĩa phụ, Thu Trường Thiên khó có thể từ chối, mà trường hợp này không giống như xã giao bình thường, hắn phải mang theo gia quyến (vợ, con) là tất yếu.

“Lý Thi Thi hiểu rõ, Còn Huỳnh?”

Vấn đề này nếu đổi lại một năm trước Lý Thi Thi tuyệt đối sẽ không hỏi, nàng vẫn an phận giữ đúng quy tắc, người khác ra sao nàng không quan tâm, nhưng Huỳnh lại khác.

Thu Trường Thiên chăm chú nhìn Huỳnh đang nằm trong lòng ngực mỉm cười “Người cho rằng, nên mang hắn theo sao?”

Tám tháng trước Dương Phái đã từng đến Thu gia bảo, hắn đột nhiên tới, làm Thu Trường Thiên không kịp chuẩn bị liền phải vội vàng tiếp đãi, hắn cũng từng gặp qua Huỳnh một lần.

Dương Phái lập tức kinh hãi một phen, “Thu huynh, tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng.”

Chỉ cần thấy ánh mắt Dương Phái nhìn Huỳnh say đắm là biết hắn có yêu cầu gì.

Thu Trường Thiên là một nam nhân có địa vị, không cần quyền, không cần tiền, mà quan tâm nhất chính là quan hệ xã giao, nhưng cái quan hệ này lại là một điểm yếu lớn nhất.

Dưới loại tình huống này Dương Phái thực giống một tên cáo già, nếu nói đồng ý loại yêu cầu này kế tiếp việc làm ăn hắn sẽ rất thuận lợi, nếu đổi lại cá nhân Thu Trường Thiên sẽ không nói hai lời mà đáp ứng, nhưng bởi đó là Huỳnh làm hắn chần chừ.

Tại sao lại chần chừ chứ, thiếu niên xinh đẹp cũng không thể sánh bằng lời hứa hẹn của Dương Phái, hắn đang do dự cái gì.

Thu Trường Thiên cố gắng bình tĩnh, khuôn mặt đã cứng ngắc liền cười hỏi Huỳnh, “Huỳnh, Dương thiếu gia muốn người đẩy, muốn đi hay không?”

Nếu được nói lại Thu Trường Thiên tuyệt đối sẽ không hỏi Huỳnh vấn đề này, thế nhưng tiểu hài tử ngốc nghếch này thật đúng là làm cho người khác tức chết mà, cư nhiên còn cười đối Thu Trường Thiên nói “Thích...”

Ngay cả Dương Phái cũng ngây ngẩn cả người trước vẻ đẹp mê mị kia, tiếp theo tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh mà hứa hẹn “Dương Phái nhất định hảo hảo đối đãi Huỳnh công tử, nếu được thực rất cảm tạ Thu huynh đã chiếu cố tiểu đệ!”

Thu Trường Thiên không rảnh suy nghĩ mà giải thích cùng Dương Phái “Thích” đối với Huỳnh mà nói là cái ý đó, cũng không lường trước Huỳnh lại nói những lời này trước mặt Dương Phái, hiện tại hắn cảm thấy khó thở, tim nhói đau!

Đưa tay ngăn cản Dương Phái đang khom mình cúi đầu “Ta bị bệnh, trước xin lỗi không tiếp người được.”

Nói xong kéo Huỳnh xoay người bước đi, Dương Phái vừa nhớ tới chuyện gì đó nên muốn ngăn cản, nhưng Thu Trường Thiên đã sớm đi xa.

Sau khi Thu Trường Thiên cùng Huỳnh về phòng liền đóng cửa không ra ngoài, Dương Phái đã chờ suốt năm ngày, cuối cùng cũng hiểu được căn bản Thu Trường Thiên không muốn giao Huỳnh cho hắn, liền rời đi cũng không có biểu hiện gì, bất quá Thu Trường Thiên đương nhiên hiểu rõ hắn, nhất định Dương Phái đang rất tức giận.

Hắn là loại người có thù tất báo, cư nhiên cho tới bây giờ, tám tháng đã trôi qua, lại không có một hành động nào khác ngoài im lặng.

Lý Thi Thi nghĩ nghĩ “Chủ tử là sợ Dương tam thiếu gia gây hại?”

“Hy vọng là ta suy nghĩ nhiều.”

“Thiếp mời đại thọ Dương lão gia là do?”

“Dương phái chuyển giao”

Lý Thi Thi gật đầu “Thi Thi không dám cuồng ngôn.”

Trên danh nghĩa Dương Hạo là nghĩa phụ của Thu Trường Thiên, giao thiệp mời đương nhiên không cần đích thân Dương Phái làm, nhưng hắn cố ý nhúng tay vào, hiểu được là hắn đang cảnh cáo Thu Trường Thiên.

Đương nhiên nếu Huỳnh còn ở trong thôn trang lúc đấy vẫn sẽ an toàn nhưng có điều, nếu như Dương Phái đã ám chỉ như thế, sợ là hắn đang tính toán gì đó, bằng không nên mang Huỳnh theo bên cạnh.

Thế nhưng lần này Thu Trường Thiên không phải đến nơi bình thường, mà chính là nhà của Dương Phái, là địa bàn của hắn.

Đương nhiên Lý Thi Thi tâm tư không để ý nhiều đến Dương Phái, lo lắng hơn hết chính là an nguy của Huỳnh, nàng lại không có tư cách gì để đưa ra sáng kiến với Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng biết Lý Thi Thi đang nghĩ gì, cuối cùng thở dài một hơi “Vẫn là để ở nhà đi.”

“Thiên lại muốn xuất môn?” Huỳnh có thể nghe hiểu một ít nội dung trong cuộc đối thoại vừa rồi nhưng không có nói chen vào, bất quá khi nghe được Thu Trường Thiên thở dài liền cười cười an ủi “Không sao, Huỳnh có thể tự lo tốt lắm, Thiên yên tâm, sáng đi sớm một chút rồi nhanh trở về, nếu không Huỳnh sẽ rất nhớ Thiên.”

Thu Trường Thiên không kiêng kị mà hôn lên trán của Huỳnh “Ta còn muốn bên Huỳnh vài ngày.”

Lý Thi Thi thức thời liền đứng dậy hành lễ “Đã nhiều ngày trong trang không có việc gì quan trọng, việc nhỏ nhất Thi Thi sẽ tự xử lý.”

“Còn có lễ vật mừng thọ.”

“Vâng, Thi Thi sẽ chọn lựa lễ vật thật tốt rồi mang tới cho chủ tử xem qua.”

“Vất vả cho người.”

Lý Thi Thi cười cười, “Là việc Thi Thi phải làm.”

Một năm qua Thu Trường Thiên không chạm vào nàng nữa, việc này đối với Lý Thi Thi mà nói lại là chuyện tốt, nàng càng được tự do, tuy rằng việc vật trong trang còn cần nàng quản lý, thế nhưng nàng tuyệt đối không ghét bỏ, chung quy so với một đồng nam nhân nữ nhân tranh đoạt quyền thế còn tốt hơn gấp vạn lần.

Tám tháng trước, sau khi Dương Phái đến, Thu Trường Thiên liền giải tán đám sủng thiếp của mình, trừ bỏ Huỳnh cũng Lý Thi Thi ngoài ra ai cũng đều không cho ở lại

Dứt bỏ quan hệ thể xác, Lý Thi Thi càng được Thu Trường Thiên trọng dụng, nàng nghiêm nhiên đã trở thành thủ hạ đắc lực dưới thân phận một quản gia.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Chính là vào buổi trưa hôm đó, Lý Thi Thi bị kẻ gian đẩy xuống ao nước, tuy rằng không tổn hại đến tính mạng, nhưng bị đẩy ngã nên chân bị chấn thương, còn phá đi dung nhan của nàng.

Sau khi Thu Trường Thiên biết được liền lập tức đến thăm Lý Thi Thi.

Đổi vết thương do đao chém chằng chịt ở trên mặt, Lý Thi Thi vẫn bình tĩnh giống như người bị thương không phải là mình, cảm xúc bình ổn đến lạ thường

“Trong trang có nội gián.”

Nghe Lý Thi Thi nói như vậy, ngay lập tức Thu Trường Thiên dẹp bỏ ý định để Huỳnh ở nhà.

12. Chương 12

Lúc Thu Trường Thiên đến Dương gia cũng trùng với ngày tổ chức lễ mừng thọ cho Dương Hạo, nói chung hẳn cùng Dương Hạo có vài phần thất lễ.

Mấy ngày trước liên tục có rất nhiều khách nhân đến Dương gia, Thu Trường Thiên dưới giờ ngo mới đến, Dương Phái lại đứng ở cửa nghênh đón.

“Thu huynh.”

Thu Trường Thiên chán ghét khuôn mặt giả tạo kia, không biết tại sao lại ghét hẳn đến thế.

Mặt không đổi sắc liền ôm Huỳnh đem xuống xe ngựa, đối Dương Phái gật gật đầu. “Thật có lỗi, ta đến trễ”

“Đâu có, vừa đúng lúc.” Dương Phái làm bộ cười sang sảng, dường như không có khúc mắc về chuyện lúc trước, thấy Huỳnh được ôm xuống dưới, còn ngạc nhiên nói “Đây không phải là Huỳnh sao, không thay đổi một chút nào nha.”

Thu Trường Thiên bảo Huỳnh đứng ở bên cạnh mình, dù sao cũng đang ở bên ngoài, hành động quá mức thân mật có thể làm nhiều người chú ý, hẳn không muốn Huỳnh phải gặp bất cứ trở ngại nào khi đang ở đây.

Bất quá Huỳnh lại không cảm thấy như thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thu Trường Thiên, lại đem bàn tay nhỏ bé của mình để vào trong tay của hắn.

Thu Trường Thiên do dự một chút, nếu như đang ở trước mặt người khác hẳn có lẽ sẽ không nắm tay của Huỳnh, nhưng đây là đang đứng trước mặt Dương Phái, có chút ý đồ muốn khiêu khích, liền cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé mát lạnh kia.

Ánh mắt dò xét của Dương phát chợt lóe lên tinh quang “Đúng rồi, bệnh của Thu huynh thế nào rồi?”

“Đã không việc gì rồi.”

“Trong số khách nhân lần này có thần y Bạch Qùy, không bằng thỉnh hấn xem bệnh cho Thu huynh luôn một thể.”

Về mặt Thu Trường Thiên không thay đổi “Phiền toái.”

“Ây da, mà phụ thân vẫn luôn nhắc tới người, mời vào.”

“Làm phiền.”

Trước kia Dương Phái cũng một bộ mưu mô quỷ quái, Thu Trường Thiên vẫn có thể cùng hấn chào hỏi trong chốc lát, thế nhưng lần này lại cảm thấy hấn cực kỳ đáng ghét, kỳ thật Dương Phái cũng chưa có làm cái gì, tuy rằng trong lời nói có điểm châm chọc, bất quá Thu Trường Thiên tuyệt đối không để ý việc này, cứ coi hấn như ruồi muỗi vo ve cũng được.

Giữa trưa yến tiệc bên trong đại sảnh đã bắt đầu, Thu Trường Thiên có điểm không muốn đi vào, khách nhân đều là người quen, hấn nhất định sẽ khó ứng phó, lại lo lắng không muốn để một mình Huỳnh quay về hậu viện nghỉ ngơi.

Lúc này đứng ở bên ngoài đại sảnh Huỳnh liền kéo lấy tay của Thu Trường Thiên, Thu Trường Thiên lấy lại tinh thần thấy hấn nhăn mặt cau mày nhìn chằm chằm trước đại sảnh, thuận theo ánh mắt của hấn nhìn lại, ngồi nơi đó chính là Bạch Qùy một thân áo trắng đang tự uống rượu, còn ra vẻ ai cũng không để ý.

“Làm sao vậy?”

Huỳnh tỏ vẻ chán gét mà dụi dụi trước mũi của chính mình.

Thấy hành động của hấn thực giống một tiểu hài tử đang tức giận, khẽ cười, “ Ghét mùi hương trong kia sao?”

Huỳnh nhanh chóng gạt đầu.

“Vậy người đi nghỉ trước được không?” Sai thật nhiều hộ vệ đi theo, tạm thời hấn là không có vấn đề gì xảy ra.

Đột nhiên Huỳnh liếc mắt lôi kéo Thu Trường Thiên “Không được, không được.”

“Huỳnh ngoan, ta nhất định phải vào trong, bằng không người ở đây chờ ta một lúc, ta đi chào hỏi người quen rồi sẽ ra ngay?”

Huỳnh lập tức bĩu môi.

Mặc dù Huỳnh có điểm thực tùy hứng, nhưng vẫn rất nghe lời.

Thu Trường Thiên cho gọi hộ vệ của hấn đang đứng ở bên ngoài đi theo bảo vệ Huỳnh, sau đó bước vào đại sảnh, hấn vừa xuất hiện lập tức đã bị nhiều người nhận ra.

Tiếp theo là một trận hỏi han tới tấp.

Bạch Qùy thấy hấn tiến vào cũng chỉ liếc mắt một cái, Thu Trường Thiên cũng không tìm đến bắt chuyện, dường như hai người hoàn toàn không quen biết.

Về mặt Dương Hạo đặc ý nhìn theo hướng Thu Trường Thiên đang đi tới “Thiên nhi.”

Thu Trường Thiên hành lễ “Nghĩa phụ, Trường Thiên đến chậm.”

Vừa gạt đầu vừa vuốt chòm râu phía trước “Đã lâu không có tới Dương gia, nghĩa phụ rất nhớ người a.”

“Vâng, Trường Thiên đến chậm, mong nghĩa phụ thứ lỗi.”

“Người bận rộn như vậy nên không cần vội vàng, nghĩa phụ vẫn hiểu được, mau ngồi xuống đi.”

Lập tức có người hầu mang ghế dựa đặt bên cạnh Dương Hạo.

Thu Trường Thiên không muốn làm mất mặt Dương Hạo, đành phải ngồi xuống bởi hấn uống vài chén rượu.

Thật vất vả mới tìm được cơ hội rời đi trước thời hạn, sắc mặt Dương Hạo nhìn không được tốt lắm “Nếu đã đến đây rồi liền ở lại vài hôm đi, ngày mai nghĩa phụ có việc muốn nói với người.”

Thu Trường Thiên đành phải gật đầu đáp ứng.

Từ trong đại sảnh đi ra ngoài, xa xa lại nhìn thấy Dương Phái đang đứng bên cạnh hộ vệ nói chuyện với Huỳnh.

Trái tim hắn như muốn nhảy dựng lên, Thu Trường Thiên liền vội vàng bước nhanh tới.

Dương Phái còn đang nói chuyện, Huỳnh nghe được tiếng bước chân đằng sau, quay đầu lại thì nhìn thấy Thu Trường Thiên liền lập tức nhảy lên.

Thấy thói quen hay nhào vào lòng mình của y, Thu Trường Thiên mới yên tâm được một chút, thế nhưng Huỳnh đi tới chỉ cách hắn hai bước liền ngừng lại.

Huỳnh nhăn mặt nhìn Thu Trường Thiên, tay hướng về phía hắn quạt quạt.

“Huỳnh công tử chán ghét mùi rượu sao?” Dương Phái cũng không tức giận, tiếp tục tiến đến bên cạnh Huỳnh.

Hộ vệ thấy chủ tử đã tới, sẽ không giống như lúc trước mà ngăn cách Dương Phái tiếp cận Huỳnh.

“Nghĩa phụ đang tìm người đấy” Thái độ của Thu Trường Thiên không được tốt.

“A, Thu huynh là ra tìm tại hạ?”

“Ta muốn nghỉ ngơi”

“Thu huynh thật sự mệt mỏi? Chắc chắc, thoát nhìn Thu huynh còn rất khỏe mạnh a, bất quá chỉ là miệng cộp gan thổ.”

Căn bản Huỳnh không rảnh coi hai người kia rằng môi đấu khẩu, cẩn thận hướng về phía Thu Trường Thiên đi từng bước một, cảm thấy có thể tiếp nhận lại tiến thêm một bước, không biết Thu Trường Thiên uống bao nhiêu rượu, nhưng cả người đều toát ra mùi vị thức ăn cùng rượu, thật sự rất khó ngửi.

Cuối cùng Huỳnh vẫn là đứng cách Thu Trường Thiên nửa bước, bàn tay túm lấy tay áo của hắn, một tay bịt mũi lại.

“Bạch đại phu cũng ở bên trong, muốn hắn kê mấy đơn thuốc bồi bổ cho Thu huynh hay không?”

“Dương thiếu gia thật đúng là thích quan tâm người khác a, không bằng trước tiên xem lại chính mình đi.”

“Ai nha, Dương mỗ thân thể rất tốt đó.”

Không muốn để ý đến hắn, liền túm lấy tay của Huỳnh, nhanh chóng đem Huỳnh ôm vào trong lòng ngực.

“A ân...” Cúi đầu liền hôn nhau thắm thiết.

Lại ngẩng đầu lên nhìn Dương Phái một bộ quá mức kinh hách, cả mặt hắn đều tái xanh.

“Hừ, Thu mỗ thân thể ra sao, không cần kẻ khác quan tâm.” Thấy sau khi hôn xong Huỳnh lại vội vàng quay mặt về phía khác là lưỡi liên tục nhưng hắn cũng không tức giận, nhanh chóng ôm Huỳnh rời đi.

Sau giờ yến tiệc kết thúc, một phần khách nhân đã ra về, giữ trưa Dương Hạo cũng đã uống quá nhiều, buổi tối đã muốn không thể tiếp đãi được ai, Thu Trường Thiên cùng Huỳnh vui vẻ ở trong phòng dùng bữa tối.

Dù sao cũng đang ở nhà người khác, Thu Trường Thiên vẫn đề phòng, không giống lúc bình thường mà khiêu khích Huỳnh, hai người dùng tay giải quyết xong liền ngủ.

Đêm dài lắm mộng, Thu Trường Thiên tính ngày thứ hai phải hướng Dương Hạo chào từ già, dù sao lễ vật sinh nhật của Dương Hạo cùng ngày sẽ đưa qua.

Thế nhưng Dương Hạo nhất quyết muốn hắn ở lại mấy ngày, phụ tử hai người ôn lại chuyện xưa, Thu Trường Thiên cự tuyệt không được, đành phải ở lại một đêm.

Buổi tối Dương Hạo mở yến tiệc, nói là gia yến (tiệc gia đình), ở trong Dương gia cũng có họ hàng thân thuộc với Thu Trường Thiên nên hắn phải mở yến tiệc riêng.

Thu Trường Thiên còn đang lo lắng không biết có nên mang Huỳnh theo hấn hay không, nghe nói ngay cả tiểu hài tử cũng đều tham dự, lại là gia yến. Dù sao người cũng đã mang đến, muốn giấu cũng giấu không được, vẫn nên dẫn theo Huỳnh tham gia yến tiệc.

Dương Hạo tuổi cũng đã cao, từng trải nên chuyện gì cũng gặp qua, nhìn thấy thiếu niên tuyệt sắc đáng vẻ ngây ngốc cũng chỉ nhú mày, ngoài ra không có biểu hiện gì khác.

Nhưng người khác sẽ không bình bình được như vậy, mặc dù là gia yến, cùng ngồi đầy ba bàn lớn, ánh mắt cả trai lẫn gái luôn dò xét Huỳnh, vài vị tiểu thư tuổi nhỏ còn khê thảo luận bàn tán.

Cái gì mà chẳng qua chỉ có bộ mặt xinh đẹp, yêu mị, bất quá vẫn chỉ là một nam sủng, càng nói càng khó nghe.

Huỳnh tuyệt nhiên thích ứng trong mọi tình cảnh, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt soi mói của người khác, tự nhiên dựa vào Thu Trường Thiên đang ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn mà chảy nước miếng. Thu Trường Thiên cũng không muốn để ý đến đám người ngu dốt kia, nói tùy tiện có thể bỏ qua, nhưng nếu động thủ va chạm liền tuyệt đối không tha.

“Thiên...”

“Đợi một lát nữa.”

Huỳnh cũng không biết phải đợi cái gì, nhưng nếu Thiên muốn hấn chờ hấn sẽ chờ.

Cuối cùng thấy người khác lấy chiếc đĩa, Huỳnh lập tức khoa tay múa chân bảo Thu Trường Thiên cho hấn đĩa rau “Kia, kia, còn có, kia kia...”

Đúng vậy, hấn tuy rằng đã biết cần phải nhai thức ăn rồi mới nuốt, nhưng không ai dứt cũng sẽ không ăn. Đây đều là công lao của Thu Trường Thiên, hấn không để Lý Thi Thi dứt cơm cho Huỳnh, may mắn Lý Thi Thi cũng không khó chịu vì việc này.

Dương Hạo thấy Thu Trường Thiên tự nhiên cấp cho thiếu niên kia đĩa rau, lại dứt cho hấn ăn, mặt muốn biến sắc nhưng vẫn cố gắng kìm nén không tỏ thái độ.

“Thiên...” Còn chưa nói muốn cái gì, một miếng sườn liền gấp vào trong bát Huỳnh.

Dương Phái cười a a xong đối Huỳnh nói “Ta nhớ rõ, ngươi thích ăn.”

Dương Phái này rõ ràng ra vẻ quyến rũ làm cho cả một bàn người sững sờ kinh ngạc, ánh mắt Thu Trường Thiên trầm xuống, bất quá Huỳnh căn bản là không để ý đến Dương Phái, trong mắt chỉ có miếng sườn kia, hướng về Thu Trường Thiên mà há mồm “A...”

Quả thực Thu Trường Thiên bắt đầu gấp miếng sườn kia lên, đưa đến bên miệng Huỳnh lại quay một vòng, kết quả nhét vào miệng mình, trong lòng đang đắc ý, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó không ổn!

Quả nhiên, Huỳnh liền đem miệng tiếp sát môi hấn ý muốn giành lấy miếng sườn kia.

Người bên ngoài chỉ thấy Huỳnh hơi di chuyển, Thu Trường Thiên liền vội vàng đem hấn dè xuống, rất nhanh trong lúc môi kẻ môi đã đưa trả miếng thịt vào trong miệng của Huỳnh, hiển nhiên sẽ không thấy hành động lỗ mãng nào.

Dương Phái cười không có hảo ý, rõ ràng nhìn rõ Huỳnh đã làm cái gì.

Biết thì biết, Thu Trường Thiên lại không sợ hấn biết, thế nhưng trước mặt một đám người xa lạ lại bị Huỳnh hôn, da mặt hấn không dày như vậy đâu.

Dương Hạo ho khan một tiếng, đặt đĩa xuống “Bảo hấn tự mình ăn.”

Những lời này Huỳnh nghe hiểu, hơn nữa còn không nể tình liền làm cho Dương Hạo thực mất mặt mà đáp trả “Tại sao?”

Không nghĩ sẽ bị hỏi lại, Dương Hạo lập tức sững sốt.

Dương Phái thì buồn cười.

Sau khi Dương Hạo ý thức được tình huống trước mắt, cổ đều đã đỏ bừng, vừa định phát hỏa, liền bị một tiếng ‘linh linh’ cắt ngang

13. Chương 13

“ Gia gia”

Tiếng nói trong trẻo vang lên, êm dịu tựa như dòng suối tươi mát, nghe âm thanh này liền có thể tưởng tượng ra đó là một nữ nhân xinh đẹp.

Trên thực tế đích thực là có một mỹ nữ, hai tay nắm chặt cùng cặp mắt to thẹn thùng, ngón tay xinh đẹp lại khấn trương túm lấy một bên váy của chính mình, khuôn mặt vẫn còn vẻ ngây thơ cùng với hai gò mò đỏ rục giống như đang phát sốt.

Sắc mặt Dương Hạo dịu đi một chút, “Linh nhi, ngồi đi.”

Dương Linh có điểm không được tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên nhú mày, nàng vừa rồi kêu Dương Hạo là gia gia sao, vậy sao có thể ngồi bên cạnh mình, dù sao cũng có bối phận khác nhau mà.

Dương Phái thừa dịp Thu Trường Thiên đang mải suy nghĩ, nhân lúc hần không chú ý liền gấp một miếng thịt đưa đến bên miệng Huỳnh.

Huỳnh nhìn chăm chăm miếng thịt trên chiếc đũa gần nửa ngày, kết quả lại đem mặt xoay qua một bên.

Dương Phái cũng không tức giận, bỏ vào miệng mình, vừa ăn vừa nói, “Thật ngon a...”

Thu Trường Thiên cũng không che dấu cảm xúc liền liếc mắt lườm hần một cái.

Hai người thực giống tiểu hài tử đang tranh chấp một món đồ chơi, làm cho những người gần đó dở khóc dở cười, mà Huỳnh ngồi ở bên trong lại chỉ chú ý đến đĩa thịt thơm phức trên bàn.

Dương Hạo Thiên buộc lòng phải lên tiếng, “Đây là trưởng nữ của Tích nhi, Linh Nhi, ra bái kiến Thu thúc thúc của ngươi đi.”

Dương Tích là con lớn nhất của Dương Hạo, bắt quá vài năm trước đã sớm qua đời.

Dương Linh đứng dậy hướng về Thu Trường Thiên cúi đầu hành lễ, “Thu...Thu thúc thúc vạn phúc.”

Thu Trường Thiên gật đầu, không nói thêm điều gì nữa, Dương Linh cũng khấn trương không dám nhìn hần.

Dương Phái nói chen vào, “Linh nhi xinh đẹp như vậy, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Mười, mười sáu.”

“Có thể lập gia đình a.” Âm cuối cổ ý kéo thật dài, nở ra một nụ cười gian xảo hướng Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng giả vờ không thấy.

Dương Linh không nghĩ tới Thu Trường Thiên lại lãnh đạm như thế, sau khi ngồi xuống lại có chút thất vọng.

“Trường Thiên, ngươi còn chưa có chính thê sao?”

“Tôi đây!”

“Vâng.”

“Ngươi thích chơi đùa ta cũng không nói, nhưng ngươi cũng phải lưu lại con nối dòng cho Thu gia mới được.”

“Vâng.”

Dương Phái không chịu ngồi yên một chỗ lại nói xen vào, “Nghe nói trong nhà Thu huynh có một phòng thiếp.”

Dương Hạo mất hứng ngắt lời hắn, “Người cùng Trường Thiên đâu phải huynh đệ kết nghĩa, cái gì mà kêu Thu huynh.”

Dương Phái bị giáo huấn liền câm miệng.

Dương Hạo tiếp tục nói, “Chỉ có thiếp cũng không được, sản nghiệp Thu gia lớn như vậy, người tuổi cũng không nhỏ, cần phải có chính thê, cũng là để Thu gia có người nối dõi.”

Thu Trường Thiên không nói gì, Dương Linh đứng một bên mặt đã đỏ ửng giống như đang bị thiêu cháy, nàng tuổi còn nhỏ, lại được ngồi bên cạnh phu quân tương lai, quá đột ngột, nàng vừa thẹn lại vừa sợ, lén nhìn Thu Trường Thiên vài lần, hắn thực anh tuấn còn mang theo mị lực người trưởng thành lại càng làm cho tim nàng đập mạnh không ngừng, nào biết việc này đều là người nhà mình tùy tiện quyết định.

“Vâng, Trường Thiên sau khi trở về sẽ hảo hảo xem xét chọn người.”

“Còn chọn cái gì.” Biết hắn giả ngu, Dương Hạo cũng không vòng vo cùng hắn nữa, “Ta xem Linh nhi rất thích hợp, nàng cũng đã đến tuổi lấy chồng, ta đây làm gia gia nhìn nàng lớn lên, rất xứng đáng làm vợ của người.”

Thu Trường Thiên đã không còn kiên nhẫn, hậu quả khuôn mặt cứng ngắt, “Không thích hợp, ta là thúc thúc của nàng.”

“Đây không phải rất tốt sao, thân càng thêm thân.”

Thu Trường Thiên chưa kịp phản đối, Dương Phái lại luôn nhìn Huỳnh say đắm, hắn đối tình huống hiện tại còn không biết sao, nâng chén nhỏ uống một ngụm trà .

“Ai, hắn muốn thành hôn...”

Huỳnh ngẩng đầu nhìn hắn, “Cái gì?”

Thu Trường Thiên bực bội mà đem Huỳnh ôm chặt vào lòng, “Người đừng gây rối.”

Dương Phái thấy vậy bộ dáng liền vui vẻ, “Hắn,” Chỉ trước Thu Trường Thiên, “Muốn thành hôn.”

“Người...”

Huỳnh biết Thu Trường Thiên sinh khí, lại tựa vào trong lòng ngực của hắn hỏi, “Thành thân là cái gì?”

Thu Trường Thiên nào biết cùng hắn giải thích ra sao.

Dương Phái lại xuyên qua khoảng không quấy rối, “Chính là hai người buổi tối làm chuyện thoải mái.”

Dương Linh mắc cỡ muốn chết, Dương Hạo cũng bối vì đứa con dùng từ ngữ thô thiển cũng liền nhú mày.

Huỳnh hỏi Dương Phái, “Cùng ai thành thân?”

Dương Phái trông thấy ánh mắt giết người của Thu Trường Thiên đang trừng mắt nhìn hắn, Dương Linh thì ngượng ngùng đến sắp phát khóc.

Huỳnh thấy Dương Phái không phải chỉ chính mình, rất nhanh khuôn mặt nhăn nhó thành một mẩu.

Huỳnh muốn nhìn Dương Linh, lại bị Thu Trường Thiên ngăn cản, đột nhiên bị hắn dùng sức giãy dụa làm đổ nước trà ướt cả một bên áo.

Thu Trường Thiên nghĩ muốn giải thích, nhưng là ở trước mặt người ngoài nhiều đến vậy nên nhất thời hắn thật không biết giải thích với Huỳnh ra sao.

Huỳnh nhìn Dương Linh một hồi, lại càng nhăn mặt lợi hại hơn. “So với nàng thì Thi Thi còn đẹp hơn nhiều.”

Mọi người sững sờ...

“Ha ha ha ha ha...” Người đang cười điên loạn kia chính là Dương Phái.

“Ha ha...Là thiếp của Thu trường Thiên...Ha ha ha...Rất thú vị...Hắn sao cái gì cũng đều nói ra...Ha ha ha...”

Thu Trường Thiên cũng có cười một chút, bất quá có điểm cười bất đắc dĩ.

Dương Linh nói sao cũng là thiên kim tiểu thư nhà giàu, lại bị một nam sủng lấy một phòng thiếp đem ra so sánh, còn bảo nàng xấu hơn nữa chứ, uất ức quá nàng liền hung tợn túm chặt vạt váy, lập tức nước mắt rơi rơi.

Huỳnh còn nói, “Thiên, không được cùng nàng thành thân.”

“Ân, ta sẽ không cùng người khác thành thân.” Thu Trường Thiên nói rõ từng chữ một, rất ôn nhu, đây là lời hứa hẹn của hắn, tất cả mọi người ngồi gần đó đều có thể nghe ra hàm ý trong lời nói kia, ngoại trừ Huỳnh.

Vuốt lên khuôn mặt còn đang nhăn nhó của Huỳnh, Thu Trường Thiên mỉm cười dịu dàng, có điểm bất đắc dĩ.

Dương Hạo Thiên còn chưa kịp đập bàn phát hỏa, bất quá nghĩ đến Dương Phái cuối cùng cũng cười được vui vẻ như vậy, hắn liền cố gắng kiềm chế cơn giận.

“Hương khói của Thu gia người tính lo liệu sao đây?”

Thu Trường Thiên yên lặng.

Huỳnh xoay đầu qua hỏi, “Hương khói là cái gì?”

“Hương khói a, hương khói chính là đứa nhỏ,” Dương Phái một bộ cà lơ phất phơ liền cười, “Người là nam nhân, không thể sinh đứa nhỏ, thế nhưng hắn muốn có đứa nhỏ.”

“Người đủ rồi.” Thu Trường Thiên đứng dậy, đem Huỳnh ôm vào trong ngực, cũng không quay đầu lại liền tiêu sái bước đi.

Dọc đường đi Huỳnh lại dị thường im lặng, chính là túm chặt vạt áo của Thu Trường Thiên, dường như không có ý định buông ra.

Hắn như vậy làm Thu Trường Thiên trong tâm đau nhói đến khó hiểu, “Người đừng suy nghĩ nhiều, ta tìm người thừa kế là được, không nhất thiết phải là thân sinh (con ruột).”

Huỳnh tựa đầu vào trong lòng ngực của hắn, thế nhưng một câu cũng chưa nói.

– Tác giả : Lão gia khỏa ta không biết nên đặt tên như thế nào OJZ, từ giờ trở đi “Dương Hạo Thiên” đổi thành “Dương Hạo” OJZ. . .

Tiêu : Oi hôm nay ta bị một đồng củ hành :((Nhưng vẫn post chap đều đều nha :))

14. Chương 14

Huỳnh biết sinh đứa nhỏ là ý gì, nhưng sao Thi Thi chưa từng nói qua về chuyện này, Huỳnh cũng đã quên hỏi Thiên.

Thiên là một hùng (giống đực) vĩ đại, có tư cách lưu lại con của mình, thế nhưng Huỳnh không thể sinh con cho hắn.

Hắn là Huỳnh cũng sẽ có con của mình, thế nhưng Thiên cũng không thể sinh cho hắn.

Mâu thuẫn liền xảy ra, bọn họ đều cần sinh hài tử để nối dòng, nhưng lại sinh không được.

Không thể như thế này được, không thể được.

Giống được cùng giống cái mập hợp sẽ có đứa nhỏ, chỉ cần bọn họ tự tìm giống cái rồi đem tinh tự (tinh trùng) vào trong cơ thể các nàng là có thể.

Nhưng mà lại rất mâu thuẫn, hắn không muốn Thiên đem tinh tự của mình vào bên trong người khác, giống cái cũng không muốn, cho dù có là Thi Thi cũng không muốn.

Thậm chí nếu Huỳnh cùng giống cái mập hợp...Chuyện này tạm thời không nói.

Sau khi Huỳnh bị Thu Trường Thiên ôm trở về trong phòng khách vẫn là một bộ trầm tư, không nói lời nào cũng không cử động, chỉ gặt gao túm lấy tay áo của hắn.

Thu Trường Thiên không biết Huỳnh nghe lời nói vừa rồi hiểu được bao nhiêu, không biết nên bắt đầu an ủi ra sao.

“Ta bảo bọn hắn thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức rời đi, được không?”

Nguyên lai Huỳnh vẫn duy trì dáng vẻ kia.

Thu Trường Thiên thở dài, khẽ chạm lên mái tóc của Huỳnh, “Không cần suy nghĩ, cái đầu nhỏ này thực không có biện pháp a.”

Huỳnh không thể kìm nén được những suy nghĩ của chính mình, hơn nữa càng nghĩ lại càng rối bời, trong đầu là hình ảnh Thu Trường Thiên đang nằm úp sấp trên người hài nữ kia mà đong đưa thất lưng.

Đột nhiên ngẩng đầu vội vàng hỏi Thu Trường Thiên, “Thiên muốn thành thân sao?”

“Không phải nên hỏi là sẽ không cùng ‘Người khác’ thành thân sao?”

“Vậy còn hương khói kia, hương khói xử lý thế nào?”

“Từ bỏ thôi.” Lời nói này đích thực không chắc chắn, thật ra chính Thu Trường Thiên cũng chưa nghĩ ra, hiện tại chính là không muốn làm tiểu thú này buồn rầu.

Huỳnh buồn vạt áo Thu Trường Thiên ra, biểu tình chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, “Không được!”

“Bằng không xử lý sao đây?” Vừa nghĩ tới Huỳnh muốn cho hắn cùng nữ nhân khác thành thân, trong lòng có chút chua xót.

Huỳnh cúi đầu càng thấp, trong lòng Thu Trường Thiên vui mừng vì biết Huỳnh không muốn như thế, ôm đầu của hắn, làm cho hắn tựa vào trong lòng ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm, “Chỉ cần người ở bên cạnh ta là có thể...”

Đột nhiên Huỳnh đẩy Thu Trường Thiên ra, thừa dịp chưa kịp chuẩn bị liền ấn hắn xuống giường, lập tức cưỡi lên trên eo của hắn, dường như đang hạ quyết tâm làm điều gì đó.

“Làm sao vậy?”

Huỳnh lên tiếng cầu hoan, “Thích!”

“Ha hã...” Thật đúng là tiểu *** đàng, ăn no đã muốn làm, đây mới là tiểu thú của hắn.

“Được, giúp ta cởi quần áo.”

Huỳnh đổi chuyện này vẫn chưa thành thực, ngẫu nhiên Thu Trường Thiên lại bảo hắn hỗ trợ cởi quần áo, buổi sáng hắn cũng không phải vội, nhưng lần này không biết tại sao, đột nhiên lại dùng hết sức đem quần áo của Thu Trường Thiên xé nát.

Dù sao quần áo này cũng không thể xé rách một cách đơn giản, việc Huỳnh kích động như vậy làm cho Thu Trường Thiên có chút hoảng hốt, “Không cần gấp, từ từ làm...”

Huỳnh thuận tay cởi y phục của mình ra, xoay tay hai ba lần liền vứt hết đồ xuống đất.

Huỳnh không có hôn Thu Trường Thiên, mà là ngậm hai quả anh đào trước ngực của hắn.

Thu Trường Thiên còn hơi bàng hoàng, cảm thấy tình huống lúc này có phần mơ hồ, Huỳnh vừa mút đầu nhũ Thu Trường Thiên, một bên tự tách ra hai phiến mông trắng muốt lộ ra tiểu huyết phần hồng.

“Không cần gấp...”

Thở dài, nói cái gì hắn cũng không nghe, Thu Trường Thiên đành phải thuận theo Huỳnh, dùng ngón tay của mình chen vào trong hậu đình của hắn.

Rất nhanh Huỳnh đã cảm thấy hưng phấn, lập tức ngồi không yên kèm theo tiếng rên rỉ mê mị, bộ dáng *** đang này đường như đã kìm nén thật lâu nay mới bùng phát.

Thu Trường Thiên được hắn gọi tên nên hạ thân càng căng cứng, liền bắt đầu ngồi dậy ôm khuôn mặt của Huỳnh hôn lên, đem thanh âm của hắn phong tỏa trong miệng chính mình.

Ngón tay mới vừa ở trong cơ thể Huỳnh không lâu, *** dịch trong hậu huyết liền chảy ra, làm cho ngón tay di chuyển càng thêm thông thuận.

Đầu lưỡi còn đang quấn vào nhau, Huỳnh lại không chịu ngồi yên liền dùng phân thân của mình cọ xát bụng dưới của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên muốn làm cho hắn thật thoải mái, dùng một tay di chuyển đến trước ngực của hắn, nhẹ nhàng gầy gầy hai đầu nhũ nhỏ xinh.

Thật sự không nhịn được, Huỳnh quay đầu sang một bên cố gắng hít thở, kèm theo là tiếng thở dốc liên tục, “Thiên...Sắp...”

“Ân, bắn đi.”

“Ân a...A a a...”

Ngay cả tay đều chưa chạm qua phân thân kia liền cứ như vậy đạt tới cao trào, cả người Huỳnh mềm yếu mà tựa lên trên người Thu Trường Thiên thở hổn hển một lúc, “Thiên, có thể đi vào...”

Thu Trường Thiên vẫn cảm thấy còn sớm, dù sao dùng thuốc mỡ cũng vô ích, bất quá nhìn thấy dáng vẻ của Huỳnh đang cầu hoan làm hắn nhịn không được.

Lật mình dậy đem thân thể của Huỳnh nằm úp sấp ở trên giường, tận lực tách hai cái đùi ra, nâng mông hắn lên, Thu Trường Thiên cảm thấy khí cực nóng của mình cọ xát bên ngoài tiểu huyết một lúc.

“Nóng...” Từ đợt cao trào vừa rồi Huỳnh đã hưng phấn lại rất nhanh, men theo thất lưng Thu Trường Thiên mà lắc lư cặp mông trắng nõn, “Muốn...đi vào...Thiên đi vào...Nơi này...”

Thu Trường Thiên bị trêu chọc đã muốn mắng chửi thô tục, giữ chặt thất lưng của Huỳnh, hung hăng uốn thẳng lưng, nhưng đều chưa có vào toàn bộ.

“A!!...” Không thể kiểm soát được hơi thở làm nước miếng từ trên cằm Huỳnh chảy xuống dưới giường, cả người run rẩy cùng với tiếng hô hấp dồn dập.

Còn chưa chờ Huỳnh thích ứng, Thu Trường Thiên lại mạnh bạo dùng sức di chuyển thất lưng.

“A ha...Ân hức hức... A a...Hức hức hức...”

Nâng chân của Huỳnh lên, khiến hắn ngồi ở trên đùi mình, dục vọng từ bên dưới hướng lên trên xô xuyên qua tiểu huyết phần nõn của Huỳnh, “Khóc? Sao lại khóc...Không phải Huỳnh muốn sao...Không thoải mái sao...”

Huỳnh tựa lưng trước ngực Thu Trường Thiên, chân lại bị hắn khống chế, cứ như vậy phối hợp theo từng động tác của Thu Trường Thiên, đôi mắt sớm đã nhìn không rõ do nước mắt che lấp, lỡ tai còn bị Thu Trường Thiên cắn mút liên tục, Huỳnh không biết phải cầu xin như thế nào cho phải, “Thiên...Thiên...Hức hức...Thiên...”

“Nhẹ một chút?...”

Nếu là trước kia Huỳnh đã sớm gạt đầu, thế nhưng lần này lại lắc đầu lung tung, “Còn muốn...Thiên hức hức...Còn muốn của Thiên...Toàn bộ...Cho Huỳnh...”

Nguy rồi, đột nhiên hạ thân bị kẹp chặt, cảm giác rất sướng, Thu Trường Thiên cảm thấy được chính mình cũng sắp bắn.

Đem Huỳnh thả lên trên giường, nâng một chân hấn lên, rồi đặt ở trên vai mình, hung tợn trều sấp, “À ừ...Huỳnh muốn...Toàn bộ đều cho người...”

“Thích...Thích...A ừ...À ừ...”

Giờ phút cao trào đến, Thu Trường Thiên nhắm nghiền hai mắt hưởng thụ, còn Huỳnh lại thét chói tai ôm chặt đôi phương cùng nhau lên tới đỉnh điểm của khoái cảm.

Mở to hai mắt thở hổn hển, Huỳnh giống như một nữ tử vừa bị làm nhục, khuôn mặt dính đầy nước mắt, thân người trắng mịn, đáng vẻ đầy mê mị.

Sợ dè lên Huỳnh, Thu Trường Thiên muốn đem cái kia của mình rút ra rồi nằm xuống bên cạnh.

Nhưng hấn phát hiện Huỳnh đột nhiên di chuyển, thoáng cái tiểu huyết lại tự nhiên co thắt.

“Huỳnh?”

“Không cần...” Mái tóc che đầy khuôn mặt cùng tử sắc bảo thạch liền toát ra một vẻ yêu diễm đến lạ thường, Huỳnh đã quyến rũ lại càng thêm hấp dẫn, “Còn muốn của Thiên...”

Thu Trường Thiên mỉm cười, “Không đau sao?”

“Đau...nhưng mà Thiên...Thích...Làm Thích....Còn muốn...” Nói xong Huỳnh liền ngo ngoáy ngồi xuống, ôm lấy cổ của Thu Trường Thiên.

Động tác của Huỳnh đã kích thích vật gì đó vẫn còn lưu trong cơ thể, Thu Trường Thiên cảm giác một lần nữa lại cứng rắn lên.

Huỳnh cũng cảm thấy được, còn cố ý ngo ngoáy liên tục.

Tuy rằng đây không phải lần đầu Huỳnh biểu hiện khát khao đến dị thường như vậy, nhưng mà đêm nay Thu Trường Thiên lại cảm thấy có một loại cảm giác quái dị nào đó, có lẽ bởi vì bữa tiệc không thoải mái ngày hôm nay chẳng, Thu Trường Thiên nghĩ như vậy.

Hấn không muốn Huỳnh bởi vì người ngoài mà ảnh hưởng đến tâm tình giữa hai người, tuy rằng vừa rồi hấn cố ý thô bạo một chút, thế nhưng Huỳnh có vẻ rất thích với lại chưa từng bị tổn thương, vậy hấn cũng nguyện ý bồi Huỳnh.

Ôm lấy hai chân của Huỳnh, đột nhiên Thu Trường Thiên đứng dậy, ôm lấy thân thể của Huỳnh, làm vật gì đó hướng thẳng lên trên, cảm thấy trong cơ thể chưa từng có chiều sâu như vậy, Huỳnh kích động không tự giác liền ngẩng đầu lên thét chói tai.

Vì sao trong đêm nay Huỳnh lại giống một tiểu *** thú không biết thoải mãn là gì, Thu Trường Thiên vẫn giữ vững tinh thần thỏa mãn hấn, chính mình lại bất tri bất giác mất đi ý thức.

Hôm sau tỉnh lại, Thu Trường Thiên cảm thấy bên cạnh trống vắng, đưa tay sờ sờ, chỗ nằm bên cạnh đã muốn lạnh ngắt.

Thu Trường Thiên đột nhiên bật dậy, nhìn xung quanh lại không thấy người đâu, “Huỳnh?”

Có rất nhiều khả năng xảy ra, hoặc là Huỳnh đi vệ sinh, hoặc là sáng sớm Huỳnh muốn đi dạo, hay là Huỳnh đói bụng nên ra ngoài tìm đồ ăn, hoặc là...Hoặc là bị người khác bắt đi...

“Huỳnh!” Vội vàng mặc quần áo, Thu Trường Thiên liền lao ra cửa.

Bên ngoài trời vừa hửng đông, hết thấy mọi thứ đều im lặng, cảnh tượng trước mắt như một tia gió lạnh thổi vào trong lòng Thu Trường Thiên.

“Người đâu!”

Không biết hộ vệ nấp ở nơi nào liền nhảy ra, quỳ gối trước mặt Thu Trường Thiên.

“Huỳnh đâu?”

Hộ vệ nghi hoặc liếc nhìn Thu Trường Thiên một cái, lại vội vàng cúi đầu, “Thuộc hạ không thấy Huỳnh công tử ra khỏi phòng.”

Tác giả : Ta nói luôn, con rắn nhỏ vẫn chưa có mang thai nha...

15. Chương 15

Huỳnh mất tích được một tháng, một tháng này Thu Trường Thiên căn bản không nhớ rõ đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Kỳ thật trong một tháng này hắn làm rất nhiều chuyện.

Việc làm đầu tiên chính là đại náo Dương gia, còn kém điểm muốn giết người, trong nửa tháng Dương gia bị hắn hành hạ không ai được yên, cuối cùng Dương Hạo chiếu cáo với thiên hạ cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ .

Nhạc gia trang hắn cũng đã đến, còn lục lọi tìm kiếm không biết bao nhiêu lần, không chỉ không tìm được Huỳnh, ngay cả chủ nhà Nhạc Tiểu Lâu cũng không xuất hiện, thậm chí Thu Trường Thiên còn hoài nghi có phải hai người bọn họ cùng nhau bỏ trốn hay không.

Hiện tại khắp thiên hạ đều biết Thu Trường Thiên đang tìm người, tìm một tuyệt mỹ thiếu niên.

Thế nhưng không ai biết hắn đi đâu, hơn nữa tại sao Thu Trường Thiên lại điên cuồng tìm kiếm hắn như vậy.

Thu Trường Thiên cũng không biết, hắn chỉ biết nếu Huỳnh không ở bên cạnh hắn sẽ rất nóng giận, thực phiền, loại phiền muộn này giống như bị một con trùng nhỏ chui vào trong thân thể cắn loạn mọi chỗ, nơi nào đều rất đau, hắn lại bắt không được sờ không thấy, khiến hắn không biết bao nhiêu lần nghĩ muốn lấy kiếm bổ đôi mình ra.

Thu Trường Thiên còn có chút tự chủ, đương nhiên hắn sẽ không thật sự tự hại mình, nhưng cái loại cảm giác đau đớn này làm hắn cái gì cũng làm không được.

Hắn biết chỉ có tìm được Huỳnh thì loại tình trạng này mới có thể biến mất, cho nên hắn dùng mọi thủ đoạn, năng lực cùng tài lực tìm kiếm Huỳnh.

Thế nhưng ông trời tựa hồ cũng muốn bạc đãi hắn.

Đã được một tháng, ngay cả một chút tin tức cũng đều không có, giống như Huỳnh căn bản chưa từng tồn tại, không còn một chút dấu vết nào để mà tìm kiếm.

Nghĩ muốn rót rượu, thế nhưng rượu cũng đã uống hết, thần trí Thu Trường Thiên mơ hồ, tay chân khu loạn lung tung, đúng lúc một vò rượu đặt ở trước mặt hắn.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tiếp nhận vò rượu, vừa mới mở ra liền dốc thẳng vào trong miệng.

Hắn muốn dùng rượu làm con sâu kia chết đuối, bằng không cũng làm cho nó say mềm, như vậy cái loại cảm giác khiến hắn muốn chết mới có thể tạm thời yên lặng.

Túm lấy vò rượu trong tay Thu Trường Thiên, sắc mặt Bạch Quỷ xanh mét, hắn không quen nhìn bộ dạng Thu Trường Thiên thê thảm như vậy, chỉ vì nhớ thương một người, sao lại thay đổi trở nên hèn nhát như thế!

Thu Trường Thiên cũng không tái đoạt lấy vò rượu trong tay Quỷ, rượu từ cằm chảy xuống ngực cũng không lau, “Hôm nay ngươi lại muốn nói cái gì?”

“Sao ngươi không hỏi có tin tức nào không?”

Thu Trường Thiên hừ một tiếng, “Hắn sẽ không trở lại.”

Bạch Quỳnh nhú mày, chính xác, bọn họ đã vận dụng hết toàn bộ tài lực cùng các mối quan hệ, nói chung tìm một người không để lại một chút tung tích nào như thế không phải muốn tìm là tìm được, ngay cả một chút tin tức cũng đều không có, chính là đã được một tháng.

Bạch Quỳnh tin nếu muốn Huỳnh xuất hiện trừ phi hắn tự muốn lộ diện, bằng không cơ hội tìm được rất thấp.

Đương nhiên Thu Trường Thiên cũng hiểu được điều này, lại càng sợ cái loại cảm giác chờ mong cũng chỉ vô ích đang lần chiếm khắp tâm can hắn, một tháng nay hắn không ngừng trải qua loại cảm giác này, đã muốn chịu không nổi.

Nhưng cho dù rất sợ, vẫn không có cách nào vứt bỏ loại cảm xúc này.

“Hắn sẽ không trở lại, hắn muốn cho ta thành thân, muốn cho ta có hậu đại...”

“Đồ đàn độn nhà ngươi đang nói cái chết tiệt gì đó?”

“Nhất định là vậy, Dương Phái nói gì hắn đều hiểu được,” Thu Trường Thiên dùng móng tay bới loạn mái tóc rối bù của chính mình, “Ta sao lúc ấy ta không phát hiện ra cơ chứ! Cái gì Huỳnh cũng đều không hiểu, nhất định cảm thấy thế mới tốt cho ta nên mới bỏ rơi ta!”

“Nếu hắn thực sự nghĩ như vậy, ngươi nên thông cảm cho hắn, đến bây giờ Thu gia bảo chỉ còn mỗi ngươi, trách nhiệm của ngươi là nối dõi tông đường.”

Thu Trường Thiên yên lặng trong chốc lát, đoạt lấy vò rượu tiếp tục uống, uống ngay một hơi đã vơi hơn phân nửa vò rượu.

Lần này Bạch Quỳnh không có tái ngăn cản, hắn chỉ biết Thu Trường Thiên đã nghe lọt tai câu này.

Thu Trường Thiên cười khổ, “Quỳnh, ta sắp không xong rồi, trị bệnh cho ta đi.”

Lần này đổi lại đến phiên Quỳnh yên lặng.

“Thực con mẹ nó bệnh này sẽ chết sớm...”

“Ngươi đến bây giờ còn không rõ mình có bệnh gì sao?”

“Biết nhưng người còn đâu...”

Đúng vậy, biết nhưng cũng vô ích, nguyên nhân bệnh của hắn, được của hắn, đã bỏ hắn mà đi, để lại hắn một người đang phát bệnh, đau đớn muốn chết.

Hiểu được tâm ý chính mình, nhưng cũng có ích gì?

Cuối cùng Thu Trường Thiên cũng say thật, Bạch Quỳnh nhìn hắn tự tra tấn chính mình như vậy, nhưng không biết nên làm gì.

“Quỳnh, giúp ta đi...” Không biết là nói mê hay là nghiêm túc.

“Ta không giúp được ngươi.”

“...” Thu Trường Thiên nằm úp sấp trên bàn động tác vẫn không thay đổi, khép mi mắt nói, “Tìm một nữ nhân, ta sẽ thành thân.”

Sau khi Huỳnh biến mất Bạch Quỳnh vẫn bồi ở bên cạnh Thu Trường Thiên, cả ngày liên tục khuyên hắn đã được nửa tháng, muốn nói gì cũng đã nói hết, thế nhưng hôm nay là lần đầu tiên hắn mất kiên nhẫn, câu nói kia quá miễn cưỡng cùng chán nản khiến cho Bạch Quỳnh càng không thoải mái.

Thu Trường Thiên giật giật, dúm đầu vào trong cánh tay, tiếp tục vang lên thanh âm rầu rĩ, “Giúp ta tìm hắn...”

“Giúp ta tìm hắn...”

Sư phụ Bạch Quỳnh đã từng nói, trên đời này bệnh nặng nhất, đau đớn nhất, cũng do hai chữ ‘Ái tình’ mà ra, bao phủ bên ngoài nó là một lớp đường, vô luận ngươi cố ý hay vô tình, nếu đã chạm qua một lần đều sẽ bị dính chặt, không thể tự thoát ra được, chỉ có thể chìm đắm trong sự ngọt ngào hoặc cay đắng.

Thời điểm lần đầu tiên Thu Trường Thiên tìm hấn xem “Bệnh”, Bạch Quỳnh rất vui sướng khi thấy hấn gặp họa chỉ vì chữ tình mà hao tổn tinh thần đến cả một ngày.

Thế nhưng nhìn đến hiện tại, hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của hấn, đường đường là một Thu Trường Thiên cao cao tại thượng, vậy mà...Thế nhưng lại không đành lòng mắng hấn, nghĩ muốn giúp hấn lại bất lực.

Bạch Quỳnh đứng dậy, hùng hù hỏ hỏ đi ra ngoài.

Qua ba ngày sau, Thu Trường Thiên cũng đã say đúng ba ngày.

Trời đã tối, hấn say rượu bước đi lảo đảo hướng vào trong phòng ngủ của mình.

Vò rượu trên bàn đã bay ra giữa khoảng không cuối cùng lại rơi xuống đất vỡ tan, Thu Trường Thiên lay động thân thể đi vào trong nhà.

Tầm mắt mơ hồ, thấp thoáng thấy được trên giường có người, da thịt trắng mịn tựa như bạch ngọc, đồng tử đen láy giống nhau, bảo thạch trước mắt phát ra huỳnh quang màu tím, đối phương nằm nghiêng người trước hấn, hướng hấn nở ra một nụ cười...(Tiêu: Đây là đoạn ảo tưởng của ảnh)

Nhất thời Thu Trường Thiên không đứng vững, lập tức té ngã lên tấm thảm dưới đất, không phải hấn không có khí lực đứng lên, chính là không ngờ đến.

Nhìn nóc nhà, men rượu đã nuốt sạch lý trí của hấn, dần dần kéo hấn vào trong một thế giới hắc ám nào đó.

Cánh cửa khẽ mở ra, một thứ gì đó tiến vào, cửa nhẹ nhàng khép lại. (Tiêu : Từ đây mới là thật)

Trên đất đã làm ra một mảng hỗn độn, tất cả ghế dựa đều bị hất văng tung tóe, đi vào bên trong liền nhìn thấy người kia đang nằm trên mặt đất.

Huỳnh nghiêng đầu, che khuất ánh trăng huyền ảo đang chiếu vào khe cửa, tựa hồ trong đêm tối càng tôn thêm vẻ xinh đẹp tuyệt trần kia.

Chẳng biết tại sao bảo thạch dưới con mắt trái lại biến mất, cũng không để lại bất cứ dấu vết nào, thiếu trang sức làm đẹp kia, thoát nhìn Huỳnh giống một mỹ thiếu niên con nhà bình thường hơn, không còn đáng vẻ thiếu niên nhà giàu như trước nữa, bất quá vẫn làm cho Thu Trường Thiên ngây ngốc khờ dại.

Ngồi xổm bên cạnh Thu Trường Thiên, Huỳnh khẽ mỉm cười.

Thu Trường Thiên mở to hai mắt, không nói gì cũng không cử động.

Huỳnh cúi đầu hôn lên môi hấn.

Lại là ảo giác...

Huỳnh ghét nhất mùi rượu, trước giờ sau mỗi lần hấn uống rượu Huỳnh cũng sẽ không hôn hấn.

“Người đã trở lại sao...” Vẫn là không nhận được liên hồi.

Huỳnh gật gật đầu.

“Tại sao...” Cố ý biểu hiện vô tình lãnh đạm, chỉ như vậy thiếu niên kia mới có thể buông tha giấc mộng của hấn.

Huỳnh không cảm thấy Thiên đang lạnh nhạt với mình, ánh mắt càng tràn ngập ý cười.

Mới phát hiện bảo thạch dưới con mắt trái thiếu niên đã không còn, Thu Trường Thiên nghĩ muốn giơ tay chạm đến, cảm giác không giống như đang nằm mơ.

Huỳnh mặc cho Thiên sờ mặt mình, bắt đầu cười rất vui vẻ, bắt lấy tay hấn, đặt lên trên bụng nhỏ của chính mình, “Hắc hắc...”

Thu Trường Thiên hiểu sai ý, tay tiếp tục di chuyển, trong lúc đó đụng đến hai chân của Huỳnh.

Sắc mặt Huỳnh thay đổi, khóe miệng vẫn cong lên, trong đôi mắt lộ ra một tầng nước mỏng. “Thiên...”

Thu Trường Thiên cười khỏ, nguyên lai lần này là mộng xuân.

“Cười lên đi.”

Tác giả ps : Lão gia khoa mang thai! Văn trung của Ni tử đại nhân có được sinh tử, văn trung của thập thế đại nhân là do thể chất đặc thù thuốc dòng họ thần bí, như vậy, mọi người đoán tiểu xà đã tìm ra biện pháp gì mà trong vòng một tháng có thể làm cho hắn hoài thai đứa nhỏ?

Tiêu : Ta biết thừa nhé ==))

Sho. Yumi : ta pít chết liền á Q_Q

16. Chương 16

Trời bắt đầu tờ mờ sáng, đột nhiên Thu Trường Thiên mở to mắt, hắn nằm ở trên giường, chỉ có chiếc chăn mỏng che thân thể trần trụi, người bị hắn ôm vào trong ngực có dáng vẻ xinh đẹp tựa bạch ngọc, nhiệt độ thân thể của thiếu niên thấp hơn nhiệt độ cơ thể hắn.

Hiện tại trái tim Thu Trường Thiên chưa từng đập nhanh như vậy, cũng chưa từng khẩn trương đến mức toàn thân đều đổ mồ hôi, ngẩng đầu vén chăn đang phủ ở trước mặt thiếu niên ra.

Là khuôn mặt quen thuộc kia.

Huỳnh chưa mở mắt, lười biếng trở thân mình.

“Huỳnh?”

Huỳnh quả nhiên mở mắt, hai mắt rất to, đồng tử đen láy, lông mày lá liễu dường như giãn ra, đôi môi phẩn hồng khẽ vênh lên hướng Thu Trường Thiên, lộ ra hàm răng trắng bóng đều đặn.

Huỳnh vươn tay ôm lấy Thu Trường Thiên, chui vào trong lòng ngực của hắn.

Thu Trường Thiên chưa có ôm lại, đến bây giờ còn không thể tin được đây là sự thật, thế nhưng lần này nếu còn nói là đang nằm mơ thực tình hơi thái quá.

Hắn nhớ rõ, hắn nghe được tiếng mở cửa, thấy được Huỳnh, rồi bọn họ ở trên mặt đất làm tình, rồi đến trên cái bàn tròn trong nhà, sau là lên trên giường...Liệt kê một lúc đã làm Thu Trường Thiên muốn loạn óc, nhưng mà cái cảnh hưởng thụ này khó có thể xuất hiện trong giấc mơ mà.

Không biết đã ngủ vài canh giờ, sau hắn mở to mắt nghĩ đến lại giống như trước kia, ảo giác này sẽ nhanh chóng tan biến, thế nhưng lần này nhân vật chính trong mộng đang nằm ngay trong lòng ngực của hắn.

Hắn có thể phủ nhận được sao?

“Huỳnh.”

“Ân?” Huỳnh một chút cũng không phát hiện Thu Trường Thiên không giống lúc bình thường.

“Một tháng nay ngươi làm gì, đi đâu?”

Huỳnh nằm trước ngực Thu Trường Thiên, ngón tay vuốt ve khuôn mặt của hắn, “Đi tìm Tuyết.”

Đó là ai?

Huỳnh đột nhiên nhớ tới cái gì, nắm tay của Thu Trường Thiên đặt vào má trái của chính mình, “Không có phách tính.”

Thu Trường Thiên chạm vào khuôn mặt nhẵn mịn của Huỳnh, bảo thạch kia hắn không biết đã hôn qua bao nhiêu lần, liền giống như vật không thể thiếu trên mặt của Huỳnh, có thể gỡ nó xuống mà cũng không để lại một chút vết tích, chỉ sợ Bạch Quỷ cũng không làm được. “Nó rơi đi đâu rồi?”

“Cho Tuyết,” Huỳnh không nói rõ ràng, bất quá đột nhiên cười, “Tuyết nói cái kia yêu khí nặng, đối bảo bối không tốt.”

Bảo bối? “Bảo bối gì?”

Lần này Huỳnh cười có điểm đắc ý, lại có chút thẹn thùng, túm lấy tay Thu Trường Thiên, đặt lên bụng của mình, “Bảo bối của Thiên.”

Thoáng cái hai mắt Thu Trường Thiên trợn to quả nhiên hắn đang nằm mơ!

“Thiên rất kiên cường, có tư cách lưu lại hậu đại, thế nhưng người lại không thể sinh,” Huỳnh lại tuyệt không để ý vẻ mặt cứng ngắc của Thu Trường Thiên, tự trần thuật lại câu chuyện, “Tuyết có thể, Tuyết là giống đực, thế nhưng hắn có thể. Thiên không thể, Thiên là người, Huỳnh phải đi tìm Tuyết, Huỳnh muốn sinh bảo bối.”

Thu Trường Thiên sờ bụng của Huỳnh, hoàn toàn không biết loại tình cảnh trong mơ này đang nói cái gì. “Người sẽ sinh?”

“Ân! Của ta, là đứa nhỏ của Thiên.”

Đột nhiên Thu Trường Thiên nở nụ cười, bất quá trong đó còn có chút chua xót thì chỉ có chính hắn biết. “Tại sao người có thể sinh?”

“Huỳnh không thể, thế nhưng Tuyết có thể, Tuyết giúp đỡ.”

“Hắn giúp thế nào?”

Huỳnh hồi tưởng một chút, lông mày nhăn lại, không biết nên bắt đầu kể từ đâu. Hắn đi tìm Tuyết, Tuyết dẫn hắn trở lại gia hương (quê nhà), đến linh sơn rồi vào trong hồ *tĩnh thân (lau sạch người), rồi mới vào trong huyết động của thánh đàn được năm vị trưởng lão hợp sức sửa mệnh cho hắn, cuối cùng đến lượt Tuyết thi pháp(làm phép).

Thấy Huỳnh nhăn mặt không nói lời nào, cho dù đang ở trong mộng Thu Trường Thiên cũng không muốn làm hắn khó xử, liền chuyển sang một vấn đề, “Tuyết là ai?”

Quả nhiên Huỳnh rời đi lực chú ý, lấy ra một bức họa, “Rất đẹp, da lông trắng muốt, còn là yêu mạnh nhất trong hồ tộc.”

“Hồ tộc?” Đó là cái tộc gì? còn da lông là sao?

“Tuyết là hồ yêu.”

Dường như mộng này càng ngày càng ly kỳ, Thu Trường Thiên lướt nhẹ xuống mái tóc của Huỳnh, “Vậy người, cũng là tiểu hồ ly sao.”

Đột nhiên vẻ mặt của Huỳnh thay đổi, chưa bao giờ biểu hiện như vậy, có thể xác định là hắn đang rất nghiêm túc, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Thu Trường Thiên, “Thiên không nhớ rõ?”

Thu Trường Thiên cảm giác bầu không khí này có gì đó không đúng, “Nhớ rõ cái gì?”

Huỳnh nhăn mặt cau mày, ngữ khí có chút trách móc, “Thiên đã cứu Huỳnh.”

“Thật vậy sao, lúc nào?”

“Bị bắt được, Thiên cứu, rồi thả Huỳnh.”

Đột nhiên đầu óc của Thu Trường Thiên hiện lên một vật màu đen, chính là măng xà bị nhốt ở trong ***g ngày đó. “Đó là, đó là...Người?”

Huỳnh gật đầu.

“Măng, măng xà?”

Huỳnh gật đầu, “Huỳnh là xà yêu.”

Thu Trường Thiên ngồi phịch xuống.

Từ từ!!

Chờ một chút!!

Đây là mộng sao! Chính là mộng mà thôi!

“Vây, vây, ngươi tại sao, tại sao tới tìm ta?”

Trong lòng Huỳnh có một loại cảm giác kỳ quái, hắn vẫn nghĩ Thiên đã biết bản thể của hắn, thế nhưng lập tức cái gì cũng không được bình thường, “Thiên không chán ghét xà yêu chứ?”

Vì bị Huỳnh nhìn bằng vẻ mặt như vậy, Thu Trường Thiên hoàn toàn nói không nên lời, tim lại càng đập mạnh, mồ hôi lạnh cũng chảy ra không ngừng. “Không phải ghét mà.”

Chờ một chút, hắn không được, toàn bộ đầu óc đều rối loạn, hoàn toàn không biết phải nghĩ như thế nào, mà đã lên tiếng nói ra.

Tay còn đặt ở trên bụng Huỳnh, “Ngươi, nói ngươi có thể, có thể sinh đứa nhỏ?”

Huỳnh gật đầu.

“Nơi này, có hài tử của ta?”

Huỳnh gật đầu.

Thu hồi tay, Thu Trường Thiên luống cuống không biết nên làm gì, “Bao lâu, bao lâu...”

“??”

“Hoài, hoài, chính là đứa bé này, đã được bao lâu rồi?”

Huỳnh suy nghĩ một chút, “Một ngày...?”

Đây không phải tính từ đêm qua đó chứ!!!!

“Ngươi ở chỗ này chờ ta!” Thu Trường Thiên nhảy xuống giường, tùy tiện vớ lấy áo khoác liền chạy ra ngoài.

Huỳnh cũng ngồi dậy, hắn sao lại không cảm thấy Thiên cao hứng, tại sao?

Bạch Quỳnh đang ngủ say giấc lại bị Thu Trường Thiên hét toáng lên.

“Quỳ! Quỳ! Ngươi nói cho ta biết, ta bây giờ không phải đang nằm mơ!”

“Con mẹ nó ngươi đang mơ!” Bạch Quỳnh nằm xuống tiếp tục ngủ, thật muốn thưởng cho hắn một bao phấn độc, đang ngủ ngon lành lại điên điên khùng khùng chạy vào quấy rầy hắn.

Thu Trường Thiên càng lay hắn mãnh liệt hơn, “Ta nói với ngươi sự thật, Huỳnh đã trở lại!”

“Cái gì?” Lúc này Bạch Quỳnh đã tỉnh ngủ, ngồi dậy, “Vây ngươi đến tìm ta làm gì?”

Thu Trường Thiên nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Quỳnh, “Ta bây giờ không phải đang nằm mơ chứ?”

Nếu bình thường Bạch Quỳnh còn có thể cùng hắn nói đùa, huống hồ sau khi thấy qua bộ dạng Thu Trường Thiên suy sụp như vậy, còn hiện tại biểu tình lại nghiêm túc như thế, Bạch Quỳnh nghi hoặc, “Không phải là mơ, không tin ngươi tự đánh mình một quyền xem.”

Dường như Thu Trường Thiên mới nghĩ đến, cư nhiên còn thật sự đánh mình một quyền.

“Ngươi có bệnh a!” Bạch Quỳnh phát hỏa, này là làm sao vậy!

Thực đau, hắn không phải đang mơ đi. “Quỳ, Huỳnh nói hắn hoài thai hài tử của ta.”

Bạch Quỳnh bị Thu Trường Thiên lôi vào trong phòng ngủ của hắn, mới vừa mở cửa đã bị mùi rượu thối ở bên trong xông thẳng lên mũi, Bạch Quỳnh bĩu môi chửi thề.

Huỳnh thấy Bạch Quỳnh tiến vào, không biết tại sao ánh mắt của hắn phi thường chán ghét, còn bịt cái mũi lại.

Đây có thể xem là lần đầu tiên Bạch Qùy nhìn thấy Huỳnh, tay lại che hơn phân nửa khuôn mặt, một đôi mắt linh hoạt ẩn đầy phong tình, thân thể trắng mịn tựa như bạch ngọc, vừa mới nhìn đã khiến cho người khác nghĩ muốn chạm đến, xem làn da kia có phải nhẵn mịn giống như trong suy nghĩ hay không. Một người xinh đẹp như vậy mà bồi thương một đêm tình thú mãnh liệt, nam nhân bình thường thật khó có thể chịu nổi.

Bạch Qùy bị đẩy từng bước về phía trước, đột nhiên Huỳnh lại lùi ra đằng sau, đối hấn xua tay liên tục.

Bạch Qùy sửng sốt, “Hắn như vậy là có ý gì?”

Thu Trường Thiên cũng có chút khó hiểu, hỏi Huỳnh, “Huỳnh, đây là đại phu, để cho hắn xem tình trạng của người.”

Huỳnh nắm một cái gối ném về phía Bạch Qùy, “Không muốn! Thối!”

Bạch Qùy có thể cảm giác được gân xanh trên chán chính mình như đang nhảy dựng lên, “Hắn nói ta?”

Thu Trường Thiên có điểm lo lắng, đi đến bên giường kéo Huỳnh, “Ngoan, Qùy không thú, ta đều vài ngày không tắm rửa, chẳng phải người cũng không ngại sao?”

Huỳnh tiến vào trong lòng ngực của Thu Trường Thiên, dùng ánh mắt uy hiếp lườm Bạch Qùy, “Thối!”

“Ta mỗi ngày đều tắm rửa! Tuyệt đối không có khả năng người thối là ta!”

“Huỳnh!” Thực rất lo lắng, nhất thời ngữ khí cũng vô pháp khống chế, “Nghe lời!”

Huỳnh ngẩn người vì bị quát, tiếp theo nước mắt đều đã rơi xuống.

Chợt thấy như vậy, Thu Trường Thiên vừa đau lòng lo lắng lại vừa mắc cỡ, lau nước mắt của Huỳnh, “Đừng khóc, đừng khóc, là ta không tốt, thế nhưng tại sao Huỳnh không cho Qùy xem?”

“Thối...” Cái mũi sứt sứt có điểm ủy khuất, “Có mùi được...”

Thu Trường Thiên hiểu được, Bạch Qùy thích được dục, hơn nữa nhiều năm nay hắn điều chế độc dược, còn thường xuyên mang theo dược vật xua đuổi xà trùng, cho dù hiện tại không mang, cũng khó tránh khỏi còn dính chút mùi.

Bạch Qùy nghiêng vẹo ánh mắt nhìn Thu Trường Thiên, “Có ý gì?”

Thu Trường Thiên đem Huỳnh ôm lên trên đùi, “Huỳnh nghe lời, ngay lúc này đây, để cho Bạch Qùy xem bảo bối được không? Chỉ cho hắn xem qua cổ tay của Huỳnh thôi mà.”

Huỳnh dựa đầu vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên, vẫn không chịu, nhưng một lát sau, một bàn tay vương ra để ở trước mặt Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Qùy.

Đây là tình huống gì?

Những năm gần đây, kể cả cho tới giờ đều là người khác cầu hắn, vậy mà lúc này sao lại biến thành hắn cầu người ta?

Nghiêm rằng oán hận, “Lần này ngươi nợ ta, thực quá đáng mà!”

Bạch Qùy ngồi cũng chưa ngồi, Huỳnh không muốn cho hắn chạm, còn muốn đá bay tên đại phu này ra xa ấy chứ.

Kê một bệ đỡ, ngón tay đặt trên cổ tay Huỳnh, yên tĩnh một lúc liền bắt mạch.

Thu Trường Thiên căng thẳng mà ôm lấy Huỳnh, thấy vẻ mặt của Bạch Qùy biến đổi liên tục, cũng không có buông lỏng lại còn thật sự nghiêm túc nữa chứ, cuối cùng ngưng động tác.

“Sao vậy?”

Bạch Qùy buông tay Huỳnh ra, Huỳnh lập tức rút tay về giấu vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên.

“Đến tay kia.”

Thu Trường Thiên không dám chậm trễ, “Huỳnh...”

Huỳnh tức giận, cắn một cái vào đầu ti trước ngực Thu Trường Thiên.

“Ách...” Thu Trường Thiên buột lòng phải nhả, sau còn quay sang thương lượng với Huỳnh, “Ngoan, đưa tay bên kia ra nha, cho Quỳnh xem xong ta liền mang người đi tắm.”

Huỳnh không cam lòng nhưng vẫn duỗi tay ra, Thu Trường Thiên vội vàng bắt lấy đặt trước mặt Bạch Quỳnh.

Bạch Quỳnh lại chặn (bắt mạch) trong chốc lát, buông tay của Huỳnh ra.

Về mặt Bạch Quỳnh không còn dọa người như vừa rồi nữa, thế nhưng lại càng làm cho Thu Trường Thiên nóng lòng.

“Sao vậy?”

“Hắn có đứa nhỏ hay không thì ta không rõ, bắt quá,” Bạch Quỳnh cố ý tạm dừng, nhìn thẳng vào mắt Thu Trường Thiên, “Người có thể nói cho ta biết trước thật ra hắn là gì không?”

Tác giả ps : xưa nay, thế giới này đã có xà yêu, đương nhiên cũng có điểm khác những yêu tinh kia a

~Sau khi hồ ly tu đạo thành yêu, có thể hóa hình người còn có thể thay đổi giới tính, điểm này rất nhiều tiểu thuyết đã có rồi !~ Phim ảnh < chung=“” vô=“” diệm=“”> cũng có a, cho nên lão gia khảo cảm thấy miễn cưỡng cũng coi như có căn cứ (?)

Còn mệnh của tiểu xà tại sao có thể thay đổi, chuyện đó sau này sẽ nói rõ đi~ thời điểm quan trọng sẽ sắp xếp cho Tuyết hồ vương lên sân khấu nhé

~

Tiêu : post vào đúng lúc trời mưa :)) Là sao đây =.=”

17. Chương 17

Một lát sau.

“Ý của người hắn là một xà yêu, tìm người báo ân?”

Thu Trường Thiên gật gật đầu khốn khổ, việc này ngay cả chính hắn cũng không xác định rõ ràng, hơn nữa nếu mục đích của Huỳnh đích thật là báo ân, vậy ngay cả đối tượng tìm báo đáp cũng nhầm rồi.

Nhạc Tiểu Lô, coi như ta thiếu nợ người một cái nhân tình, việc này cứ như vậy chôn giấu đi.

Huỳnh vẫn đang nằm trong lòng ngực của Thu Trường Thiên, cả khoang mũi đều tràn ngập mùi hương của hắn, nhưng cái mùi được chán ghét kia cứ nhiên lại xông thẳng tới.

“Người tin sao?”

Bạch Quỳnh gật gật đầu, “Rất có khả năng.”

“Người nói thật?”

Bạch Quỳnh không phải cố ý muốn bị Huỳnh chán ghét, vẫn đứng ở gần hắn nhưng cũng giữ một khoảng cách nhất định, “Hắn có song mạch.”

“Đó là cái gì?”

“Nói như thế này, người thường đương nhiên chỉ có một mạch lạc, phát tán hoặc tập trung, đều là tương thông liên kết, thế nhưng hắn còn có một mạch khác.

Y thuật hắn không hiểu, cũng không có hứng thú, thế nhưng có liên quan đến Huỳnh, Thu Trường Thiên nhin không được lại hỏi tới tấp, “Cho nên người mới tin hắn là yêu?”

“Không hẳn là như vậy, cũng có người sở hữu song mạch.”

“Người từng gặp qua?”

Bạch Quỳnh nhìn Thu Trường Thiên không nói lời nào.

“...”

Bạch Quỳnh vẫn im lặng không nói một lời.

“Ta à?”

Bạch Quỳnh thầm khinh bỉ nhưng cũng chỉ thở dài một hơi, “Người thật đúng là coi mình là người thường? Ít nhiều cũng không biết xấu hổ.”

“Vậy ‘Song mạch’ hẳn không phải là không tốt đi.”

Đương nhiên, có được song mạch trời cho sẽ có sức lực bằng 2 người, chỉ cần muốn cũng có thể làm chơi ăn thật, bằng không lấy tính cách của Thu Trường Thiên sao có thể có được võ công cùng thành tựu như ngày hôm nay.

“Nhân thể mạch lạc, một nửa chủ âm, một bên chủ dương, thể nhưng song mạch nếu bị phân tách, thì gọi là dương mạch cùng âm mạch. Bất quá Huỳnh vẫn có một chút khác biệt.”

“Người nói tiếp đi.”

“Hắn còn có một ẩn mạch, nói cách khác,” ánh mắt Bạch Quỳnh đột nhiên sáng lên, “Hắn có ‘Tam mạch’.”

“Đó là cái gì?”

“Mạch lạc của ẩn mạch chảy về phía cực hoãn(?), sẽ không dễ dàng để người khác phát hiện, nếu hôm nay không phải ta, đoán không chừng cũng không ai phát hiện ra được.”

“Vậy ẩn mạch của Huỳnh là âm mạch hay là dương mạch?”

“Không phải âm cũng chẳng phải dương.” Bạch Quỳnh đứng dậy, “Đó là ‘Súc sinh mạch’.”

Thu Trường Thiên nhíu mày, hẳn không muốn nghe những lời này của Bạch Quỳnh.

Bạch Quỳnh nhìn vẻ mặt hắn liền biết rõ hắn đang nghĩ cái gì, “Nếu đan mạch mặc dù là súc sinh mạch, bắt quá người có tam mạch là hắn đương nhiên sẽ không phải là súc sinh, phải...là yêu mạch, ha ha ha!”

Về mặt Thu Trường Thiên dụ đi một chút, cuối cùng nhớ tới trọng điểm, “Vậy trong bụng của Huỳnh...”

“Hiện tại ta trở về, lấy chút được lại đến, vừa hay ở lại chỗ người một thời gian ngắn, nếu hắn thực đang mang thai,” đột nhiên Bạch Quỳnh cười gian tà “Sẽ tiện lợi cho việc chẩn đoán hơn.”

Yêu quái, là yêu quái nga, cả đời này có lẽ cũng chỉ gặp được một lần thôi à!

Giờ phút này Bạch Quỳnh rất hưng phấn, chỉ sợ có mỗi y giả nhân tài mới có thể hiểu được tâm trạng của hắn.

Sau khi Bạch Quỳnh rời đi, Thu Trường Thiên ôm Huỳnh đi tới ôn tuyền.

Huỳnh đang phát sinh hờn dỗi, nín thở trốn ở dưới nước không ra, Thu Trường Thiên định thò tay xuống kéo hắn lên, ai ngờ hắn ở dưới nước lập tức bơi ra xa.

Thu Trường Thiên biết hắn đang sinh khí vì đã cho Bạch Quỳnh tới gần hắn, thể nhưng đợi một hồi, vẫn không thấy Huỳnh ngoi lên mặt nước.

Một khi Thu Trường Thiên tới gần Huỳnh lại bơi ra xa, hết cách, Thu Trường Thiên cũng chỉ có thể lặn xuống nước, cuối cùng cũng tóm được một chân của tiểu xà yêu kia, một phen nhấc lên trên mặt nước.

Huỳnh bị Thu Trường Thiên ôm vào trong lòng ngực cũng không phản kháng, chỉ tựa lên trước ngực hắn mà thở hổn hển.

“Người ghét mùi hương kia thì ngâm mình lâu hơn một chút cũng được, nhưng đừng để ta không nhìn thấy người.”

Huỳnh vẫn không ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Đừng tức giận, đột nhiên không thấy người, vừa đi được một tháng, ta đều bị người tra tấn thảm thế này mà cũng chưa sinh khí với người a.”

Thu Trường Thiên không ngờ Huỳnh lại tức giận với hắn, cảm giác này thực không thoải mái.

Thế nhưng lúc này Huỳnh lại không nghe lời mà vẫn tiếp tục giãy dụa, Thu Trường Thiên làm sao có thể để cho hắn thực hiện được, càng dùng sức ôm chặt lấy Huỳnh.

“...Đi tìm Tuyệt...Nghĩ muốn sinh bảo bối cho Thiên...Thiên còn mắng Huỳnh!” Huỳnh vừa đẩy vừa trách móc, động tác của hai người tạo ra một mảng bọt nước lớn, hơn nữa do hơi nước của ôn tuyền, cư nhiên Thu Trường Thiên nhất thời không thấy rõ vẻ vật giận dữ của Huỳnh đang ở ngay bên cạnh hắn.

“Ta không phải đã nói là không tức giận sao, đừng thế nữa mà!”

Huỳnh không giãy giụa nữa, lại cúi đầu khóc to.

Thu Trường Thiên có điểm không biết phải làm sao, Huỳnh vẫn là quay đầu đi như vậy, hắn bối rối muốn vỗ về an ủi người kia nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Ngoan, ngoan, đừng khóc, sau này không bao giờ cho Qùy tới gần người nữa được không? Không bao giờ để cho Huỳnh phải ngửi mùi hương Huỳnh không thích nữa, là ta không tốt, lần này là ta sai, đừng tức giận, ân?”

Huỳnh xoay đầu lại tựa lên vai của Thu Trường Thiên, nức nở mà oán trách, “Thiên không nhớ Huỳnh...”

“Sao lại vậy được, cho dù chết cũng sẽ không quên Huỳnh.”

“Đã quên, Thiên đã quên...”

Cuối cùng cũng hiểu được, Huỳnh chính là để ý chuyện thời điểm vẫn còn là xà, nhưng có thể trách hắn sao? Ai sẽ nghĩ tới loại chuyện ly kỳ này lại phát sinh ở ngay bên cạnh mình chứ, hơn nữa sau khi Huỳnh học được ngôn ngữ người thường cũng không nói ra...

Từ từ, hình như có lúc Huỳnh có biểu hiện rất bất thường...

Một năm trước, khách ***, thích khách...

A a, đúng rồi đúng rồi, khi đó hắn chỉ nghĩ thể chất của Huỳnh đặc biệt, mà toàn thân lúc đó lại đầy máu, hai mắt chuyển hồng, còn có răng nanh sắc nhọn, đích xác có thể biết hắn là yêu.

Được rồi, là hắn sơ suất, là hắn không đúng.

“Là lỗi của ta, ta cam đoan sau này dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không quên Huỳnh, được không?”

“Thiên...”

“Sao vậy?”

“Người chán ghét sao...”

Nếu như là một năm trước, Thu Trường Thiên thực không biết sau khi mình biết được thân phận thực của Huỳnh sẽ như thế nào, thế nhưng hiện tại, nỗi sợ hãi cùng chán ghét lúc trước đã tiêu tan không còn dù chỉ là một chút, thay vào đó là sự ngọt ngào cùng tình yêu nồng cháy.

Thu Trường Thiên cười cười, duỗi tay xuống dưới nước, lập tức bế Huỳnh lên, “Chẳng phải thử là sẽ biết sao.”

18. Chương 18

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh đặt lên trên tảng đá lớn trơn nhẵn bên cạnh ôn tuyền, Huỳnh không có quần lấy Thu Trường Thiên như trước kia, chỉ im lặng nhìn hấn.

Thu Trường Thiên cúi đầu khẽ hôn lên trán Huỳnh, “Huỳnh tin tưởng ta sao?”

Huỳnh có điểm nghi hoặc, hấn không biết Thiên muốn hấn tin tưởng cái gì, bất quá vô luận là gì hấn đều sẽ tin tưởng.

Thấy Huỳnh gật đầu Thu Trường Thiên mỉm cười, bàn tay khẽ chạm lên khuôn mặt nhẵn mịn của Huỳnh, rồi từ từ trượt xuống, sau là đến cái cổ, xương quai xanh, hai điểm đỏ trước ngực, bụng, cứ thế chạm vào mọi chỗ trên thân thể quyến rũ kia.

Khi tay của Thu Trường Thiên đụng tới vật gì đó ở giữa hai chân Huỳnh, Huỳnh khẽ rên rỉ, thân mình không được tự nhiên liên giật giật liên tục.

Thu Trường Thiên thấy vẻ mặt của Huỳnh lại càng thêm ôn nhu, bất quá tay của hấn không có dừng lại, xoa đùi của Huỳnh, nhớ tới hai chân tuyết trắng mềm mại quần quanh eo của chính mình, ánh mắt Thu Trường Thiên cũng dần chìm đắm trong dục vọng.

Huỳnh không biết Thiên đang làm cái gì, sau khi lần lượt sờ soạng mọi chỗ của hấn lại bắt đầu chơi đùa ngón chân hấn.

Ngón trỏ của Thu Trường Thiên đặt ở gang bàn chân Huỳnh, không biết Huỳnh đang sợ hay là ngứa liên rứt lùi một chút, bất quá mắt cá chân của hấn bị Thu Trường Thiên nắm chặt, muốn cử động cũng động không được.

Thu Trường Thiên nâng một chân của Huỳnh lên, Huỳnh phối hợp theo từng động tác của hấn, thế nhưng Thu Trường Thiên không giống những lúc bình thường mà đem chân của hấn tách ra, hoặc là đặt lên trên vai, mà là nâng bàn chân của Huỳnh lên, rồi dùng đầu lưỡi liếm một cái.

“Dừng cử động.”

Huỳnh có điểm khó xử, không phải hấn nghĩ muốn động, hấn cũng không biết tại sao chân lại muốn lùi lại.

Thu Trường Thiên dường như ăn được mỹ vị hiếm có, đem ngón chân của Huỳnh liếm mút một hồi, có đôi lúc ngậm cả hai ngón chân liếm vài cái, phát ra thanh âm ‘chụt chụt’.

Cảm giác này thật kỳ lạ, Huỳnh chưa từng trải qua, kinh nghiệm hấn có được đều học từ Thu Trường Thiên, Huỳnh cũng không biết ngón chân sẽ làm hấn có cảm giác lớn như thế.

Việc này cùng cảm giác trực tiếp vuốt ve có gì đó khác lạ, tim gan giống như đang co thắt liên tục, ngón chân lại bị Thu Trường Thiên gặm mút, giờ phút này đây toàn thân hấn như bị thiêu đốt.

Huỳnh thở nhanh hơn, dần dần nhịn không được mà hừ ra tiếng, một luồng nhiệt nóng hồi chảy về phía bụng dưới, ngay cả hai hạt đậu đỏ trước ngực do bị kích thích đều đã cương cứng.

Thu Trường Thiên đề lấy Huỳnh nghĩ muốn trấn an hấn, “Dừng nhúc nhích.”

Huỳnh nghe theo không giãy dụa nữa, thế nhưng không thắng nổi dục vọng đang dâng trào, hai mắt của hấn dường như cùng hòa mình vào hơi nóng đang bốc lên nghi ngút.

“Thiên...”

“Tin tưởng ta, Huỳnh.”

Có lẽ Huỳnh còn chưa hiểu rõ câu nói kia “Tin tưởng” rốt cuộc là cái ý gì, Thiên nói muốn “Thử xem”, còn không muốn hấn động, hấn liền bất động.

Huỳnh run rẩy cắn đầu ngón tay, ánh mắt nhìn Thu Trường Thiên lại tràn đầy khát cầu.

Thu Trường Thiên thực vừa lòng bởi Huỳnh rất nghe lời hấn, sau liền cắn một hơi thật mạnh xuống gang bàn chân nhỏ nhắn của Huỳnh.

Đột nhiên thân thể của Huỳnh khẽ run lên, rồi càng lúc càng run đến lợi hại, hắn không biết phải hình dung cảm giác bây giờ như thế nào, có chút sợ hãi, có điểm chờ mong, có lẽ là thoải mái, thế nhưng so với thoải mái còn muốn...Còn muốn cái thoải mái khác nữa kia.

Toàn bộ ý nghĩ mâu thuẫn của Huỳnh đều hiện rõ lên trên gương mặt, Thu Trường Thiên biết hắn thích như vậy, ngậm ngón chân nhỏ xinh của hắn vào trong miệng, dùng răng nanh cọ xát với lực đạo vừa phải.

Huỳnh mất tự chủ liên cắn ngón tay liên tục, tựa hồ cứ như vậy sao có thể ngăn cản được cái gì, nhưng kỳ thật cái gì cũng không ngăn cản được, khóe mắt rơm rớm nước, đôi môi hồng diễm cùng làn da trắng mịn lại càng thêm mê người.

Mà Thu Trường Thiên lúc này cũng không có động tác gì khác, ngón chân kia dường như là vật đẹp nhất thiên hạ gì đó, hắn chỉ cần cắn nuốt như vậy là đủ rồi.

Đương nhiên loại cảm giác này cùng với trước kia không thể so sánh với nhau được, thế nhưng cảm thấy càng ngày càng mãnh liệt, Huỳnh đã muốn chịu không nổi, hắn nghĩ muốn ngồi xuống tiến sát Thu Trường Thiên, nhưng lại bị ấn nằm trở về tảng đá, chung quy cũng rên rỉ một tiếng liên tục.

Thu Trường Thiên nhẹ nhàng vuốt ve gang bàn chân đối phương, trong ánh mắt tràn ngập ý cười, “Thoải mái?”

Huỳnh chỉ có thể trả lời hắn bằng tiếng thở dốc cùng thân thể đang run rẩy liên tục.

Thu Trường Thiên giơ tay lên vuốt ve mái tóc dài đã ướt sũng của Huỳnh, đem một sợi tóc vướng trên khuôn mặt vén ra, rồi mới cúi người hôn lên trán của Huỳnh một nụ hôn nồng cháy.

Cảm giác hậu huyệt đang giãn ra, đột nhiên Huỳnh giật mình một cái, mở to mắt bắt lấy cánh tay của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên ngừng lại, hai người đều không nói gì, chỉ có dùng ánh mắt nhìn nhau say đắm, lúc sau Thu Trường Thiên khẽ cười “Ta sẽ nhẹ nhàng.”

Dường như Huỳnh là đang chờ những lời này của hắn, dần dần thả lỏng lực đạo, để cho ngón tay của Thu Trường Thiên trườn sát trong cơ thể hắn.

Thẳng đến lúc Huỳnh lại run rẩy một lần nữa liên rên rỉ ra tiếng, hai tay chế trụ gắt gao lên tảng đá lớn phía sau, khóc lóc khẩn cầu Thu Trường Thiên.

Rút ngón tay của mình ra, quả thực Thu Trường Thiên làm đúng như lời hắn nói, nhẹ nhàng, ôn nhu âu yếm Huỳnh, rồi mới nâng cây gậy nóng hổi của mình lên, chậm rãi tiến vào bên trong đối phương, sau một lần lên đỉnh thân thể của Huỳnh lại càng mẫn cảm.

Khi Thu Trường Thiên tiến vào được một chút, không biết Huỳnh là đang thoải mái hay là vì chờ đợi đã lâu, lại khóc lên thành tiếng.

Thu Trường Thiên thông thả đem phần eo của chính mình, lại dịu dàng cúi xuống hôn lên đôi môi hồng đào của Huỳnh, hắn chưa từng đối thân thể Huỳnh ôn nhu như bây giờ, Huỳnh thực không sao giải thích được cảm giác lúc này, hắn muốn Thu Trường Thiên nhanh hơn một chút, lại mạnh một chút, nhưng lại lưu luyến cảm giác như được quý trọng này.

Thu Trường Thiên vẫn hôn Huỳnh say đắm, chắc chắn nếu có ai nhìn thấy hắn cũng phải hít thở không thông, hai cái đầu dựa vào cùng một chỗ, thở dốc liên tục.

“Người xem, ta không hề chán ghét, còn rất thích.”

Có thể nói Huỳnh kém hơn Thu Trường Thiên rất nhiều, hắn đã muốn ngay cả một câu cũng không nói ra được, đến cả khí lực để nhìn Thu Trường Thiên cũng không còn.

Rõ ràng là nằm trên tảng đá bên cạnh ôn tuyên, nhưng bởi vì cảm xúc mãnh liệt lúc này làm cho mồ hôi chảy đến nổi cả người đều ướt sũng.

Thu Trường Thiên dần dần không khống chế được cảm xúc liền bắt đầu di chuyển nhanh hơn một chút, hắn còn mơ hồ nhớ rõ mình không thể thô bạo, thế nhưng điều này làm cho hắn suy nghĩ về một tháng trước, người đã tra tấn hắn một tháng nay đang ở dưới thân hắn, mặc cho hắn hưởng thụ.

“...Huỳnh...Không được rời xa ta một lần nào nữa...Ta sẽ không để cho ngươi rời đi...”

Thần trí của Huỳnh đã sớm không còn tỉnh táo, hai chân gắt gao quăn quanh thắt lưng Thu Trường Thiên, phối hợp theo từng động tác lên xuống của hắn.

“...Ta...Ta...” Thu Trường Thiên không biết mình muốn nói cái gì, hắn chỉ biết rằng, trong một tháng Huỳnh mất tích, hắn đã muốn nói rất nhiều chuyện với Huỳnh, thế nhưng Huỳnh lại biến mất. Hiện tại Huỳnh đã trở lại, hắn có thể đem tất cả nỗi lòng nói cho Huỳnh biết được hay không?

Huỳnh đã đạt tới cao trào, hai chân của hắn từ từ trượt xuống, thế nhưng hậu huyệt lại càng thắt chặt hơn.

Lúc này Thu Trường Thiên muốn nói ra nhưng không sao mở miệng được, hắn chỉ có thể dựa theo dự vọng của mình, nâng mông Huỳnh lên, dùng sức sát nhập càng sâu.

Rốt cuộc Huỳnh nhịn không được, ngón tay lại bấu chặt lên tảng đá lớn phía sau, dường như vừa thống khổ lại vừa sung sướng, sau đó một đạo chất lỏng màu trắng bắn ra, mà trong hậu huyệt của hắn cũng tràn đầy tinh hoa của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên đứng ở trong nước, cảm thụ dư vị khoái cảm, híp mắt nhìn cả người Huỳnh đã thâm dày mồ hôi, trên người còn dính chút dịch thể của hắn, tựa hồ như theo bản năng liền cúi đầu xuống, hắn lại hôn lên môi Huỳnh.

Cũng không phải tính toán lại muốn Huỳnh, chỉ là muốn hôn hắn, nghĩ muốn bảo vệ hắn, muốn ôm hắn thật chặt, để cho hắn muốn đi cũng đi không được.

Nhìn cái bụng bằng phẳng của Huỳnh, Thu Trường Thiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kia.

Trong lòng Thu Trường Thiên đang cười nhạo chính mình, rốt cuộc vẫn là chìm đắm, bất quá cũng không cảm thấy đó là chuyện xấu, coi như là ý trời đi.

19. Chương 19

Chỗ Bạch Quỳnh lấy được cũng cách không xa, ngay buổi chiều hôm sau đã quay trở lại.

Bạch Quỳnh một thân bạch sam, bước đi tiêu sái tiến vào trong sân nhà Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh ngồi ở trong sân ăn cháo, thấy Bạch Quỳnh tiến vào ngay lập tức nhíu mày.

“Ngươi chờ một lát.”

Bạch Quỳnh không thềm để ý tới Thu Trường Thiên, tiếp tục đi về phía trước.

Thu Trường Thiên đem cháo đặt sang một bên, đem Huỳnh ôm vào trong ngực, “Hắn không thích mùi trên người của ngươi, ngươi đứng ở kia là được.”

Về mặt Bạch Quỳnh không thay đổi vẫn như trước tiếp tục bước tới, Thu Trường Thiên cảm thấy hành vi của hắn có chút khó hiểu, Bạch Quỳnh tuy rằng quái đản, nhưng không đến nỗi *bất thông tình lý”, Huỳnh rất ác cảm với mùi được trên người hắn, khiến Bạch Quỳnh cũng thực không thoải mái, nếu cứ tiếp tục không cho đến gần thì sao mà chăn mành đây?

Cuối cùng Bạch Quỳnh đến trước mặt Thu Trường Thiên liền đứng lại, còn vung một tay áo lên.

Thu Trường Thiên che mặt của Huỳnh, sợ hắn ngửi được mùi hương kia sẽ lại mất hứng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Bạch Quỳnh.

Huỳnh mới đầu còn nghe lời, chính là đợi một hồi, Thu Trường Thiên vẫn che mặt của hắn, Huỳnh cảm thấy khó thở liền ngóc đầu lên.

Không khí truyền đến một mùi hương nhàn nhạt, coi như mùi này cũng không phải thối, thời điểm Huỳnh ngửi thấy lại sững sốt một chút, rồi mới quay đầu nhìn Bạch Qùy.

Bạch Qùy thấy phản ứng của Huỳnh, một bên khước miệng nhếch lên, dường như đang đắc ý điều gì đó nên lông mày hắn cũng từ từ giãn ra.

Phản ứng của Huỳnh tuyệt đối không ác cảm, lại còn không tự giác nghĩ muốn đến gần Bạch Qùy, Thu Trường Thiên dần dần thả lỏng bàn tay đang nắm chặt lấy tay Huỳnh.

“Người làm cái gì vậy?”

Bạch Qùy đắc ý lại vung ra một tay áo, “Sao thế, không thú vị chứ?”

Huỳnh đối không khí ngửi ngửi, nghiêng đầu tỏ vẻ nghi hoặc.

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Thấy Huỳnh xem chừng như muốn dán sát bên cạnh Bạch Qùy, Thu Trường Thiên nắm chặt bàn tay thành quyền, tiếp tục tỏa ra sát khí, vẻ mặt rất khó chịu.

“Tẩy rửa.”

Thấy dáng vẻ đắc ý của Bạch Qùy làm cho Thu Trường Thiên nghĩ muốn tung quyền đánh vào mặt hắn một quả, Huỳnh không sợ chết còn muốn tiến đến bên cạnh Bạch Qùy, Thu Trường Thiên lại dùng sức giữ chặt, khiến cho Huỳnh vì đau xót mà nhăn mặt liên tục, ai oán nhìn hắn.

Thu Trường Thiên đối Bạch Qùy nói, “Người cách xa chúng ta ra.”

Bạch Qùy cười gian tà, ngồi xuống trước mặt Thu Trường Thiên, “Ta nghĩ dùng chút hương xà trùng, đương nhiên chính là mùi hương chúng nó thích, bất quá đều là dùng trong bẫy rập, dùng ở trên người vẫn là không an toàn.”

Thu Trường Thiên nghiêng người liếc Bạch Qùy một cái, hắn biết Bạch Qùy cố ý chọc hắn, thế nhưng hắn không có biện pháp đành phải trúng kế “Muốn dùng cũng chỉ có ta được dùng.”

“Người nghĩ rằng ta đang trêu đùa người sao?” Bạch Qùy tự rót cho mình một chén trà, “Ta đây thiếu chút nữa là bị mấy con thú điên cắn, người cũng không biết.”

Thu Trường Thiên mất hứng cũng chẳng muốn nói chuyện tào lao với hắn, “Người đã lấy được chưa?”

“Một phần thôi, ở đây được phẩm tốt cũng không ít, không đủ dùng lại đi mua là được.” Bạch Qùy giơ tay lên, ý bảo Thu Trường Thiên buông Huỳnh ra.

“Để làm gì?”

“Bắt mạch!”

“Hôm qua mới chẩn rồi còn gì.”

Bạch Qùy vừa bực mình lại vừa buồn cười, “Người nghĩ ta muốn chiếm tiện nghi hắn?”

Thu Trường Thiên thật đúng là nghĩ như vậy, hiện tại trên người Bạch Qùy có mùi hương khiến cho hành vi của Huỳnh không được bình thường, chung quy lại muốn dựa lên người hắn, điều này làm cho Thu Trường Thiên thực không thoải mái.

Tính cách Bạch Qùy cũng không phải dạng tốt đẹp gì, lúc này Thu Trường Thiên rõ ràng chán ghét hắn, nếu bình thường hắn đã sớm phát tay áo chạy lấy người, thế nhưng lần này lại khác, tình huống bây giờ là có một xà yêu, còn có thể mang thai thêm tiểu xà yêu.

Với y thuật hiện giờ của Bạch Qùy thì những căn bệnh bình thường kia đã quá phiền chán, bệnh càng khó trị càng làm hắn hứng thú. Xà yêu, là xà yêu a, có lẽ cả đời mới gặp được tình huống này, Bạch Qùy lại chính là một y giả ham học hỏi cùng yêu thích điều mới lạ, vì muốn thỏa mãn niềm đam mê trong nhiều năm qua, tạm thời hắn quyết định không thèm để ý về hung tợn của Thu Trường Thiên nữa.

Thu Trường Thiên có điểm không cam lòng mà đem cổ tay thon gầy trắng nõn của Huỳnh đặt lên trên bàn, tay hần cũng chưa có buông ra.

Bạch Qùy lại cười, hần vừa rồi còn không chú ý, hóa ra trên người tiểu xà kia không mặc quần áo, chỉ quần một lớp chần đơn.

Đặt ngón tay lên trên cổ tay mát lạnh kia, Bạch Qùy nhắm mắt lại chần một lúc, một lát sau ngón tay tăng thêm lực đạo.

Huỳnh đối diện trước mặt Bạch Qùy, Thu Trường Thiên liền xoay mặt hần lại, để cho hần đối mặt với mình, tiếp theo Huỳnh lại xoay qua chỗ khác liếc Qùy, Thu Trường Thiên lại xoay mặt hần lại, cứ liên tục như vậy đã được một lúc, Thu Trường Thiên cố gắng không tức giận, thế nhưng Huỳnh vẫn nghe theo bản năng bị mùi hương trên người Bạch Qùy thu hút.

Cuối cùng Bạch Qùy cũng thu tay trở về, vẻ mặt có điểm kỳ quái, không biết hần đang cao hứng hay là thất vọng, hưng phấn hay giễu cợt “Chúc mừng.”

“Cái gì?” Thu Trường Thiên còn đang tức giận, nhất thời không biết Qùy đang nói gì.

“Chúc mừng người đã được làm cha.”

...

... ..

... ..

“Người nói cái gì?”

Bạch Qùy thấy vẻ mặt Thu Trường Thiên toàn bộ đều cứng đờ, tâm tình rất tốt “Trong bụng tiểu yêu của người có oa oa(em bé).”

“Nhưng, nhưng nhưng nhưng...Ngày hôm qua người...Không phải người nói...”

“Có lẽ thời gian lúc trước quá ngắn, mạch cũng không rõ ràng.”

“Vậy vậy... Người...” Vậy có phải người chần sai rồi không?

Bạch Qùy trợn mắt người dám nói ra thử xem.

Thu Trường Thiên lập tức cầm miệng, rồi mới cúi đầu sững sờ nhìn Huỳnh vẫn còn muốn tiến đến bên cạnh Bạch Qùy, ngay lập tức hần liền tỉnh táo, một phen ôm lấy Huỳnh hướng vào trong phòng “Đa tạ.”

Bạch Qùy phát tay áo đối bóng dáng của Thu Trường Thiên đang dần đi khuất nói “Đừng khách khí.”

Huỳnh không nhớ rõ ràng chuyện vừa nãy là gì, mơ mơ màng màng mà nằm trong lòng ngực Thiên, hình như Thu Trường Thiên có nói cái gì đó, không hiểu sao Huỳnh lại cự tuyệt, kết quả bị Thiên nắm chặt cổ tay, cơ hồ không nghe thấy nội dung trong cuộc nói chuyện của Bạch Qùy cùng Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh vào phòng ngủ, dùng chân đóng cửa lại, có điểm kích động mà đem Huỳnh đặt lên trên giường, một phen vén chần đơn còn đang quần quanh người hần ra.

Huỳnh bị đối xử thô lỗ lại có chút đau, hừ một tiếng, bất mãn nhìn Thu Trường Thiên “Nhẹ chút.”

Thu Trường Thiên không nói gì, sau khi để Huỳnh nằm trên giường, Thu Trường Thiên an vị nằm bên cạnh nhìn chằm chằm cái bụng nhỏ nhắn của Huỳnh.

“Làm sao vậy?”

Cảm giác hiện tại của Thu Trường Thiên thực nói không nên lời, kỳ thật hần rất muốn tin, thế nhưng những lời kia lại từ miệng Bạch Qùy nói ra, ngược lại càng làm cho hần cảm thấy thực mơ hồ.

Trong cái bụng nhỏ nhỏ này, hiện tại có một tiểu sinh mệnh.

Thật vượt quá mức tưởng tượng.

Huỳnh cũng không hiểu tại sao Thu Trường Thiên lại đột nhiên biểu hiện như vậy, nhưng mà thấy hắn vẫn nhìn chăm chăm vào bụng của mình, biết là hắn đang nghĩ đến bảo bối.

Đại khái đây là lần đầu tiên Huỳnh then thùng, hắn có chút xấu hổ liền che bụng lại.

Thu Trường Thiên ngẩng đầu lên nhìn Huỳnh, mặc dù là ban ngày, thế nhưng bởi vì cửa sổ đã được đóng chặt, trong phòng thì tốiมืด, Thu Trường Thiên lại có chút mơ hồ, nhưng ánh mắt của hắn lại long lanh đến lạ thường.

Huỳnh bị hắn nhìn chăm chăm nên có chút ngượng ngùng, tay đang che bụng lại, Thu Trường Thiên vẫn đang nhìn Huỳnh, Huỳnh đành phải kéo lấy tay của hắn, rồi đặt lên trên bụng của mình, ý đồ muốn rời đi lực chú ý của Thiên.

Quả nhiên Thu Trường Thiên rời đi lực chú ý, hắn nhìn kỹ vòng eo thon nhỏ kia, làn da trắng nõn, cái rốn xinh xắn đáng yêu nơi này có hài tử của hắn.

Một loại cảm xúc kỳ lạ, chỉ có những bậc phụ thân mới có thể cảm nhận được sự yêu thương đang ngập tràn trong trái tim Thu Trường Thiên, lại càng không thể vẫn hồi được loại cảm xúc này.

Cảm giác lúc đặt tay lên bụng của Huỳnh thật khó tả xiết, lâng lâng đến tột độ, pha lẫn chút bối rối cùng sự vui mừng lộ rõ trên gương mặt Thu Trường Thiên, lúc này hắn thực muốn hét lên thật to.

Đột nhiên Thu Trường Thiên đứng dậy ôm chặt lấy Huỳnh, dọa Huỳnh hét đến chói tai.

Giờ phút này Thu Trường Thiên không khống chế được sự kích động, ôm lấy Huỳnh mà xoay một vòng.

Tiếng cười giòn giã của Huỳnh đánh vào bên tai Thu Trường Thiên, khiến cho tim hắn lại một lần nữa đập loạn nhịp, nhất thời khí lực toàn thân dường như đã mất sạch.

Cuối cùng Huỳnh bị chóng mặt, khổ sở cầu xin, Thu Trường Thiên mới thanh tỉnh lại, vội vàng ôm Huỳnh đặt lên trên giường, rồi mới đỡ hắn nằm xuống, tay vẫn còn vuốt ve cái bụng nhỏ nhắn của Huỳnh.

Huỳnh cũng hết cách chỉ biết đối Thu Trường Thiên cười cười, “Thiên, muốn bảo bối của ta.”

Thu Trường Thiên dịu dàng đặt một nụ hôn lên trên trán Huỳnh, cảm thấy hắn đang dần dần chìm vào giấc ngủ.

Căn bản hắn không biết phải diễn tả cảm giác bây giờ như thế nào mới phải, hắn muốn có bảo bối, đâu chỉ là muốn, hắn muốn đem toàn bộ gì đó đều cho đứa bé này, còn có “Mẫu thân” của đứa bé này.

“Huỳnh...”

Lông mi của Huỳnh khẽ giật giật, nhưng vẫn chưa mở mắt.

“Ta muốn thú người.”

*bất thông tình lý : kiểu như là không hiểu lẽ phải ý ^^

20. Chương 20

Lý Thi Thi hiện tại đang rất buồn rầu.

Tuy rằng nàng vẫn biết mọi người trong thiên hạ đồn thổi về Quỷ y thuật đệ nhất thiên hạ, nhưng tính cách lại quái đản.

Thế nhưng trong lúc Huỳnh mất tích một tháng nay, biểu hiện lo lắng của Bạch Quỷ thật giống một bằng hữu tri kỷ, cũng không có cái gì khác thường, Lý Thi Thi đã nghĩ những lời đồn kia thực vô vẩn.

Nhưng mà hiện tại, Lý Thi Thi đứng ở một bên, ngây ngốc quay mặt hướng về phía tiểu được được bao bọc trong một hồ lô, một bên thì cố gắng không bỏ chạy mà coi Bạch Qùy làm việc.

Thanh âm tác tác phía sau khiến cho nàng hoảng sợ, ngẫu nhiên còn có thể nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của Bạch Qùy, “Tiểu quai quai, để cho ta cắt một miếng thịt của ngươi nha” “Tiểu bảo bối, đừng phun nước lung tung nữa” “Tiểu thân thân, kiếp sau gặp lại nha, ruột của ngươi ta sẽ nhận” “Đừng giỡn đùa, không nên cử động, ai nha, ruột chảy ra hết rồi, này cũng không nên trách ta a”

Bạch Qùy vừa nói vừa cầm con dao cắt cái gì đó ở trước mặt tạo ra những âm thanh “kèn kẹt” rợn người.

Lý Thi Thi nhin nửa ngày cuối cùng vẫn không kiềm chế được, thanh âm khẽ run lên “Bạch, Bạch đại phu...”

Bạch Qùy ngồi ở bên trong đang thích thú, đột nhiên bị quấy rối làm tâm tình có chút khó chịu “Gì vậy?”

Lý Thi Thi cố gắng kéo căng khóe miệng, tuy rằng nàng phụ trách một chút việc trong Thu gia bảo, cũng gặp qua không ít người, nhưng thật sự không biết nên cùng trò chuyện với Bạch Qùy như thế nào “Để ta làm giúp ngài được không?”

Bạch Qùy nhú mày, vút con dao vẫn còn dính máu xuống đất, vừa lúc vút xuống Lý Thi Thi có thể nhìn thấy một chút máu tươi còn dính trên mặt con dao sắc bén, dọa nàng lại run lên một trận.

“Ngươi đi rồi ai đi mua được đây?”

“...Này...Ta là sợ, là sợ ảnh hưởng đến ngài.”

“Không sao hết, ngươi làm cùng ta mà không bắt tính nhân sự là tốt rồi.”

Lý Thi Thi thực muốn khóc.

Lúc này trên được quán bốc lên nhiều bạch khí (khí trắng của bột thuốc), phun đầy một mảng ở trên tay Lý Thi Thi.

Nhớ rõ phân phó của Bạch Qùy, Lý Thi Thi vội vàng kêu lên, “Bạch đại phu, được đã tới.”

Quả nhiên Bạch Qùy buông con dao nhỏ xuống rồi đi tới, vừa bước đến gần vừa ngửi ngửi, trong mũi Lý Thi Thi ngập tràn mùi được, một chút cũng không ngửi ra được cái hương vị đặc biệt đang bốc lên xung quanh nàng.

Bạch Qùy đi đến bên cạnh nhìn lướt qua gói được trên tay Lý Thi Thi “Ta không muốn có người ở đây chướng mắt, thế nhưng ta lại không thể bảo đảm tại Thu gia bảo, ít nhất thời điểm không có ta ngươi phải coi giữ tiên được cẩn thận ”

Lý Thi Thi không nói gì, Bạch Qùy nói rất đúng, hẳn trừ bỏ chú ý đến được lô của chính mình, định kỳ lại đi hái thuốc, còn phải cho trùng độc ăn. Mà Lý Thi Thi thật sự rất lo lắng nếu để người khác đến gần tiên được, hung thủ đẩy nàng xuống ao lần trước còn chưa có tìm ra, hiện tại tất cả tâm tư của chủ tử đều đặt vào Huỳnh, căn bản không có thời gian nhàn rỗi để suy nghĩ chuyện hung thủ là ai, quyền lợi của Lý Thi Thi có hạn, nhưng chỉ có thể tự mình làm mọi chuyện mới tránh được một ít rủi ro không cần thiết.

“Ân, ngoan, ngoan, đừng sợ.” Bạch Qùy ngoại trừ đối Lý Thi Thi biểu hiện như vậy, nói cách khác thái độ đối với người ngoài có tốt cũng làm cho lòng tự trọng của ta dựng đứng lên, rõ ràng kia là thái độ vô cùng thân thiết giống như đối với người yêu vậy, hẳn là có thể làm cho người nghe được cảm thấy một trận ác hàn.

Lý Thi Thi cũng không quay đầu lại, mà Bạch Qùy lại cầm lên một con rết rất to đang quấn ở trên tay hẳn đi tới.

Con rết phi thường lớn, trên thân pha lẫn hai màu đen hồng, nó đang di chuyển rất nhanh trên ngón tay Bạch Qùy làm cho Lý Thi Thi đặc biệt cảm nhận được nó đang rất hưng phấn.

“Nhìn cái gì, mau cầm lấy cái nắp.”

Lý Thi Thi cũng không biết mình có nên cầm nó hay không, cái loại ghê tởm này làm nàng muốn nôn cũng nôn không được .

Nàng cầm lấy nắp che, được bên trong không biết là điều chế kiểu gì, màu sắc đỏ tươi như máu.

Bạch Quỳnh vung ngón tay vút con rết vào trong, rất nhanh đoạt lấy cái nắp đậy trong tay Lý Thi Thi.

Động tác của Bạch Quỳnh rất nhanh, thế nhưng Lý Thi Thi vẫn thấy hình ảnh con rết đang giẫy dựa quằn quại trong hũ được.

Lý Thi Thi thật sự muốn khóc.

Sốc ngược hũ được mấy cái, Bạch Quỳnh đưa đến trước mặt Lý Thi Thi, Lý Thi Thi thực muốn chạy đi khóc một trận thật lớn, con rết to bự đang uốn éo trên nắp miệng, chính là vì thân thể nó quá to, ra không được, chỉ có thể bị vướng kẹt, từ bên trên thò ra cái râu rất dài lại còn uốn éo liên tục.

Thời điểm Bạch Quỳnh vươn tay lấy một nhánh trúc nhỏ, đối trước nắp miệng chọc chọc, con rết liền rơi vào trong hũ được.

Bạch Quỳnh đưa nhánh trúc cho Lý Thi Thi, “Lát nữa nó còn muốn bò ra ngoài, người dùng cái này chọc nó”

Lý Thi Thi cũng không biết tại sao mình lại muốn như vậy, cứ nhiên nàng còn thật sự nhận lấy nhánh trúc kia.

Lý Thi Thi không biết giờ phút này sắc mặt mình đều đã tái nhợt, ngón tay run rẩy mắt nhìn chằm chằm vào trong hũ được, chuẩn bị tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể chọc con rết đáng ghét kia một trận.

“Đập chết mày nha.”

Lý Thi Thi tự ý dùng tay kia ra sức chọc loạn.

“Chọc nhẹ một chút!”

Lý Thi Thi giật mình, quả nhiên động tác chậm lại.

Không biết tại sao nàng đột nhiên nhớ tới trước kia, có một thị thiếp cấp chủ tử hàm thuốc bổ, kết quả hần cũng không thèm nhìn đến một cái liền ném đi.

Huỳnh là một tiểu hài tử rất biết điều, thế nhưng có một tật xấu chính là kén ăn, nhất là đối với đồ ăn có mùi vị hăng ghét, Lý Thi Thi nghĩ lại, hần thật sự sẽ uống thứ này sao, nhưng cũng không thể trực tiếp uy hần uống được a...

Khi đó, nàng có phải thật sự muốn khóc hay không...

“Con rết chui ra kìa, mau chọc nó, nhanh chọc vào nó...”

Lý Thi Thi mất hồn lạc vía bưng bát được bước vào trong sân viện của Thu Trường Thiên.

Trong Thu gia bảo ngoại trừ chủ tử, nàng cùng Bạch Quỳnh thì không một ai biết Huỳnh đã trở lại, thời điểm Huỳnh đang mất tích, bất luận kẻ nào Thu Trường Thiên cũng đều không cho phép tiến vào trong viện của hần, đương nhiên Bạch Quỳnh sẽ không nghe lời hần, sau khi Huỳnh trở về Lý Thi Thi mới được phép tiến vào trong viện của Thu Trường Thiên.

Trong đầu vẫn là hình ảnh lúc Huỳnh nhìn thấy bát được này, mặt mày nhăn nhó, cong cái môi hồng hồng nhỏ xinh, rồi mới vươn cánh tay gầy trắng nõn ra, lập tức hất văng bát được...

Khi đó nàng phải làm sao đây...

Trong đầu đang miên man suy nghĩ, cho nên lúc Lý Thi Thi bước vào trong sân, thẳng đến khi đứng ở trước cửa phòng của Thu Trường Thiên mới phát hiện ra “Dị thường”.

“Dị thường” này lại từ trong phòng truyền ra, tiếng kêu rất rõ ràng, giống như đang sung sướng mà rên rỉ.

Thân là một nữ nhân hiểu biết, nàng nghĩ phải lập tức rời đi, rồi chờ tới lúc hai người tình tứ xong lại bưng thuốc đến.

Mà lúc Lý Thi Thi vừa mới nhắc chân lên, sau lại hạ chân xuống tại chỗ.

Thời điểm nàng chuẩn bị đi tới hậu viện, Bạch Quỳnh nói Nội trong một khắc(15p') phải uống hết chén thuốc này, bằng không thuốc bổ sẽ biến thành độc được.

Hiện tại mới nhớ tới, Lý Thi Thi nghiêng răng nghiêng lợi oán trách, có lẽ căn bản hẳn là biết trước sẽ gặp tình huống như vậy, nên mới để một mình nàng đến.

Lý Thi Thi ngẩng đầu thấy mặt trời đã điểm giữa trưa, trong lòng cảm thán chủ tử cùng Huỳnh...Cái kia.

Ho khan ra tiếng, Lý Thi Thi không cam lòng nhưng vẫn cung kính lên tiếng “Chủ tử, được đã tới.”

Cơ hồ âm thanh trong phòng lập tức chấm dứt, Lý Thi Thi cũng vì nhẹn không được mà lông tơ dựng đứng lên, cố gắng khống chế hai tay đang run rẩy liên tục.

“Vào đi.”

“Vâng.” Lý Thi Thi cúi thấp đầu, mắt vẫn nhìn chén thuốc, dùng một tay nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Hiển nhiên Thu Trường Thiên cùng Huỳnh đang ở trên giường, lập tức ai đó chồm kín chắn quanh Huỳnh nhằm che khuất tầm mắt nếu Lý Thi Thi có ý định nhìn lên.

“Để trên bàn.”

“Vâng.” Lý Thi Thi nhẹ nhàng đặt chén nhỏ tinh xảo lên trên bàn.

“Lui ra đi.”

Lý Thi Thi cuối cùng cũng tìm lại được một chút cảm giác đúng mực như trước “Bẩm chủ tử, Bạch đại phu nói, nội trong một khắc phải uống cạn chén được, bằng không thuốc bổ sẽ biến thành độc được.”

“Được rồi.”

“Bạch đại phu còn nói, uống hết càng sớm, hiệu quả càng tốt.”

“Đã biết. Lui ra đi.”

Lý Thi Thi biết mình nói có vẻ dài dòng, thế nhưng lúc này đây nàng thực muốn đợi ở trong này.

Nàng chính là muốn nhìn một chút, rốt cuộc Huỳnh có thể uống hết chén được kia hay không.

“Thi Thi...”

Lý Thi Thi sửng sốt, nàng biết đó là tiếng của Huỳnh, thế nhưng trước kia Huỳnh có nói như vậy sao?

Thanh âm ngọt ngào lại quyến rũ say động lòng người, dường như có chút mệt mỏi...

“Được...”

Đầu óc của Lý Thi Thi còn đang miên man suy nghĩ, thân thể đã tự động bưng chén được lên bước tới gần giường của bọn họ.

Thu Trường Thiên đưa tay tiếp nhận được, tiếp theo nghe thấy tiếng uống nước “ừng ực” trong chốc lát Thu Trường Thiên liền đưa chén được ra.

Theo phản xạ Lý Thi Thi đỡ lấy, nhìn chăm chăm bã được trong chén nhỏ, tâm trạng lập tức thả lỏng, sau đó chính là cảm động một trận.

Huỳnh cứ nhiên uống hết...

Nàng có nên nói cho chủ tử biết hay không, được này đã thả vào thứ gì...

Lại nghĩ đến cảnh con rết to bự đang uốn éo trên nắp miệng...

A, hay là thôi đi..

“Thi Thi cáo lui.”

Sau khi Lý Thi Thi đóng cửa lại.

Huỳnh vẫn còn liếm liếm môi “Uống ngon ”

Nước được màu đỏ dính trên khóe miệng Huỳnh, thoát nhìn giống như máu, Thu Trường Thiên không những không mất đi hứng thú, bụng dưới lại là một trận lửa nóng, ngón tay còn để ở trong huyết động của Huỳnh cố ý cọ xát hai cái.

Thanh âm hoan ái một lần nữa lại tràn ngập toàn bộ căn phòng...

21. Chương 21

Huỳnh trở về đã được năm ngày, Thu Trường thiên cũng chưa ra khỏi viện dù chỉ một bước.

Lý Thi Thi vẫn còn đang bắc tiên được cho Huỳnh, Bạch Qùy thì chuẩn bị được liệu, cứ hai ngày lại đổi một thành phần khác, Lý Thi Thi cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì không, dù sao Thu Trường Thiên cũng tín nhiệm Bạch Qùy, Huỳnh đối với mùi vị của được cũng không ghét, mỗi lần mang đến hẳn đều ngoan ngoãn uống sạch.

Lúc này Bạch Qùy vẫn như trước không biết là đang thu thập đồ vật này nọ gì nữa, mỉm cười thì thảo nói cái gì đó, đột nhiên liền ngừng lại.

Tuy rằng Lý Thi Thi bình thường nhìn thấy hành vi khác người của hắn vẫn có chút sợ, thế nhưng đột nhiên hắn dừng lại càng làm cho nàng hoảng sợ hơn.

Lý Thi Thi đợi một hồi, Bạch Qùy vẫn không nói gì, đành phải lén lút quay đầu lại, khóe mắt nhìn lên Bạch Qùy.

“Sao phải lét lút như ăn trộm vậy...”

Lý Thi Thi lập tức quay đầu lại, kết quả xoay không cẩn thận làm vẹo một bên cổ, hảo đau a, nước mắt nàng đều đã nhanh chóng rơi xuống.

Lúc này chợt thấy có người khác lên tiếng.

“Tại hạ vô tình mạo phạm, mong Bạch tiên sinh lượng thứ.”

Người đang nói chuyện kia chính là đại quản gia của Thu gia bảo Thu Diệp.

Bạch Qùy hừ một tiếng không nói nữa, tiếp tục đùa nghịch con vật xấu số đang nằm trong tay hắn.

Lý Thi Thi đứng dậy, nhưng nàng lại không thể cách rời hũ được quá xa, nhất thời cũng không biết nên xử lý thế nào.

Bạch Qùy không thích người khác vào phòng của hắn, ngay cả Thu Trường Thiên cũng không được, bất cứ lúc nào độc vật trong này đều có thể phóng ra cú đớp trí mạng.

Đến bây giờ Lý Thi Thi cũng chỉ dám hoạt động ở trong phạm vi gần nồi được, nàng không dám để cho Thu Diệp tiến vào, mà Bạch Qùy cũng không muốn cho nàng rời đi.

Thu Diệp vẫn còn liếc vào bên trong, đứng trước cửa đối Lý Thi Thi nói, “Phu nhân, người đứng đó nói cũng được ”

Mặc dù có sự tồn tại của Huỳnh, thế nhưng địa vị của Lý Thi Thi cũng là phòng thiếp duy nhất được Thu Trường Thiên thú về, đương nhiên Thu Diệp phải gọi nàng là phu nhân a.

Lý Thi Thi gật đầu “Tổng quản có việc gì vậy?”

Thu Diệp có chút do dự “Thuộc hạ muốn hỏi phu nhân, có phải Huỳnh công tử đã trở về rồi hay không ”

Lý Thi Thi mặt không đổi sắc liền trả lời “Sao vậy? Lại có người đồn thổi vợ vẫn à?”

Thu Diệp lắc đầu “Huỳnh công tử vắng mặt một tháng nay, chuyện gì chủ tử cũng không chịu làm, hẳn vừa không ra ngoài cũng không để cho người ta đi vào, thuộc hạ thực lo lắng. Ngày hôm trước đi xuống phòng

bếp kiểm tra thức ăn cho chủ tử, phát hiện lượng thức ăn có chút gia tăng, người lại truyền lời bảo phòng bếp đúng giờ cấp cho chủ tử toàn thịt cháo, mà đó toàn là thức ăn Huỳnh công tử ưa thích, hơn nữa...”

Thu Diệp vừa nói vừa liếc mắt nhìn hũ được dâng sau.

Người có thể khiến cho Lý Thi Thi tự mình bắc thuốc, trong Thu gia bảo cũng chỉ có hai người, một người là Thu Trường Thiên, người còn lại chính là Huỳnh, huống chi người chuẩn bị được liệu lại là Bạch Qùy, Bạch đại phu đệ nhất thiên hạ.

Lý Thi Thi thở dài mặt không đổi sắc “Thu tổng quản, có một số việc chưa nói cho người, cũng không phải muốn đề phòng người, chính là càng ít người biết càng tốt.”

Thu Diệp có điểm sốt ruột, chờ từng câu nói của Lý Thi Thi.

“Kỳ thật thân thể chủ tử đã nhiều ngày không khỏe...”

Thu Diệp lập tức hiểu ra vấn đề, vội vàng giải thích “Không phải thuộc hạ không tin phu nhân, thân thể chủ tử không tốt, vậy...”

“Một tháng trước ta bị đẩy xuống ao sen, Thu tổng quản còn nhớ rõ?”

Ngay lập tức vẻ mặt của Thu Diệp làm bộ vô cùng đau lòng “Thuộc hạ vô dụng, đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ ”

“Không phải ta trách người, hiện tại trong bảo có nội gián, chủ tử lại bởi vì chuyện của Huỳnh đến nỗi nước cũng không uống cơm cũng không muốn ăn, tự làm chính thân thể mình suy sụp...Ai...”

Thu Diệp lập tức tỉnh ngộ “Thuộc hạ đã hiểu, nhất định thuộc hạ sẽ ngậm chặt miệng, không để lộ ra ngoài dù chỉ một chữ.”

“Làm phiền Thu tổng quản.”

Thu Diệp còn nói vài câu, hết thấy đều khen Lý Thi Thi hiền lành linh tinh rồi mới rời đi.

Lý Thi Thi ngẩng đầu lau mồ hôi trên trán, nàng cũng không duy trì biểu hiện trấn tĩnh như lúc trước nữa.

Bây giờ nội gián còn trốn ở trong Thu gia bảo hay không, điều này không một ai biết, mà tình huống hiện tại của Huỳnh lại đặc biệt như vậy, Thu Trường Thiên làm gì còn tâm trạng đi lo lắng những chuyện khác.

Lúc này Lý Thi Thi chỉ có thể đem công phu điều chỉnh sắc mặt ra đối phó, không để cho người khác nghi ngờ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thở phào một hơi, xoay người nhìn xem nồi thuốc có cái gì khác thường hay không, lúc này Lý Thi Thi mới có thể yên tâm một chút, lại phát hiện xung quanh im lặng khác thường, cũng không thấy Bạch Qùy gây ra tiếng động nào.

Nàng xoay đầu thăm dò, không nghĩ tới Bạch Qùy lại đang nhìn chăm chăm vào mình, Lý Thi Thi có chút khó hiểu xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt của Bạch Qùy luôn luôn lạnh lẽo, đối Lý Thi Thi lại đúng như suy nghĩ của hắn cho tới bây giờ cũng chỉ xem nàng là một người vô dụng.

Bất quá lúc này đây, hắn cảm thấy có chút thú vị. Ý chí nữ nhân này thật kiên cường, một lòng trung thành hướng Thu Trường Thiên, vừa rồi không những không bỏ chạy, mà rõ ràng đang rất sợ hãi, vậy mà vẫn kiên quyết phải cùng hắn vào trong phòng bắc dược, Bạch Qùy thừa nhận nàng so với nữ nhân khác còn có chút công dụng.

Trải qua tình huống vừa rồi, nàng lại có thể giữ được bình tĩnh như vậy, khí thế mạnh mẽ kiên cường áp đảo đối phương, Bạch Qùy vừa mới nghĩ đây chính là tính cách thật của nàng, nhưng sau khi Thu Diệp rời đi, nàng lại lau mồ hôi tỏ vẻ rất khó khăn...

Lý Thi Thi bị Bạch Qùy nhìn chăm chăm khiến trong lòng nàng nổi lên từng cơn gió lạnh “ Có chuyện gì sao?”

Bạch Qùy không trả lời nàng, tiếp tục quay về đùa nghịch con chuột màu xám to bụng đang sống dở chết dở.

Thu Trường Thiên còn đang ôm Huỳnh, Huỳnh vẫn không mặc quần áo mà được bao bọc bằng một lớp chăn đơn, sắc mặt hồng nhuận có vẻ mơ màng, trong ánh mắt chứa đầy phong tình mê hoặc lòng người.

Lý Thi Thi mặt đỏ ngời nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Qùy làm một bộ cười giễu cợt.

Thu Trường Thiên tuyệt không để ý vẻ mặt bọn họ, một bàn tay vòng quanh thân Huỳnh, tay còn lại cho vào trong chăn đơn trượt xuống như đang chơi đùa cái gì đó.

“A ần...”

Lý Thi Thi mặt đỏ ửng như trái cà chua, sao trước kia nàng lại không biết chủ tử của nàng là một *** mà không biết xấu hổ như vậy chứ!

Thân thể của Huỳnh hơi run rẩy, một bàn tay vươn ra từ trong chăn liền túm trước vạt áo của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên dịu dàng đặt lên trên trán của Huỳnh một nụ hôn, vẻ mặt hạnh phúc nói không nên lời.

“Chủ tử!” Lý Thi Thi nhịn không được, nàng chính là muốn nói chuyện nghiêm túc, “Người rốt cuộc quyết định thế nào!”

Lý Thi Thi đem chuyện Thu Diệp đến tìm nàng nói cho Thu Trường Thiên biết, rõ ràng biểu hiện của Thu Diệp không giống như đang tín nhiệm Lý Thi Thi, hẳn yêu cầu triệu hồi ám vệ một lần nữa bảo hộ Thu Trường Thiên.

Sau khi Huỳnh biến mất, Thu Trường Thiên nổi giận hạ lệnh đem toàn bộ ám vệ rèn luyện lại một chút, còn không cho phép bọn họ xuất hiện bên cạnh mình.

Đến nay đã được một tháng, Huỳnh cũng đã trở về, hiện tại Thu Trường Thiên ngẫm lại, hẳn cũng là giận cá chém thớt nên mới tống cổ lũ ám vệ đi, Huỳnh chính là xà yêu nha, hẳn còn không biết thì thôi, sao có thể để những người đó phát hiện.

Kỳ thật Thu Trường Thiên cũng không phải không tin Thu Diệp, hiện tại hẳn chính là không rảnh để lo chuyện khác, mỗi ngày hẳn đều ở bên cạnh Huỳnh, vô cùng sung sướng, căn bản không muốn lo chuyện bên ngoài.

Nếu hoài nghi Thu Diệp là gian tế đi, hẳn tuyệt đối sẽ không làm chuyện dư thừa này, hẳn thân là tổng quản của Thu gia bảo, đương nhiên nên lo lắng vì Thu Trường Thiên, hẳn không được như Lý Thi Thi có thể dễ dàng tiếp cận chủ tử, đề phòng nàng cũng là hợp lý.

Ám vệ của Thu gia bảo, đều trực tiếp lệ thuộc vào Thu Trường Thiên, không thuộc quyền quản lý của Thu Diệp, hẳn yêu cầu để cho ám vệ trở lại bảo hộ, nói thẳng ra là muốn bảo hộ chính hẳn, phòng tránh những rắc rối không cần thiết cho mình, thật không hổ danh là đại tổng quản của Thu gia bảo.

Thu Trường Thiên vừa suy nghĩ, bàn tay vẫn để ở trong chăn khiêu khích thân thể của Huỳnh, Huỳnh lại không cự tuyệt, khó có thể nói rõ hẳn là đang thống khổ hay là vui sướng, chính là hai chân lại càng kẹp chặt, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, Thu Trường Thiên nắm lấy tay Huỳnh, đột nhiên nhứ mày.

Lý Thi Thi bởi vì thấy biểu tình của Thu Trường Thiên nên vẻ mặt cũng thực nghiêm túc, kết quả Thu Trường Thiên nói: “Người có phải gây đi hay không?”

Lý Thi Thi á khẩu, ngay cả Bạch Qùy cũng sửng sốt, mà Huỳnh thì đang chìm trong dục vọng nên căn bản hẳn cũng không nghe thấy gì!

Sắc mặt Lý Thi Thi cứng đờ, tiếp theo mặt lại tái mét, sao đó mặt biến đỏ bừng, cuối cùng nàng vẫn là nhịn không được, đứng lên vung vạt váy rời đi, những lời muốn bẩm báo đều chưa nói hết, bất quá vẫn không quên đóng cửa, nhưng mà thời điểm đóng cửa có tạo ra thanh âm hơi lớn một chút.

Thu Trường Thiên một chút cũng không để ý, hẳn vội vàng hỏi Bạch Qùy: “Sao hẳn lại gây như vậy? Không phải uống rất nhiều thuốc bổ sao?”

“Có bồi bổ như thế nào cũng không bằng một lần gây sức ép của người, cho nên đừng có thắc mắc tại sao a”

Hiển nhiên Thu Trường Thiên không thềm để những lời của Bạch Qùy vào tai, bàn tay trong chần đơn đã di chuyển càng lúc càng nhanh.

“Người đang nghĩ cái gì vậy, thuộc hạ của người lo lắng đến nỗi cả đầu đều bốc hỏa, người sao một chút cũng không quan tâm ” Cõi như Bạch Qùy đang vì Lý Thi Thi nói ra, đáng tiếc không có lọt tai Thu Trường Thiên dù chỉ một chữ.

“Tùy bọn họ muốn làm thế nào cũng được ”

Về mặt Bạch Qùy có điểm kì quái “Người đã khác trước rất nhiều.”

Đây quả thực không phải Thu Trường Thiên của trước kia, ít nhất trước kia hắn sẽ không ở trước mặt người khác mà thân mật với Huỳnh như vậy.

Mấy ngày nay trừ bỏ đi ngoài (đại tiện =)) bằng không đều quán chặt lấy Huỳnh, dường như hai người là một khối đồng nhất không thể tách rời, trước kia dù có thế nào Thu Trường Thiên cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày như vậy.

Thế nhưng hiện tại Thu Trường Thiên lại rất sung sướng, chính vì có Huỳnh ở bên cạnh, có thể chạm vào hắn, hôn hắn, rồi nhìn đến cái bụng nhỏ xinh của hắn, nghĩ đến bên trong đang có một tiểu sinh mệnh, hắn thực rất hạnh phúc.

Những chuyện khác hắn không quan tâm, cứ tùy ý làm, dù sao gia sản của Thu gia bảo còn nhiều , mà chuyện này cũng không gây sức ép gì lớn.

Thu Trường Thiên cười “Người vẫn cứ nghĩ biện pháp hảo hảo bồi bổ cho hắn đi.”

Bạch Qùy cười khẩy, tuy rằng chính hắn không có kinh nghiệm gì, bất quá cũng từng thấy qua không ít các cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm, chẳng qua Thu Trường Thiên cùng Huỳnh quả thực là một cặp tuyệt phối.

“Chung quy người cũng đừng chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, mặc dù hiện tại chưa xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không thể mãi như vậy được, tiểu xà nhà người vẫn còn muốn sống lâu trăm tuổi a, nếu một chút người cũng không đề phòng, đến lúc xảy ra chuyện gì thì tính sao đây?”

Bạch Qùy không hổ là bạn tốt nhiều năm của Thu Trường Thiên, chỉ cần nói một chút thôi cũng đủ làm hắn động tâm.

Thu Trường Thiên nhìn Bạch Qùy “ Ý của người là ? ”

“Đi ra ngoài nói chuyện sẽ tiện hơn.”

Sắc mặt Thu Trường Thiên lập tức rũ xuống, bất quá hắn biết Bạch Qùy cố ý nói vậy, mà cũng cần phải đi lấy được thảo cấp cho Huỳnh, chính hắn cũng không còn cách nào khác.

Cõi như Thu Trường Thiên còn chưa chút thể diện cho Bạch Qùy, rút bàn tay đang ở trong chần ra, theo động tác của hắn Huỳnh liền rên rỉ một chút, sau đó ngã gục vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên, thấy bộ dạng có vẻ thực mệt mỏi muốn chết rồi a.

Thời điểm Thu Trường Thiên rút tay ra, trên ngón tay vẫn còn ướt sũng *** dịch, ngón trỏ cùng ngón cái lại dính sát vào nhau, sau đó hắn liền cho tay lên miệng liếm sạch một hơi.

Bạch Qùy thấy hành động của Thu Trường Thiên cũng hết nói nổi, chẳng lẽ đây là đức hạnh của những người đang yêu hay sao?

“Người nói đi.”

Trong lòng Bạch Qùy thâm oán trách, “Ta khuyên người nên gọi ám vệ trở lại, trước hết nên *án binh bất động.

– Án binh bất động : chờ thời cơ thích hợp rồi mới hành động

Tiêu : Thiên a, ta khinh bỉ người, đúng là mặt dày vô sỉ =))

22. Chương 22

Sau khi Bạch Quỳnh rời đi, Thu Trường Thiên trở về phòng ngủ tiếp tục ôm Huỳnh vẫn còn đang say giấc.

Huỳnh là một muốn chết rồi, Thu Trường Thiên đùa nghịch như vậy mà cũng không có chút phản ứng nào.

Thu Trường Thiên kéo chăn đơn đang quấn quanh người hắn, lộ ra dấu vết hồng hồng tím tím, hai bên đầu nhũ vẫn còn sưng đỏ, từ giữa hai chân lộ ra chất dịch bôi trơn màu hồng nhạt đã chảy xuống tận bắp chân, Thu Trường Thiên hài lòng dùng ánh mắt ôn nhu ngắm Huỳnh thêm một lần nữa, cuối cùng dừng tại cái rốn nhỏ xinh phần nộn của Huỳnh, hoặc nói cách khác là cả cái bụng đang nhấp nhô theo từng hơi thở.

Thu Trường Thiên cũng không biết mấy ngày hôm nay chính mình bị làm sao a, cho dù không phải làm thật sự mà chỉ dùng tay sấp vào trong hậu huyệt của Huỳnh, đương nhiên Huỳnh sẽ không cự tuyệt.

Rõ ràng thấy Huỳnh vì ngón tay của mình mà bên trong nổi lên dục vọng khó nhịn, đây là một loại cảm giác thỏa mãn mới lạ.

Không biết có phải Huỳnh dù đang ngủ nhưng vẫn cảm giác được tầm mắt của Thu Trường Thiên hay không, hắn mệt mỏi nâng tay lên, đặt tay lên trên bụng của mình, chặn ngang tầm mắt của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng không vì dáng vẻ này mà buông tha, hắn ôn nhu cầm lấy tay của Huỳnh, nhẹ nhàng để sang một bên, rồi mới đặt lên cái rốn nhỏ xinh một nụ hôn ấm áp

Huỳnh quá mệt mỏi, mặc dù cảm nhận được đầu lưỡi nóng ẩm kia, nhưng vẫn không có phản ứng gì, Thu Trường Thiên hết hồn lại liếm mà không biết mệt, dường như chỉ cần như thế này cũng đủ rồi.

Cuối cùng Huỳnh cũng bị làm cho tỉnh ngủ, hơi hơi hé mở cặp mắt xinh đẹp “...Thiên...”

Thanh âm của Huỳnh có chút khàn khàn, Thu Trường Thiên ngẩng đầu “Đói bụng sao?”

Vì cổ họng của Huỳnh không được thoải mái nên cũng không muốn nói chuyện, chỉ gật gật đầu.

“Ăn cơm trước?” hay là ân ái (làm tình) trước?

Huỳnh lại gật đầu.

Thu Trường Thiên nhìn ra Huỳnh căn bản không muốn động, chính mình liền chạy ra phòng khách lấy thực hạp.

Thực hạp màu đen, thoạt nhìn dáng vẻ bình thường cũng không có gì đặc biệt lắm, mở ra trên cùng còn có một tầng che, lại mở tầng che ra, đồ ăn bên trong bốc lên một mùi thơm hấp dẫn cùng nhiệt khí tản ra khắp căn phòng giống như đang bùng nổ sau nhiều giờ bị kìm hãm.

Nguyên lai bát đĩa đựng thức ăn bên trong đều là dùng ngàn sơn bạch ngọc làm ra, có tác dụng giữ nhiệt rất tốt, còn nắp che của thực hạp kia chính là để ngăn chặn nhiệt khí thoát ra, phối hợp cùng bát đĩa này, đảm chắc dù để hơn canh giờ cũng có thể bảo quản thức ăn giống như vừa mới được nấu xong.

Thu Trường Thiên lấy thức ăn ra đặt ở trên ngăn tủ cạnh mép giường, lại bưng cháo thịt đến, nâng Huỳnh dậy để hắn dựa lên trước ngực mình, rồi mới vừa thổi vừa quấy cháo, nhẹ nhàng đút cho Huỳnh ăn, cái miệng nhỏ xinh nhai nuốt liên tục, thực là rất đáng yêu a.

Sau khi ăn cơm xong tâm trạng của Huỳnh tốt hơn rất nhiều, một câu hắn cũng không cần phải nói, dù sao Thu Trường Thiên cũng biết hắn muốn ăn cái gì lại còn đưa đến tận miệng, căn bản không phải động chạm gì hết.

Huỳnh ăn cũng không khác người thường là mấy, quay đầu đi vừa ngẩng mặt lên nhìn Thu Trường Thiên, đây là dấu hiệu nhận biết hắn đã ăn no.

Thu Trường Thiên đỡ Huỳnh tựa lên đầu giường, đồng thời xoay người lại rất nhanh liền đem thức ăn còn thừa dọn sang một bên.

“Muốn uống một chút mật ong không?”

Huỳnh gật đầu, thế là Thu Đại Bảo chủ của chúng ta ngay lập tức liền nhảy xuống giường đi lấy đồ uống cho Huỳnh thật.

Chờ Huỳnh ăn uống no nê, ở trên giường nằm xuống, Thu Trường Thiên sẽ liền chuẩn bị “Hưởng dụng”.

Hiện giờ ai đó thực giống như một con giun xoắn đối với cái bụng của Huỳnh mê luyến không thôi, đồng thời còn sử dụng miệng lưỡi liếm lên trên một cái.

Thu Trường Thiên vẫn chưa chịu để cho Huỳnh nghỉ ngơi, kỳ thật cũng không thể trách hắn, mặc dù Huỳnh thật sự rất mệt mỏi, thế nhưng cái mệt mỏi của hắn cũng chỉ đối với những chuyện khác, còn về việc ân ái thì...

Hiện tại Huỳnh rất nhanh liền đối với đầu lưỡi của Thu Trường Thiên sinh ra phản ứng, tiểu côn thịt phần nộn từ từ ngóc đầu dậy.

Thu Trường Thiên chỉ cần liếc một phát cũng biết Huỳnh đang động tình, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn nhìn kỹ biểu tượng giống đực của Huỳnh.

Tuy rằng trước khi Thu Trường Thiên gặp được Huỳnh cũng đã từng chạm qua nam hài, bất quá trước sau đều cảm thấy cái kia chẳng qua chỉ giống như đang chế thuốc mà thôi, có điều so với nữ nhân vẫn là thơm thơm mềm mềm hơn nhiều.

Mới vừa chạm tới Huỳnh hắn liền nảy sinh ra một loại cảm giác mê luyến khó hiểu, nhưng trong tiềm thức vẫn không có xem Huỳnh là một nam nhân.

Gặp Huỳnh đã được một năm, dáng vẻ của Huỳnh vẫn không thay đổi một chút nào, bây giờ nghĩ lại có lẽ cũng bởi vì hắn không phải nhân loại.

Thu Trường Thiên đang đùa giỡn vật trước mặt hoặc đơn thuần chỉ là hành động âu yếm bình thường, lại ngẩng đầu lên thấy Huỳnh có vẻ như đang hưởng thụ, bỗng nhiên trái tim hắn lại đập nhanh hơn một nhịp.

Huỳnh bấu tay lên đầu của Thu Trường Thiên, nhắm mắt lại hưởng thụ, chỉ cần cảm nhận được miệng lưỡi của Thu Trường Thiên cùng sinh mệnh đang dần hình thành ở trong bụng cũng đủ làm cho hắn chìm trong khoái cảm không sao kiềm chế được.

Đột nhiên Huỳnh trợn to hai mắt, nhưng nhìn cái gì cũng không thấy rõ.

Huỳnh cảm nhận được nơi dục vọng đang mãnh liệt co rút của hắn được bao bọc bởi cái gì đó mềm mại, ẩm ướt cùng nóng ấm.

Đương nhiên không thể so sánh với cảm giác vui sướng khi đạt tới cao trào, nhưng đây là một cảm giác mới lạ, giống như tìm được một vật thuộc quyền sở hữu của riêng mình...

Đột nhiên Huỳnh ngừng thở dốc, Thu Trường Thiên không biết có phải mình làm không tốt hay không, cố ý ép chặt khớp hàm, dừng ở đầu khắt của Huỳnh cắn nhẹ một cái.

“A!!”

Đột nhiên Huỳnh thét chói tai, nhưng không dọa được Thu Trường Thiên, bất quá vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại phản ứng này của Huỳnh, cảm thấy có chút buồn cười.

Thu Trường Thiên đem vật gì đó của Huỳnh nhả ra khỏi miệng “Không thoải mái sao?”

Dường như cổ của Huỳnh cứng ngắc như muốn rớt xuống, vòng vo nửa ngày vẫn không nói câu gì, hắn không biết nên diễn giải cảm giác giờ phút này như thế nào mới đúng.

Kinh hách, sợ hãi, ủy khuất, chờ mong, sưng sờ, oán giận, hoảng loạn, còn trộn lẫn một ít dục vọng hiện lên trong ánh mắt của Huỳnh, khiến cho tâm tính thiện lương lúc này của Thu Trường Thiên giống như bị cái biểu hiện kia đánh nát, cả người hắn liền run lên một trận.

“Làm như vậy thoải mái sao?”

Căn bản Huỳnh không biết nên hình dung loại cảm xúc này như thế nào, nhưng chắc chắn là khác xa với cảm giác lúc Thu Trường Thiên tiến vào trong thân thể của hắn, cũng không giống với lúc đùa giỡn khi trước, ngay cả Huỳnh cũng không nhớ rõ ràng lắm.

Nhưng Thu Trường Thiên đã thay hắn quyết định, lại một lần nữa ngậm nơi đó của Huỳnh, rất nhanh liền nghe được tiếng đối phương nức nở.

Không ngờ Thu đại bảo chủ cũng có lúc đi lấy lòng người khác, lần đầu tiên chăm chú hầu hạ dục vọng của Huỳnh, hắn xoay đầu, để cho vật đó của Huỳnh đâm thẳng vào trong khoang miệng của hắn, dùng đầu lưỡi cuốn lấy tiểu ngọc trụ nóng ẩm, hắn há to miệng, không nghĩ đến rằng nanh của mình đã đụng vào vùng thịt non sát cạnh làm Huỳnh khẽ run lên một chút.

Rất nhanh, Thu Trường Thiên đã nắm rõ cách thức làm cho Huỳnh sung sướng, nhẹ nhàng liếm mát, chỉ cần nghe qua hơi thở cũng biết Huỳnh khó có thể nhẫn nhịn.

“Thiên...Thiên...”

Thu Trường Thiên vừa ngậm vật nọ của Huỳnh vừa ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Thiên...Thiên cũng...Cũng như vậy sao...”

Thu Trường Thiên nhả ngọc trụ phần nộn xuống, bắt quá bàn tay vẫn chà xát lên xuống liên tục “Lúc Huỳnh giúp ta ” làm ” sao?”

Cổ của Huỳnh đều ướt đầy mồ hôi, một vài sợi tóc dính lên trước hai má, Huỳnh khẽ gật gật cái đầu.

“Đúng vậy a, thời điểm Huỳnh giúp ta cũng thoải mái như thế, muốn giúp ta làm sao?”

Không nghĩ Huỳnh cư nhiên lại lắc đầu, hơn nữa thân thể chuyển động càng ngày càng lợi hại.

“Thiên...Tiến vào...Tiến vào được không...” Huỳnh vừa nói vừa khóc.

“Sẽ làm bảo bối bị thương.”

“Tiến vào...Thiên tiến vào...Ô ô...Tiến vào...Bảo...Không sao hết...Tiến vào...”

Thu Trường Thiên bò dậy hạ lên trán của Huỳnh một nụ hôn, “Hảo, ta sẽ nhẹ nhàng.”

Hậu huyết của Huỳnh đã sớm bị Thu Trường Thiên đùa giỡn đến mức vừa mềm vừa ướt, cũng không cần phải mở rộng thêm nữa.

Nâng cao dục vọng đã sớm cứng rắn từ từ cắm vào đúng đạo của Huỳnh, thời điểm mới đi vào trong cơ thể Huỳnh được một chút, Huỳnh liền hét lên một tiếng như đạt tới cao trào.

Huỳnh nghiêng chặt răng, nâng cao mông cọ sát vào tính khí của Thu Trường Thiên, thẳng đến lúc vì quá mới mới thôi giở trò khiêu khích.

“Ta bắt đầu động.” Không chờ Huỳnh đáp lại, Thu Trường Thiên chậm rãi thẳng lưng tiến nhập sâu vào trong huyết động, vừa rút ra, rồi lại cắm vào sâu hơn...

Động tác không nhanh không chậm, nhưng cũng đủ để khiến hô hấp của hắn khó có thể lưu thông.

Tuy rằng Huỳnh rất đơn thuần, thể nhưng da thịt tiếp xúc như thế, hắn cũng có thể cảm nhận được áp lực cùng tình yêu của Thu Trường Thiên.

Một lần nữa nước mắt lại như cỏ dại lan tràn cứ thế mà rơi xuống, Huỳnh có muốn nói cũng nói không nên lời, vả lại không biết nên biểu đạt như thế nào, chỉ có thể nâng cao chân lên kẹp sát phần eo của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên vất vả lắm mới cố gắng giữ được nhịp độ vừa phải, hắn lên tiếng cảnh báo “Huỳnh.”

“Dùng sức một chút, không sao hết.”

“Không được.”

“Không sao, thật sự.”

Hai mắt của Thu Trường Thiên đều đã đỏ lừ “Đừng lộn xộn nữa.”

Huỳnh lại tuyệt không nghe lời, còn cố ý đẩy sát móng về phía hắn.

Thu Trường Thiên vội vàng giữ chặt lấy thắt lưng đang ngo ngoáy của Huỳnh, lại cảnh cáo một lần nữa “Không được làm loạn, ta nói không được.”

“Bảo bối không sao hết, nhất định không có việc gì, ta nghĩ muốn Thiên.”

Thu Trường Thiên bị dục vọng dày vò đến khó chịu, ưỡn thẳng thắt lưng, nhưng vẫn như cũ chế trụ Huỳnh không cho y lộn xộn.

Đại khái đây là lần đầu tiên Huỳnh ở trên giường mà không nghe lời như vậy, tuy Thu Trường Thiên vẫn cố gắng giữ chặt thắt lưng của hắn nhưng từ đầu đến cuối đều vô dụng, hắn lại cố ý kẹp chặt hậu huyệt làm cho Thu Trường Thiên thở cũng không ra hơi, thế nhưng Thu Trường Thiên vẫn giữ đúng nhịp động ôn nhu như trước, một bên cố kìm nén thú tính đang dần trỗi dậy, một bên còn phải giữ chặt tiểu tình nhân đang không ngừng giở trò khiêu khích.

Chờ đến khi Thu Trường Thiên bắn ra tinh hoa, thân thể hai người đều đã mỗi một đến kiệt sức, không muốn cử động một chút nào hết.

Một lát sau, cuối cùng Thu Trường Thiên cũng đã ngủ say, Huỳnh nằm ở bên cạnh liền trở mình, nghĩ muốn rút vật nọ của Thu Trường Thiên ra khỏi cơ thể mình.

Cẩn môi cố gắng không rên rỉ thành tiếng, thật vất vả mới thành công rút được vật kia ra khỏi cơ thể, tiếp theo Huỳnh chủ động nằm bò lên trước ngực Thu Trường Thiên, cho dù Thu Trường Thiên đang ngủ, cũng vẫn theo bản năng ôm chặt lấy Huỳnh.

Huỳnh ngẩng mặt lên chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn của Thu Trường Thiên, ánh mắt sáng long lanh, không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng khẽ nở một nụ cười thật tươi, ở trước ngực Thu Trường Thiên cọ cọ một lúc, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Tâm sự ngoài lề : Hôm nay không hiểu sao lại có hứng lôi một bộ truyện trong đồng QT cần đọc, không hiểu sao ta lại để nó trong mục này cơ chứ :((Zời ơi điên không chịu nổi, cả thể loại lẫn văn án lừa tình vờ lờ. Uất không chịu nổi, thẳng công thì quá mất dạy, có em rồi mà cứ thấy đứa nào đẹp đẹp là mắt thẳng điên này sáng lên, còn chưa kể hành em lên chuồng xuống bụi nữa chứ, ta thật sự muốn vác dao chém bà tác giả và bẻ cổ thẳng công đồn mặt này quá . Mà sao thấy nhiều tác giả thiên vị công thể không biết T.T Ôi các bé thụ của ta

23. Chương 23

Hôm sau, Lý Thi Thi cho gọi tất cả ám vệ trở về bên cạnh Thu Trường Thiên. Có thể nói từ nhỏ đến lớn Thu Trường Thiên xuất sắc hơn người, nhưng chỉ trong một thoáng Huỳnh mất tích, hắn trừ bỏ trái tim sắp vỡ nát cùng nỗi nhớ nhung tuyệt vọng, ngoài ra cái gì cũng đều vô cảm. Sau khi Huỳnh trở về, Thu Trường Thiên trải qua năm ngày *** loạn trong đời, biết rõ nếu cứ kéo dài như vậy sẽ không thể thoát được sự trầm mê của nó, đương nhiên, nguyên nhân cũng vì không có ám vệ bên cạnh. Thu Trường Thiên lại mở to cặp mắt trong veo, miên man suy nghĩ. Hắn trước kia tuyệt đối sẽ không để ý lũ ám vệ đang ở chỗ nào, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy rất khó chịu, cuộc sống tình cảm thân mật của hai người mà lúc nào cũng bị người ngoài nhìn chằm chằm như vậy sao mà thích thú cho nổi. Huỳnh đang nằm ở trước ngực hắn cũng đã tỉnh ngủ, cặp mắt to tròn điểm ở trên là hàng mi dài cong vút lại cọ vào làn da của Thu Trường Thiên làm hắn có chút ngứa ngáy. “ Thức rồi sao?”

Huỳnh cũng cảm thấy được có người đang ở trong phòng cùng sân ngoài, bất quá mùi rất quen thuộc. “Bọn họ ở đây làm em ngủ không ngon sao, muốn ta đuổi bọn họ ra ngoài hay không?”

Huỳnh đáp lại Thu Trường Thiên bằng một nụ cười thật tươi, liền lắc lắc đầu. Thu Trường Thiên đưa tay lên đầu Huỳnh sờ loạn một hồi “Có đói bụng không?”

Huỳnh không gật cũng không lắc đầu, còn thực nghiêm túc tự hỏi chính mình lúc này có muốn ăn hay không. “Chưa thấy đói thì chúng ta tạm trước được không?”

Huỳnh lập tức gật đầu mặt mày hớn hở. “Tắm rửa.”

Vậy đại khái là ám vệ trong phòng này có lợi nhất rồi đi, chỉ trong chốc lát Lý Thi Thi liền cùng gia nô khiêng vào một thùng gỗ lớn, tiếp theo mới đổ nước vào trong thùng. “Thi Thi?”

“Vâng?”

“Người vất vả rồi, việc này cứ giao cho người hầu là được.”

“Vâng”

Mặc dù là trả lời như thế, bất quá Lý Thi Thi cũng không muốn làm vậy, chỉ cần nàng làm nhiều hơn một chút mới có thể tránh được những sự cố ngoài ý muốn, vất vả một chút có đáng là gì. Sau khi chế nước xong, Lý Thi Thi bưng chén đĩa dùng ngũ diệu cung kính nói “Chủ tử chưa gọi đồ ăn sáng, đây là hoa quả sáng nay mới vừa hái xuống, nếu chủ tử cùng Huỳnh...”

Hai chữ công tử này làm Lý Thi Thi do dự nửa ngày vẫn chưa thốt ra được, coi như nàng làm càn mà không biết phân biệt đi “...Nếu đói bụng thì có thể dùng một chút, hoa quả đều rất tươi ngon, Bạch đại phu nói dùng một ít cũng tốt.”

Thu Trường Thiên được người khác hầu hạ sớm đã thành thói quen, cũng biết đã nhiều ngày chính mình đối chuyện trong bảo không quan tâm còn có phần buông lỏng, cho dù là như vậy, Lý Thi Thi vẫn luôn chu đáo, khiến hắn cũng có chút xấu hổ. “Hảo...”

Hắn không có thói quen nói lời cảm tạ, trừ bỏ từ này, Thu Trường Thiên cũng không biết nên nói cái gì mới được. “Thi Thi.”

Không nghĩ Huỳnh đã thức dậy, Lý Thi Thi không tự giác ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào trong màn che, trên giường hiện lên một thân ảnh thon gầy. “sao vậy?”

Nàng đối với Huỳnh luôn gần gũi cùng quan tâm khác hẳn với lúc đối mặt với Thu Trường Thiên, lúc nào cũng luôn biểu hiện cung kính. “Đa tạ, Thi Thi.”

Lý Thi Thi sửng sốt, tiếp theo mặt đỏ ửng lên, hốc mắt cũng dần dần đỏ, không kiềm chế được thân mình đang run lên vì xúc động, vội vàng đặt đĩa hoa quả sang một bên liền cáo lui. Lý Thi Thi vào trong Thu gia bảo đã mười năm, hiển nhiên vì Thu gia bảo là điều đương nhiên. Lúc này, lại bởi vì một câu cảm tạ mà đỏ hai mắt. Lý Thi Thi bước nhanh hướng về phía phòng được của Bạch Qùy, nghĩ đến nếu gian tể từng hại nàng còn ở trong này, nhất định nàng phải khiến cho hắn không có cơ hội xuống tay với Huỳnh! Ám vệ trở lại bên cạnh Thu Trường Thiên, chung quy cũng làm cho mức độ ân ái của hai người này có điểm bớt phóng túng hơn. Bất quá cái loại “Bớt phóng túng này”

diễn ra quá ít, ít đến nỗi có thể hoàn toàn xem như chưa hề xảy ra. (Tiêu : đoạn này kiểu như nói về đời sống tênh dục của 2 bọn trẻ đó mà >?<)=“” cuối=“” cùng=“” bạch=“” qùy=“” trở=“” mặt=“” uy=“” hiếp=“” nói=“” “các=“” ngươi=“” còn=“” muốn=“” đứa=“” nhỏ=“” này=“” nữa=“” hay=“”>

Sau đó, Thu Trường Thiên đành phải đáp ứng, chuyển từ làm liên tục sang bảy ngày làm một lần. Việc này cũng không làm khó được Thu Trường Thiên, hắn chỉ cần Huỳnh ở bên cạnh cũng đã rất cao hứng rồi. Nhưng Huỳnh có chút không quen, hắn đi theo Thu Trường Thiên đã hơn một năm, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, có bao giờ Thiên chỉ nhìn mà không sờ soạng hắn đâu. Bất quá hắn biết là vì đứa nhỏ trong bụng, Thu Trường Thiên sợ Huỳnh buồn chán liền sai ám vệ mua thật nhiều đồ chơi thú vị về cho hắn. Từ trước tới nay Huỳnh chưa từng thấy qua loại đồ vật này, tò mò thường thức được mấy ngày, bất quá rất nhanh liền chán. Còn Lý Thi Thi thật đúng là không phải người am hiểu đạo lý tâm thường, lúc không có Thu Trường Thiên nàng tuyệt đối không ở bên cạnh Huỳnh quá lâu, bất quá có thể xem nàng là một người hiểu Huỳnh rõ nhất. Đối với những món đồ chơi nhàm chán kia, Huỳnh càng cảm thấy những bộ thư sách lịch sử thần thoại thú vị hơn nhiều, Lý Thi Thi biết Huỳnh thích, liền thu thập rất nhiều loại sách mang

về, mấy quyển mới là do thời điểm đưa tới Huỳnh lại trốn mất, vì thế nàng không có cơ hội đưa cho Huỳnh. Huỳnh chưa nhận biết được nhiều mặt chữ, hướng chỉ trong sách toàn là câu từ tối nghĩa khó hiểu, cho nên mỗi lần Thu Trường Thiên về, đựng tới chữ gì mà Huỳnh không hiểu liền sẽ giải thích cho hắn nghe. Tuy rằng Thu Trường Thiên có thể ở cùng một chỗ với Huỳnh, thế nhưng đã qua nửa tháng, Thu Trường Thiên mỗi khi nhìn thấy đồng sách này liền nhú mày, nhưng hắn lại không cho phép người khác đọc cho Huỳnh nghe. Vào một buổi xế chiều, Huỳnh nằm một bên vừa nghe chuyện cổ tích vừa sờ cái bụng nhỏ nhắn, Thu Trường Thiên nghĩ hắn không thoải mái, ai ngờ Huỳnh lại nói “Thiên, bảo bối có thể nghe được hay không?”

Hiển nhiên hiệu quả của một câu nói kia cũng đủ làm trái tim hắn nhiễu loạn. Kể từ ngày hôm đó, Thu Trường Thiên đã hạ lệnh tìm càng nhiều sách về càng tốt, thậm chí cũng không để ý Huỳnh có thích nghe hay không. Tiện nói đến đây thứ mà Thu Trường Thiên ghét nhất chính là kinh chữ, từ nhỏ hắn đã bị ép buộc phải học rất nhiều, bất quá một chút hắn cũng không hiểu được, thế nhưng hiện tại vừa nghĩ tới tiểu gia khóa trong bụng của Huỳnh, bao nhiêu chán ghét khi trước đều tan biến. Đã trôi qua hai tháng, bụng của Huỳnh dần dần to lên, quần áo cũng đã có chút chật chội. Thu Trường Thiên thấy vậy lại càng thêm nơm nớp lo sợ, mỗi ngày đều phải sờ sờ bụng của Huỳnh, buổi tối trước khi đi ngủ còn dưỡng thành thói quen đối mặt trước bụng của Huỳnh mà lẩm ba lẩm bầm một lúc mới chịu buông tha. Huỳnh cũng thay đổi thói quen trở nên thêm ngủ hơn, ăn nhiều hơn trước, hoa quả cùng rau dưa có đôi khi cũng ăn một ít. Bạch Quỳnh híp hai mắt lại bắt mạch cho Huỳnh, một lát sau liền nói “Đứa nhỏ tốt lắm.”

Những lời này Bạch Quỳnh đều phải nói đối Thu Trường Thiên cùng Huỳnh mỗi ngày một lần, những gì nên nói đều đã nói qua, thật sự hết nói nổi hai người này. Thu Trường Thiên vẫn chưa chịu buông tha cho hắn “Giữa trưa hôm nay Huỳnh ăn cả nửa bát cháo.”

Nhìn người bạn tự cao tự đại ngày trước ngay cả mặt cũng không đổi sắc vậy mà nay lại trở nên ôn nhu cẩn thận như vậy, Bạch Quỳnh ngay cả khí lực cười nhạo hắn cũng đều biến mất “Ăn nhiều một chút là chuyện tốt, nhưng không cần ăn nhiều quá, dù sao nên ăn từng món một, như vậy tự nhiên sẽ tiêu hóa tốt hơn. “Tại sao không thể ăn nhiều cùng một lúc?”

Bạch Quỳnh nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thu Trường Thiên “Hiện tại trong bụng hắn đang chứa một người, nếu ăn quá nhiều, không phải sẽ đè ép đứa bé kia sao?”

“A a,”

Thu Trường Thiên khiêm tốn thỉnh giáo “Thì ra là thế, ta đã biết.”

Huỳnh nhăn mặt cau mày, hắn không biết nữ nhân bình thường khi mang thai có phải mỗi ngày đều bị đại phu bắt mạch hay không, một chút hứng thú hắn cũng chẳng có, mỗi lần đều nói vài câu như vậy, hơn nữa hắn cũng không cần phải nhớ, Thiên sẽ nhớ hộ hắn. “Đúng rồi, gần đây...”

Đột nhiên Bạch Quỳnh nói một nửa, trái tim của Thu Trường Thiên lập tức như bị ai đó thắt chặt, ai ngờ câu tiếp theo của Bạch Quỳnh lại là “Quên đi, không có việc gì.”

Thu Trường Thiên sốt ruột “Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

“Không có gì hết ”

Hiện tại Bạch Quỳnh thăm nghĩ nên nói ít lại, lúc này chỉ cần một chút việc nhỏ hắn đều có thể bị Thu Trường Thiên tra hỏi đến nửa giờ, nếu ngày nào còn ở trong Thu gia bảo chắc chắn cũng sẽ không được yên thân a, tiếp theo liền đánh Thu Trường Thiên một quyền nhằm ý đồ tẩu thoát! “Nhưng ngươi mới vừa nói ‘Gần đây’, gần đây cái gì?”

“Không có cái gì cả.”

“Nhất định có!”

“Không có.”

Bạch Quỳnh không thèm lấy lại hòm thuốc, vội vàng đứng lên xoay người rời đi, Thu Trường Thiên lập tức đuổi theo, túm lấy tay áo Bạch Quỳnh không buông “Buông tay ra! Bằng không ta sẽ đá chết ngươi!”

“Có cái gì không thể nói, ngươi nói mau, bằng không đừng hòng ta buông tha.”

“Đã nói không có việc gì.”

“Người rõ ràng biết tình trạng của Huỳnh có bao nhiêu đặc biệt, ta lại rất lo lắng, có cái gì người sớm nói một chút để ta còn biết đường mà chuẩn bị tâm lý.”

“Ta đã nói đứa bé kia rất khỏe mạnh, không có việc gì, chuyện gì cũng đều không có.”

“Thế nhưng vừa rồi người...”

Bạch Quỳnh nhắc chân lên đá hấn vài phát, Thu Trường Thiên né tránh nhưng tay vẫn không chịu buông, Bạch Quỳnh tiếp tục đâm đá lung tung. Huỳnh mệt mỏi nhìn hai người kia đánh nhau trông thật giống hai tiểu hài tử đang nghịch ngợm, đột nhiên Huỳnh nhú mày. Bạch Quỳnh tức giận rất nhanh liền hạ thủ, tính cách hấn cũng chẳng tốt đẹp gì, bất quá đối với bằng hữu tri kỷ sẽ tự biết khắc chế, nhưng mà bây giờ hấn thật sự bị quấy rầy đến mức muốn phát điên lên rồi ấy chứ. Đột nhiên tiếng rên rỉ của Huỳnh truyền vào trong tai hai người, Thu Trường Thiên cùng Bạch Quỳnh sửng sốt một chút, tiếp theo Thu Trường Thiên lập tức buông áo Bạch Quỳnh vội vàng chạy đến bên giường, liền ôm Huỳnh vào trong ngực “Làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Huỳnh nhú mày không nói gì, một bàn tay không rõ từ đâu đã đặt lên trên bụng của hấn. Bạch Quỳnh nghĩ Huỳnh có thể nào..., với tình trạng sức khỏe mấy ngày gần đây thì khả năng đó không lớn, nhưng sao bộ dáng của Huỳnh thực đang rất khó chịu, tiếp theo liền vội vàng đi qua nắm lấy cổ tay hấn. “Người khó chịu chỗ nào?”

Huỳnh rên rỉ càng lúc càng lớn, thậm chí thân thể không tự giác mà khẽ run lên một trận.. “Huỳnh, Huỳnh, ngừng đầu, nói cho Quỳnh biết người khó chịu chỗ nào?”

Quay đầu đối diện với Bạch Quỳnh ngữ khí đã hoàn toàn thay đổi “Chẳng phải người vừa mới nói không có việc gì sao!”

“Ta chắc chắn đứa nhỏ không sao.”

“Vậy rốt cuộc Huỳnh đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Quỳnh liền nhú mày “Không lý nào ”

Thu Trường Thiên biết giờ phút này hấn có hỏi cũng không làm được gì, chỉ có thể ôm chặt lấy Huỳnh, lo lắng mà đắp chăn lại cho y “Huỳnh, khó chịu ở đâu, làm ơn nói cho ta biết đi.”

Lý Thi Thi đứng ở trước cửa hô to “Chủ tử, tới giờ cho Huỳnh uống thuốc rồi.”

“Vào đi!”

Sau khi Lý Thi Thi bước vào đầu tiên là sửng sốt một chút, tiếp theo lo lắng liền hỏi “Huỳnh sao vậy?”

Bạch Quỳnh buông cổ tay phải của Huỳnh ra, tiếp tục nắm lấy tay trái tính toán chẩn thêm một lần, đột nhiên trong không khí xuất hiện một mùi hương khác thường làm hấn chú ý. Bạch Quỳnh quay đầu nhìn về phía Lý Thi Thi, Lý Thi Thi cũng không biết Bạch Quỳnh đang nhìn cái gì, khiến cho nàng ngay cả động cũng không dám. Thu Trường Thiên thuận theo ánh mắt của Bạch Quỳnh nhìn Lý Thi Thi, lo lắng đã làm hấn mất đi sự phán đoán “Người đã làm gì?”

Cho tới bây giờ Lý Thi Thi chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày Thu Trường Thiên lại nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy, ánh mắt hoài nghi kia, giống như một chậu nước lạnh từ trên đổ xuống làm cho nàng rét run cả người. Lý Thi Thi đứng ở một bên không biết giải thích ra sao, Bạch Quỳnh lại đi về phía nàng, bất quá không phải nhìn Lý Thi Thi, mà là bắt được trong tay nàng. Mở chén được ra, hương được dày đặc bỗng chốc lan tỏa ra khắp căn phòng, Bạch Quỳnh cầm chén được trong tay Lý Thi Thi đưa sát lên mũi ngửi ngửi, tiếp theo lấy tay quét một chút lại đưa tới miệng nếm thử, sau đó rất nhanh liền phun ra, lạnh lùng cười. Hiện tại cảm giác của Thu Trường Thiên cũng không dễ chịu hơn Lý Thi Thi là mấy, thấy bộ dạng của Bạch Quỳnh hấn cũng đoán được trong được có vấn đề “Quỳnh, bên trong là cái gì? Ánh mắt lạnh như băng của Bạch Quỳnh quét về phía Thu Trường Thiên “Tử thai được ”

(thuốc phá thai)

Tiêu : Hôm nay tâm tình ta không được tốt T.T Cho nên chương này chưa chỉnh sửa đc gì hết :) Làm xong

quất lên luôn :”

24. Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Huỳnh cố gắng chịu đựng đến nỗi tái xanh cả mặt, nghe được hai chữ “Tử thai” liền kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Bạch Qùy, dường như ai cũng nghĩ hắn không biết hai chữ này có nghĩa gì, thế nhưng hắn lại biết.

Về mặt Thu Trường Thiên dường như không thay đổi, nhưng mà Huỳnh có thể cảm thấy tay của hắn đang run rẩy mãnh liệt.

“Chỉ cần Huỳnh không sao là tốt rồi.”

Huỳnh quay đầu nhìn Thu Trường Thiên, hắn thực không dám tin này có ý gì? Thiên không cần bảo bối sao?

Huỳnh giãy dụa mà túm lấy ống tay áo của Thu Trường Thiên, nhưng hắn dường như không để ý đến Huỳnh, tầm mắt của hắn dừng ở trên người Lý Thi Thi.

Lý Thi Thi vì quá sợ hãi đến nỗi không thể nói được một lời nào để biện giải cho mình, thẳng đến lúc ánh mắt băng lạnh của Thu Trường Thiên nhìn nàng, thân thể cứng ngắc của nàng mới miễn cưỡng di chuyển, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

Không phải nàng, không phải, nàng không bao giờ làm chuyện như vậy!

“Qùy, Huỳnh rất khó chịu.”

Bạch Qùy vẫn giữ nguyên dáng vẻ nhàn nhã mặc cho hai người trong phòng đang không ngừng lo lắng cùng sợ hãi.

“Đó là điều đương nhiên.”

Bạch Qùy bưng chén được đi đến một bên ngồi xuống, “Tử thai được, còn được gọi là thạch thai ” lấy ngón tay chấm vào trong chén được, viết lên hai chữ “Thạch thai”. Kỳ thật nó là một loại tảng đá , rất hiệu quả trong việc nối xương cốt bị gãy, thế nhưng khi phụ nữ có thai ăn phải, thai nhi trong bụng sẽ chết, rồi cả người sẽ từ từ đông cứng lại, nếu thai nhi còn nhỏ, thai phụ có thể miễn cưỡng sống sót, nhưng nếu mang thai đã ngoài năm tháng, vậy cũng sẽ mất mạng ”

“Vậy mau làm Huỳnh sinh đứa bé ra đi.”

Bạch Qùy lắc đầu.

“Qùy!” Thu Trường Thiên đã không thể kìm chế được lực đạo, tay hắn đã muốn cứng ngắc, hắn biết Huỳnh rất đau đớn nên mới cào hắn, thế nhưng hắn không thể kiểm soát được hành vi của mình. “Hiện tại cần bản ta không muốn nghe người nói đến hai từ phá thai!” (Đây là lời của Qùy) Hắn chỉ cần Huỳnh không có việc gì là tốt rồi, cho dù đứa nhỏ...Huỳnh không sao là được rồi, chuyện kia sẽ nói sau!

“Bạch đại phu! Cầu người cứu đứa nhỏ, cứu lấy Huỳnh!” Đột nhiên Lý Thi Thi chống hai tay lên trên đất hướng về phía Bạch Qùy dập đầu liên tục.

Ánh mắt Bạch Qùy trầm hơn một chút, “Được là người pha?”

Lý Thi Thi co rúm cả vai, tiếp theo ngẩng đầu “Đúng vậy.”

“Có từng qua tay người khác?”

“Chưa từng!” Lý Thi Thi trả lời một cách quyết liệt, *thấy chết không sờn.

“Đều là làm theo đơn thuốc của ta?”

“Vâng!”

Bởi vì Bạch Quỳnh phải trở về lấy được hoặc vội làm chuyện khác, nên có mấy lần không để ý Lý Thi Thi sắc thuốc như thế nào.

“Bên trong có viên đá linh tinh nào không?”

Lý Thi Thi suy nghĩ một chút, “...Không có.”

“Thật không có?”

“Thực sự không có!”

Bạch Quỳnh quay đầu đi không biết suy nghĩ cái gì, Thu Trường Thiên không biết tại sao hắn không chữa trị ngay cho Huỳnh, mà lại quay sang hỏi Lý Thi Thi. Thu Trường Thiên thực sự không hiểu Bạch Quỳnh hỏi những việc đó là có mục đích gì, cũng không dám tự tiện ngắt lời, chỉ có thể dùng sức ôm chặt Huỳnh, nhiệt độ từ cơ thể hắn đã rất nhanh truyền hơi ấm sang cơ thể lạnh ngắt của Huỳnh.

Huỳnh cảm thấy thực đau đầu, trong bụng lại rất khó chịu, là đứa nhỏ sinh bệnh sao? Tại sao Thiên lại khẩn trương như vậy? Vì sao Thi Thi quỳ rạp trên đất? Bụng còn rất khó chịu, có cái gì đó...Đường như muốn đi ra...”

Bạch Quỳnh đột nhiên cười lớn “Thì ra là vậy.”

Bạch Quỳnh mới vừa nói xong, thật sự Huỳnh nhin không được, ọc lên một tiếng liền ối ra, Thu Trường Thiên tay chân luống cuống liền vỗ lưng trấn an hắn.

“Quỳ! Quỳ!”

Bạch Quỳnh gật đầu, Huỳnh cũng chưa ngừng lại, vẫn tiếp tục ối mưa, thẳng đến khi chỉ còn nôn ra dịch mật.

Lý Thi Thi rất lo lắng, nhưng cũng không dám đến gần “Bạch đại phu...”

“Khẩn trương cái gì, nôn nghén thôi mà”

A?

Nếu có gương nhất định Bạch Quỳnh phải để cho Thu Trường Thiên soi vẻ mặt của hắn hiện tại, thực không khác gì một tên điên.

Bạch Quỳnh nhin nửa ngày, cuối cùng cất tiếng cười to “Ha ha ha...”

Thu Trường Thiên đầu tiên là ngỡ ngàng, tiếp theo mặt liền chuyển đen “Bạch Quỳnh! Giải thích rõ ràng cho ta!”

Lý Thi Thi cũng không hiểu, nhưng thấy Bạch Quỳnh cười như vậy, hắn là cái thạch thai gì gì đó không phải sự thật. Lý Thi Thi đầu tiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp theo nghĩ đến chính mình bị dọa đến cả chân đều mềm nhũn, sau đó nàng tức giận đến nổi cả người đều phát run .

“Ai nha ta không lừa các ngươi, trong này ” Bạch Quỳnh chỉ vào chén được “Quả thật có vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Lý Thi Thi không nghĩ Bạch Quỳnh lại nói vậy, vừa mới đứng lên rót một chén trà, đang định bưng qua cho Huỳnh.

“Thạch thai, thứ này rất khó tìm a ”

Lý Thi Thi ngừng di chuyển, nhìn Bạch Quỳnh, lại nhìn Thu Trường Thiên, đang bưng chén trà mà không biết nên làm như thế nào cho phải.

Nếu được kia thực có vấn đề, như vậy người đáng nghi nhất chính là nàng.

Lý Thi Thi cúi đầu lùi bước, đặt chén trà ở một bên, lại quỳ xuống.

Thu Trường Thiên dùng tay áo lau miệng cho Huỳnh, Huỳnh ối đến nỗi dường như muốn nôn hết nội tạng bên trong ra, một chút khí lực đều không có, chỉ có thể dựa vào Thu Trường Thiên mà há mồm thở dốc.

Bạch Quỳnh biết tính nhẩn nại của Thu Trường Thiên đã đến cực hạn, ho khan một tiếng, lấy chén trà Lý Thi Thi để ở một bên liền ngửa đầu uống sạch.

Ánh mắt của Thu Trường Thiên chợt lóe lên, Lý Thi Thi cũng không dám tin, hành động của Bạch Quỳnh hoàn toàn là tin tưởng nàng!

“Thạch thai ruy rằng hiếm có, lại không có tác dụng đối với Huỳnh, mặc dù hần là người mang thai nhưng không phải nữ tử, tính khoảng thời gian ta điều trị cùng chẩn đoán bệnh tình cho hần, thạch thai kia đối với đứa nhỏ trong bụng Huỳnh chỉ có lợi, cho nên các người không cần lo lắng” Bạch Quỳnh cố ý dừng một chút “Bất quá, có người muốn hại đứa nhỏ trong bụng của Huỳnh đây mà, điều này không cần phải hoài nghi”

Thu Trường Thiên nhìn hàng lông mi dính đầy nước mắt của Huỳnh, trong lòng vô cùng đau đớn “Hần còn nôn như vậy trong bao lâu?”

Bạch Quỳnh trừng mắt “Đầu óc người đứng là bị bệnh, hiện tại vấn đề quan trọng nhất là nôn nghén sao?”

Sắc mặt của Thu Trường Thiên không được tốt, nhưng cũng biết ẩn ý trong câu nói của Bạch Quỳnh.

Theo như cách nói của Bạch Quỳnh, thạch thai là tử thai được, nếu đã như vậy, những người đó cũng biết được cho Huỳnh uống là gì, với lại còn biết Huỳnh mang thai đứa nhỏ, mà đáng sợ nhất chính là, bọn họ có thể hạ độc cho dù Lý Thi Thi phòng bị nghiêm mật như vậy.

Lý Thi Thi cúi thấp đầu suy nghĩ xem người nào có khả năng lớn nhất, chính là nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra, dù thế nào người khả nghi nhất vẫn chính là nàng.

Huỳnh mở to hai mắt, Thu Trường Thiên vội hỏi, “Làm sao vậy?”

“Nghĩ muốn...nôn...”

Bạch Quỳnh nói “Mau gọi người tới thu dọn thứ hần vừa nôn ra đi, làm cho Huỳnh một chút thức ăn dạng lỏng, bằng không dạ dày của hần sẽ không chịu được, muốn nôn mà không có thứ gì trong bụng sẽ càng khó chịu a.”

“Vậy tình trạng này kéo dài bao lâu.”

“Bình thường thì khoảng một tháng.”

Sắc mặt của Thu Trường Thiên vừa đen vừa thối, nghĩ đến Huỳnh còn muốn nôn nghén lâu như vậy, trong lòng lại là một trận đau đớn “Có biện pháp gì có thể làm hần ngừng nôn nữa không?”

Bạch Quỳnh lơ đãng trả lời “Nói với cái bụng của hần a, ta không có cách gì đâu.”

“Thi Thi.”

“Có thuộc hạ!”

“Gọi vài người vào dọn dẹp một chút.”

“Vâng!”

Không nghĩ Thu Trường Thiên còn có thể sai nàng làm việc, trong lòng Lý Thi Thi phức tạp nói không nên lời, hành lễ xong liền lui ra ngoài.

Lý Thi Thi tự phân tích hành động của Thu Trường Thiên, cho dù hần thật sự hoài nghi nàng, cũng có thể nói vài câu trấn an nàng, một là để cho nàng buông lỏng đề phòng, hai là âm thầm theo dõi xem nàng còn làm ra chuyện gì.

Nhưng mà vừa rồi Thu Trường Thiên cái gì cũng chưa nói.

Ít nhất một điều Lý Thi Thi có thể khẳng định, đó chính là nếu gian tế kia thật sự là nàng, nhất định Thu Trường Thiên sẽ rất thất vọng, có lẽ còn có chút buồn bã.

Vậy là đủ rồi...

Sau khi Lý Thi Thi rời khỏi phòng, Thu Trường Thiên ôm Huỳnh ngồi bên cạnh Bạch Quỳnh, nhìn chén được trên bàn “Đứa nhỏ thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Cuối cùng Thu Trường Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm.

“ Bây giờ người tính sao đây?”

“Người nói thử xem.”

“Đây là chuyện của người, bắt quá tạm thời ta sẽ tính cách giúp đỡ, nhưng ta nghĩ chính người nên tự mình giải quyết sẽ tốt hơn.”

“Hiện tại ta không có tinh thần để điều tra bọn họ, chỉ cần Huỳnh và đứa nhỏ bình an, trước tùy bọn họ gây sức ép.”

“Nhưng có thể bọn chúng cũng muốn như vậy.”

Huỳnh lại mê mang ngủ thiếp đi, gần đây hắn thay đổi trở nên ham ngủ hơn trước, dù sao cứ ngủ như vậy cũng thực không yên tâm.

Nhìn gương mặt tiêu tụy của Huỳnh, Thu Trường Thiên đau xót vén vài sợi tóc còn dính trước mặt hắn ra sau tai “Khó lòng phòng bị a...”

Bạch Quỳnh cũng thấy vẻ mặt của Huỳnh so với lúc trước càng thêm tái nhợt, hắn cũng không nói gì thêm.

“Trước chúng ta đến nhà người tránh nạn một thời gian.”

“Cái gì? Quên đi, người chính là rất phiền toái, nếu kẻ thù của người mò tới, bọn chúng lại dùng đuốc đốt trụ nhà của ta thì người tính sao.”

Tuy rằng ám vệ của Thu Trường Thiên đã trở lại bên cạnh hắn, bắt quá Thu Trường Thiên đã hạ lệnh không cho phép bọn họ vào trong phòng, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn, cũng sẽ không có người quấy rầy hắn cùng Huỳnh.

Mà lúc này lại vừa vặn nói luôn khó khăn trước mắt cho bọn họ biết.

“Người vừa rồi là cố ý sao?”

“A?”

“Không nói rõ, làm cho ta lo lắng đến nửa ngày, chung quy nói đến thạch thai kia vẫn cứ để cho Huỳnh dùng a.”

“A...” Ánh mắt Bạch Quỳnh đảo liên tục, hắn còn tưởng Thu Trường Thiên đã quên rồi chứ.

“Thấy bộ dạng kinh hãi của ta có được không a.”

“Ha ha, không tồi.”

Một tay Thu Trường Thiên nắm lấy cổ tay của Bạch Quỳnh “Người biết rõ ta đang nghĩ gì mà, đúng không?”

Gay go rồi, dường như hắn đang rất tức giận...

“Bắt quá ” Thu Trường Thiên chuyển đề tài “Nếu người để cho ta cùng Huỳnh dọn đến nhà người ở mấy tháng, đây hắn cũng là việc một bằng hữu nên làm.”

Bạch Quỳnh không nói gì, trong lòng đang tính toán có bao nhiêu tổn hại.

“Nơi này có gian tế, ta sẽ không để Huỳnh ở đây, dù sao nhà của người cũng có đầy đủ được liệu ” Được của Huỳnh bị pha lẫn thứ khác, nhất định là được phòng trong bảo có vấn đề, Thu Trường Thiên tuyệt đối sẽ không dùng lại được ở nơi đó.

Bạch Quỳnh có chút do dự.

Thu Trường Thiên là hảo bằng hữu mà Bạch Quỳnh khó có được, nếu hỏi ai là người hiểu rõ hẳn nhất, chắc hẳn người đó chính là Thu Trường Thiên.

“Người cũng nghĩ đề phòng Huỳnh phải không? người đã biết, Huỳnh chính là xà yêu, đứa bè này...Rốt cuộc...Là người...Hay là...”

Bạch Quỳnh đập bàn, thanh âm quá lớn làm Huỳnh tỉnh giấc “Được rồi! Bớt sàm ngôn đi, hôm nay liền chuyển đến!”

Thu Trường Thiên một bên vuốt ve trấn an Huỳnh, một bên nén cơn giận trừng mắt lườm Bạch Quỳnh.

“Nhìn cái gì mà nhìn, người được lợi nhất, lúc này còn muốn tức giận với ta sao?”

“Ta sẽ bồi thường cho người.”

“Đó là đương nhiên!” Bạch Quỳnh đứng dậy “Người cũng đừng để người khác chiếm hết gia sản, đến lúc không trả được nợ thì đừng có trách ta.

* Thấy chết không sờn : Kiêu như thấy cái chết trước mắt mà không sợ hãi

Tiêu : Ôi mẹ ơi, 1c của nó càng ngày càng dài ~ T.T ~

25. Chương 25

Ngày thứ hai Thu Trường Thiên và Huỳnh đã bắt đầu lên đường, chỉ dẫn theo ba gã ám vệ, Lý Thi Thi thì ở lại Thu gia bảo.

Huỳnh vẫn còn nôn nghén, tuy nhà của Bạch Quỳnh cách đây không xa, thế nhưng xe ngựa xóc nảy, khiến sắc mặt của Huỳnh càng thêm tái nhợt.

May mắn trước khi đi Bạch Quỳnh đã sắc một chén được, Huỳnh rất nhanh liền bắt đầu buồn ngủ, tình trạng nôn mửa cũng giảm bớt rất nhiều.

Thu Trường Thiên ôm Huỳnh ngồi ở trong xe ngựa. So với lúc trước xe ngựa bọn họ đang ngồi bây giờ còn rất đơn sơ, thỉnh thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua rèm cửa.

“Quỳnh, có gió thổi vào.”

Đệ nhất thiên hạ thần y Bạch đại phu của chúng ta hiện tại đang ngồi trước xe ngựa , làm phu xe cho Thu đại bảo chủ.

Bạch Quỳnh ngày thường đối với thân phận của hắn thực không đồng nhất, bao nhiêu người bưng bê nước rót hẳn nhất định không thèm liếc mắt đến một cái, mà đối với chuyện bây giờ của Thu Trường Thiên dù có vất vả đến mấy hắn cũng đều làm, bất quá dường như chính hắn còn chưa có phát hiện ra điểm này.

Bạch Quỳnh nghe được tiếng gọi bên trong xe ngựa, lập tức kéo màn hiên lên, xoay người nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của Huỳnh, “Ai, người nói trong bụng Huỳnh là cái gì?”

Dọc đường Bạch Quỳnh đã suy nghĩ suốt vấn đề này, càng nghĩ lại càng hưng phấn, tưởng tượng Huỳnh sinh ra một tiểu quái vật thân người đuôi rắn, xong còn dang đôi tay nhỏ bé gọi thúc thúc, ai nha ai nha, thật sự rất thú vị!”

Gió thổi càng lúc càng lạnh, Thu Trường Thiên cố ý nhúu mày nhăn mặt nhưng hắn cũng làm như không thấy.

“Đến lúc đó sẽ biết.”

Bạch Quỳnh tự vấn bản thân mình đoán mò, đột nhiên mắt chợt lóe lên tinh quang, “Tiểu Huỳnh là xà đúng không? Vậy hắc sinh ra có thể là đản (trứng) hay không?”

” Mau buông mình xuống!”

Bạch Quỳnh buông mình che xuống, Thu Trường Thiên cũng không gọi hắc nữa, sau liền quần kín chắn cho Huỳnh, yêu thương mà ôm vào trong lòng ngực.

Bạch Quỳnh tuyệt không bởi vì thái độ của Thu Trường Thiên mà sinh khí, tự nghĩ chính bản thân mình đang tưởng tượng quá mà thôi.

Rõ ràng là một quả trứng cực đại, sau khi phá vỡ vỏ trứng từ bên trong chui ra một tiểu bảo bảo có cặp mắt to tròn, rồi tiểu bảo bảo nhìn Bạch Quỳnh liền cười khanh khách, xong lại dang tay ra muốn được ôm một cái (đây hoàn toàn là ảo tưởng của chính hắc =)...Không xong rồi, tim hắc đập thật là mạnh a, nếu sau này tiểu bảo bảo chỉ thích được hắc ôm, ngay cả cha của hắc cũng không cho vậy phải làm sao đây nha!!

“Quỳnh! Chậm một chút!”

Bạch Quỳnh lập tức túm lấy yên cương ra hiệu cho ngựa đi chậm lại, cũng không muốn đoạn đường xóc nảy này hại đến tiểu bảo bảo trong bụng Huỳnh.

Chỗ ở của Bạch Quỳnh ba mặt đều được núi rừng vây quanh, cách đó không xa có một con suối nhỏ, lúc đầu trong sân nhà hắc có rất nhiều cây trúc hoang dại, bắt quả đã bị hắc chặt hơn phân nửa.

Ám vệ của Thu Trường Thiên được sắp xếp ở trong một nhà lá cách nơi này trăm mét, hơn nữa còn nghiêm cấm bọn họ bước vào trong sân nhà Bạch Quỳnh.

Tuy rằng nhà của Bạch Quỳnh không có cơ quan bẫy rập gì, nhưng độc vật lại có không ít, người bình thường đương nhiên là không được vào. Hơn nữa sau khi Bạch Quỳnh dồn hết tâm tư vào Huỳnh, toàn bộ người đến trị bệnh đều bị cự tuyệt rồi tống ra ngoài cửa, có lần một tên vì bị đuổi liền nói sẽ đốt trại toàn bộ núi này, kết quả bị ám vệ của Thu Trường Thiên đánh đến nổi cả cha mẹ cũng không nhận ra hắc.

Đảo mắt mười ngày đã trôi qua, mặc dù nơi này so ra còn kém Thu gia bảo, thế nhưng có điều, quan trọng là...Hai lỗ tai được thanh tịnh, Thu Trường Thiên cảm thấy cuộc sống ẩn cư này có lẽ cũng không xấu như trong tưởng tượng.

Bất quá tình trạng nôn nghén của Huỳnh vẫn không giảm bớt, Bạch Quỳnh suy nghĩ rất nhiều biện pháp, dùng rất nhiều dược, nhưng vẫn không thấy khá hơn chút nào.

Nhìn hai gò má gầy gò xanh xao của Huỳnh, Thu Trường Thiên vô cùng đau lòng, hắc nghĩ muốn cho Huỳnh ăn một chút gì đó, nhưng vô luận Huỳnh ăn cái gì đều nôn ra hết.

Tuy rằng phòng được của Bạch Quỳnh ở ngay trong sân, nhưng vì Huỳnh không chịu nổi mùi hương kia, nên Bạch Quỳnh đành phải tắm rửa xong mới có thể tiến vào bắt mạch cho Huỳnh.

Khí trời hôm nay đặc biệt tốt, Thu Trường Thiên ôm Huỳnh ngồi trước sân phơi nắng.

Huỳnh vẫn ham ngủ như vậy, chỉ trong chốc lát hai mắt liền nhắm lại ngủ thiếp đi.

Thu Trường Thiên tiếp tục ôm lấy Huỳnh, một tay nhẹ nhàng đặt lên cái bụng đã hơi nhô lên.

“Người a...” Thu Trường Thiên thở dài bất đắc dĩ “ ‘Nương’ người đã nhiều ngày chưa ăn cái gì, hắc không ăn chẳng lẽ người không đói bụng a? Như vậy không ngoan đâu...”

Lúc này đột nhiên Huỳnh hừ một tiếng, toàn thân Thu Trường Thiên thì lại cứng ngắc, dường như vừa rồi hắc cảm thấy được, nơi đó vừa chuyển động.

“...” Thu Trường Thiên vẫn giữ nguyên tư thế như trước, di chuyển một chút cũng không dám, mà sau khi Huỳnh hừ một tiếng liền tiếp tục ngủ.

Thu Trường Thiên lại đợi một hồi, bụng của Huỳnh không có động tĩnh gì khác, hắc nghĩ vừa rồi chẳng quá chỉ là một loại ảo giác.

Huỳnh vẫn bình thản ngủ như trước, tuy rằng phần lớn thời gian trong một ngày hắn đều ngủ, nhưng không hiểu sao hai mắt lại thâm quầng như vậy, Thu Trường Thiên không muốn đánh thức hắn, liền dùng một tư thế hết sức kỳ quái để chạm lên trên bụng của Huỳnh.

Bụng lại chuyển động.

Lúc này Thu Trường Thiên chắc chắn xác định, đúng là động thật. Hắn chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ của Huỳnh, dường như Huỳnh không được thoải mái, lông mày hơi nheo lại.

“Không được nhúc nhích.” Thu Trường Thiên khẽ lên tiếng nhưng lại không che dấu được sự hưng phấn trong đó.

Mà tiểu gia khóa trong bụng của Huỳnh dường như cũng không muốn nghe lời phụ thân hắn, lúc này đây biên độ chuyển động so với lúc trước đều tăng thêm.

Thu Trường Thiên sợ đánh thức Huỳnh, nhưng lại không thể khống chế được hưng phấn lúc này, “Ngoan, nghe lời.”

Tiểu gia khóa lại đáp ứng hắn, dường như cố ý không nghe lời Thu Trường Thiên, thời gian chuyển động so với lúc trước đều lâu hơn.

Trái tim của Thu Trường Thiên đập nhanh hết cỡ như muốn nhảy ra ngoài, hắn không biết Huỳnh như vậy có tính là bình thường không, hay nói cách khác, đứa nhỏ chuyển động như vậy có phải bình thường hay không, thế nhưng hiện tại hắn đã không muốn có lối suy nghĩ của người bình thường, một bên hắn đau lòng vì Huỳnh ngủ không được yên giấc, cùng lúc lại bởi vì tiểu gia khóa trong bụng của Huỳnh đáp lại hắn mà hưng phấn không thôi.

“ ‘Nường’ người đang ngủ, đừng đánh thức hắn, nếu không ta...Cẩn thận ta đánh mông người!” Ngay cả câu uy hiếp cũng đều cố ý hạ thấp giọng, nhưng trong giọng nói dù chỉ một tia uy hiếp cũng đều không có.

“Ân...” Cuối cùng Huỳnh vẫn bị đánh thức, “Thiên...Người đang làm cái gì...”

Thu Trường Thiên vội vàng ngẩng đầu, “Huỳnh, đứa bé đang động này, người sờ sờ thử xem.”

Huỳnh bị Thu Trường Thiên nắm lấy tay đặt lên trên bụng chính mình, tiểu gia khóa coi như còn nể mặt, vẫn tiếp tục chuyển động.

“ Người xem, người xem, có thấy không?”

Khác với biểu hiện hưng phấn của Thu Trường Thiên, Huỳnh lại mặt mày dờ dạc dựa đầu lên vai hắn, “Thiên...”

“Ta đây.”

“Đau.”

Thu Trường Thiên bị Huỳnh hù dọa một trận, vừa căng thẳng lại luống cuống không biết nên làm gì, “Đau ở đâu? Chúng ta đi tìm Qùy..”

Huỳnh vẫn dựa lên vai của Thu Trường Thiên mà lắc lắc đầu.

“Vậy, đau ở đâu, đau lắm không?”

“Bụng.”

Lúc này Thu Trường Thiên bị dọa sợ đến nỗi trái tim như muốn vỡ vụn, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát. Chẳng lẽ...Là muốn sinh?”

Huỳnh ngẩng đầu, vẻ mặt mặt mày nhìn Thu Trường Thiên “Bảo bố đánh ta”

“Cái gì!” Lông mày của Thu Trường Thiên đều nhăn lại, sau liền nhẹ nhàng đặt tay lên bụng của Huỳnh, sờ tới giữa bụng mới dừng lại, tỏ vẻ bức bối mà đối trước bụng của Huỳnh nói, “Không được nháo nữa! Có nghe hay không!”

“Ha ha.” Huỳnh nở một nụ cười thật tươi, thoát nhìn cũng có tinh thần một chút. Y nắm tay của Thu Trường Thiên, đặt lên bụng mình.

“Hắn có điểm không thành thật?”

Huỳnh vừa cười vừa gật đầu.

Giờ phút này Huỳnh thực mệt mỏi, nhưng mùi hương vẫn quyến rũ đến lạ thường, hơn nữa thời điểm cười lộ lên, rõ ràng hai má gầy đi nhiều như vậy, lại làm cho Thu Trường Thiên cảm thấy ngực có điểm đau nhói. Ôm Huỳnh vào trong lòng ngực thật chặt, Thu Trường Thiên cảm thấy giờ phút này mình chính là người hạnh phúc nhất.

“Không có khả năng!”

“Cái gì không có khả năng?”

“Hiện tại mới được hai tháng, không có khả năng xuất hiện máy thai (thai đạp).” Nghe miêu tả của Thu Trường Thiên, Bạch Qùy không chút nghi ngờ, lập tức phản bác.

“Nhưng mà ta sờ thấy.”

“Ảo giác.”

“Huỳnh cũng sờ thấy.”

“..”

Huỳnh ngồi trên miếng đệm lót mềm mại, vẻ mặt khó hiểu “Máy thai là cái gì?”

Bạch Qùy vén tay áo “Để ta sờ thử.” (Yumi: người mún chết!?)

Thu Trường Thiên nhanh chóng vọt đến bên cạnh Bạch Qùy, chớp lấy tay hắn vút sang một bên “Không cần người sờ!”

Bạch Qùy không nói gì nhiều mà chỉ trợn mắt nhìn Thu Trường Thiên, “Đến lúc sinh còn không phải ta đỡ đẻ, có gì cũng đều xem hết, sờ một chút thì có làm sao.”

“Không được, cũng không cần người đỡ đẻ.”

Bạch Qùy thấy bộ dáng hắn lúc này trông thật tức cười, “Người nên chịu trách nhiệm với lời nói của mình.”

Thu Trường Thiên lập tức cảm miệng không nói gì nữa.

“Ta chỉ sờ cách áo.”

Thu Trường Thiên vẫn như trước không nói lời nào, hắn ngồi bên giường ôm Huỳnh vào trong lòng ngực, làm cho đầu hắn dựa lên vai của mình, để Bạch Qùy không nhìn thấy mặt của Huỳnh.

Bạch Qùy meo meo cười xong liền ngồi xuống, khẽ đưa tay chạm lên bụng Huỳnh.

... ..

... ..

... ..

“Động sao?”

Bạch Qùy quái dị liếc mắt nhìn Thu Trường Thiên một cái.

“Người đặt tay lên đây.” Bạch Qùy thúc giục Thu Trường Thiên sờ lên bụng của Huỳnh, “Không có khả năng ...”

Đột nhiên Huỳnh hừ lên một tiếng, tay không tự giác mà túm lấy áo của Thu Trường Thiên.

“Động!”

Bạch Qùy cũng vì cái loại khẩn trương này của Thu Trường Thiên mà bị cuốn hút, vừa kích động lại đặt tay lên bụng của Huỳnh, quả nhiên cảm giác được dư âm thai máy.

Thời điểm Bạch Quỳnh chạm tay lên, đứa nhỏ trong bụng lại không cử động nữa, nhưng vậy cũng đủ làm Bạch Quỳnh chấn động mà á khẩu không nói được câu nào.

“Sao vậy?”

Bạch Quỳnh nhìn bàn tay của mình, “Không có khả năng...”

Bình thường thời kỳ thai máy cũng phải đến bốn tháng mới có thể rõ ràng như vậy, hiện tại tiểu gia khỏa trong bụng của Huỳnh cũng chưa hình thành được bao lâu, sao có thể cử động rõ ràng được như vậy... Chẳng lẽ, đứa bé kia...

Thu Trường Thiên chỉ thấy sắc mặt của Bạch Quỳnh chuyển biến liên tục, xong lại bắt mạch cho Huỳnh.

Sắc mặt Bạch Quỳnh rất nghiêm túc, Thu Trường Thiên cũng không dám quấy rầy hấn, trái tim lúc này lại đập mạnh đến kịch liệt.

“Không có khả năng...” Bạch Quỳnh thì thào nói.

“Sao vậy?” Thu Trường Thiên khẩn trương mà nuốt nước miếng, bảo chủ của Thu gia bảo cự nhiên lại khẩn trương đến nỗi phải nuốt nước miếng như vậy, thật là... “Đứa nhỏ xảy ra chuyện gì?”

Bạch Quỳnh vung tay áo.

Hiện tại Thu Trường Thiên cảm thấy dường như hấn bị đổ một thùng nước lạnh lên người, cảm giác thực khó chịu giống như đang ở dưới địa ngục!

“Đứa nhỏ không sao...”

... ..

Thu Trường Thiên thậm chí muốn chém Bạch Quỳnh vài nhát!!

Dường như Bạch Quỳnh lại hoàn toàn không có phát hiện ra “Không có lý nào...” Đột nhiên nảy ra một suy nghĩ “Chẳng lẽ thể chất cũng giống như Huỳnh?”

“Người đứng đó than thở cái gì, mau nói rõ!”

“Cho nên mới nói, người bình thường nếu xảy ra hiện tượng thai máy chỉ sau khi mang thai được bốn tháng, còn chưa tới lúc, ta tưởng đứa nhỏ có chuyện gì, thể nhưng mạch của Huỳnh vẫn bình thường, không có một chút khác thường nào cả. Ta đã nghĩ, có thể đứa nhỏ có thể chất giống Huỳnh, hấn vốn không phải là người, đương nhiên không thể chẩn đoán như người bình thường được.”

Bạch Quỳnh nói quá nhanh, Thu Trường Thiên có điểm không hiểu rõ, suy nghĩ một lúc mới hỏi, “Vậy...Con rấn kia...Còn có mấy thai?”

“Người đàn độn vừa vừa thôi chứ, xà đều là để trứng, tiểu xà sẽ từ trong trứng phá xác mà ra!”

“Vậy...vậy...Huỳnh...Có thể hay không...”

Thu Trường Thiên nhìn Huỳnh lo lắng, mà cự nhiên thời điểm hai người tranh luận Huỳnh lại đang ngủ.

“Người yên tâm, đứa nhỏ và hấn tạm thời chưa có chuyện gì.”

Thu Trường Thiên nắm chặt tay thành quyền, rồi lại buông lỏng, cách một lớp áo vuốt ve bụng của Huỳnh “Nhưng ta không muốn chỉ có ‘Tạm thời’...”

Hiện tượng máy thai : Người mang thai sẽ cảm nhận được những cú máy thai(thai đạp) lần đầu tiên ở tuần 16-20 của thai kỳ. Những người lần đầu mang bầu sẽ khó nhận ra những chuyển động này hơn là những người đã từng sinh con. Thông thường, người mới mang thai sẽ cảm nhận được những chuyển động nhẹ của bé vào khoảng tuần 18-20 thai kỳ. Tuy nhiên, những chuyển động này là rất nhẹ. Để nhận ra những cú máy thai đó, bạn nên nằm xuống và nhắm mắt cảm nhận. (Trích Eva)

Tiêu : Bực quá đạo này càng ngày càng tệ, ta chả nghĩ ra dc câu khỉ nào, sì troét quá T.T, tức quá cơ

26. Chương 26

Trong khoảng thời gian này đối với Huỳnh mà nói, thật sự là quá nhanh.

Lúc nào cũng mơ màng mà tỉnh lại, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi, thời điểm thanh tỉnh càng ngày càng ít, lúc tỉnh lại Thu Trường Thiên cũng chỉ không ngừng lấy đồ ăn cho hắn, ngay cả nói đều không nói rõ được câu nào.

Huỳnh cảm thấy trong cơ thể dường như có một ngọn lửa làm y rất khó chịu. Sau khi chậm rãi mở mắt, y nhìn đến gương mặt đang ngủ của Thu Trường Thiên.

Lông mi thật dài, điểm dưới viền mắt là một mảng thâm đen rõ nét, hai má cũng gầy hóp đến lợi hại, cùng với Thu Trường Thiên oai phong lẫm liệt trước kia quả thực là hai người khác xa nhau.

Mắt của Huỳnh nhìn càng ngày càng rõ ràng, lúc này hắn mới phát hiện, đã là ban đêm.

Tay phải của Thu Trường Thiên vẫn đặt ngang trên bụng Huỳnh, tựa như vừa yêu thương lại giống như đang bảo hộ, Huỳnh khẽ mỉm cười, trở mình nghĩ muốn dựa vào trong ngực Thu Trường Thiên, nhưng mới động một chút, Thu Trường Thiên liền tỉnh.

“Huỳnh?” Xem ra Thu Trường Thiên hoàn toàn chưa ngủ yên giấc, cơ hồ lập tức liền thanh tỉnh, con người đen lầy nhìn thẳng vào Huỳnh, “Sao vậy?”

Thời điểm Thu Trường Thiên đang ngủ mặt mũi vẫn còn nhăn nhó, sau khi tỉnh lại nếp nhăn càng in sâu hơn, Huỳnh nhìn mà cảm thấy trong lòng có chút chua xót

“Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.”

Cho tới bây giờ Huỳnh chưa từng tỉnh lại vào lúc này, Thu Trường Thiên đành phải xuống giường đi đến nhà bếp tìm thức ăn, hoàn hảo trong nồi vẫn còn cháo, hâm nóng một lúc, rất nhanh Thu Trường Thiên đã trở lại

Huỳnh thực biết điều,*vô thanh vô tức mà ăn hết bát cháo.

* Vô thanh vô tức [] : Không có âm thanh, không có hơi thở. Cũng có khi chỉ một người không có tiếng tăm, không được người khác biết. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)

Bạch Qùy nói dạo này Huỳnh thực suy yếu, một khi tỉnh lại phải lập tức ăn cơm để bổ sung thể lực, Thu Trường Thiên sợ Huỳnh mệt mỏi, ngay cả nói cũng không dám nhiều lời.

Bất quá tình trạng của Huỳnh lần này tốt hơn trước nhiều, kỳ thật bộ dáng của Huỳnh so với Thu Trường Thiên cũng không khá hơn bao nhiêu, đôi mắt to thâm quầng, khuôn mặt tiêu tụy vàng như nến, chỉ có mỗi cái bụng có to ra một chút.

Ăn cháo xong Huỳnh cũng không giống như trước kia sẽ ngay lập tức chìm vào giấc ngủ, mà lại mở to hai mắt, giống như đang chờ Thu Trường Thiên nói chuyện gì đó.

“Buồn ngủ không?”

Huỳnh khẽ lắc đầu.

“Ta đi tìm Qùy.” Vẫn là gọi Bạch Qùy đến xem đi.

Huỳnh duỗi tay túm lấy tay áo của Thu Trường Thiên, Thu Trường Thiên lập tức xoay người ân cần hỏi: “Làm sao vậy?”

Thu Trường Thiên vừa hỏi vừa cẩn thận quan sát Huỳnh, bây giờ là ban đêm, cửa sổ cũng chưa mở, đèn cũng chưa đốt, nhưng trong đêm tối hai người vẫn có thể nhìn thấy nhau rõ ràng.

Huỳnh đưa tay chạm lên giữa hai hàng lông mày đang nhăn lại của Thu trường Thiên, dùng sức xoa nhẹ vài cái, Thu Trường Thiên bị ấn có chút đau, khó hiểu nhìn bộ dạng kì quái của Huỳnh, lập tức hiểu được hẳn là Huỳnh không muốn mình nhíu mày.

Thu Trường Thiên cũng tự xoa nhẹ mi tâm của mình, trong khoảng thời gian này hẳn đã hình thành thói quen hay nhăn mặt cau mày, tình trạng của Huỳnh rất kỳ quái, Bạch Quỳnh cũng chẳng không ra là do nguyên nhân nào, bụng to ra rất nhanh, thế nhưng một tháng nay đột nhiên không to thêm chút nào nữa.

Thời điểm máy thai bộ dáng của Huỳnh thực khổ sở, đang ngủ cũng sẽ rên rỉ khó chịu, Thu Trường Thiên lo lắng lại không thể xuống tay đánh cái bụng vài phát.

Tóm lại hết thấy đều khiến cho hẳn *tiến thoái lưỡng nan.

* Tiến thoái lưỡng nan : có nghĩa là tiến lên phía trước cũng không được, lùi về phía sau cũng khó khăn. thường dùng để chỉ một tình huống mà rút lui hoặc tiếp tục cũng đều là không thuận lợi.

Hoàn hảo buổi tối hôm nay thoát nhìn Huỳnh có sinh lực hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn gầy yếu như trước.

“Thiên...Không thích bảo bối sao?”

Sao hẳn lại có loại suy nghĩ này, nếu không thích nhất định sẽ không khẩn trương như vậy, “Đương nhiên thích.”

“Gạt người..”

“Ta không có.”

Huỳnh chỉ vào mi tâm đang nhăn lại của hẳn : “Thiên không thích.”

Thật sự là Thu Trường Thiên đang dở khóc dở cười, “Ta thích, rất thích, cho nên mới lo lắng đến thế này”

Huỳnh bĩu môi tỏ vẻ không tin.

Đã bao lâu không cùng Huỳnh nói chuyện như vậy, Thu Trường Thiên mỉm cười xong liền bò lên giường, cẩn thận ôm Huỳnh vào trong lòng ngực. Giờ phút này đây tiểu gia khỏe gầy yếu này đang hoài thai hài tử của hai người bọn họ, thật sự là không thể tưởng tượng được.

“Ta thực yêu con của chúng ta, nhưng hẳn rất không ngoan, nháo loạn cả ngày ngủ cũng không yên, còn làm cho người đau như vậy, ta lại không có biện pháp gì để giúp, ta thực rất khổ sở.”

Huỳnh ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên, “Thiên...”

Thu Trường Thiên hôn lên đỉnh đầu của Huỳnh, “Chúng ta chỉ cần một đứa, chỉ một đứa thôi, ta không bao giờ muốn nhìn người tiều tụy như vậy nữa.”

“Không được!” Đột nhiên Huỳnh kích động liền đứng dậy, Thu Trường Thiên vội vàng đè y lại, chỉ sợ đột nhiên cử động sẽ tổn thương đến Huỳnh và đứa nhỏ, “Ta đây sẽ tự lo liệu!”

“ Người lo liệu cái gì?”

“Đây là của người, còn có của ta.”

“Cái gì của người của ta, chẳng phải đứa nhỏ này là của hai người chúng ta sao?”

Huỳnh lắc đầu, y bức bối vì Thiên không hiểu ý của y, “Nếu là của ta, vậy của người đâu?”

Thu Trường Thiên hoàn toàn bị y làm cho hồ đồ rồi, “Cái gì?”

Huỳnh sinh khí, người có thai vốn rất dễ dàng nổi giận, y bức bối vì Thu Trường Thiên không hiểu y.

Đứa nhỏ là để nối truyền hậu đại, Thiên có đứa nhỏ, nhưng hẳn lại không có, Thiên không định cùng hẳn sinh, vậy tìm ai để sinh!

Huỳnh đẩy Thu Trường Thiên ra, không cho hẳn tới gần mình, “Thiên không hiểu, Thiên không hiểu!”

“Khoan đã, Huỳnh, đừng lộn xộn, có gì từ từ nói, ta sẽ hiểu mà, ta hiểu ta hiểu, người đừng cử động.”

Thiên nói dối, căn bản Thiên không hiểu, “Thi Thi đâu!”

Thu Trường Thiên sững sốt, “Người tìm nàng ta làm gì?”

“Thi Thi biết! Muốn Thi Thi!”

Thu Trường Thiên nắm lấy cổ tay Huỳnh, bàn tay không tự giác mà tăng thêm lực đạo, “Tìm nàng làm gì, nàng hiểu người cái gì!”

Huỳnh lại một chút cũng không cảm thấy cổ tay đang đau đớn, không nghe theo mà vẫn tức giận như trước, “Thiên không hiểu, Thi Thi, muốn Thi Thi!”

Bạch Qùy có nói với Thu Trường Thiên về việc người mang thai rất dễ dàng kích động, tâm tình luôn khó chịu, có thể sẽ phát giận vô cớ.

Thu Trường Thiên cũng biết Lý Thi Thi cùng Huỳnh không có cái quan hệ đặc biệt gì, thế nhưng từ trước tới giờ, hấn vì Huỳnh mà hốt hoảng lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng vốn đang có sẵn một cỗ hỏa làm hấn sắp bùng nổ, lúc này không cần phải nghi ngờ Huỳnh là đang đổ thêm dầu vào lửa.

“Thiên đi tìm Thi Thi về đây!” Hấn nói cho Thi Thi nghe, nhất định Thi Thi hiểu, rồi mới bảo Thi Thi nói cho Thiên nghe, Thiên là đại ngu ngốc!

“Người muốn tìm nàng làm gì! Người...” Thu Trường Thiên nghiêng người đem Huỳnh đặt dưới thân, kỳ thật động tác của hấn không tính là thô lỗ, thế nhưng đột nhiên Huỳnh bị hấn làm cho hoảng sợ, lập tức rưng rưng nước mắt mà ủy khuất, cắn chặt môi dưới.

Thiên lớn tiếng với hấn...

Huỳnh gầy đi rất nhiều, hai mắt điểm trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng có vẻ lớn hơn bình thường, lúc này lại ràn rụa nước mắt ủy khuất nhìn Thu Trường Thiên, chính là Thu Trường Thiên nghĩ muốn nói ra miệng lại giống như nước sông bị cắt đứt, cái gì cũng nói không được.

Nhưng Huỳnh cũng không bởi vì Thu Trường Thiên không nói gì mà ngừng lại, ngược lại nước mắt càng chảy ra nhiều hơn, từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê cứ thế rơi xuống.

Tâm tình Thu Trường Thiên thực phức tạp, nghĩ muốn lau nước mắt cho Huỳnh, Huỳnh lại co rúm vào một chút, khiến cho Thu Trường Thiên lúng túng mà dừng tay ở giữa không trung.

“Người nghĩ rằng ta sẽ đánh người sao?”

Huỳnh khóc không lên tiếng, thanh âm kia lại đang rất nhẫn nhịn, phải áp sát tai mới có thể nghe ra tiếng khóc thút thít, ủy khuất đến cực điểm.

Thu Trường Thiên bởi vì tiếng khóc của Huỳnh mà cảm thấy đau lòng, lại tức giận bởi vì cư nhiên nghĩ hấn sẽ đánh Huỳnh, hai loại cảm giác này như đang dày vò lẫn nhau, khiến cho Thu Trường Thiên một bụng phát hỏa!

Thu Trường Thiên nắm tay thành quyền, rồi lại buông ra, cuối cùng một câu cũng chưa nói, xoay người bước xuống giường.

Động tác của hấn quá nhanh, Huỳnh theo bản năng muốn túm lấy áo của hấn, nhưng rốt cuộc chỉ còn lại khoảng không trống rỗng.

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Huỳnh cảm thấy khó hiểu nên không thể ngủ tiếp được, mắt vẫn cứ mở to như vậy đến hừng đông (rạng sáng).

Không biết Thiên ra ngoài làm gì, sao vẫn chưa trở lại...

Sau khi mặt trời đã lên cao, cuối cùng cửa phòng lại mở ra một lần nữa, bắt quá đi vào là một vị nữ tử xinh đẹp.

Huỳnh cũng nhận biết nàng.

“Huỳnh.”

Nước mắt cứ như vậy chảy xuống, giống như đã chịu rất nhiều ủy khuất.

Lý Thi Thi thấy Huỳnh muốn đứng dậy, liền vội vàng bước nhanh về phía trước nâng hân dậy, thấy bụng Huỳnh đã to lên cùng dung mạo tiêu tụy của hân, trong lòng nổi lên một trận chua xót.

“Thi Thi.” Cả người Huỳnh vẫn vô lực, nhưng không có dựa vào Lý Thi Thi như lúc có Thu Trường Thiên bên cạnh, “Thiên đâu?”

Trên mặt Lý Thi Thi chợt hiện lên biểu tình khó xử, “Chủ tử, hân có việc, phải ra ngoài vài ngày.”

“Thiên đi làm gì?”

“Ta nói người cũng không hiểu, chủ tử rất nhanh sẽ trở về mà, trong khoảng thời gian này người phải ngoan ngoãn.”

Những giọt nước mắt trong suốt giống như vòng trân châu bị đứt đoạn cứ thế liên tục rơi xuống, Lý Thi Thi chỉ có thể không ngừng lau nước mắt giúp hân.

“Thiên sinh khí.”

“Huỳnh làm chuyện gì khiến chủ tử tức giận sao?”

“Thiên nói, Thiên không cần đứa nhỏ.”

“Cái gì?” Rõ ràng Lý Thi Thi cũng hoảng sợ, lại nhìn cái bụng đã muốn nhô lên của Huỳnh.

Chẳng lẽ chủ tử muốn bỏ đứa nhỏ này sao? Không có khả năng nha, theo lý mà nói chủ tử sủng ái Huỳnh như vậy, không thể có chuyện đó a.

Huỳnh rõ ràng biết ý nghĩ của Lý Thi Thi, y lắc đầu, một tay đặt lên bụng “Thiên nói, chỉ cần một đứa thôi”

“A,” Lý Thi Thi nở nụ cười, rồi mới ngồi xuống bên giường, “ Là vì chủ tử lo lắng cho Huỳnh, thực muốn cho người xem bộ dáng hiện tại của chính mình, rất tiêu tụy, chủ tử là lo lắng sức khỏe của Huỳnh nên mới nói như thế.”

Huỳnh cũng ngừng khóc, túm lấy góc áo của Lý Thi Thi, “Không được, không thể”

“Tại sao Huỳnh lại nói như thế?”

Huỳnh chỉ vào bụng của mình, “Đây là của Thiên, vậy của ta đâu?”

Lý Thi Thi rõ ràng đã quen với cách biểu đạt ngôn ngữ cùng động tác của Huỳnh, lập tức hiểu được ý tứ của hân “Đứa bé này không chỉ là của chủ tử, này cũng là của Huỳnh.”

Sao cả Lý Thi Thi cũng không hiểu chứ, Huỳnh lắc đầu, “Là của ta, vậy của Thiên đâu? Đã không có.”

Lý Thi Thi thấy hành động cùng biểu tình của Huỳnh khiến nàng muốn bật cười, “Huỳnh, hài tử là của hai người các người dựng dục mà ra, là của người, cũng là của chủ tử, loại sự tình này không thể nói mỗi người một đứa. Lẽ nào nói, đứa bé này...” Lý Thi Thi chỉ vào bụng của Huỳnh, “ Là của chủ tử, vậy sau khi sinh nó ra, người sẽ không trông nom nó, cũng không thương nó sao?”

Huỳnh có điểm do dự trước lời lý giải của Lý Thi Thi, Lý Thi Thi tiếp tục nói, “ Hơn nữa nếu đứa bé này là của người, chẳng lẽ chủ tử không phải là cha của nó sao?”

Huỳnh lập tức mở to hai mắt, “Đúng vậy, Thiên là cha của bảo bối!”

“Cho nên nha, đứa nhỏ trong bụng của ngươi, tuy rằng chỉ có một, nhưng lại là sinh mệnh được hình thành từ hai người, là của ngươi, cũng là của chủ tử.”

Huỳnh tựa hồ hiểu được một ít, nhưng lại không thể hoàn toàn lý giải, “Ta còn muốn.”

“Việc này không thành vấn đề, thế nhưng đầu tiên ngươi phải chú ý giữ gìn sức khỏe của mình cho tốt, vậy mới có thể bảo hộ thai nhi được an toàn khỏe mạnh rồi mới sinh bảo bối. Chủ tử là thật tâm yêu ngươi, hẳn nhất định cũng rất yêu thương đứa nhỏ của hai người, nhưng mà Huỳnh không phải nữ tử bình thường, ngay cả Bạch tiên sinh cũng không biết việc này đối với Huỳnh có bao nhiêu nguy hiểm, chủ tử yêu Huỳnh nên rất lo lắng cho Huỳnh, mới bị áp lực bởi suy nghĩ của chính mình, dù thế nào cũng chỉ muốn Huỳnh được khỏe mạnh bình an.

Huỳnh khỏe lắm, Huỳnh muốn bảo bối của Thiên.

Lý Thi Thi mỉm cười gật đầu, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của Huỳnh, “Nhất định sẽ có cách, cho nên trước mắt Huỳnh phải sinh đứa nhỏ này thuận lợi mới được.”

Huỳnh cúi đầu xuống, một lát sau liền truyền đến thanh âm rầu rĩ, “Thiên đâu...?”

“Chủ tử đi ra ngoài làm việc, rất nhanh sẽ trở về.”

“A.” Lại một lát sau, “Khi nào thì trở về?”

“Rất nhanh, nhất định rất nhanh sẽ trở về.”

“A.” Lại một lát sau, Huỳnh ngẩng đầu lên nhìn Lý Thi Thi, “Đói bụng.”

Lúc này ở trong phòng của Bạch Qùy, Thu Trường Thiên vừa đang uống trà vừa thở phì phì.

Bạch Qùy vẫn làm một bộ dáng vẻ nhàn nhã, “Uống chút trà, cho hạ hỏa.”

“Ngươi nói thử xem Huỳnh nháo cái gì chứ?”

“Không phải theo như ngươi nói, thời kỳ này tâm tình hẳn hết sức nhạy cảm, chính là đang cấu gât mà thôi, chỉ có vậy ngươi cũng không nhận được.”

“Nhưng mà trước kia Huỳnh sẽ không như vậy.”

Tuy rằng Bạch Qùy không biết trước kia Huỳnh như thế nào, nhưng lại tỏ vẻ rất am hiểu, “Đó là trước kia trong bụng hẳn không có mang một tiểu bảo bối.”

Thu Trường Thiên không nói lời nào.

Bạch Qùy lại cố tình thêm mắm thêm muối, “Y là một nam tử, à không, một hùng xà tinh, vì ngươi mà có thai là chuyện trái với đạo lý, hiện tại lại suy yếu như vậy, ăn cũng không được, uống cũng không xong, ngươi còn muốn y nhìn thấy ngươi phải cười phải ôm ấp ngươi giống như trước sao?”

Thu Trường Thiên lại càng á khẩu không nói được gì, hơn nữa hẳn hiện tại thực không quen cảm giác không có Huỳnh ở bên cạnh, trong lòng là một mảng hỗn loạn, thực nôn nóng.

Bạch Qùy uống một ngụm trà, bắt chéo hai chân tiếp tục hỏi, “Ngươi gọi Lý Thi Thi tới?”

Mặt của Thu Trường Thiên lập tức trầm xuống, “Huỳnh vừa khóc vừa nháo còn nhất định phải gấp nàng.”

“Nàng không phải là thủ phạm? Người bỏ thuốc độc vào trong dục của Huỳnh lần trước đã tìm được rồi sao?”

Thu Trường Thiên hừ lạnh, trong ánh mắt hiện lên một tia tàn độc, “Đúng vậy.”

“Ngươi ngày ngày mọc rễ ở trong này, cứ nhiên còn có thể tìm ra hung thủ, thực hâm mộ có nhiều nhân tài bán mạng cho ngươi như vậy, là ai tìm ra hung thủ?”

Thu Trường Thiên dường như khôi phục lại “thái độ bình thường”, mà “thái độ bình thường” này là của một Thu Trường Thiên trầm tĩnh trước khi Huỳnh xuất hiện.

“Lý Thi Thi.”

“Cái gì?”

“Nàng đã tìm ra hung thủ.”

Bạch Quỳnh nổi lòng hiếu kỳ, bỏ chân xuống mà đến gần Thu Trường Thiên, “Người vẫn tin nàng?”

Cuối cùng Thu Trường Thiên cũng phát hiện là lạ ở chỗ nào, lúc trước do hắn không có tâm trạng để quan sát, thế nhưng hiện tại biểu hiện của Bạch Quỳnh cùng ngữ khí bình thản ngày thường đã biết mất. Tuy rằng vẫn là vẻ mặt đùa cợt đáng ghét như trước, thế nhưng lại có một tia thâm thiết khác lạ.

“Người quan tâm ta?”

Bạch Quỳnh cố ý cười to hai tiếng, “Nực cười.”

Thu Trường Thiên nghiêng đầu nhìn Bạch Quỳnh “Người để ý Lý Thi Thi?”

Tuy rằng vẻ mặt Bạch Quỳnh không chút thay đổi, nhưng cư nhiên lại không phản bác.

Thu Trường Thiên biết có chút chuyện không thể nói rõ, hắn cũng là người thông minh mới có thể hiểu được điều này, hắn cố ý chuyển đề tài “Lý Thi Thi không có khả năng phản bội ta.”

“A, tại sao?”

“Người thật sự có hứng thú với nàng?”

“Người không cần chuyển đề tài nhanh vậy đâu.”

Thu Trường Thiên đứng dậy, “Ta phải đi về một chuyến.”

“Ừ!”

“Hiện Lý Thi Thi có ở nhà hay không, ta phải quay trở về, thuận tiện để cho bọn chúng buông lỏng cảnh giác.”

“Nếu người trở về, bọn họ sẽ buông lỏng sao? Không phải là càng khẩn trương đi?”

“Như vậy cũng tốt, càng sớm giải quyết càng có lợi.” Thu Trường Thiên nắm chặt hai tay thành quyền, bộ dạng giống như đang chờ con mồi sa bẫy.

Bạch Quỳnh tiếp tục nhấp một ngụm trà, “Người của Dương gia thật đúng là đáng thương a.”

Thu Trường Thiên đảo mắt liếc Bạch Quỳnh một cái, “Còn uống trà, được của Huỳnh đâu?”

Tiêu : Ta sắp phải nhập học rồi T.T Mà có thể sẽ bận nhiều việc, nên chắc sẽ không post đều được nữa Nhưng ta sẽ cố gắng làm ngay khi có thể =.=” *Vứt dép bỏ chạy*

28. Chương 28

Thu Trường Thiên một mình về tới Thu gia bảo, ám vệ đã được hắn lưu lại bảo hộ cho Huỳnh cùng bọn Bạch Quỳnh.

Trong khoảng thời gian hắn rời khỏi , tình trạng của Huỳnh chuyển biến tốt hơn, tuy vẫn ngủ rất nhiều, nhưng so với lúc trước đã bình thường hơn nhiều.

Bạch Quỳnh cảm thấy kỳ quái, tình trạng của Huỳnh chuyển biến tốt đẹp cùng được của hắn tựa hồ không có vấn đề gì, dường như giai đoạn mê man lúc trước chỉ là tạm thời, qua giai đoạn đó, hết thảy liền trở nên tốt đẹp hơn.

Huỳnh vẫn thích ăn như trước, hơn nữa không chỉ ăn mỗi thịt, thậm chí còn chủ động muốn ăn rau dưa, điều này làm cho Lý Thi Thi và Bạch Quỳnh hoảng sợ.

Cho tới bây giờ Huỳnh đối rau xanh đều khó chịu, lại không có Thu Trường Thiên ở đây, Lý Thi Thi không biết có thể thỏa mãn khẩu vị (ham muốn ăn uống) của Huỳnh được hay không.

Bạch Quỳnh thì trong ngực nhiên lại có chút hưng phấn, hẳn quyết định Huỳnh muốn ăn cái gì liền làm cái đó.

Sắc mặt của Huỳnh đã khá hơn nhiều, bắt quả bàn chân có điểm sưng phù, mỗi ngày Lý Thi Thi đều xoa bóp giúp Huỳnh, hết vên về ngón chân còn đọc sách kể chuyện cho y nghe, thẳng đến khi Huỳnh ngủ thiếp đi nàng mới có thể rời đi.

Thu Trường Thiên đã quay về Thu gia bảo được bảy ngày, một chút tin tức cũng không có.

Lý Thi Thi cũng không muốn hoài nghi năng lực của chủ tử, nhưng tình huống như vậy thực kỳ quái, Huỳnh rất nghe lời, chỉ cần Lý Thi Thi nói nhất định chủ tử là vì mua đồ chơi cho Huỳnh, rất nhanh sẽ trở về, Huỳnh liền dễ dàng tin vào lời nói trấn an kia mà ngủ thiếp đi.

Nếu như bình thường chắc chắn Huỳnh sẽ không chịu để yên, nhưng gần đây đứa nhỏ trong bụng y dường như cần rất nhiều dinh dưỡng, hiển nhiên ngoại trừ lúc ngủ cơ hồ toàn là ăn, hơn nữa yêu cầu càng ngày càng nhiều, thậm chí có lúc lại muốn ăn hoa hồng ??

Tuy rằng đầu bếp của Bạch Quỳnh nấu ăn ngon, nhưng tính ra không thể cùng một lúc đảm nhiệm nhiều việc như vậy, hẳn thật sự không có biện pháp thỏa mãn nhu cầu của Huỳnh.

Hoàn hảo Lý Thi Thi biết làm chút điểm tâm, miễn cưỡng cũng làm được vài cái bánh theo yêu cầu của Huỳnh, Huỳnh cũng không để ý xem hương vị như thế nào, liền ăn liên tục không ngừng.

Lý Thi Thi càng ngày càng bất an, hôm nay, sau khi Huỳnh ngủ trưa nàng liền đi tới phòng Bạch Quỳnh.

Lúc này Bạch Quỳnh cũng đã ngủ trưa, bằng không chính là đang chơi đùa mấy con độc vật.

Hôm nay Bạch Quỳnh không làm vậy, cho nên hẳn mới mở cửa cho Lý Thi Thi vào.

“Bạch tiên sinh.”

Bạch Quỳnh nhìn nàng một cái, không nói gì liền xoay người vào phòng.

Lý Thi Thi đành phải theo vào trong phòng, “Bạch tiên sinh, chủ tử có liên lạc cho người không?”

“A.”

“A?” A là có ý gì?

“Ngày hôm qua nhận được tin truyền của hắn.”

Lý Thi Thi vừa nghe trên mặt lập tức vui vẻ, này tốt xấu gì cũng rõ ràng Thu Trường Thiên không xảy ra việc gì. “Chủ tử hiện đang ở đâu? sao nhiều ngày như thế mà một chút tin tức cũng không có?!”

Đột nhiên Bạch Quỳnh xoay người, “Người quan tâm hắn?”

Lý Thi Thi không nghĩ Bạch Quỳnh lại đột nhiên hỏi như vậy, có điểm sững sờ “Này, này...Đương nhiên.”

Bạch Quỳnh nhún vai.

“Bạch tiên sinh, chủ tử hắn...”

“Ta cái gì cũng không biết, hắn chỉ truyền tin cho ta, bảo hôm nay mang áo vệ trở lại Thu gia bảo.”

“Chẳng lẽ chủ tử xảy ra chuyện gì?”

“Ta không biết.”

“Tại sao muốn dẫn áo vệ đi, vậy Huỳnh thì sao?”

“Không có áo vệ cũng chẳng sao, chỗ này cũng không phải nơi có thể dễ dàng tìm được cho dù có tìm được thì đã sao? đừng nghĩ có thể tùy tiện tiến vào”

“Bạch tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Ta không biết.” Biểu hiện của Bạch Quỳnh lạnh lùng khác thường, khiến cho trái tim của Lý Thi Thi đập loạn mãnh liệt.

Lúc trước nàng đã tra ra ai là người hạ độc vào trong dược của Huỳnh, bắt quá chủ tử nói trước tiên án binh bất động, sau chủ tử gọi nàng đến hầu hạ Huỳnh, nàng cũng không suy nghĩ nhiều đến chuyện trong bảo, những gì cần nói đều đã nói hết cho chủ tử, nhất định chủ tử có biện pháp riêng của mình.

Nhưng chủ tử rời đi đã được bảy ngày, cho dù không liên lạc với nàng, lại một chút cũng không truyền tin cho Huỳnh.

Việc này rất không bình thường.

Nếu như nói chủ tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy tại sao hẳn lại truyền tin cho Bạch đại phu?!

Bạch Quỳnh thấy Lý Thi Thi đang chìm trong cơn hoảng loạn, liền nắm lấy tay nàng giao cho vật gì đó “Người giữ lấy.”

Đó là một cây trâm ngọc nhưng đã không còn nguyên vẹn, Lý Thi Thi đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Bạch Quỳnh, biểu tình không dám tin đến nỗi không thốt ra được lời nào.

“Nếu xảy ra chuyện gì, hãy tự bảo vệ chính mình cho tốt.”

Bạch Quỳnh nói xong, thừa dịp Lý Thi Thi còn đang thất thần liền bước ra ngoài, phía sau hẳn cuộn cuộn nổi lên một cơn gió nhẹ, chỉ có cao thủ với võ công thượng thừa mới có thể phát hiện ra, theo bên cạnh Bạch Quỳnh còn có ba bóng đen.

Lý Thi Thi nắm chặt ngọc trâm trong tay, hốc mắt hơi hơi đỏ.

Sau khi Lý Thi Thi rời khỏi phòng Bạch Quỳnh, trong lòng vẫn rối loạn, cảm thấy vô cùng bất an.

Có thể là chuyện gì đây?!? Chủ tử cùng Bạch tiên sinh, nhất định bọn họ đã nắm chắc phần thắng trong tay mới có thể điều ám vệ đi.

Nàng vẫn là đi xuống phòng bếp làm chút đồ ăn, chờ Huỳnh tỉnh lại là có thể ăn ngay.

Màn đêm dần dần buông xuống, bầu trời đêm nay thực trong lành, ánh trăng khuyết màu vàng nhạt, gió mát thổi nhẹ qua từng kẽ lá trong sân, ngẩng đầu lên có thể thấy được bầu trời đầy sao sáng.

Không biết có phải buổi trưa đã ngủ quá nhiều hay không, giờ Huỳnh lại không hề cảm thấy mệt mỏi.

Lý Thi Thi nghĩ dù sao cứ bắt y ở trong phòng suốt cũng không tốt, nhưng ám vệ không có ở đây, Lý Thi Thi không dám đưa Huỳnh đi quá xa, chỉ có thể để cho hẳn ngồi ở trong sân viện ngắm sao.

Huỳnh sau khi đã ăn no cũng rất thỏa mãn, nghe nói có thể ngắm sao lại càng cao hứng, nhưng y vừa mới ngồi xuống cái đệm do Lý Thi Thi đặt sẵn, bỗng nhiên vẻ tươi cười lập tức biến mất.

“Làm sao vậy, Huỳnh.”

“Thiên, khi nào thì trở về?”

Lý Thi Thi khó xử trả lời “Rất nhanh sẽ trở về.”

“Rất nhanh không phải là đã quá lâu rồi sao?”

Lý Thi Thi có chút ghen lời “Chắc là chủ tử bề bộn nhiều việc đi, Huỳnh còn nhớ không, lúc trước chủ tử cũng bề bộn nhiều việc như vậy mà?!?”

Huỳnh gật đầu, tuy rằng vẫn ngắm sao như trước, nhưng vẻ mặt lại không thoải mái một chút nào.

Lý Thi Thi sợ Huỳnh nghĩ ngợi lung tung, nhịn không được lại khuyên giải “Nhất định chủ tử đang phải xử lý nhiều việc, chắc chắn sẽ mau chóng trở về bên cạnh Huỳnh, vì người hẳn quan tâm nhất, yêu thương nhất chính là Huỳnh, cho nên sẽ không bỏ mặc người ở trong này, chờ giải quyết xong việc chủ tử sẽ rất nhanh, rất nhanh tới đón Huỳnh.”

Huỳnh quay đầu lại nhìn Lý Thi Thi, đột nhiên mỉm cười, “Thiên tốt, Huỳnh biết.”

Lý Thi Thi gật đầu, cũng không biết Huỳnh có hiểu ý của nàng hay không, trước khi chủ từ rời đi Huỳnh đã rất khó chịu, nàng chỉ sợ Huỳnh suy nghĩ lung tung, đại phu nói người mang thai rất hay kích động, nếu Huỳnh mất hứng, cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Đột nhiên Huỳnh lại trở nên hiểu biết hơn rất nhiều, dường như đã biết suy nghĩ của Lý Thi Thi, “Thiên rất nhanh sẽ trở lại, Thiên đưa Thi Thi đến, sẽ không bỏ mặc Huỳnh.”

Lý Thi Thi sững sờ, Huỳnh đang an ủi nàng sao? Huỳnh biết việc chủ tử đưa nàng tới, dù nguyên nhân chính là do lúc trước bọn họ cãi nhau, thế nhưng chủ tử tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hẳn, bởi vì, bởi vì chủ tử đưa nàng tới?

Lý Thi Thi cảm động nói không nên lời, chẳng những Huỳnh thấy được nàng đối chủ tử mà nói là thuộc hạ rất quan trọng, cũng bởi vì Huỳnh, đáng lẽ những lời này phải là nàng nói với Huỳnh, cư nhiên chính Huỳnh lại an ủi nàng, thực sự có cảm giác đứa nhỏ này đã trưởng thành thật rồi.

Một trận gió nhẹ thổi qua, cơn trớn tóc mai của Huỳnh.

Đột nhiên Lý Thi Thi trừng lớn mắt, kéo tấm chăn đang quấn quanh người Huỳnh ra, “Huỳnh.”

Huỳnh cũng mở to mắt, nhưng không còn vẻ ngây ngô bình thường, mà là đang đề phòng như cảm giác được có thứ gì đó nguy hiểm sắp tới gần.

“Vào trong phòng đi.”

Huỳnh rất nghe lời, ném chăn đơn sang một bên liền trở lại trong phòng, Lý Thi Thi lập tức đứng lên đóng cửa lại.

Hy vọng là nàng quá đa nghi, hoặc là, kẻ mang đầy sát khí kia chẳng qua chỉ đi ngang qua thôi.

” Nếu xảy ra chuyện gì, hãy tự bảo vệ chính mình cho tốt “

Đúng lúc này lời nói của Bạch Quỳnh lại vang lên bên tai Lý Thi Thi, khiến cho nàng nhin không được trong lòng nổi lên từng cơn gió lạnh.

“Huỳnh, mau lại đây.”

Huỳnh không biết võ công, hiện tại thân thể hẳn lại không thể cử động mạnh, bọn họ đã bị bao vây, muốn chạy trốn cũng đã quá muộn.

Lý Thi Thi chạy sang gian phòng bên cạnh, nơi đó có một giá sách cũ kỹ, nàng nắm lấy góc của một quyển sách rồi kéo ra, tú sách khẽ di chuyển, “Lộng lộng...” Cư nhiên hiện ra một chỗ trống có thể đủ cho một người chui vào.

“ Người mau vào trong đi.”

Huỳnh cảm giác được nguy hiểm, liền khẩn trương đến nỗi hai tay không tự giác mà ôm lấy bụng “còn Thi Thi.”

Lý Thi Thi thực bội phục chính mình, cư nhiên lúc này nàng còn có thể cười được “Ta không sao, Huỳnh vốn không biết là ta có võ công đi. Nghe lời, ngoan ngoãn ở bên trong, chủ tử sẽ đến đây nhanh thôi. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được tự ý ra ngoài .”

Giọng nói của Lý Thi Thi phi thường kiên định, Huỳnh theo thói quen rất tin tưởng nàng, vừa rồi còn không rõ tình hình hiện tại, sau liền lập tức nghe lời chui vào chỗ trống bên trong.

Lý Thi Thi đẩy lại giá sách, “Lộng lộng...”

Vội vàng đem thư sách đặt lên trên giá, cư nhiên một chút cũng không đoán ra bên trong có một người đang ẩn nấp.

Sau khi Lý Thi Thi dọn dẹp ngăn nắp xong, hít một hơi thật sâu, sửa sang lại tóc, đột nhiên nghĩ đến cây trâm Bạch Quỳnh đưa còn đang cất trong lòng ngực.

Lý Thi Thi lấy nó ra nhìn một chút, cuối cùng bỏ trở vào , rồi mới mở cửa phòng, bước nhanh ra ngoài.

Gương mặt những người bên ngoài đều quen thuộc, quản gia Thu Diệp của Thu gia bảo, còn có Dương gia tam thiếu gia Dương Phái!

Tiêu : Ta biết ngay mà, là tên khốn nạn này . Chết đi chết đi

29. Chương 29

Lý Thi Thi bước ra khỏi phòng, tuy rằng không nghĩ sẽ gặp phải Dương Phái, nhưng căng thẳng quá độ đã khiến nàng không tránh khỏi kinh ngạc. Nàng đánh giá hắc y nhân xung quanh, cư nhiên có hơn hai mươi người.

Hắn là còn không ít những tên khác đang trốn ở nơi bí mật nào đó, xem ra muốn chạy trốn là việc không thể.

Không biết có phải Dương Phái đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi hay không, một thân hắc y nhưng không có che mặt “Thi Thi, đã lâu không gặp.”

“Hừ” Tựa hồ vẻ mặt Lý Thi Thi không thay đổi, kỳ thật tâm tư *bách chuyển thiên hồi, nàng quay đầu nhìn Thu Diệp cũng không có che mặt “Thu Diệp, chủ tử đối đãi ngươi không tệ, ngươi cư nhiên lại phản bội người, thật sự là tiểu nhân bỉ ổi!”

*bách chuyển thiên hồi() : Trăm lần nghĩ ngợi

Thu Diệp tuyệt nhiên không cảm thấy hổ thẹn “Thi Thi cô nương nói sai rồi, chủ tử của ta chính là Dương gia, không thể nói ta phản bội được.”

“ Ta vốn là đệ tử Dương gia, tên là Dương Nghiệp, phụng mệnh lão gia ẩn nấp trong Thu gia bao nhiêu năm như vậy, để có được ngày hôm nay ta đã đợi không biết bao nhiêu lâu!”

Lý Thi Thi nhìn về phía Dương Phái đang vô cùng đặc ý quay mặt lại.

“Xem ra Dương gia là muốn ngầm chiếm đoạt tài sản của Thu gia, chuyện này đều không phải do một mình Dương tam công tử tính toán như vậy đi.”

“Đúng vậy, lúc cha của Thu Trường Thiên còn sống, Dương gia ta đã suy tính trước một bước, nay thương trường như chiến trường, cũng chẳng trách được ai.”

“Dương lão gia cùng lão gia nhà ta là bằng hữu nhiều năm như vậy, xem ra cũng chỉ là một hồi diễn trò.”

“Thi Thi cô nương thông minh tuyệt đỉnh, tuy rằng chỉ làm những việc vặt vãnh trong Thu gia, nhưng chắc hẳn cũng biết Thu Trường Thiên vì kiếm tiền cũng đã từng làm qua không ít chuyện dơ bẩn.”

“Thì sao ?! ” Nhắc tới chủ tử của nàng, Lý Thi Thi liền ngẩng cao đầu “Là quan lại, thương nhân nào có ai hai tay đều sạch sẽ, đương nhiên chủ tử cũng không ngoại lệ, hơn nữa nếu so sánh với người hắn còn tuyệt hơn, người như người mà còn dám nói ra những lời như vậy!”

Dương Phái bị sỉ nhục như thế cũng không để tâm “Thu Trường Thiên được Thi Thi cô nương tương trợ, thật sự là hảo phúc khí, vậy phúc khí này không biết Dương mỗ có thể may mắn có được hay không.”

Lý Thi Thi hừ lạnh một tiếng “ si tâm vọng tưởng.”

Dương Phái vỗ tay khoa trương “Quả nhiên cũng thực trung thành.”

Hắn là lúc này Lý Thi Thi nên khẩn trương nhìn Dương Phái, đề phòng hắn thẹn quá thành giận mà hạ lệnh xông vào trong nhà, thế nhưng Lý Thi Thi lại làm một bộ dáng khinh thường, quay mặt sang một bên.

Thu Diệp...Dương Nghiệp dù sao cũng là đại tổng quản của Thu gia bảo, những năm gần đây theo Thu Trường Thiên có học được một chút kỹ năng quan sát, hần lập tức đến gần nói nhỏ bên tai Dương Phái “Thiếu chủ, e rằng có biến.”

Dương Phái liếc nhìn Dương Nghiệp một cái, sau lại nhếch khóe miệng cười khẩy, hỏi, “Thi Thi, Huỳnh đâu, sao không thấy y?”

Ánh mắt Lý Thi Thi chợt hiện ra một tia bối rối, “ Y, y đương nhiên là ở trong phòng a.”

Lấy lòng trung thành của Lý Thi Thi đối Thu Trường Thiên, nhất định sẽ tìm mọi cách bảo vệ Huỳnh, sao có thể cố ý nói ra Huỳnh đang ở nơi nào.

Nếu như bình thường, Lý Thi Thi hẳn nên triển khai phòng bị, ngăn cản không cho ai xông vào trong mới đúng.

Sắc mặt Dương Phái đột nhiên tối sầm lại kế hoãn binh!

“Dương Nghiệp!”

“Có thuộc hạ!”

“Lập tức đem người đến vùng lân cận lục soát!” Chỉ sợ tiểu nam sủng kia đã thoát khỏi nơi này, Lý Thi Thi cố ý đứng trước cửa ngăn cản, bất quá chỉ là thủ thuật che mắt!”

Hảo! Lý Thi Thi căng thẳng tim đập gia tốc, xem ra cố ý giấu đầu hở đuôi thực hiệu quả.

Dương Nghiệp có chút do dự “Thiếu chủ, ba mặt nơi này toàn là núi, muốn lục soát chỉ sợ...”

Nói đến đây, nếu Huỳnh thật sự đã đào tẩu, e rằng rất khó đuổi kịp. Dương Phái cũng không phải người đơn giản, nhìn vẻ mặt cùng hành động của Lý Thi Thi cũng có thể đoán ra một ít về chuyện Huỳnh đã đào tẩu, hẳn dựa vào kiến thức thu được qua sự từng trải mà quan sát tỉ mỉ Lý Thi Thi.

Bách Qùy chọn chỗ ở trong này, một là nơi này thanh tịnh rất ít người lui tới, hai là do nơi này ba mặt đều được núi vây quanh, được thảo, xà trùng nhiều vô kể, muốn tìm người tại đây tuyệt đối khó càng thêm khó.

Dương Nghiệp thấy Dương Phái trầm tư cũng không dám quấy rầy, chỉ yên lặng đứng một bên.

Dương Phái suy nghĩ, thời điểm bọn họ vừa tới cũng không ẩn giấu khí tức, võ công của Lý Thi Thi không tồi, hiển nhiên bị nàng phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Dương Phái cho rằng thắng bại đã định, nên hẳn mới cố ý bại lộ hành tung.

Nếu Lý Thi Thi đã sớm phát hiện, hẳn là có đủ thời gian để Huỳnh đào tẩu, hơn nữa địa hình nơi này phức tạp, tuy rằng hẳn có bỏ chút thời gian tìm hiểu nơi này, nhưng cũng không dám tùy tiện tới gần.

Xem ra Lý Thi Thi thật đúng đã để cho Huỳnh chạy thoát, e rằng trong căn phòng kia chỉ còn khoảng không trống rỗng.

Thế nhưng...

Nếu suy đoán của Dương Nghiệp không đúng như hần nghĩ...Lý Thi Thi sẽ không để cho một mình Huỳnh chạy trốn!

“Dương Nghiệp, người mang theo mười lăm người vào rừng truy bắt, nhớ rõ, nếu phát hiện tiểu nam sủng của Thu Trường Thiên kia, giết không tha!”

“Vâng!”

Lý Thi Thi nắm chặt tay thành quyền, còn lại năm người, nhưng Dương Phái không để cho những người ẩn nấp gần đây rời đi, xem ra vẫn còn rất nguy hiểm.

Dương Nghiệp mang theo mười lăm hắc y nhân rời đi, Lý Thi Thi cười ha ha “Người muốn đuổi theo cái gì? Căn bản Huỳnh chưa rời đi, luôn ở trong phòng này nghỉ ngơi mà!”

Đột nhiên Dương Phái tiến đến, Lý Thi Thi không nghĩ tới hần sẽ tự mình tấn công, lại mới vừa diễn trò, nhất thời lơ lửng đề phòng liền bị Dương Phái đánh trúng một chưởng.

Lý Thi Thi gắng gượng không được liền té ngã trên đất, Dương Phái lập tức hạ lệnh “Vào trong lục soát cho ta!”

Năm tên hắc y còn lại nhận lệnh, lập tức xông vào trong phòng lục soát.

Lý Thi Thi phun ra một ngụm máu tươi, cổ ý hừ lạnh, tay giấu ở trong vạt áo lại dùng sức nắm chặt thành quyền.

“Bẩm thiếu chủ, phòng trong không có một bóng người!”

Dương Phái hung tợn nhìn Lý Thi Thi nằm dài trên đất “Trong phòng có thể có đường hầm bí mật nào không?”

“Cũng không.”

Dương Phái lập tức cười ha ha “Lý Thi Thi a Lý Thi Thi, không hổ là thanh khiết thông minh!”

Lý Thi Thi khỗ sở chống đỡ thân mình, ngồi dưới đất ngẩng đầu nhìn Dương Phái.

“Người thực ngu xuẩn, cư nhiên còn cam tâm tình nguyện làm một món hàng của Thu Trường Thiên như vậy!”

“Chủ tử nhà ta như thế nào, Dương tam thiếu gia hẳn là biết rõ nhất “ Lý Thi Thi cũng không tức giận, lau vết máu ở khóe miệng lại trả lời một cách mỉa mai, “Nếu người đã nắm chắc phần thắng, như thế nào lại đến bắt Huỳnh để uy hiếp.”

“Không sai, ta cùng với Thu Trường Thiên thắng bại chưa rõ, thế nhưng ta đã biết tâm can tiểu bảo bối của hắn ở chỗ nào, hơn nữa toàn bộ ám vệ đều đã rời đi, chỉ cần bắt được Huỳnh ta sẽ thắng! Bất quá, ta đã quên còn có người một nữ nhân tận tâm trung thành như vậy” Dương Phái đi đến trước mặt Lý Thi Thi, nâng cằm của nàng lên “Thế nào, nam nhân mình yêu thích lại đi ôm ấp kẻ khác, cảm giác đó ra sao?”

Lý Thi Thi hất mặt sang một bên, thế nhưng tay của Dương Phái dùng lực quá mạnh, khiến cho nàng giãy giụa thế nào cũng không ra.

“Đừng cho là ta không biết, sở dĩ người nguyện trung thành với hắn là vì người yêu hắn.” Về mặt Dương Phái là một bộ giễu cợt, cho dù Lý Thi Thi dùng ánh mắt căm thù nhìn hắn, hắn đều *bất vi sở động.

*Bất vi sở động() : không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Lý Thi Thi khó thở, gơ tay lên muốn đánh Dương Phái một chưởng, nhưng động tác của nàng quá chậm, Dương Phái dễ dàng tránh được, bất quá bàn tay đang bóp cổ Lý Thi Thi vẫn bị hất văng ra.

“Vì nam nhân mình yêu thích mà bảo hộ nam sủng của hắn, thì ra nữ nhân đều vĩ đại như vậy sao?”

“Bớt sàm ngôn đi, muốn giết cứ giết!”

“Trong những lúc đêm xuân của Thu Trường Thiên cùng nam sủng kia, còn người? Người đang làm cái gì? Hắn có từng nghĩ tới người không?”

“Ha ha ha...” Đột nhiên Lý Thi Thi cười to “Nói nửa ngày, hóa ra Dương tam thiếu gia là đang muốn chia rẽ quan hệ chủ tớ chúng ta sao!”

“Ta nói đều là sự thật.”

“Đúng vậy, hoàn toàn chính xác.” Lý Thi Thi cúi mặt xuống “Trong lòng ta có hắn, nhưng hắn yêu Huỳnh, nếu nói không đau khổ là gạt người. Nhưng chính vì ta yêu hắn, cho nên ta sẽ bảo vệ người hắn thương, ta không phải nữ nhân của hắn, mà là thuộc hạ của hắn, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, ta đã rất mãn nguyện...”

Dương Phái vỗ tay “Thật là vĩ đại, ta đây bây giờ không phải nên tác thành tình yêu cùng lòng trung thành của người sao.”

Lý Thi Thi khôi phục vẻ mặt ảm đạm, nhìn Dương Phái bằng ánh mắt chế nhạo “Dương Phái, chung quy người chỉ biết đấu võ mồm thôi sao, so với hắn căn bản người không phải là một nam nhân!”

Về mặt của Dương Phái biến đổi xanh mét, rút kiếm của hắc y nhân đứng bên cạnh ra, thẳng tắp hướng về phía Lý Thi Thi.

Lý Thi Thi nhắm hai mắt lại, khước miệng hơi nhếch lên.

Vì Huỳnh là dành cho người, ta chết cũng không hối tiếc.

“Ầm ầm!!”

P/s : Ta nghĩ từ giờ nếu có câu nào cần giải nghĩa thì sẽ viết luôn dưới đoạn chứa câu đó, vậy sẽ tiện hơn ha, chứ vừa đọc vừa kéo xuống xem nghĩa nó là cái gì hoặc xem xong mới biết được chắc ... quá :))

30. Chương 30

Ai là người thông thuộc địa Hình nhà Bạch Quỷ nhất?

Đáp án chính là Bạch Quỷ.

Giờ phút này hẳn đang cùng Thu Trường Thiên đứng trên một thân cây xem kịch vui, vị trí của bọn họ tốt, lại đủ kín đáo, có thể thấy rõ toàn bộ hành động của bọn Dương Phái, còn có mấy con chuột nhắt (ám chỉ bọn ám vệ của Dương Phái) bí mật ẩn nấp ở một nơi gần đó, Thu Trường Thiên nhắm mắt cũng có thể biết bọn chúng nấp ở nơi nào.

Nói đơn giản, nếu cho rằng Lý Thi Thi đang ở trong tình huống như lâm đại địch, bất quá ở trong mắt Thu Trường Thiên và Bạch Quỷ cũng chỉ là đang diễn trò mà thôi.

Lý Thi Thi là thuộc hạ Thu Trường Thiên tín nhiệm nhất, này là đặt trong chuẩn mực của “thuộc hạ.”

Thu Trường Thiên cho rằng một người đối tốt với một người, vậy nhất định có mục đích của hắn, vì quyền, vì thế hoặc là vì tình, chính là Lý Thi Thi đối Thu Trường Thiên cũng không có đòi hỏi, tận tâm tận lực, ngay cả với Huỳnh cũng chăm sóc rất tốt.

Lúc này rất kỳ quái, tuy rằng loại kỳ quái này Thu Trường Thiên cũng không nghi ngờ lòng trung thành của nàng, nhưng vào lúc đó hẳn nhin không được muốn xem một chút Lý Thi Thi vì hắn có thể làm ra tình huống gì.

Bạch Quỷ cũng muốn xem, thế là hai người bọn hắn liền đứng ở trên cây xem cuộc vui.

Lý Thi Thi đánh lạc hướng Dương Nghiệp cùng mười lăm tên thuộc hạ rời đi, cũng đã chứng minh nàng trung thành với Thu Trường Thiên.

Bạch Quỷ đã nghĩ muốn hiện thân, nhưng Thu Trường Thiên liền kéo hắn lại.

Sau đó Lý Thi Thi bị Dương Phái đánh một chưởng đến nỗi hộc máu, tiếp theo Lý Thi Thi vẫn kiên định mà thổ lộ tâm tư, Bạch Quỷ cùng Thu Trường Thiên đều ngây ngẩn cả người.

Trong lúc bọn họ sửng sốt, hơn nữa cái cây bọn họ đang đứng cách sân viện khá xa, thời điểm Dương Phái rút kiếm bọn họ đã không thể cứu vãn được gì nữa.

Ngay lúc đó...

“Ầm ầm!!”

Phảng phất có cái gì đó nổ tung cùng với lực đạo mạnh mẽ khiến cho Dương Phái cùng đám hắc y nhân không thể đứng vững, mà thanh kiếm đang hướng về phía Lý Thi Thi lập tức bị hất văng ra xa.

Cho dù như vậy, lưỡi kiếm kia vẫn xẹt qua gò má của Lý Thi Thi, lưu lại một vết máu đỏ.

Sau cơn chấn động đột ngột, đám hắc y nhân lập tức vây quanh Dương Phái, chờ bụi đất rơi xuống hết, mới từ từ hiện ra thân ảnh người đã làm nổ tung một nửa căn phòng.

Đương nhiên đó chính là Huỳnh.

Thu Trường Thiên lập tức nghĩ muốn lao ra, nhưng lúc này, Bạch Quỳnh lại kéo hắn lại.

Thu Trường Thiên liếc mắt nhìn Bạch Quỳnh một cái, không hiểu ý đồ của hắn, mà Bạch Quỳnh cũng không để ý đến Thu Trường Thiên, còn thật sự nghiêm túc xem vở “ kịch tình ” tiếp theo.

So với trước lúc hắn rời đi Huỳnh có vẻ mập mạp hơn, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn rất nhiều, quần áo đã sớm không che được cái bụng đang nhô ra làm cho y thoát nhìn có phần hơi ngốc.

Thu Trường Thiên nắm chặt hai tay thành quyền, mắt không chớp mà nhìn chằm chằm về phía Huỳnh.

“Huỳnh!” Lý Thi Thi vội vàng gọi y. Huỳnh ôm bụng chậm rãi bước tới bên cạnh nàng “Người có thấy khó chịu ở đâu không?”

Huỳnh nhíu mày, cái gì cũng không nói, y giơ tay lên lau giọt máu tươi đang tràn bên khóe miệng Lý Thi Thi.

Đương nhiên Lý Thi Thi rất cảm động, thế nhưng không còn nhiều thời gian, nàng kiên cường cố gắng di chuyển nửa người trên kiểm tra Huỳnh “Người không có việc gì chứ?”

“Thi Thi có đau không?”

“Không đau, ta không sao!” Thời gian cấp bách, nàng sao có thể yếu đuối được, rõ ràng phải mau chóng nghĩ biện pháp bảo vệ Huỳnh cho tốt.

“Ha ha ha ha ha...” Dương Phái dưới sự bảo vệ của đám hắc y nhân vô sỉ cười to “Quả nhiên, quả nhiên là như vậy!”

Lý Thi Thi vội vàng đứng chắn phía trước, đem Huỳnh bảo hộ sau người.

“Quả nhiên là yêu nghiệt! Thời điểm Dương Nghiệp báo cáo ta còn thấy khó hiểu, không nghĩ tới lại đúng là như vậy! Ông trời cũng muốn giúp ta!”

“Huỳnh, người mau đi đi”

Huỳnh uốn bụng nghĩ muốn đỡ Lý Thi Thi, lại bị nàng gạt ra.

“Người đi mau! Ta sẽ giữ chân bọn chúng!”

Huỳnh có điểm sinh khí, nhưng từ vẻ mặt của y cũng có thể nhìn ra, y không hề nổi giận với Thi Thi.

Huỳnh nhìn người đứng phía sau đám hắc y nhân đang cười đến nổi muốn tắc thở, Huỳnh không nhớ rõ hắn là ai, lại không hiểu lời hắn nói là có ý gì.

Hắn đã thương Thi Thi, Thi Thi đánh không lại hắn, hắn cầm kiếm muốn đâm Thi Thi, Thi Thi là người, nếu bị đâm trúng sẽ chết, cho nên người kia là muốn giết chết Thi Thi.

Thi Thi rất tốt, người kia muốn giết Thi Thi, y không thể để cho tên đó làm thế được, nhưng phải xử lý sao đây?

Lời Tuyết nói còn vang lên trong đầu Huỳnh “ Người muốn hoài thai hài tử, yêu khí của phách tinh quá nặng nên sẽ làm hại đến hắn, trước ta giữ giúp người, không có phách tinh, yêu lực của người sẽ biến mất, mọi việc phải cẩn thận “

Ngay lúc đó Huỳnh trả lời là “ Có Thiên, không sao hết ”

Thế nhưng hiện tại không có Thiên, Thi Thi sẽ bị giết, y không thể để Thi Thi bị giết ,không muốn Thi Thi chết, phải làm sao đây?

Huỳnh cúi đầu nhìn bụng mình “ làm thế nào đây?”

Lý Thi Thi cảm thù trừng mắt nhìn Dương Phái, nghe được lời thì thầm của Huỳnh cũng không quay đầu lại “Cái gì?”

“Viu...”

Về mặt của Dương Phái thay đổi, thậm chí còn theo bản năng mà rút lui vài bước, đám hắc y nhân mặt mũi đều xanh mét, nhưng sự sợ hãi trong ánh mắt bọn chúng cũng đủ làm cho Lý Thi Thi cảm thấy kinh ngạc.

“Viu...”

Phía sau truyền đến một trận hàn khí, Lý Thi Thi tim đập mãnh liệt, cảm giác có gì đó không ổn.

Khi cảm nhận được mối nguy hiểm, lúc này chỉ có thể hành động theo bản năng.

Nàng Quay đầu lại, thân thể đã cứng ngắc, nhưng động tác quá chậm, vừa mới xoay được một nửa, Huỳnh đã vượt lên phía trước nàng.

Những người có mặt ở đây, bao gồm cả Thu Trường Thiên cùng Bạch Qùy, đều bị dọa đến nổi chân tay mềm nhũn, có thể cả đời bọn họ chỉ một lần này được nhìn thấy trường hợp kỳ dị kia.

Con mắt tối đen của Huỳnh dần biến thành màu đỏ, màu đỏ kia từ từ lan rộng ra toàn bộ tròng mắt, giữa hốc mắt là một màu đỏ tươi, lòng trắng cứ thế biến thành màu của máu.

Vảy xà màu đen biến hóa che kín toàn thân, quần áo của Huỳnh bị xé nát rơi rụng xuống đất, sau đó lộ ra một cái đuôi rắn màu đen.

Bụng vẫn cứ nhô lên, Huỳnh chỉ có thể thẳng sống lưng, thân rắn tùy theo địa hình mà ngo ngoáy.

Cơ thể Huỳnh lúc biến hóa giống như không thuộc về mình, dường như không hẳn là xà, bộ dạng nói khùng bố không bằng nói là kinh khủng.

Bảo bối, Huỳnh phải cứu Thi Thi, cho nên phải nhẫn...

Đột nhiên Huỳnh di chuyển, trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt Dương Phái, một hơi cắn vào cổ hắc y nhân đang chắn ở phía trước, xé rách cổ cùng da thịt người nọ, một dòng máu đỏ tươi bắn ra như suối, văng tung tóe lên mặt Huỳnh.

Huỳnh lại giống như không có cảm giác, phóng thẳng đuôi rắn quấn lấy thân người hắc y nhân, tiếp theo giữa không trung truyền đến một tiếng kêu rợn người “Rắc” âm thanh xương cốt gãy nát, người nọ liền bất động.

Dương Phái bị dọa sợ tới nổi hồn vía lên mây, sau khi Huỳnh biến hóa, ba người trưởng thành có xếp chồng lên nhau cũng không cao bằng, cái bộ dáng thấy máu tươi như thấy nước lũ này, đã thực sự làm hắn sợ hãi.

Hộ vệ còn lại của Dương Phái cũng dần thối lui, thuộc hạ ẩn nấp từ một nơi nào đó đều đã xông ra.

Mặc dù Huỳnh di chuyển rất nhanh, nhưng sau khi biến lớn, cũng thực dễ dàng bị công kích, hơn nữa y không có phách tính, thân là dã thú chỉ có thể phóng ra một chút bản năng tà ác của dã thú, số lượng hắc y nhân lại nhiều, vậy cũng đủ khiến y bị hạn chế.

Bạch Qùy hoàn toàn bị hù dọa, toàn thân cứng ngắc cùng với hai mắt đang nhìn chằm chằm vào cảnh tượng hỗn loạn phía trước.

Ngay từ đầu Thu Trường Thiên cũng sửng sốt, tuy đã từng thấy qua bộ dáng tu la đầm máu của Huỳnh một lần, nhưng ít nhất khi đó y còn giữ nguyên bộ dáng con người, mà lần này đã hoàn toàn hóa yêu.

“Cẩn thận!”

Nghe thấy tiếng kêu của Thi Thi, Huỳnh vung đuôi rắn hất văng ám khí đang hướng về phía mình, nhưng vừa xoay người lại là một đao chém tới.

Một lúc sau, động tác của Huỳnh càng ngày càng chậm, vảy đen trên người từ từ rút về, sắc mặt tái nhợt hiện ra rõ ràng.

Bạch Quỳnh còn đang sững sờ, cho dù có tỉnh táo phỏng chừng cũng không thể ngăn cản được Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên thi triển khinh công lên xuống vài cái liền đến bên cạnh Huỳnh, mà thần trí của Huỳnh tựa hồ đang rối loạn, đuôi rần đảo qua thiếu chút nữa đã thương Thu Trường Thiên.

“Huỳnh, là ta!”

Huỳnh dừng lại một chút, tiếp theo màu đỏ trong mắt rút đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khôi phục trở lại thành cặp mắt to đen láy.

Vẩy rần thối lui, đuôi rần biến mất, chỉ còn lại đôi chân trắng mịn tựa bạch ngọc, nhưng trên bắp đùi trắng nõn còn lưu lại một vết máu có thể làm cho lòng người kinh sợ.

Huỳnh mỉm cười nhìn Thu Trường Thiên, tiếp theo liền ngất đi.

Thu Trường Thiên vội vàng đỡ lấy Huỳnh, nên không phát hiện ra Dương Phái thừa dịp hấn không chú ý mà rút kiếm hướng sau tim hấn đâm thẳng một đường! (Tiêu: kiểu như đâm đằng sau lưng nhưng hướng thẳng vào tim nên mình cứ để là sau tim ^^)

(Shoorin: đâm lên sau lưng, quả nhiên tiểu nhân bỉ ổi * đập chết người nè *)

“Đinh!”

Một hòn đá nhỏ bay tới, dám cá chỉ cần mạnh tay hơn một chút cũng có thể đánh gãy kiếm của Dương Phái!

“Kẻ nào!”

Bạch Quỳnh một thân áo trắng bay tới, vừa vặn đáp xuống trước mặt Lý Thi Thi, đem nàng bảo hộ phía sau “Dương tam công tử hảo a.”

Dương Phái chưa từng nghe nói thần y Bạch Quỳnh biết võ công, nhưng với công lực qua hòn đá vừa ném kia cũng đã nói rõ hết thấy.

Hấn đã mất cơ hội, hấn thất bại...

“Quỳ! Người mau tới!”

Bạch Quỳnh phát tay áo, thần thái tuyệt không giống như vừa mới cùng địch nhân giằng co “Đến đây, đến đây.”

Bạch Quỳnh cũng không để ý Thu Trường Thiên có bao nhiêu khẩn trương, bước chậm như rùa mà đi về phía Huỳnh, dù sao chỉ cần việc gì liên quan đến Huỳnh, Thu Trường Thiên không thể bình tâm là điều đương nhiên.

Thế nhưng Bạch Quỳnh mới vừa tới gần, vừa lúc nhìn thấy giữa hai chân Huỳnh chảy ra chất lỏng, sắc mặt lập tức tối đen “Nguy rồi, đứa nhỏ...”

Lý Thi Thi vẫn quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy lời nói của Bạch Quỳnh, đầu tiên là trờng to mắt, tiếp theo thần kinh như bị ép chặt đến cực điểm, cứ như vậy liền ngất đi.

Dương Nghiệp vừa rồi mang theo mười lăm tên hắc y nhân vào rừng lục soát đột nhiên xuất hiện trở lại “Thiếu chủ!”

Dương Phái vừa thấy bọn họ, hai mắt lập tức phóng ra một tia hy vọng có thể sống sót “Đi mau!”

Mà lúc này Thu Trường Thiên cùng Bạch Quỳnh ngay cả liếc mắt cũng chưa liếc đến bọn hấn một cái.

Dương Nghiệp kiểm tra thương tích của Dương Phái, Dương Phái chỉ bị thương nhẹ ngoài da, hắc y nhân hộ vệ hấn chỉ còn một người có thể miêng cường đứng thẳng.

Dương Nghiệp nhìn lướt qua thấy Bạch Quỳnh cùng Thu Trường Thiên đang đưa lưng về phía bọn họ, trong mắt liền xuất hiện một tia sát khí.

Dương Phái vung tay tát vào mặt Dương nghiệp một cái “Mau rút lui!”

Cái gì? Dương nghiệp bị đánh tỉnh mộng, hiện tại kẻ địch đang ở trước mắt, cơ hội tốt như vậy, thiếu chủ lại muốn rút lui!

“Bớt sàm ngôn đi! Đi mau!” đứa nhỏ của Huỳnh chỉ sợ là không giữ được, hiện tại Bạch Quỳnh cùng Thu Trường Thiên không có tinh thần để ý đến bọn họ, nhưng một khi lấy lại tinh thần, tuyệt đối sẽ không để cho hắn sống!

Hiện tại Thu Trường Thiên cùng Bạch Quỳnh thực sự không rảnh xử lý bọn họ, mặc kệ cho bọn Dương Phái chạy thoát.

Thu Trường Thiên một tay ôm Huỳnh, một tay kéo Bạch Quỳnh “Đại nhân, chỉ cần đại nhân giúp Huỳnh không xảy ra việc gì là tốt rồi!!”

Sắc mặt Bạch Quỳnh vẫn còn lúng túng “Ta tự nhiên sẽ làm hết sức, không cần người phải nói! Mau ôm hắn vào trong phòng được, đứa nhỏ muốn sinh non rồi, chỉ cần hắn mạng lớn, cả hai người một lớn một nhỏ đều sẽ bình an!”

Tay của Thu Trường Thiên đang run lấy bầy, một phen ôm lấy Huỳnh, nhưng hai tay vẫn còn mềm nhũn nên thiếu chút nữa làm Huỳnh rơi xuống đất, Bạch Quỳnh vội vàng đỡ lấy, hung hăng đá Thu Trường Thiên một cước “Tỉnh táo lại chút đi!”

Tác giả ps : Muốn sinh điều

~ con trai

~~ hay con gái

~~

Tiêu : Sao lại là sinh điều Q.Q , mà cái khoản em Huỳnh cần mấy thằng hắc y làm ta phần khích quá, sao bà tác giả không cho em cần đứt luôn mấy thằng còn lại nhỉ, cả cái tên Dương Phái nữa, cho bỏ gét =)))

Shoorin Yumi : Tiêu a~, cần hết rùi lần sau lấy đầu mà cần típ, để sống rùi từ từ hành hạ mí tình thú há há há

31. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Thu Trường Thiên bị Bạch Quỳnh quát to liên thanh tỉnh được một chút, vội vàng ôm Huỳnh vào phòng được chuyên dụng của Bạch Quỳnh.

Nơi đó có một cái giường để Bạch Quỳnh có thể nghỉ ngơi, mới vừa đặt Huỳnh lên, chỉ thấy Huỳnh khó chịu mà túm lấy cánh tay của Thu Trường Thiên không chịu buông.

“Đừng để y nằm, để y tựa vào người của người, giữ thật chắc!” Trước kia gặp qua không ít tình huống nguy cấp nhưng bộ dáng vẫn đều *vân đạm phong khinh, Bạch Quỳnh không nghĩ sẽ có một ngày mình lại thành ra nôn nóng như vậy.

*vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Thu Trường Thiên cũng rất sốt ruột, gấp rút đến nỗi hai mắt phấp phồng, mũi cảm thấy chua xót, Thu gia đại đương gia không biết đến tư vị khốc lóc là gì nay đã sớm muốn rơi nước mắt.

Bạch Quỳnh không rảnh để cười hắn, tách hai chân của Huỳnh ra, trừ bỏ máu tươi cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Bạch Quỳnh dùng chính tay áo của mình mà lau máu trên bắp đùi Huỳnh, “Đừng nóng vội, máu kia không phải của Huỳnh.”

Qủa thực không phải của Huỳnh, đều là máu của bọn hắc y nhân vừa chiến đấu với Huỳnh ban nãy.

Thế nhưng so với chảy máu, còn khiến Bạch Qùy đau đầu hơn chính là từ trong hậu huyệt của Huỳnh đang tiết ra rất nhiều dịch chất lỏng, tuy nhiên chất lỏng này không vàng không xanh giống như nước ối bình thường, lại còn dính dính đến dọ người.

Mà thứ được bao bọc ở bên trong dịch chất lỏng kia, rõ ràng là đuôi của một con rắn nhỏ!

Thực sự việc này Bạch Qùy chưa từng thấy qua, Thu Trường Thiên thấy sắc mặt hắc trắng bệch, thiếu chút nữa đã bị cơn tuyệt vọng áp đảo, thuận theo ánh mắt của Bạch Qùy nhìn lại, cũng nhìn thấy từ trong hậu huyệt phần nộn của Huỳnh thò ra một đuôi rắn dài khoảng một ngón tay.

Khả năng thích ứng của Thu Trường Thiên đã muốn không thuộc về mình, hắc chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, rồi mới nghiêng răng nhìn Bạch Qùy mà nói, “Vô luận là sinh ra cái gì, nhất định phải bảo trụ Huỳnh!”

Bạch Qùy bị ngữ khí hết sức đau lòng của Thu Trường Thiên làm cho thanh tỉnh, vì mình thất thố nên thấy rất hổ thẹn, hắc là thầy thuốc, cư nhiên chỉ vì một chút kinh ngạc mà ngăn người, thật sự là sỉ nhục mà.

“Trước hết cứ sinh ra đã! Người đỡ hắc cẩn thận một chút!”

Thu Trường Thiên gật đầu.

Bạch Qùy đưa tay nắm lấy đuôi rắn nhỏ kia, thế nhưng bao quanh nó toàn là chất lỏng vừa dính vừa trơn, Bạch Qùy nắm thế nào cũng đều không được, càng không cần phải nói đến chuyện kéo nó ra bên ngoài.

Bạch Qùy dùng chính tay áo mình lau hạ thể của Huỳnh, nghĩ muốn lau bớt dịch chất lỏng kia đi, thế nhưng càng lau lại chảy ra càng nhiều, cùng lúc đó đuôi rắn lập tức rút về bên trong.

“A!” Huỳnh đột nhiên kêu lên, túm chặt cánh tay của Thu Trường Thiên, hung hăng cào cấu liên hồi.

Bạch Qùy cũng không để ý chất lỏng kia, nghĩ muốn tiếp tục túm lấy đuôi con rắn nhỏ, nhưng vừa mới nắm được một chút con rắn kia liền rút về trong hậu huyệt của Huỳnh.

“A!” Huỳnh kêu to, hiển nhiên lần này so với trước còn thống khổ hơn, cánh tay của Thu Trường Thiên bị cào cấu đã muốn chảy máu, nhưng Huỳnh lại nhắm hai mắt hôn mê bất tỉnh.

“Qùy!”

Bạch Qùy thực không có thói quen đối mặt với tình trạng kéo dài triền miên này, cũng sinh ra câu gắt “Phải làm y tỉnh lại trước đã.”

“Nhưng mà...”

“Làm gì có chuyện người mang thai đang bất tỉnh nhân sự mà có thể sinh được, y không tỉnh táo mà sinh đứa nhỏ, chẳng lẽ còn bắt ta thò tay vào trong lấy ra chắc, chuyện đó là không thể!”

Thu Trường Thiên làm sao có thời gian tranh cãi với Bạch Qùy, hiện tại hắc còn đang gào thét to hơn nữa.

“Sinh không được cũng đừng nghĩ tới việc y có thể sống sót!”

Thu Trường Thiên vội vàng lay Huỳnh “Huỳnh, Huỳnh, tỉnh tỉnh, Huỳnh...”

Vừa rồi con rắn nhỏ thụt về rõ ràng làm cho Huỳnh rất đau đớn, nhưng cho dù như vậy y vẫn không tỉnh lại, huống chi chỉ là tiếng gọi của Thu Trường Thiên.

Bạch Qùy đứng dậy, đi đến bên cạnh giá treo, tiếp theo lấy một chiếc bình nhỏ, mở nắp đổ ra tay một ít bột trắng, xoa xoa ngón tay vài cái mới quay trở lại.

Bạch Qùy vừa mới đặt tay ở dưới mũi Huỳnh, Huỳnh liền có phản ứng, hắc liền mạng quay đầu nghĩ muốn tránh xa cái mùi khó chịu này, chỉ trong chớp lát liền mở mắt.

“Huỳnh!” Thu Trường Thiên kinh hỉ nói “ Y tỉnh rồi.”

“ Ta biết.” Bạch Qùy dứt khoát xé toạc tay áo màu trắng của chính mình, sau đó lau hạ thể cho Huỳnh “Huỳnh, người nghe kỹ đây, người muốn sinh, ta bảo người làm gì người phải làm cái đó.”

Huỳnh còn muốn dựa vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên, chân thì lại không nghe lời mà đạp Bạch Qùy mấy cái.

Bạch Qùy phát hỏa, nhưng hấn mới vừa hé miệng chợt nghe thấy Thu Trường Thiên rống to “ Mau nghe lời!”

Huỳnh bị Thu Trường Thiên quát mà ngậy ngẩn cả người, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

“Huỳnh, ta không muốn người gặp nguy hiểm, cũng không muốn đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, nghe lời Qùy đi được không? Làm theo lời hấn thì con của chúng ta sẽ được sinh ra khỏe mạnh!”

Cũng không biết Huỳnh có hiểu hay không, dù sao chân cũng đã thôi giẫy giụa.

Bạch Qùy lại tách chân Huỳnh ra, sau đó toàn tâm toàn ý giữ chặt bụng y, “Có thể sẽ hơi đau, chịu đựng một chút.”

Bạch Qùy nói xong liền chậm rãi dùng sức ấn lên trên bụng của Huỳnh.

“A!!!” Huỳnh đột nhiên kêu lên thảm thiết, cùng lúc không ngừng giẫy dựa.

“Giữ hấn lại, mau giữ lấy hấn!”

Thu Trường Thiên liều mạng ôm lấy Huỳnh, chặn ngang hai chân của y, “Xin người...đừng cử động...”

“A a a!!” Tiếng kêu của Huỳnh đã không còn là thanh âm con người, tiếng gào thét *tê tâm liệt phế này giống như phát ra từ sâu bên trong yết hầu truyền đến đã khiến cho Bạch Qùy cũng không nhận được một trận kinh hãi.

*Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng

Huống chi là Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên ôm chặt lấy Huỳnh, cúi thấp mặt nép vào cổ của Huỳnh mà khóc tại chỗ, hấn không dám mở mắt ra xem, hấn sợ...

“Dùng sức! Dùng sức!...Ta... Ta nhìn thấy...”

Thu Trường Thiên nghiêng chặt răng không ngẩng đầu lên, cho dù trong tiếng gọi của Bạch Qùy là sự vui mừng, thế nhưng tiếng kêu thảm thiết của Huỳnh vẫn chưa chấm dứt.

Một tiếng kêu đứt quãng vô cùng thảm thiết vang lên.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Hấn không bao giờ... muốn đứa nhỏ nữa, không bao giờ muốn...

“Ta nhìn thấy đầu của đứa nhỏ rồi!!” Huyết của Huỳnh lại giãn nở, nhưng lộ ra không phải là đuôi rắn, trong lòng Bạch Qùy chợt hiện lên một chút nghi hoặc “Dùng sức!!”

Đứa nhỏ men theo dịch chất lỏng cuối cùng cũng được sinh ra , thai nhi chưa đến sáu tháng tuổi nên còn rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho Huỳnh vạn phần đau đớn.

Thần y đệ nhất thiên hạ Bạch Qùy tay chân còn đang luống cuống, bảo chủ của Thu gia bảo lại đang im lặng rơi lệ, trong thâm tâm thực hối hận, mà rất có thể làm cho đứa bé này không thể bình thường là do “Mẫu thân” của hấn là một xà yêu.

“Oa...Oa...”

Bạch Qùy dùng chính vạt áo của mình bao bọc đứa nhỏ, cuối cùng thần kinh có thể thả lỏng khiến cho Bạch Qùy bật cười “Bảo bảo sinh non cư nhiên còn có khí lực khóc như vậy, thực sự là không tầm thường nha.”

Thu Trường Thiên vẫn gắt gao ôm lấy Huỳnh, chưa từng ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ một cái, mà Huỳnh lại hoảng hốt gằng gượng mở to hai mắt nhìn vào hư không.”

“Uy, ta nói lão bà cùng đứa nhỏ của ngươi không có chuyện gì hết.”

Thu Trường Thiên vẫn không nhúc nhích, Bạch Qùy thở dài “ Mau đi đun nước!”

Thu Trường Thiên vẫn bất động, Bạch Quỳnh đành phải nhận phần công việc này, hấn ghét nhất phải làm đến mệt gần chết như vậy, bất quá theo tình hình hiện tại hấn cũng liền nhẫn nhịn.

“Người ôm đứa nhỏ này, ta đi đun nước.”

Thu Trường Thiên vẫn bất động giống như tượng đá.

Ta không tin, cứ đặt đứa nhỏ ở đây xem người có thể mặc kệ được nữa hay không!

Bạch Quỳnh cẩn thận đem đứa nhỏ đặt bên cạnh Huỳnh, hừ một tiếng liền bước nhanh ra ngoài.

Huỳnh đã sớm không còn tỉnh táo, thế nhưng được thủy mà Bạch Quỳnh xông hơi làm y không thể ngủ được, chỉ có thể mở nửa con mắt nhìn ngây dại.

Cuối cùng Thu Trường Thiên cũng cử động, theo động tác của hấn, Huỳnh chậm rãi ngã vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên.

Đứa nhỏ còn đang khóc, cuối cùng Thu Trường Thiên cũng nhìn thoáng qua, được vây trong vải bọc là tiểu gia khóa vẫn còn run rẩy, không thể nói rõ hiện tại trong lòng là tư vị gì.

Nhìn từ chỗ này trông đứa nhỏ thật giống tiểu hầu tử đang khóc lóc om sòm không ngừng .

Bạch Quỳnh nhanh chóng trở lại, lúc bọn họ vừa mới đỡ để cho Huỳnh thì người của Thu gia đã đến, thương tích của Lý Thi Thi cũng được xử lý ổn thỏa, bất quá vẫn còn đang hôn mê, cho nên đã được đưa đến phòng trọ gần đó dưỡng thương.

Đã có người nấu nước đương nhiên Bạch Quỳnh sẽ quay về, nhưng hấn vừa mới bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng Thu Trường Thiên ôm lão bà của mình, thờ ơ nhìn đứa con của chính mình khóc đến nổi thở cũng khó khăn.

“Người có bệnh a!” Bạch Quỳnh vội vàng đi tới ôm lấy đứa nhỏ, không được tự nhiên mà dễ dàng, vừa đỡ đứa nhỏ vừa mắng Thu Trường Thiên, “Hấn không phải thân sinh (con ruột) của người a, hơn nữa đứa bé này là sinh non, vì thế rất nhiều nguy hiểm có thể xảy ra, ngay cả đỡ dành hấn người cũng không biết! Hấn khóc đáng thương như vậy người cũng không trông nom, người có còn là người hay không!”

“Ôm hấn đi ra ngoài.”

Thu Trường Thiên lạnh nhạt nói, Bạch Quỳnh nghe xong cùng lúc hỏa trong lòng cũng dâng lên một bậc, nhưng hấn vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt của Thu Trường Thiên thì cái gì cũng đều không nói ra được.

“Ta không muốn nhìn thấy hấn...”

Bạch Quỳnh nghiêng chặt răng, cuối cùng vẫn cảm thấy chính mình không có tư cách mở miệng giáo huấn tên này, liền ôm đứa nhỏ bước ra ngoài.

Một lát sau người hầu mang lên một thùng gỗ lớn, kế tiếp là đổ nước ấm vào trong.

“Bảo chủ, Bạch tiên sinh nói Huỳnh công tử...ơ hồ, không có ngoại thương, có thể tắm rửa, nhưng xin bảo chủ hãy thứ lỗi cho thuộc hạ.”

Thu Trường Thiên chỉ vào áo lót của mình, ngoại sam của hấn lúc này đang ở trên người Huỳnh.

Người hầu thấy Thu Trường Thiên không nói lời nào, căng thẳng mà nuốt nước miếng một cái, “Bạch tiên sinh nói, nơi này có mùi được, Huỳnh công tử nghỉ ngơi ở đây sẽ không tốt, sau khi tắm rửa thay đổi quần áo sạch sẽ nên rời khỏi phòng này sẽ tốt hơn..., tiểu nhân đã chuẩn bị xe ngựa êm ái, Bạch tiên sinh nói, sau khi Huỳnh công tử tắm rửa xong thừa lúc lên xe quay về bảo..., Bạch tiên sinh nói, phòng ở nơi này đều đã bị hủy, Huỳnh công tử cũng không thể ở trong phòng được được...Bạch tiên sinh còn nói...”

Cuối cùng Thu Trường Thiên cũng mở miệng “Đặt quần áo xuống, lui ra ngoài đi.”

“Vâng.” Người hầu vội vàng cúi đầu lui ra, vừa lúc đóng cửa lại nhin không được liền thở ra một hơi.

Bạch tiên sinh căn dặn hấn phải nói thật nhiều, thẳng đến khi bảo chủ có phản ứng mới thôi.

Bộ dáng vừa rồi của bảo chủ cũng thật đáng sợ...Cư nhiên, lại có thể khóc a...

Tiêu : Tội nghiệp Huỳnh tội nghiệp bảo quá Nhưng cũng không thể trách Thiên được a. Mà nhóc này đáng yêu lắm đó nha càng nường

32. Chương 32

Một ngày một đêm trôi qua, thời điểm màn đêm buông xuống, Huỳnh cuối cùng cũng mở mắt.

Xúc cảm ôn hòa nói cho Huỳnh biết, lúc này y đang ở trong vòng tay quen thuộc của người kia, chính là người kia lại trì trệ hiếm thấy nên không phát hiện Huỳnh đã tỉnh lại, mà đang chăm chú nhìn vào một khối chần nhỏ bên cạnh bọn họ.

“Thiên...”

Thu Trường Thiên tựa hồ hoảng sợ, tay không tự giác ghì chặt lấy Huỳnh, làm y cảm thấy có chút đau nhức.

“Người tỉnh?”

Huỳnh gật đầu yếu ớt, cổ họng y rất đau, vừa rồi tiếng “Thiên” khó nghe cực kỳ, vừa khàn vừa thô.

“Quý nói cổ họng người bị thương, thức dậy không thể lập tức uống nước, ở phòng bếp đang nấu cơm canh cùng được, ta mang tới cho người.”

Thu Trường Thiên nói chuyện nhẹ nhàng, có thể nói là ôn nhu, còn không bằng nói là cẩn thận.

Huỳnh thuận theo ánh mắt của Thu Trường Thiên nhìn xuống bên giường nhỏ, cố ý liếc mắt xem xét đoàn chần kia một cái.

Huỳnh cảm thấy dường như có cái gì đó y đã quên, nghĩ muốn chống thân mình đứng lên một chút, lại phát hiện thân dưới cơ hồ không có cảm giác, dường như khí lực đã hoàn toàn kiệt quệ.

Từ trong đoàn chần kia đột nhiên vươn ra một bàn tay nhỏ bé phấn nộn trắng nõn, Huỳnh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cắn chặt răng chính là khởi động nửa thân trên.

Trong chần là một tiểu bảo bảo nộn nộn trắng trắng, tiểu bảo bảo nhìn theo hướng Thu Trường Thiên rời đi, cảm giác có người đang nhìn mình, hần quay đầu, một đôi mắt to đen trong veo cùng Huỳnh nhìn lại hần.

Ánh mắt kia thực đặc biệt, bởi vì không có tròng trắng, toàn bộ hai mắt đều một màu đen nhánh, thực giống như hai viên trân châu đen.

Lúc Huỳnh lấy lại tinh thần đã muốn di chuyển thân mình tới gần tiểu bảo bảo kia, vươn một ngón tay, tiểu bảo bảo lập tức túm lấy.

Tiểu bảo bảo nhìn Huỳnh, không cười không nháo cũng không nói, không có một chút biểu tình nào.

Huỳnh cũng bất động không nói chuyện, một lát sau, có lẽ tiểu bảo bảo biết người này không có gì nguy hiểm, hé miệng như đang trông chờ điều gì đó, thấp thoáng có thể nhìn thấy đầu lưỡi phấn hồng bên trong “Nha...”

Thu Trường Thiên vừa vào liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Huỳnh chống đỡ thân mình sắc mặt không chút thay đổi mà đùa nghịch cùng đứa nhỏ, tuy rằng không lộ vẻ gì, ánh mắt lại trong trẻo ôn hòa, dần dần biểu tình cũng êm dịu, khóe miệng khẽ cong lên.

Huỳnh ngẩng đầu nhìn Thiên, “Bảo bối.”

Thu Trường Thiên thân mình cứng ngắc mà gật gật đầu, đi đến bên giường ôm lấy Huỳnh “ Ăn một chút gì đi.”

Huỳnh được Thu Trường Thiên nửa đỡ nửa ôm, tiểu bảo bảo nhìn thấy Thu Trường Thiên đã trở lại, ngón tay nhỏ bé đóng đưa nắm lấy ngón tay của Huỳnh mà đứng lên, như muốn làm cho Thu Trường Thiên chú ý đến mình.

Ngày thường Huỳnh luôn trì độn nhưng giờ phút này lại rất nhạy cảm, y tiếp nhận muỗng canh do Thu Trường Thiên dứt tới, “Thiên không vui sao!?”

Thu Trường Thiên dừng lại “Uống canh đi, nói ít thôi” Lại bổ sung thêm “Qùy nói cổ họng người bị tổn thương, lúc này phải hạn chế nói chuyện.”

Huỳnh đẩy chén canh qua một bên, vừa rồi sau khi Thu Trường Thiên trở vào lại không nhìn đứa nhỏ, ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua một cái “Thiên không thích.”

Đương nhiên Thu Trường Thiên biết Huỳnh nói đến cái gì “ Uống hết chén canh trước đã.”

Huỳnh quay đầu qua một bên, lát sau liền xoay lại, kéo đứa bé đang nằm trong cái chăn nhỏ đến gần bên cạnh mình, chính là không thèm nhìn đến Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên sững sờ bưng chén canh, thấy Huỳnh còn thật sự nghiêm túc, hiểu rõ không nói cũng không xong, thở dài “Không phải ta không thích.”

Huỳnh hừ một tiếng, không nói gì.

“Ta...Chính là ta...” Ngay cả bản thân Thu Trường Thiên cũng không biết lý do, nhưng vừa nhìn thấy tiểu bảo bảo kia trong lòng là một trận *ngũ vị tạp trần, hẳn biết đó là con của mình, nhưng Huỳnh thiếu chút nữa là mất mạng mới sinh hạ, chính là, chính là...

*Ngũ vị tạp trần: năm vị ngọt chua cay đắng mặn trộn lẫn vào nhau.

“Người xem hẳn nhỏ như vậy.”

Tất nhiên phải nhỏ, bảo bối của nhà ai mà không nhỏ chứ, Huỳnh hừ một tiếng.

“Hắn so với nhà người khác nhỏ hơn, cánh tay cùng chân đều bé nhỏ như vậy.”

Huỳnh tiếp tục hừ lạnh, dù sao cũng đã cho rằng Thiên không thích bảo bối.

“Ta sợ không biết nặng nhẹ nếu chạm vào sẽ làm tổn thương hắn.”

Huỳnh trừng mắt lườm Thu Trường Thiên, gạt người, sợ đụng thương hắn, tại sao không nhìn hắn!

Thu Trường Thiên cuối cùng cũng thở dài, “Ta thích hắn, Huỳnh ngoan, trước uống hết chén canh này đi đã.”

Huỳnh tiếp tục trừng mắt lườm Thu Trường Thiên, dần dần nước mắt dâng lên, lập tức liền rơi lệ.

Thu Trường Thiên thật không biết nên làm như thế nào cho phải “Ta sao lại không thích hắn được, người xem ta đều để cho hắn ngủ ở bên cạnh chúng ta mà.”

Đây cũng không phải là do Thu Trường Thiên làm, là Bạch Qùy thấy hắn đối tiểu bảo bảo làm một bộ dáng lãnh đạm nên mới ép buộc phải để bảo bối bên cạnh Huỳnh.

Huỳnh rút ngón tay đang bị tiểu bảo bảo nắm giữ trở về, tiểu bảo bảo lập tức xoay đầu không nhìn Thu Trường Thiên nữa, lúc này lại nhìn Huỳnh bằng ánh mắt có phần mờ mịt.

“Hôn hắn một cái đi ...”

Dường như cho tới bây giờ Thu Trường Thiên chưa từng thấy qua Huỳnh lại nghiêm túc như vậy, không có biện pháp, chỉ có thể đặt bát sang một bên, cúi đầu hôn nhẹ lên trán tiểu bảo bảo.

Tiểu bảo bảo thấy khuôn mặt của Thu Trường Thiên đang dè dặt xuống, không được tự nhiên mà né tránh.

Thu Trường Thiên không hôn được, liếc qua còn thấy Huỳnh làm bộ không bỏ qua, đành phải tiếp tục hôn, lần này là hôn lên mặt của bảo bối.

Bảo bối còn đang trốn tránh, nhưng mà lần này thực không thành công, hắn vừa xoay mặt lập tức đôi môi nhỏ nhắn liền chạm trúng môi của Thu Trường Thiên.

Dường như Thu Trường Thiên bị hù dọa liền nhanh chóng ngừng đầu, rồi mới che miệng của mình lại có vẻ như đang xấu hổ.

Huỳnh thấy phản ứng của hắn, lại nhìn tiểu bảo bối, y xác định tiểu bảo bối còn chưa có răng nha, hắn là sẽ không cắn Thu Trường Thiên đi.

Thu Trường Thiên đối diện với ánh mắt của Huỳnh, cư nhiên liền đỏ mặt, vừa che miệng vừa nói “Ăn phải nước miếng của hắn.”

Huỳnh bất giác cười to, cuối cùng tòa băng sơn kia cũng đã tan chảy hòa mình cùng ngày xuân ấm áp nở nụ cười, cười đến toàn thân Huỳnh đều run rẩy, thế nhưng cổ họng còn đang khó chịu, cho nên tiếng cười của y rất kỳ quái.

Thu Trường Thiên bưng chén canh lên “ Mau uống đi.”

Huỳnh cũng không từ chối, đưa tay tiếp nhận chén canh uống một hơi hết sạch.

Huỳnh cuối cùng cũng nghe lời, Thu Trường Thiên vừa bưng được vừa bưng cháo tới dứt cho Huỳnh, Huỳnh liền ngoan ngoãn ăn hết.

Thu Trường Thiên một bên dứt cháo cho Huỳnh, một bên không kiềm chế được mà nhìn lại tiểu bảo bối kia, cặp mắt đen nhánh của tiểu bảo bối lúc này đang nhìn chăm chăm vào bát cháo trong tay hắn, thấy Thu Trường Thiên nhìn hắn “Nha!”

“Bảo bối muốn.”

“Không thể cho.”

Huỳnh lập tức thay đổi sắc mặt, Thu Trường Thiên vội vàng giải thích “Bảo bối còn nhỏ, chỉ có thể uống sữa, không thể ăn cháo.”

Huỳnh vẫn chưa tin lắm “Sữa?”

“Đúng vậy, chính là nữ tử sau khi sinh đứa nhỏ sẽ có cái đó.”

“Chỗ nào?”

Thu Trường Thiên dùng cầm chìa chìa vào trước ngực Huỳnh.

Huỳnh nhú mày nghi hoặc, rồi mới cởi bỏ y phục của mình, nhìn chăm chăm vào trước ngực mình “Chỗ này sao?”

Đổi lại là nụ cười bất đắc dĩ của Thu Trường Thiên “Huỳnh không có, phải nữ nhân mới có.”

Huỳnh nghĩ nghĩ “Thì thì có?”

“Nàng cũng không có, nàng còn chưa sinh đứa nhỏ mà.”

Huỳnh tiếp tục sờ sờ ngực mình “Huỳnh sinh rồi nha.”

Thu Trường Thiên thực bất đắc dĩ, đúng vậy, dường như giới tính đối với Huỳnh mà nói không có ý nghĩa gì, nam nhân vẫn không thể sinh đứa nhỏ mà, Huỳnh thì sinh được.

...Có lẽ, Huỳnh cũng có thể tiết sữa?

Thu Trường Thiên đem bát cháo Huỳnh đang ăn dở để sang một bên “Huỳnh, chúng ta thử xem.”

“Thử xem?”

Thu Trường Thiên ấn Huỳnh ngã xuống giường, đưa tay sờ lên trên ngực Huỳnh, “Ân, thử xem có thể tiết ra được hay không.”

Nói xong liền cúi đầu xuống ngậm lấy đầu nhũ phần nộn của Huỳnh, không biết có phải lâu lắm chưa làm hay không, thân thể của Huỳnh run lên mãnh liệt, cơ hồ lập tức liền kêu lên “Thiên...”

“Ngoan, sữa đều là xuất ra từ nơi này, để cho ta thử xem, có hay không...” Thu Trường Thiên một bên vừa ra sức mút một bên vừa nói ngắt ngắt.

Tay của Huỳnh bấu vào bắp vai Thu Trường Thiên, cố gắng kiềm chế, giờ phút này cư nhiên lại cắn môi, nhưng tiếng rên rỉ đứt quãng vẫn theo khe hở giữa phiến môi truyền ra.

“Nha! Nha!” Tiểu bảo bảo bị vút sang một bên không cam lòng cũng liền kêu lên.

Thu Trường Thiên ở trong lòng thầm kêu khổ, đã muộn như vậy, sao hắn còn chưa ngủ a.

Bất quá sau khi Huỳnh mới sinh xong không lâu, Qùy đã nói rõ không được làm chuyện phòng the (lúc này cũng không quên công đạo =, Qùy: da~), Thu Trường Thiên mút một hồi liền dừng lại, có điểm tiếc hận nói “Không có a.”

Huỳnh cúi đầu mơ hồ nhìn Thu Trường Thiên, không biết tại sao hắn lại ngừng a, kế tiếp liền ấn đầu Thu Trường Thiên hướng qua bên kia “Bên này, cũng muốn.”

Tiêu : Thật không ngờ dám dùng trò “Hấp nãi đại pháp” trước mặt bảo bảo ++” Thiên a ta khinh bỉ người ==)) mà bảo bảo mấy tập sau còn đáng yêu hơn nữa nhé hahaha

p/s : ta định để nguyên là nãi nhưng lại thích từ sữa hơn a T.T các nàng nếu nghe ngang tai thì kêu ta, ta sửa ~

33. Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Huỳnh đang chìm đắm trong cơn trầm mê đột nhiên lại mở mắt, Thu Trường Thiên cũng từ trên người y mà ngẩng đầu lên.

“Nha!” Tiểu bảo bảo không chịu cô đơn liền tiếp tục kêu, nghĩ muốn làm cho hai người kia chú ý đến mình.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, thanh âm binh khí va chạm vang lên từng đợt, nhưng điều bất ngờ hơn lại có tiếng trẻ sơ sinh khóc vang.

Thanh âm càng lúc càng lớn, Thu Trường Thiên nhú mày từ trên giường bước xuống, Huỳnh biết hắn có chuyện nghiêm túc cần phải làm, cũng không quán lấy không rời như trước nữa, hiển nhiên tự động mặc lại áo, che khuất ngực vẫn còn đọng lại nước miếng do ai đó vừa liếm hăng say.

Huỳnh khởi động thân mình quay đầu lại đùa nghịch với tiểu bảo bảo, chính là tiểu bảo bảo lần này đặc biệt không nể mặt, vẫn nhìn chăm chăm vào Thu Trường Thiên đang đứng trước cửa, vô luận Huỳnh làm trò gì hắn cũng không nhìn Huỳnh dù chỉ là một cái liếc mắt .

Cánh cửa bật mở, đột nhiên một trận gió thổi ập vào trong phòng “Huỳnh, gió lớn.”

Huỳnh miễn cưỡng đem tiểu bảo bảo ôm vào trong ngực, một lần nữa lại dùng chăn bông bao bọc, chỉ để cho hắn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ngoài cửa đèn đuốc sáng trưng, đứng bên ngoài là một số hộ vệ, trong sân có một nữ tử thân áo xanh, sau lưng là một tiểu oa nhi đang khóc lóc không ngừng.

Nữ tử áo xanh đang đánh nhau với hộ vệ trong viện, nhìn thấy Thu Trường Thiên đi ra, liền ngừng di chuyển, hộ vệ đuổi theo sau thiếu chút nữa đã đâm phải đứa nhỏ trên lưng nàng.

Đường đi của lưỡi đao hướng thẳng vào đứa bé kia, hộ vệ nhanh chóng dùng một phi tiêu nhỏ phóng tới nhằm đánh lệch đường đi của lưỡi đao, khó khăn lắm mới ngăn cản được lưỡi đao phóng vào đứa bé.

Trận ẩu đả trong sân ngay lập tức ngừng lại.

Thu Trường Thiên đứng trên hành lang nhìn nữ tử, cả người nàng dính đầy đất cát nhem nhuốc khiến cho Thu Trường Thiên không thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ thấy dáng người nàng hơi béo, trên người có khá nhiều thương tích, lại đang dùng kiếm chống xuống đất mà thở hồng hộc.

“Người là người phương nào?” Thu gia bảo đang trải qua tình trạng hỗn loạn, hết thấy những vấn đề không rõ nguyên nhân, Thu Trường Thiên so với lúc trước lại càng thêm cẩn thận.

“Người là Thu Trường Thiên?” Nhất định nàng kia không phải người bình thường, nàng đang trong tình thế nguy cấp cư nhiên vẫn làm bộ dáng kiêu ngạo nhìn người bằng nửa con mắt, nếu không phải vì sau lưng nàng có một đứa nhỏ, đại khái Thu Trường Thiên sẽ xử lý nàng như đối với thích khách, giết không tha.

“Đúng vậy, chính là ta.”

“Người quen biết Nhạc Tiểu Lâu?”

Thu Trường Thiên im lặng, không biết nữ tử này cùng Nhạc Tiểu Lâu có quan hệ gì.

Nói đến Nhạc Tiểu Lâu, Thu Trường Thiên còn nợ hần một ân tình, người này đương nhiên chính là ân nhân cứu mạng mà đáng lẽ Huỳnh phải tìm chứ không phải là Thu Trường Thiên.

“Đúng vậy.”

Nàng cúi người thả kiếm đang cầm trong tay xuống đất, rồi mới cởi bỏ bọc vải trên lưng, tiếng khóc của đứa nhỏ phía sau đột nhiên chấm dứt, nữ tử chuyển đứa nhỏ qua ôm ở trước ngực, đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Thu Trường Thiên nhìn một lúc, cũng không biết nữ tử này muốn làm cái gì.

Nữ tử áo xanh đột nhiên ngẩng đầu “Đây là hài tử của Nhạc Tiểu Lâu.”

Kinh ngạc, đương nhiên chỉ có hai từ đó mới có thể hình dung tâm trạng lúc này của Thu Trường Thiên. Nhạc Tiểu Lâu từng nói, nếu hần không tìm thấy nữ tử mình thật sự yêu thương, thà rằng cả đời không thú một ai, nhưng hiện tại cư nhiên cả hài tử cũng đã có!?

Thu Trường Thiên đứng xa nên không thấy rõ dung mạo của đứa bé kia, trong lòng kinh ngạc nhiều hơn là hoài nghi “Hài tử của hần, sao lại ở trên tay người?”

“Hần đã chết.”

Thu Trường Thiên nhớ tới lúc Huỳnh mất tích nửa năm trước, hần còn đi đến Nhạc gia trang, khi đó lại không gặp được Nhạc Tiểu Lâu.

“Sao lại chết?”

“Người có muốn thay hần báo thù hay không?”

Thu Trường Thiên trầm ngâm, hần cùng Nhạc Tiểu Lâu không tính là tri kỷ, nói thẳng ra chỉ là làm ăn buôn bán đôi bên cùng có lợi mà thôi, Thu Trường Thiên thích tính cách thẳng thắn vô tư cùng tác phong dứt khoát của hần, đương nhiên coi hần là bằng hữu khó có được.

Người có thể giết chết Nhạc Tiểu Lâu, chỉ sợ không phải nhân vật đơn giản, nếu trước kia Thu Trường Thiên tuyệt đối sẽ không vì Nhạc Tiểu Lâu mà đi rước lấy phiền phức.

Thế nhưng, hiện tại hần...

Thu Trường Thiên im lặng khiến cho nữ tử nghĩ hần muốn phủ nhận, nhưng nàng không tức giận, chỉ ha ha cười, nhìn đứa nhỏ đang nằm trong lòng ngực mình “Đây là cốt nhục duy nhất của hần, nếu người là bằng hữu của hần, hãy nuôi nấng đứa bé này. Trừ bỏ những người có mặt tại đây, không ai biết đứa nhỏ này tồn tại, cho nên cũng sẽ không mang phiền phức đến cho người.”

Thu Trường Thiên suy nghĩ một lúc liền nói “Nhạc Tiểu Lâu không có nhiều bằng hữu, thế nhưng không phải chỉ có một mình ta, thấy người tựa hồ đối với ta có phần kính trọng, vậy sao lại để cho ta nuôi nấng đứa nhỏ này?”

Nữ tử cúi đầu không nói.

Thu Trường Thiên nở nụ cười “Có phải vì ta là bằng hữu phù hợp nhất trong đám bạn của Nhạc Tiểu Lâu, là người có thể lực nhất, cho dù kẻ thù của đứa nhỏ này tới đây, có lẽ vẫn có thể bảo vệ được hần.”

Nữ tử không phủ nhận.

“Người còn dám nói đứa nhỏ này sẽ không mang đến phiền toái cho ta?”

Đột nhiên nữ tử hướng về phía Thu Trường Thiên quỳ xuống “Thu bảo chủ, người tài cao thế lớn nhất định có thể bảo vệ đứa nhỏ này bình an, ta có thể cam đoan với người, trong mười lăm năm sẽ không ai biết đứa nhỏ này tồn tại, đến năm hần mười lăm tuổi ngài muốn đuổi hần ra khỏi phủ cũng không sao”

Nữ tử kia hiển nhiên *bất thiện cầu nhân, tuy rằng nàng đang quỳ nhưng thất lưng lại thẳng đứng, không có một chút hèn mọn, thế nhưng đứa nhỏ được bế trước ngực kia lại đang run rẩy càng thêm kịch liệt.

*bất thiện cầu nhân: cầu xin người khác một việc gì đó nhưng không có thành ý

Đứa bé lại khóc thành tiếng, còn ho khan liên tục, nữ tử vội vàng xem xét rồi lúng túng mà đỡ dành hần.

Thu Trường Thiên nhìn nàng hỏi “Đứa nhỏ này, là của người sao?”

Nữ tử đỡ dành đứa nhỏ, cùng lúc mặt càng cúi thấp xuống giống như có thứ gì đó đang áp chế khuôn mặt nàng, cái gì cũng không nói.

“Thu Mộc.”

“Bảo chủ ” Thu Mộc mới nhậm chức đại tổng quản, tuổi tác khá lớn, nhưng võ công không kém, vừa rồi vẫn luôn đứng ở bên cạnh Thu Trường Thiên.

“Sắp xếp một gian phòng cho bọn họ nghỉ ngơi đi”

“Vâng”

Nữ tử cảm kích liền ngẩng đầu, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt dính đầy bụi bẩn như vậy, khiến cho người nhìn thấy lại có chút ghê tởm.

“Không cần” nữ tử không nỡ nhìn đứa nhỏ đang nằm trong lòng ngực mình khóc lóc không thôi, cuối cùng hạ quyết tâm, đặt đứa nhỏ xuống đất, rồi mới hướng Thu Trường Thiên dập đầu một cái “Đại ân đại đức, không nghĩ sẽ quay lại báo đáp!”

Nói xong, nàng nhặt thanh kiếm lên, đứng dậy xoay người rời đi.

“Chờ đã”

Nữ tử dừng cước bộ, nàng sợ Thu Trường Thiên đổi ý.

“Đứa nhỏ này, gọi là gì?”

Thân thể cứng ngắc lúc trước giờ mới dịu đi một chút, nàng nâng tay áo lau đi nước mắt “Kể từ hôm nay hần chính là nô tài của Thu gia, vẫn là thỉnh bảo chủ ban tên cho hần ”

Nói xong, nữ tử liền thi triển khinh công rời đi.

Hộ vệ đứng bên cạnh vội bỏ bao bố quần quanh đứa nhỏ ra, không phát hiện có đồ vật gì lạ, sau đó mới ôm đứa nhỏ đi về phía Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên từ xa đã nhìn ra quần áo của đứa bé kia gần như đã rách nát toàn bộ.

Thu Mộc tiếp nhận đứa bé trong tay hộ vệ, nhíu nhíu mày, sau đó mới ôm tới cho Thu Trường Thiên xem.

Hơi thở của đứa nhỏ rất nặng nề, sắc mặt nếu nói là hồng, không bằng nói là tím.

“Mau gọi Quỷ tới” Tuy rằng Thu Mộc không muốn đưa tiểu oa nhi bẩn thỉu kia cho Thu Trường Thiên ôm, nhưng cũng không muốn làm trái lời hần, cho nên Thu Trường Thiên vừa giang tay ra, Thu Mộc liền đặt đứa nhỏ vào trong tay Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên lúng túng ôm lấy đứa bé kia, thăm nghĩ bụng ôm tiểu hài tử cũng không phải xấu nha.
Tác giả ps : nhất định Thu đại bảo chủ đang kìm nén thú tính, chương sau để cho hần H đi...Hai tiểu hài tử này khoái làm cho lão gia khỏa rồi rầm muốn chết...Ghét nhất là phải đặt tên a!

Tiêu : oắt giờ mất??? Nhạc Tiểu Lâu die, còn có hài tử của hần??? Tội nghiệp anh trai bạc mệnh, một phút tưởng niệm

34. Chương 34

Thân thể của Huỳnh hồi phục rất nhanh. Thu gia bảo đang trải qua đợt thay đổi nhân sự, có rất nhiều việc đang chờ Thu Trường Thiên giải quyết. Vài ngày đầu hần vẫn dẫn theo Huỳnh bên cạnh, không biết Bạch Quỳnh tìm hần thương lượng việc gì mà sau đó lại bắt đầu vội vàng vàng.

Tuy Huỳnh có thể gặp Thu Trường Thiên mỗi ngày, nhưng ngay cả nói đều không nói được vài câu.

Buổi trưa hôm đó, Huỳnh nằm trên giường nhìn hai tiểu bảo bảo chơi đùa.

Thu Minh đã biết bò, ngày đó vừa mới đưa tới hần thực sự bị nhiễm phong hàn nghiêm trọng, bất quá có nguy hiểm đến đâu cũng được Bạch Quỳnh chữa khỏi, trải qua một tháng tu dưỡng nên đã khỏi hần.

Mà Thu Anh mới học xoay người, từ sau khi Thu Minh đến đây trong mắt Tiểu Thu Anh liền không còn tồn tại bóng dáng hai vị phụ thân, chung quy chỉ muốn chơi cùng Thu Minh. Lại nói về Thu Minh, ngoại trừ Huỳnh, những người còn lại trong nhà ai cũng không được hần để vào mắt. Lúc này hần đang bỏ lên phía trước, mồm thì kêu nha nha liên tục, cố gắng tiến vào trong lòng ngực Huỳnh.

Huỳnh nhìn đứa con đang cố gắng xoay người, hần cứ nhiên lại dùng sức túm vào ống quần của Tiểu Thu Minh, tuy rằng Tiểu Thu Minh cảm nhận được lực kéo nhưng vẫn liều mạng bò về phía Huỳnh.

Huỳnh miên man suy nghĩ, sao đột nhiên lại xuất hiện thêm một bảo bối chứ?

Lúc Thu Trường Thiên bế Tiểu Thu Minh về, đương nhiên phải nói rõ với Huỳnh một chút, nhưng Huỳnh lại không hiểu lắm.

Tại sao muốn để hài tử của Nhạc Tiểu Lâu ở trong này? Không phải bảo bối của ai thì người đó phải tự nuôi dưỡng sao? Hơn nữa hai tiểu bảo bảo cũng kém nhau nhiều lắm, quả thực so với Tiểu Thu Anh thì Tiểu Thu Minh có phần lớn hơn.

Huỳnh lại nhìn Tiểu Thu Anh đang cố gắng túm lấy Tiểu Thu Minh, đứa con cười tươi mà híp chặt hai mắt, y thăm nghĩ thoát nhìn rất yếu ớt, phải nuôi dưỡng sao đây?

Ở trong thế giới động vật, *ấu thú (thú non) sinh ra đã kém cõi thường rất khó sống sót, hoặc nói cách khác là không đủ tư cách để sinh tồn.

“A ” Tiểu Thu Anh thành công kéo được ống quần của Tiểu Thu Minh, Tiểu Thu Minh vẫn liều mạng bò, cố sức bò về trước nên cũng kéo theo tiểu Thu Anh tiến lên *một tấc. (Shoorin :tưởng tượng đứa phía trước kéo theo đứa phía sau, oa ha ha đáng iu quá đi mất)

1 tấc, thốn (cun) = 10 phân = 2,3 cm

Đột nhiên Huỳnh nghĩ đến, dường như từ trước tới giờ tiểu Thu Minh chưa từng phát ra quá một tiếng.

Huỳnh vươn tay, Thu Minh thấy được liền đưa tay túm chặt lấy, sau đó càng cố gắng bò về phía Huỳnh.

Đột nhiên Thu Anh không cười nữa, trừng to cặp mắt không có tròng trắng, còn ra sức tăng thêm khí lực muốn kéo Thu Minh trở về.

Nhưng khí lực của hắn làm sao lớn bằng Huỳnh, Huỳnh liền ôm lấy Thu Minh, nâng lên giữa không trung. Thu Anh bất đắc dĩ đành buông tay ra khỏi ống quần Thu Minh.

Tiểu Thu Minh mặt không đổi sắc mà nhìn Huỳnh, tuyệt đối không thích thú, cũng không sợ hãi.

“Nói chuyện ”

“.....”

“Người lại không chịu nói?”

“.....”

Huỳnh nghĩ một chút, liền học theo tiếng Thu Anh bình thường hay kêu “A? Ha? Nha? A?!”

Tiểu Thu Minh vẫn y như cũ mặt không đổi sắc, giả vờ ngớ ngẩn nhìn lại Huỳnh.

Cuối cùng Huỳnh cho rằng hắn sẽ không phát ra tiếng gì, buông Tiểu Thu Minh xuống, kế tiếp liền ôm lấy Thu Anh.

Tiểu gia khóa đường như đang giận dữ, liền cong cái miệng nhỏ nhắn tròng mắt lườm Thu Anh.

“Nói chuyện xem nào”

“Nha nha!! Nha nha nha!!!” Tiểu Thu Anh cực kỳ phối hợp, không chỉ nha nha kêu loạn, còn khoa tay múa chân giống như muốn đánh người.

Huỳnh hài lòng buông Tiểu Thu Anh xuống. Tuy rằng thân thể đứa con nhỏ bé, nhưng đã biết nói chuyện sớm hơn bảo bối của Nhạc Tiểu Lâu, đây mới gọi là tài năng nha, hắn là nuôi dưỡng được.

Không biết từ lúc nào mà Thu Trường Thiên đã ở trong phòng, nhìn Huỳnh ôm Thu Anh rồi lại buông xuống “Nghĩ muốn làm gì đây?”

Huỳnh càng ngày càng quen thuộc mùi của Thu Trường Thiên, thẳng đến khi chính mình bị ôm vào trong ngực mới phát hiện Thiên đang ở bên cạnh y “Thiên.”

“Ấn?! ” Huỳnh dựa lưng vào trước ngực Thu Trường Thiên, hắn đặt cằm lên vai Huỳnh, nhìn hai tiểu gia khóa trên giường

“ Lớn lên cũng thật không giống ”

Huỳnh không hiểu ý của Thu Trường Thiên lắm nhưng không có chen ngang, tiếp tục nhìn hai tiểu bảo bảo đang chơi đùa.

Nói là chơi, kỳ thật chỉ có Tiểu Thu Minh bò tới bò lui, Tiểu Thu Anh vẫn tiếp tục túm lấy ống quần của hắn.

“Anh nhi thật nhỏ, qua một tháng cũng không biết lớn thêm được bao nhiêu.”

“Lớn.”

So với lúc mới sinh có lớn hơn một chút, thế nhưng so với Tiểu Thu Minh còn kém xa.

Thu Trường Thiên “ Ấn ” một tiếng, ngửi thấy mùi hương trên người Huỳnh, nhớ tới buổi chiều sẽ đi ra ngoài, trong thân thể giống như thoát ra một cỗ nhiệt hỏa, càng đốt càng vượng, kế tiếp còn lan tràn xuống hạ thân.

Hơi thở nồng đậm của Thu Trường Thiên phả vào sau tai Huỳnh, Huỳnh miễn cưỡng run lên một chút.

Thu Trường Thiên vòng hai tay ôm lấy Huỳnh, lại vừa nhìn hai tiểu gia khóa đang nháo loạn trên giường, nhẹ giọng nói “Ta ôm người đi tẩy rửa.”

Hơi nước nóng lan tỏa, mà nước nóng này là được dẫn thẳng từ trong núi vào ôn tuyền trong Thu gia bảo.

Huỳnh nâng hai tay ngấm nhìn những giọt nước lã rơi xuống, thoải mái nhắm hai mắt lại.

Mặt nước khe dao động, Thu Trường Thiên tới gần, Huỳnh thả lỏng người dựa vào trước ngực hắn, tiếp theo lập tức mở to hai mắt.

Hai tay Thu Trường Thiên vẫn ôm lấy Huỳnh, kiên định nhưng không cường ngạnh, hôn lên vành tai của Huỳnh “Có thể không?!”

Huỳnh không trả lời, bàn tay ở trong nước đưa về phía sau sờ soạng, hiển nhiên đụng tới vật cứng rắn nào đó, làn da tựa bạch ngọc dần dần nhiễm một màu hồng nhạt.

Huỳnh mới vừa sinh xong, đương nhiên không thể sinh hoạt vợ chồng. Trong một tháng này Thu Trường Thiên đều không có đòi hỏi qua, mà trước lúc Huỳnh sinh trong một thời gian ngắn cũng chưa có làm cùng Thu Trường Thiên, dần dần Huỳnh phát hiện cho dù không có làm chuyện “Thích”, nhưng cảm giác có Thiên ở bên cạnh cũng thực vui vẻ.

Vứt đi những ham muốn thể xác, chỉ đơn thuần ở bên nhau, mỗi ngày có thể nhìn thấy người ấy, cảm giác cũng đã rất mãn nguyện.

Việc này đối với Huỳnh mà nói thực sự mới mẻ, hơn nữa ban ngày còn có hai tiểu gia khóa tinh lực tràn đầy bên cạnh, thân thể Huỳnh sau khi sinh đã tiêu hao rất nhiều khí lực, cũng sẽ không còn tâm tư mà nghĩ đến chuyện kia.

Thế nhưng, cuộc sống không có chuyện phòng the, dường như cũng không được hoàn hảo lắm.

Huỳnh xoa nắn cái vật cứng rắn đó từ trên xuống dưới, nhớ tới khoái cảm khi nó ở trong cơ thể mình, vật dưới khó hạ của y cũng dần dần thức tỉnh.

Thu Trường Thiên liếm vành tai Huỳnh, tay thì mơn trớn làn da trắng nõn của y.

Huỳnh khẽ rên rỉ như đang cổ vũ cho hành động của Thu Trường Thiên, hai bàn tay to từ từ đột kích hai điểm cương cứng trước ngực Huỳnh.

Đã rất lâu Huỳnh chưa từng hoan ái nên thân thể lập tức mẫn cảm mà run lên từng đợt, một vài sợi tóc vừa đen vừa dài dính vào trước mặt Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cẩn thận nâng thân thể Huỳnh lên, để Huỳnh ngồi trên đùi mặt đối mặt với hắn.

Một loạt động tác diễn ra, nhưng bàn tay của Huỳnh vẫn thủy chung không rời khỏi dục vọng của Thu Trường Thiên.

Sau khi hai người mặt đối mặt, hơi thở của Huỳnh trở nên hỗn loạn, Thu Trường Thiên liền cuối đầu hôn xuống, Huỳnh hé miệng phối hợp, tiếp nhận đầu lưỡi của hắn.

Huỳnh cảm thấy đầu có chút choáng váng, cảm giác lúc này thật không giống trước kia, mặc dù mắt của y luôn mở to, nhưng cái gì cũng không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng đến lợi hại.

Mỗi một tác trên thân thể cảm giác đều rõ ràng như vậy, mà ngay cả nụ hôn của Thu Trường Thiên cũng thật giống như một hớp rượu mạnh khiến cho lòng người say đắm.

Huỳnh rất nhanh liền không thở nổi, Thu Trường Thiên đành phải buông tha cái miệng nhỏ nhắn kêu gọi kia, nhưng cũng không rảnh rỗi liền hôn lên cái cổ trắng nõn.

Đau nhức, thích thú, tê dại, nhưng cũng thực thoải mái.

Thu Trường Thiên vừa cắn vừa mút lên cổ Huỳnh, Huỳnh rên rỉ càng lúc càng lớn, dường như chỉ cần thế này thôi cũng làm cho Huỳnh sắp chịu không nổi.

Sự nhẫn nại của Thu Trường Thiên cũng đã đến cực hạn, tay Huỳnh trước còn bao phủ lên dục vọng của hắn nay đã sớm bắt động.

Thu Trường Thiên đành phải đem dục vọng của hắn và Huỳnh nắm trong tay tự mình an ủi.

“Thiên... Thiên...”

Huỳnh đã muốn bộc phát thú tính, hai tay ôm lấy mặt Thu Trường Thiên vừa liếm vừa hôn, tay phải của Thu Trường Thiên vôn về từ trên xuống dưới dọc vọng của hai người, tai trái thì đỡ lấy cái eo nhỏ của Huỳnh, còn dẫn dắt Huỳnh tìm được đôi môi hần, sau đó lại tiếp tục một trận gần bó giao hòa.

Huỳnh dùng sức hôn, cắn. Rất nhanh hai người liền nếm được mùi vị máu tươi. Tựa hồ Huỳnh không thể thích ứng với nụ hôn kịch liệt như vậy, đã nhanh chóng không thể thở nổi, đầu tựa lên vai Thu Trường Thiên, hai tay ôm lấy cổ hần.

Hai người cảm dục đã lâu, rất nhanh liền lên đỉnh.

Huỳnh so với Thu Trường Thiên có vẻ nhanh hơn một chút, khoái cảm lâu ngày đã khiến y không thể tự kiềm chế.

Thu Trường Thiên cảm thấy Huỳnh đã đạt đến cao trào, trên vai lại cảm thấy đau đớn, tiếp theo cũng bắn ra.

Huỳnh thất thần cắn vào bả vai Thu Trường Thiên, hai người đều liều mạng thở dốc vì khoái cảm.

Miệng nếm được mùi vị huyết tinh dày đặc, Huỳnh dần lấy lại tinh thần, mới phát hiện bả vai của Thu Trường Thiên đang chảy máu, hòa cùng dấu răng của mình .

“Xin lỗi...Thiên, thực xin lỗi...”

Huỳnh cảm thấy vô cùng áy náy, dáng vóc tiều tụy cúi xuống cắn thận liếm vết thương đang chảy máu trên vai Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng không để ý đến vết thương kia, dục vọng lại thức tỉnh lần nữa, hần còn muốn đâm sâu vào trong hậu huyết nóng bỏng kia.

Huỳnh liếm vết máu trên vai Thu Trường Thiên, sau khi liếm mát sạch vết thương, máu lại chảy ra, y liền tiếp tục liếm.

Nhưng dần dần, lực chú ý của y bị thu hút bởi một ngón tay đang trườn sấp trong hậu huyết của mình, chỉ có thể tựa vào trước ngực Thu Trường Thiên mà không ngừng rên rỉ.

Việc mở rộng thực dễ dàng, bởi vì Huỳnh luôn phối hợp.

Mà Thu Trường Thiên đưa Huỳnh tới ôn tuyền là vì muốn để cho y có thể thả lỏng.

Rút ngón tay của mình ra, Thu Trường Thiên nâng mông Huỳnh lên, Huỳnh phối hợp liền đứng dậy, hai tay vẫn như trước ôm lấy cổ Thu Trường Thiên, tiếp theo từ từ ngồi xuống, hậu huyết của Huỳnh nhanh chóng nuốt trọn còn thịt kia.

“A..... ân...”

Huỳnh ôm lấy đầu Thu Trường Thiên, khoái cảm theo từng đợt đâm chọc tăng lên, thân dưới căng ra hết cỡ, còn có chút trường đau.

“Thiên...”

Huỳnh vừa rên rỉ vừa ưỡn ngực lộ ra hai điểm hồng phấn cọ đi cọ lại trước vòm ngực rắn chắc của Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên liền hiểu ý, lập tức há mồm dùng sức mút một hơi

“A...”

Hậu huyết của Huỳnh theo bản năng liền co thắt lại, kẹp chặt đến nỗi làm Thu Trường Thiên thiếu chút nữa bắn ra, hần kêu lên một tiếng đau đớn. Với tính cách bá đạo nên hần đã tích cánh trừng phạt Huỳnh bằng việc bắt đầu chà đạp hai điểm hồng phấn trước mắt.

Thật không giống với trước kia, Huỳnh cũng không lý giải được khác nhau ở chỗ nào, thế nhưng chắc chắn một điều là thực sự bất đồng.

Đau đớn rất nhanh đã tan biến, khoái cảm mãnh liệt ập tới, giờ phút này chỉ biết tầm nhìn của hai người đều mơ hồ, trong mắt chỉ có hình bóng của đối phương.

Thân thủ vẫn chuyển động mãnh liệt như trước, nhả ra đầu ngực phần nộn bên trái, lại khiêu khích mà khẽ cắn sang bên phải.

Là người này, người đã khiến cho hắn không thể đạt tới đỉnh cao của khoái cảm.

Giữa tầm nhìn mờ mịt, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Hắn ta vén lên màn cửa, nhìn qua bên này, biểu tình trên khuôn mặt kia dường như vô cảm, nhưng dung mạo lại mang một cỗ khí phách kinh người, ánh mắt dừng mãnh giống như chim ưng còn mang theo một chút hơi nước.

Người nọ dùng khẩu hình nói câu gì đó, rồi mới buông màn cửa biến mất trước tầm nhìn của Huỳnh.

Lúc ấy hắn có nói cái gì đó, Huỳnh lại không nhớ rõ. Mà lúc hắn nói lại không phát ra tiếng nào, nên có muốn nhớ cũng nhớ không được.

Vẫn là người này, tuy rằng im lặng không phát ra âm thanh gì, lại đang chìm đắm trong khoái cảm, nhưng lại không cam lòng bị khoái cảm chi phối, biểu tình có chút không được tự nhiên. (Bố cánh câu này T.T)

“ Ần...ah...”

Ngay cả ngón chân cũng khoái hoạt mà co quắp lại, hai chân Huỳnh kẹp chặt thắt lưng Thu Trường Thiên, so với trước kia lại càng mãnh liệt hơn...

Thu Trường Thiên có phần nhịn không được, Huỳnh ngày hôm nay thật khác, nhất là biểu tình kia càng khiến cho Thu Trường Thiên vô pháp khống chế.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, hình ảnh đau đớn lúc Huỳnh sinh Anh nhi hiện ra trong đầu hắn.

Sau khi trải qua từng đợt cao trào, Thu Trường Thiên há miệng thở dốc, cảm giác khoái hoạt khi lên tới đỉnh điểm đã dần bình ổn trở lại, nhưng Huỳnh vẫn đang mê man mà nằm sấp trên ngực Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên đưa tay xuống dưới nước sờ lên bắp đùi của Huỳnh, cảm giác nơi đó cùng với nước ôn tuyền khác xa nhau, có chút dính dính, bất quá rất nhanh liền hòa tan vào trong nước.

Thu Trường Thiên thở dài nhẹ nhõm, hoàn hảo, cuối cùng cũng bắn ra bên ngoài.

Tác giả ps : Vì sợ lão gia khóa biểu đạt không đủ rõ ràng, do đó giải thích như thế này, Tiểu Thiên sợ tiểu xà lại mang thai, vì thế chỉ có thể bắn tinh ở bên ngoài cơ thể...(lời giải thích này khiến cho người ta thực ngưỡng chừng a *^_ ^*)

Tiêu : Haiz, ta với yumi đã rất vất vả với chương này T.T có ai thương chúng ta không ;))

Shoorin: xạo đi ba, viết H hem ngưỡng mừ giải thích chút xú nà ngưỡng, tác giả cũng chém quá nga -_-!

35. Chương 35

Khi Huỳnh tỉnh lại, cảm giác đầu tiên thật là dễ chịu, toàn thân thả lỏng, dường như đã lâu không có thoải mái như vậy.

Chậm rãi mở mắt, hiện ra ngay trước mắt Huỳnh là một cảnh tượng kỳ quái.

Lúc này Thu Trường Thiên cùng Tiểu Thu Minh ngồi đối diện nhau mắt to trừng mắt nhỏ. Đúng vậy, đứa nhỏ ngồi đối diện chính là người đã ở cùng hắn mấy tháng nay.

Tiểu Thu Minh nằm bò ở trên giường, chỉ ngẩng đầu cũng đã rất mệt mỏi, nhưng vẫn cố nhìn Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên cũng bị khiêu khích mà trỗi dậy tính cách trẻ con, nói cái gì cũng không chịu nhận thua, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Thu Minh.

Sau khi Thu Anh ra đời, Thu Trường Thiên đã bỏ một số tiền khá lớn để đóng thêm một cái giường ở trong phòng, tiện cho việc tiểu hài tử chơi đùa, cái giường lớn kia phải chiếm một phần năm của phòng ngủ.

Cho nên mặc dù Huỳnh đang ngủ, cũng không gây trở ngại Thu Trường Thiên ở trên giường đùa nghịch cùng đứa nhỏ.

Hơi nước trong mắt Tiểu Thu Minh càng ngày càng nhiều, có vẻ muốn khóc đến nơi, trong lòng Thu Trường Thiên thật đặc ý sợ rồi sao, chịu thua đi. (Shoorin : pó tay, anh trẻ con quá đi)

Ai ngờ đột nhiên Thu Minh ngáp một cái thật to.

Thu Trường Thiên thất bại trận này, lại nghe thấy tiếng Huỳnh đang cười khúc khích.

“ Cười nhạo ta sao!?” Tuy rằng biểu hiện của Thu Trường Thiên thực giống như đứa nhỏ to xác đang chịu ủy khuất, nhưng động tác thì lại trái ngược hoàn toàn.

Huỳnh bị bàn tay to lớn của Thu Trường Thiên vỗ lấy kéo vào trong ngực, kể tiếp hai người làm một hành động cực kỳ xấu hổ.

Thu Trường Thiên liếm liếm môi, há mồm cắn nhẹ vào cổ Huỳnh một phát, thanh âm của Huỳnh như tiếng chuông bạc ngân vang, khiến cho Thu Trường Thiên lại cảm thấy một trận tâm dương khó nhịn.

“Nha! Nha nha!”

Lúc này Tiểu Thu Anh đang túm một góc quần của Thu Minh bò tới, cũng vừa thấy Thu Trường Thiên và Huỳnh ở bên này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn tỏ ý đe dọa vô cùng nghiêm túc.

“Hắn cho rằng ta đang khi dễ người ” Thu Trường Thiên cố ý dựa đầu vào trong cổ của Huỳnh.

Quả nhiên Tiểu Thu Anh trợn tròn hai mắt, nhưng tay vẫn còn túm lấy Thu Minh không chịu buông “Oa ô!”

Thu Trường Thiên không biết đứa con là học cái tiếng kêu quái lạ đó ở đâu, hắn bị chọc cười liên ha hả cười to.

Huỳnh hướng ngón tay về phía Tiểu Thu Anh, “Anh nhi, đến đây.”

Tiểu Thu Anh vẫn bất động, thân thể nhỏ nhắn lại bị Thu Minh kéo sang một bên.

“Lại đây.”

Thu Trường Thiên cầm lấy ngón tay của Huỳnh, “Hắn sẽ không qua đây đâu, hắn cứ bám dính Minh nhi như vậy quả thực giống như muốn sinh trưởng trên người Minh nhi luôn rồi a.”

Huỳnh có chút bất mãn.

Thu Trường Thiên nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Huỳnh

“Vừa lúc ta có việc muốn nói với người.”

Huỳnh gật đầu “Nói.”

Thu Trường Thiên ôm lấy Huỳnh, để cho hắn ngồi lên bắp đùi mình, hai gò má của Huỳnh hơi hơi ửng hồng.

Thu Trường Thiên vừa nhìn đã biết hắn hiểu sai.

“Là chuyện đứng đắn.”

Huỳnh che hai lỗ tai đã đỏ hồng tròng mắt nhìn Thu Trường Thiên, dùng ánh mắt thay lời muốn nói nói chuyện đứng đắn mà phải thổi vào lỗ tai người ta sao?!

“Huỳnh, người xem, Anh nhi cũng đã sinh ra, tuy rằng Minh nhi không phải thân sinh cốt nhục của chúng ta, nhưng chúng ta nhận hấn làm con nuôi rồi nha,” Thu Trường Thiên tựa cằm lên đỉnh đầu Huỳnh, giọng điệu giống như đang lừa gạt muốn cướp kẹo của đứa nhỏ nào đó, “Như vậy chúng ta đã có hai đứa con trai.”

Huỳnh không biết hấn muốn nói cái gì, liền im lặng lắng nghe.

“Người xem, việc cưới xin của hai ta có phải nên làm rồi hay không?”

Huỳnh tiếp tục im lặng...

Thu Trường Thiên nâng cằm của Huỳnh lên, cả giận nói.

“Ta đang nói chuyện với người nha.”

Hỗn đản, tim đập nhanh như vậy làm chi, còn lòng bàn tay sao lại lạnh như thế chứ, lúc này cái gì cũng không dùng được!

Gặp qua không ít trường hợp Thu đại bảo chủ đang khấn trương, cứ nhiên lúc này hấn là đang khấn trương a, ngay cả chính hấn cũng cảm thấy buồn cười, ngoại trừ tức cười còn có phần nộ.

Huỳnh thấy hấn tức giận lại càng thêm khó hiểu.

“Cái gì?”

“Thành thân a, người có nguyện ý hay không!”

Y dám nói không, nếu dám, nếu...không muốn cũng phải bắt đi thành thân!

Nghĩ như vậy khiến tâm trạng Thu gia bảo chủ thoải mái hơn nhiều, cảm giác căng thẳng cũng từ từ tan biến, dù sao hấn chỉ nhận định mỗi hắc xà yêu này, cũng đừng ai nghĩ muốn cản trở hấn!

Huỳnh rất nhanh liền tìm kiếm thông tin về chuyện “Thành thân” được cất chứa ở trong đầu.

“Chính là hai người làm chuyện thoải mái vào buổi tối” đây là do Dương Phái đã từng nói qua.

“Chúng ta thành thân rồi nha” Huỳnh nói.

Đổi lại lúc này Thu Trường Thiên sững sốt.

Huỳnh tiếp tục giải thích :

“Chúng ta làm chuyện thoải mái, cho nên đã thành thân.”

Thu Trường Thiên sớm đã không nhớ rõ lời Dương Phái nói, nhưng rõ ràng Huỳnh đối với chuyện “Thành thân” có sự hiểu lầm, dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu Huỳnh. “Huỳnh ngốc, không phải thành thân chỉ để làm chuyện thoải mái. Hai người thành thân là muốn để cho toàn bộ người trong thiên hạ, để cho thần linh trên trời, ma quỷ dưới địa phủ đều biết rõ, cả đời này mặc kệ có phát sinh chuyện gì, tuyệt đối không phản bội đối phương, luôn yêu thương hấn, vĩnh viễn không bao giờ chia ly, dù đang ở nơi đâu, trong lòng đối phương chỉ có một người duy nhất.”

Hiếm khi thấy Thu Trường Thiên tỏ tình một lần, mặc dù Huỳnh nghe không hiểu lời tỏ tình của hấn, chỉ cảm thấy đó là chuyện rất quan trọng.

“Chúng ta còn chưa thành thân? Vậy, mau thành thân, thành thân a”

Thu Trường Thiên nhìn dáng vẻ khờ khạo cùng đôi mắt to trong veo tựa như viên trân châu đen láy của Huỳnh.

“Nói rất đúng, tuyệt đối không được đổi ý.”

Huỳnh ôm lấy cổ Thu Trường Thiên hôn lên môi của hấn.

“Không đổi ý, chỉ duy nhất một người.”

Bảo chủ Thu gia bảo Thu Trường Thiên muốn thành hôn!

Đây chính là đại tin tức nghĩ muốn giấu cũng giấu không được, đoạn thời gian trước Thu gia bảo nổi trận lôi đình dùng thủ đoạn đánh tan sản nghiệp khổng lồ của Dương gia, thuận lợi thay thế làm chủ nghiệp vụ của Dương gia, dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục việc vận chuyển buôn bán.

Từ đó Thu gia bảo trở thành tập đoàn buôn bán lớn nhất cả nước.

Nhưng đương nhiên chuyện này không phải tin động trời gì lắm, chuyện được lưu truyền nhiều nhất, khó tin nhất chính là dương gia chủ mẫu tương lai của Thu gia bảo.

Nghe nói một năm trước, Thu Trường Thiên cơ hồ vận dụng toàn lực khắp thiên hạ tìm người này cũng chính là vị hôn thê thích cải nam trang đó.

Nghe nói vị cô nương này có xuất thân không thể tưởng tượng được, nàng đã ẩn cư trong rừng núi, là tộc trưởng dân tộc cổ xưa nào đó, ngay cả vương hậu trong hoàng cung đều kém xa với dung mạo xinh đẹp của nàng, đến cả quốc sư đương triều so ra tài trí còn kém xa, vị này đã làm Thu đại bảo chủ say đắm đến chết mê chết mệt.

Cũng vì để cho vị này làm chủ mẫu tương lai của Thu gia, Thu Trường Thiên mới có thể thuận lợi tiếp quản sản nghiệp của Dương gia như vậy.

Lời đồn cứ thế được lan truyền, đến cuối cùng ngay cả tiên nữ cũng hạ phàm xem thử, thế nhân ai cũng muốn nhìn ngắm vị mỹ nữ trong truyền thuyết này.

Mà vị “mỹ nữ” được người người truyền tụng lúc này đang ôm hài tử ngồi trong hoa viên phơi nắng.

“Trời a!”

Thu Trường Thiên sợ hãi, ngay cả câu trách móc cũng không thốt ra được, vội vàng xông lên phía trước.

Thân thể Huỳnh gầy nhỏ vô cùng, vẫn là bộ dáng thiếu niên khi lần đầu gặp Thu Trường Thiên, nhưng lại cùng lúc ôm hai đứa nhỏ, một đứa ba tháng một đứa bốn năm tháng nhìn có điểm miễn cưỡng, hướng chi y còn đang ngủ gà ngủ gật.

Huỳnh bị tiếng hô của Thu Trường Thiên đánh thức, cúi đầu nhìn xuống, Tiểu Thu Minh còn ở trên người mình, thế nhưng Tiểu Thu Anh gần như sắp rơi xuống đất rồi, hắn đang cố sức dùng một tay túm lấy góc áo của Huỳnh, một tay bám vào chân của Tiểu Thu Minh.

Thu Trường Thiên đi tới ôm lấy Tiểu Thu Anh, tiểu oa nhi lúc này giống như một khối tròn vo tuy rằng đã buông áo của Huỳnh ra, nhưng không có thả chân của Tiểu Thu Minh, Thu Trường Thiên đành phải ôm cả Tiểu Thu Minh, mỗi bên một đứa.

“Thật là, người đâu cả rồi? Sao có thể để người ôm đứa nhỏ như vậy?”

Hiển nhiên chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên.

Huỳnh cũng tuyệt không để ý Thu Trường Thiên nói cái gì, quay đầu nhìn hai dáng người cách đó không xa.

“Thi Thi!”

Lý Thi Thi hướng về phía Huỳnh nở nụ cười thật tươi.

“Huỳnh.”

Người bên cạnh Lý Thi Thi đương nhiên chính là Bạch Qùy.

Đứa nhỏ đã có Thu Trường Thiên ôm, Huỳnh lập tức nhảy lên chạy về phía Lý Thi Thi, kéo tay nàng.

“Thi Thi, Thi Thi đi đâu vậy? Đều tìm không thấy Thi Thi.”

Bạch Qùy nghiêng mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay Huỳnh đang nắm lấy tay Thi Thi, tuy rằng không nói gì, nhưng nhìn sắc mặt không được tốt lắm.

Lý Thi Thi ngắm nhìn Huỳnh, bộ dáng y luôn giống như một đứa nhỏ, niềm vui mừng rạo rỡ hiện lên trên gương mặt xinh đẹp kia là phát ra từ tận đáy lòng, thuần khiết không chút vấy bẩn.

“Ta đi chữa bệnh a.”

“Có thể trở về chưa?”

Về mặt Lý Thi Thi cứng đờ, Bạch Qùy làm bộ như không thèm để ý, nhưng hai lỗ tai lại dựng thẳng lên như rất muốn nghe câu trả lời của Lý Thi Thi.

Lý Thi Thi liếc nhìn Thu Trường Thiên đang đứng ở phía sau Huỳnh. Thu Trường Thiên có điểm xấu hổ liền khụt một tiếng rồi quay mặt đi.

Huỳnh không biết Lý Thi Thi đang nhìn cái gì, liền chặn ngang hướng nhìn của nàng, để cho Lý Thi Thi chỉ nhìn được y.

Trong lòng Bạch Qùy thầm nói một câu với Huỳnh làm tốt lắm!

Đột nhiên Huỳnh phát hiện cạnh gò má Lý Thi Thi có một vết tích nhàn nhạt, đưa tay sờ lên.

“Đây là cái gì?”

Lý Thi Thi theo bản năng lùi về sau vài bước, nói đến vết tích kia. Đó là khi Dương Phái muốn giết nàng, đột nhiên Huỳnh xuất hiện đánh văng thanh kiếm là lúc dấu vết này được lưu lại.

Huỳnh cũng nghĩ tới, có chút đau xót.

“Có thể xóa được không?”

Đột nhiên Bạch Qùy hừ một tiếng.

Với kỹ thuật của Bạch Qùy đương nhiên là có thể xóa đi vết tích kia, thế nhưng Lý Thi Thi muốn lưu nó lại.

Tâm tư của Huỳnh rất đơn thuần, không biết trong lòng mấy người này đều hỗn loạn ít nhiều.

“Thi Thi, Huỳnh muốn thành hôn.”

Huỳnh đang đưa hai tay Lý Thi Thi, y dường như so với lúc trước càng nũng nịu hơn.

“Thành thân thật là phiền phức a, phải chuẩn bị cho thật tốt ”

Huỳnh đột nhiên hỏi:

“Khi nào Thi Thi thành thân?”

Thu Trường Thiên ho khan càng thêm lợi hại, Huỳnh quay đầu hỏi:

“Làm sao vậy?”

Khuôn mặt Lý Thi Thi hơi ửng hồng, đưa tay sờ lên cây ngọc trâm đang cài trên tóc.

Bạch Qùy lại hừ một tiếng, bắt quá lần này rõ ràng là đang vô cùng đắc ý.

Tác giả ps : Nội dung vở kịch ở phần tiếp theo, hắc hắc, chính là lão gia khóa chờ mong cảnh tượng này đã lâu rồi, thành thân nhá ~~ một vị bằng hữu của Huỳnh sẽ đến a

~~

Tiêu : Các nường chuẩn bị quà cưới cho em nó đê nha =))))

36. Chương 36

Cuối cùng thì ngày vui của Thu gia bảo đã đến. Mọi nơi trong bảo đều treo đèn ***g đỏ, thuộc hạ trong bảo mỗi người đều được phát một năm tiền lương coi như tiền lì xì.

Toàn bộ sản nghiệp Thu gia vẫn sung túc, gạo thóc, khách *** các vật dụng buôn bán thì được miễn phí trong ba ngày, đêm đến trên đài cao là những cô nương phổ hoa đang ca múa, toàn quốc từ già đến trẻ là một mảnh không khí vui mừng.

Mà trong đại sảnh của Thu gia bảo, lại tụ tập những người tài ba dị sĩ nổi danh khắp thiên hạ, ngay cả quan viên cũng không sợ dị nghị mà đến đây chúc mừng.

“Các vị tân khách, thực xin lỗi vì đã để các vị đợi lâu.” Đại tổng quản của Thu gia bảo Thu Mộc đứng ở một bên cất cao giọng nói, ngay cả một người luôn lãnh đạm như hắn cũng không nhịn được mà bị quang cảnh tràn ngập vui mừng làm cho phần khách, khóe miệng mỉm cười, “Xin mời bảo chủ.”

Thu Trường Thiên từ bên trong thính phòng bước ra, hướng về hai bên chấp tay khách khí, đổi lấy là từng đợt tung hô chúc mừng vang lên.

“Tân nương tử đâu?!”

“Đừng để chúng ta đợi lâu, mau ra đây đi!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Mau để cho tân nương tử xuất hiện đi!”

Thu Trường Thiên cười nhưng không nói, hướng về phía Thu Mộc gật đầu.

“Giờ lành đã đến, thỉnh tân nương!”

Vốn đại sảnh lúc trước rất ồn ào, lúc này lại im lặng đến lạ thường, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cửa trước, đèn ***g đỏ chiếu sáng màn đêm, *hỉ bà đỡ tân nương tử chậm rãi bước vào

*hỉ bà : là bà mai có phải không nhỉ

Tiếng nhạc, tiếng sáo lập tức vang lên, là tấu khúc đặc trưng của ngày thành hôn. Nếu như ngày thường Thu Trường Thiên nhất định đã bực mình mà đánh tan xác mấy tên thổi kèn đánh trống kia, thế nhưng hiện tại trái tim của hắn lại hòa theo thứ âm thanh đình tai nhức óc này mà đập loạn không ngừng.

Đột nhiên toàn bộ tân khách khẽ động.

Thu Trường Thiên lập tức siết chặt hai tay, nhìn tân nương đang bước lên bậc cửa, tư thế nghiêng vẹo như có điểm sắp ngã xuống, trống ngực lại càng đập kịch liệt.

Thu Mộc nghiêng người ngăn cản Thu Trường Thiên, nếu không có lẽ Thu Trường Thiên đã xông ra ngoài rồi.

“Chủ tử, không sao đâu”

Đương nhiên hắn biết không có việc gì, hỉ bà đứng bên cạnh chính là Lý Thi Thi. Thế nhưng lúc này trong mắt của Thu Trường Thiên chỉ tồn tại duy nhất hình bóng người đang mặc y phục đỏ thắm, đầu đội khăn che đang bước đến kia.

“Tân nương cẩn thận một chút nha! Nếu ngã, Thu đại hiệp của chúng ta sẽ rất đau lòng đó a!”

Tiếp theo là một trận cười vang dội, Thu Trường Thiên cũng theo đó mà thả lỏng đôi chút, mới phát hiện vừa rồi thực căng thẳng, ngay cả bắp vai cũng đều run lên, còn phát hiện trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi từ lúc nào.

Thật sự là càng ngày càng không tiền đồ mà.

Ánh mắt của Thu Trường Thiên vẫn không rời người đang chậm rãi bước đến gần.

Đó là thê(vợ) của hắn a, là “mẫu thân” của con hắn, người mà hắn đã trao trọn trái tim mình, chỉ một người duy nhất, mãi mãi bên nhau không chia lìa.

Rõ ràng chỉ là một nghi thức, nhưng sao Thu Trường Thiên càng ngày càng không có biện pháp thả lỏng, trong mũi còn có chút chua xót.

Sau khi Huỳnh sinh Anh nhi, quả thực lần đó hấn đã lo lắng và khổ sở đến rơi lệ. Thu Trường Thiên cảm thấy chính mình dường như ngày càng yếu đuối. Không thể như vậy được, hấn muốn trở thành một nam nhân mạnh mẽ để có thể bảo hộ và làm chỗ dựa vững chắc cho Huỳnh.

Thu Trường Thiên nghiêng chặt răng, chờ Huỳnh bước đến cùng hấn bái thiên địa, chân chính kết thành phu thê.

Thế nhưng Huỳnh cứ nhiên lại dừng bước.

“Tân nương làm sao vậy? Không phải mỗi chân chứ, mau, mau, tân lang đợi đã muốn gãy lưng rồi nha.”

Thu Trường Thiên khẽ cười, với truyền thống của Thu gia bảo, chính thê ứng với trách nhiệm của chủ mẫu. Bái đường là lúc chỉ có thể để hỉ bà nâng đỡ và phải dùng khăn voan che khuất tầm mắt, bước đi cũng khó khăn, tân lang chỉ có thể đứng ở một bên, thẳng đến khi tân nương đi đến cuối phòng, hai người bái đường, rồi mới vào động phòng.

Thu Trường Thiên cố gắng nhẫn nại không đi đỡ Huỳnh, nhưng hiển nhiên bên kia xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, Huỳnh đứng ở cách đó không xa nói cái gì cũng không chịu đi tiếp.

Trên mặt Thu Trường Thiên là cười, trong lòng lại lo lắng, thậm chí có chút bốc hỏa, hấn đụng vào Thu Mộc một cái, Thu Mộc hiểu ý, lập tức bước lên phía trước dò hỏi.

“Xảy ra chuyện gì? Sao không đi tiếp?”

Lý Thi Thi cũng thật khó hiểu, nhìn tân nương đang đội khăn voan hồng sắc: “Huỳnh, người nghe lời, trước tiên bái đường, bái xong lại đi nha.”

Thu Mộc nghĩ có thể Huỳnh muốn đi vệ sinh, hạ giọng nói: “Huỳnh công tử, vô luận là cái gì cứ bái đường trước rồi nói sau, lúc này ngài nên nhẫn nại.”

“Tại sao phải nhẫn nại?”

Ban này xa xa không biết rằng, vốn dĩ hỉ bà là Lý Thi Thi đang cầm lấy tay của Huỳnh, mà y lại giãy giụa không thôi.

“Buông ra, ta đi một lúc sẽ trở lại a”

Thu Mộc thầm kêu khổ:

“Đã đến đây rồi, sao có thể để ngài rời đi a, trước nhẫn nại một chút? Van xin ngài mà.”

Lại có tân khách cười trêu chọc: “ Tân lang, có phải tân nương tử muốn bỏ trốn hay không? nhanh đến bắt lại đi.”

Thu Trường Thiên đang lo lắng, còn bị người trêu ghẹo, lửa giận vẫn chưa có bùng nổ, bất an lại ngày càng tăng.

Nhìn biểu tình của Thu Mộc, dường như có sự cố ngoài ý muốn, vậy hấn muốn qua đây hay không?

“Không muốn.”

Lúc này Huỳnh đột nhiên lại đẩy hỉ bà bên cạnh ra, một phen xóc khăn voan lên.

Lúc này trái tim Thu Trường Thiên cũng ngừng đập, tân khách tựa hồ bị hành động của Huỳnh hù dọa rồi, kế tiếp là một trận im lặng.

“Không phải hấn muốn đào hôn chứ.” Vị trí ngồi của Bạch Quỷ là gần cạnh Thu Trường Thiên, một câu trêu ghẹo của hấn không cần nói to cũng có thể khiến rất nhiều người nghe được.

*đào hôn: chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc, trước ngày cưới bỏ nhà trốn đi.

Mặt khác không đợi tân khách phản ứng, Thu Trường Thiên lập tức xông lên phía trước, mặc dù động tác của hấn có nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng Huỳnh.

Huỳnh nắm lấy khăn voan đội đầu, thừa dịp mọi người hai bên chưa lấy lại tinh thần, lập tức vọt đến bên cạnh một tân khách.

“Huỳnh!”

Thu Trường Thiên chỉ kịp túm được một bàn tay của hắn.

Huỳnh hơi giật mình nhưng chưa phát hiện, lập tức bổ nhào lên người một vị nam tử áo trắng, một tay ôm lấy cổ của hắn.

“Tuyệt!”

Thu Trường Thiên theo bản năng kéo Huỳnh lại, một lần nữa ôm hắn vào lòng.

“Là Tuyệt, là Tuyệt.”

Nhìn kỹ đi, mặc dù vị khách nhân kia cũng mặc áo trắng, có điều bộ dáng đó phong thái hơn Bạch Qùy đến vài cấp bậc, một lớp vải tơ tằm mỏng được phủ bên ngoài ngoại sam, chỉ cần đứng ở bên cạnh hắn đã cảm thấy một trận thanh mát.

Nam tử có dung mạo bình thường, thế nhưng khi cười lộ lên lại quyến rũ đến kỳ lạ, có thể so với những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, khiến cho người ta không thể dời đi tầm mắt, mà những đường nét trên gương mặt cũng ẩn chứa đầy phong tình làm cho bao người say mê. (Chém=)))

Thu Trường Thiên ôm chặt Huỳnh cơ hồ như đang muốn nhảy dựng lên.

“Ngoan, nghe lời, hành lễ trước, sau sẽ lại ôn chuyện.”

Huỳnh không suy nghĩ chút nào đã lắc đầu lia lịa.

“Không muốn, chờ một chút sẽ lại hành lễ.”

Thấy nam tử áo trắng kia cười đến xán lạn, Thu Trường Thiên nghiêng chặt răng, ôm mặt Huỳnh xoay lại.

“Nghe lời, muốn cho thần linh biết được chúng ta vĩnh viễn ở cạnh nhau, nếu đợi lâu họ sẽ tức giận, cũng không để chúng ta ở bên nhau nữa.”

Huỳnh bị bộ dáng nghiêm túc của Thu Trường Thiên hù dọa, cuối cùng mới ý thức được “Chuyện nghiêm trọng” này, lại quay đầu nhìn qua Tuyệt.

Tuyệt nghe thấy những lời Thu Trường Thiên vừa nói liền bị chọc cười khúc khích thành tiếng, rồi mới hơi dựa vào người phía sau, phía sau hắn có một nam tử thân áo lam tướng mạo cao lớn, người này đỡ lấy thắt lưng của hắn, để cho hắn dựa vào người mình.

“Tuyệt công tử, thỉnh đợi ở đây một chút, sau khi hành lễ xong ta liền mang Huỳnh đến đây ôn chuyện cùng người.”

Tuyệt gật đầu dường như làm bộ khách sáo.

Thu Trường Thiên lập tức kéo Huỳnh đi xuống cuối phòng, tân khách lại làm một trận giễu cợt.

“Ô, tân lang đang ghen a!”

“ Tân lang không nỡ để tân nương chịu mệt mỏi kia.”

“Tân nương thật xinh đẹp nha!”

Huỳnh biết tân nương là đang nói y, cho nên mới ngẩng đầu hướng về phía những tân khách đang ồn ào mà mỉm cười.

Nhất thời không một người nào nói nữa.

Ánh mắt đó... Khiến cho người ta muốn làm mọi việc vì y, muốn đem mọi thứ tốt nhất trên đời đặt dưới chân y, không muốn để y phải chịu bất cứ ủy khuất gì.

Thu Trường Thiên tiếp nhận khăn voan Lý Thi Thi đưa tới, đưa tay trùm lên trên đầu Huỳnh.

“Hành lễ!”

Thu Mộc đứng ở một bên lập tức cất cao giọng:

“Giờ lành đã đến, hành lễ! Nhất bái thiên địa!”

Cái này Huỳnh đã cùng Thi Thi học qua, đầu tiên phải hướng ra ngoài, sau đó phải cùng Thu Trường Thiên quỳ xuống.

“Nhất khấu đầu!”

Tiếp theo đứng lên, hướng trước bài vị cha mẹ Thu Trường Thiên:

“Nhị bái cao đường! Nhị khấu đầu!”

Lần này không cần đứng lên, mà phải di chuyển đầu gối, hai người mặt đối mặt.

“Phu thê giao bái! Tam khấu đầu!”

“Lễ thành!”

Huỳnh cũng không cần giúp đỡ, một phen vén khăn voan ném bay ra xa mà kéo Thu Trường Thiên đứng dậy.

“Đi, đi động phòng a.”

Tân khách nhìn vị tân nương tử này, trong thiên hạ chỗ nào cũng đồn thổi nàng cơ trí hơn người, mà lúc này chứng kiến tận mắt thì ngoại trừ xinh đẹp ra là khờ dại còn có chút ngớ ngẩn.

Thu Trường Thiên thực bất đắc dĩ bị Huỳnh kéo dậy, đi về phía phòng trong. Đột nhiên Huỳnh quay trở lại, đứng đối diện với nam tử áo trắng.

“Tuyệt, mau vào động phòng a, đi nhanh lên.”

Ai nha nha thực không nhịn được nữa, tuy không muốn để cho vị tân nương này cảm thấy khó xử cùng xấu hổ, nhưng thật sự nhịn không được mà, từng tham gia qua nhiều hôn lễ, mà chuyện lúc này thật sự trước nay chưa từng có a.

37. Chương 37

Tiếp theo các tân khách đều ha ha cười to, vị tân nương tử này thực thẳng thắn a.

Huỳnh cũng không biết mọi người đang cười cái gì, nhìn hồi lâu, nhìn đến Bạch Quỳnh, hẳn cũng chỉ quen biết mỗi Bạch Quỳnh.

“Quỳnh, cùng động phòng a.”

Bạch Quỳnh đang cười rất cao hứng, mới nghe Huỳnh nói đột nhiên bị sặc nước miếng, vừa ho khan vừa cười khò.

“Không được, các người, khụ mấy người các người cứ chơi đùa đi, khụ khụ! Miễn cho Bạch mỡ đi, ha ha, khụ khụ, ha ha ha...”

Tân khách đã được nghênh đón đến phòng khách dự tiệc, dù sao Thu trường Thiên cũng là chủ nhân, nói cái gì cũng phải đi tiếp vài chén.

Uống xong mấy chén liền vội vàng chạy về động phòng, nhìn Thu Mộc đứng ở trước cửa, Thu Mộc đối hẳn lắc đầu.

Thu Trường Thiên gạt đầu, ý bảo hẳn có thể đi rồi, kế tiếp chính mình mở cửa phòng bước vào.

Vừa vào đã nhìn thấy...

Huỳnh của hẳn, chắc chắn là Huỳnh của hẳn! Giờ phút này lại đang ngồi trên đùi nam tử áo trắng không biết xấu hổ kia!

Bất quá lúc Thiên tiến vào Huỳnh lập tức đứng dậy.

“Thiên!”

Thấy Huỳnh hết sức phấn khởi, Thu Trường Thiên tin tưởng Huỳnh rất thuần khiết, không biết hành động kia chỉ có thể cùng phu quân của mình mới được phép làm, sau này phải hảo hảo giáo huấn lại.

Thế nhưng cái tên nam tử không biết xấu hổ kia nhất định biết, bởi vì hắn còn làm vẻ mặt khiêu khích nhìn lại đây!

Thu Trường Thiên nắm chặt tay thành quyền, cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó.

“Tiếp đãi không chu đáo rồi.”

“Không sao, có Huỳnh ở đây chúng ta cũng thật cao hứng”

Nói xong còn kéo lấy tay Huỳnh.

Mà lần này Huỳnh lại rời khỏi Tuyết, nhảy đến bên cạnh Thu Trường Thiên, chủ động kéo lấy cánh tay hắn.

Thu Trường Thiên rất cao hứng, không hổ là “nương tử” của hắn!

“Thiên, đây là Tuyết a, yêu nhất yêu nhất Tuyết a.”

Nụ cười của Thu Trường Thiên lập tức cứng đờ nhất định tiểu bạch kiểm này có tình ý với Huỳnh! Bằng không sao lại dạy Huỳnh những câu đó! Chính hắn cũng chưa đến nỗi không biết xấu hổ mà bảo Huỳnh nói yêu hắn nha!!

*Tiểu bạch kiểm: kiểu con trai mặt búng ra sữa, trắng trắng non non, theo ta hiểu là vậy =.=”

Nam tử thân áo màu lam ngồi bên cạnh đặt chén rượu xuống thật mạnh.

Tuyết cười ha ha, xoay ghế ngồi đối diện trước nam tử kia, liền rót rượu cho hắn.

“Không vui sao? Người có biết Huỳnh rất thú vị không, chỉ là đùa với hắn một chút thôi mà.”

Nam tử kia cũng không nói gì, một lần nữa cầm lấy chén nhỏ, đóng đưa rượu trong chén, mắt nhìn xa xăm giống như đang ngắm cảnh.

Thu Trường Thiên khó hiểu, ánh mắt hơi nheo lại, hướng Tuyết nói:

“Tại hạ Thu Trường Thiên.”

Tuyết ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Thu Trường Thiên đến một cái, thấy nam tử uống hết rượu lại rót thêm một ly.

“Ngưỡng mộ đã lâu.”

Thu Trường Thiên cũng không tức giận, hắn kéo Huỳnh ngồi xuống bên cạnh.

“Không biết Tuyết tiên sinh tới đây là muốn gây nên chuyện gì?”

Tuyết ngẩng đầu nhìn trong mắt chứa đầy thâm ý mà liếc Thu Trường Thiên một cái.

“Thu bảo chủ quả nhiên là người phi thường.”

“Xin tiên sinh hãy nói thẳng.”

Tuyết nhún vai:

“Chính là đến tham dự hôn lễ a.”

“Tuyết tiên sinh là bằng hữu tri kỷ của Huỳnh, đến dự lễ là lẽ thường tình, không biết...”

Thu Trường Thiên nhìn về nam tử phía bên kia:

“Vị này là...?”

Nam tử áo lam tay lấy chén rượu đột nhiên dừng lại, rất nhanh sau đó liền tiếp tục uống.

Tuyết nắm lấy tay của nam tử kia, vén tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay, trên cánh tay có dính một viên tử sắc bảo thạch, rõ ràng kia chính là viên bảo thạch của Huỳnh lúc trước.

“Huỳnh là ân nhân cứu mạng của hần, đến dự lễ cũng là đương nhiên đi.”

Thu Trường Thiên vẫn chưa hiểu lắm, nhưng không lộ ra biểu tình gì, Tuyết nhìn hần, lại nhìn Huỳnh bộ dạng “Ngốc nghếch” còn đang rất vui vẻ, dường như cái gì cũng không biết, trong tâm đối với Thu Trường Thiên rất vừa lòng.

“Cái này là phách tinh của Huỳnh, là nơi ẩn chứa yêu lực, nếu cái này vẫn còn trên người y sẽ không thể hoài thai hài tử của người, vừa lúc ta lại cần đến”

Tuyết sờ lên cánh tay nam tử kia, trong ánh mắt hần tràn đầy nhu tình.

“Hần thiếu chút nữa mất mạng, ta đã lấy vật này kể mệnh cho hần.”

Thu Trường Thiên hỏi Huỳnh :

“Huỳnh biết chuyện này sao?”

“Huỳnh biết.”

Huỳnh còn vui vẻ đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Huỳnh đi tìm Tuyết, Tuyết nói muốn mượn chữa thương cho hần.”

Thu Trường Thiên vươn tay sờ dưới mắt trái của Huỳnh, trên khuôn mặt không có một dấu vết lưu lại.

“Đau không?”

Huỳnh cảm thấy Thu Trường Thiên là đang lo lắng cho mình, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời, giống như lúc ngâm mình trong ôn tuyền cùng với Thiên, thực thoải mái.

“Không đau.”

Tuyết mỉm cười nhìn cặp tình nhân vừa mới thành thân kia một hồi mới nói tiếp.

“Người yên tâm, phách tinh là của Huỳnh, ta đương nhiên sẽ trả lại cho y”

Thu Trường Thiên cũng không khách khí.

“A, khi nào?”

Nam tử áo lam ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên đang mặc hỉ sam đứng trước mặt, ánh mắt lạnh như băng nhưng không có sát khí.

Phách tinh này chỉ có thể kéo dài sinh mệnh cho các vị hoàng đế, người bình thường nếu gần nó sẽ phản tác dụng, Thu gia bảo chủ này quả nhiên là không sợ chết.

Tuyết mỉm cười hướng Thu Trường Thiên nói.

“Lúc người chết.”

Thu Trường Thiên ngăn người, tiếp theo rất nhanh liền bình thường trở lại.

“Vây đa tạ.”

Lúc Thu Trường Thiên chết đi, đó là lúc phải rời xa Huỳnh, đương nhiên khi đó phải lấy lại phách tinh.

“Bất quá không nhất định phải vậy, chỉ cần Huỳnh muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể trả lại cho y”

Tuyết hỏi Huỳnh:

“Người có muốn lấy lại không?”

Huỳnh suy nghĩ một chút.

“Không muốn a.”

Thu Trường Thiên kéo tay Huỳnh đang định hỏi gì đó.

“Ta còn muốn sinh bảo bối.”

Thu Trường Thiên tay vừa buông, tròng to mắt:

“Còn, còn muốn sinh?”

Tiếng gào thét đau đớn lúc Huỳnh sinh Anh nhi lại một lần nữa ập vào trong đầu, Thu Trường Thiên nhớ tới liền đau lòng không thôi.

Tuyết lên tiếng :

“Thu bảo chủ yên tâm, mang thai lần thứ hai so với lần đầu sẽ thoải mái hơn rất nhiều, với căn mệnh của Huỳnh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Thật vậy chăng?”

Những lời này của Thu Trường Thiên là theo bản năng, cũng không phải thật sự hoài nghi Tuyết.

Mà Tuyết thân là tộc trưởng hồ tộc, nói sao là vậy, cũng không muốn người khác hoài nghi, lúc này cũng biết Thu Trường Thiên là đang lo lắng cho Huỳnh mới buột miệng nói như thế, cũng không trách được hẳn.

Đột nhiên Thu Trường Thiên nhớ tới cái gì đó,

“Tuyết tiên sinh, có biện pháp gì để tạm thời không làm Huỳnh mang thai không?”

Huỳnh lập tức ngồi thẳng dậy.

“Tại sao!”

“Người vừa mới sinh xong, đương nhiên cần tu dưỡng, chuyện sinh bảo bối nói sau đi.”

Huỳnh bĩu môi quay mặt sang một bên không thèm nhìn tới Thu Trường Thiên.

Tuyết nhìn y mà thấy buồn cười.

“Kỳ thật rất đơn giản, Huỳnh là giống đực, căn mệnh bị sửa mới có thể mang thai, mà muốn y mang thai cần có máu của người, hai người các người còn phải toàn tâm toàn ý muốn sinh đứa nhỏ.”

Thu Trường Thiên nghe xong liền hiểu rõ.

“Tuyết tiên sinh là sợ ta đối Huỳnh không tốt, hoặc căn bản sẽ không ở cùng hẳn, cho nên mới đến đây kiểm tra sao?”

“Không sai, ta lại chưa từng gặp người, Huỳnh lại gốc nghiệt, ai biết người có phải là thật tâm vì hẳn hay không!”

Huỳnh ở bên cạnh lập tức gật đầu.

“Tuyết tiên sinh thực tốt với Huỳnh.”

“Đó là đương nhiên”

Tuyết mỉm cười tròng mắt nhìn Thu Trường Thiên,

“Ta với Huỳnh cũng không phải quan hệ bình thường nha.”

Thu Trường Thiên biết Tuyết đang đùa hấn, nhưng vẫn không nhịn được bèn hỏi:

“A, quan hệ gì vậy?”

“Ai nha, Huỳnh không nói cho người biết sao, hai người chúng ta, chính là có giao tình cùng chung huyết nhục (máu thịt) a.”

“Đoàng!” nam tử áo lam nhất thời cảm không chắc chén rượu trong tay liền thẳng tắp rơi xuống đất, hẳn mở miệng nói câu đầu tiên chính là.

“Chưa bao giờ nghe người nói qua!”

Thu Trường Thiên nắm chặt lấy tay Huỳnh.

“Hắn nói vậy là có ý gì?”

“A?”

Huỳnh cũng khó hiểu nhìn Thu Trường Thiên, lại nhìn qua Tuyết.

Tuyết chủ động túm lấy tay nam tử áo lam còn đang khua loạn trên mặt bàn, lại nói với Huỳnh:

“Người đã quên rồi sao?! ngày đó, ta đang nghỉ ngơi, mà người lúc đó còn chưa hóa hình người...”

Huỳnh còn chưa hóa hình người...Vậy đó là hình dáng xà?

Nhất thời mỹ nam tử một thân tựa bạch ngọc bị một hắc xà quấn quanh, sau đó là đến hạ thể...

Thu Trường Thiên nhìn không được một tay che mũi và miệng, hắn, hắn cứ nhiên cảm thấy như vậy thực đẹp...

Tác giả ps : Chương tiếp theo...Cái gì là 4P a (đỏ mặt) ghét quá à

Tiêu : Mụ tác giả, mụ hãy giết tôi đi

38. Chương 38

Vội vàng không chế suy nghĩ vớ vẩn của chính mình, quay đầu phát hiện vẻ mặt Huỳnh vẫn ngây ngốc như trước.

Tuyết cười đến nỗi hai mắt híp lại, trong ánh mắt lộ ra một tia uy hiếp.

“Cứ nhiên không nhớ , thật nhẩn tâm a.”

Nam tử áo lam vươn tay nâng cằm của Tuyết.

“Rốt cuộc người từng có bao nhiêu người?”

“Người là người đầu tiên, còn hỏi gì chứ”

Tuyết một chút cũng không có bộ dạng yếu thế, lông mi thật dài được ánh nến của phòng tân hôn chiếu lên in lại trên khuôn mặt trắng nõn một vệt bóng đen mờ mờ.

“Hiện tại người là của ta.”

Tuyết hất cằm, né tránh ngón tay người nọ, nhìn ánh mắt người nọ mơ hồ phát ra một màu xanh biếc quang mang.

Nam tử đang chờ Tuyết trả lời, Tuyết cũng không để hắn thất vọng, nói rõ ràng:

“ Ta là của người, cho nên trước kia từng có ai cũng đâu còn quan trọng.”

“Không giống nhau, người để ta đi cùng người đến xem hôn lễ của tình nhân cũ, sao có thể giống nhau được.”

Thu Trường Thiên bị câu “ tình nhân cũ” của nam tử kia khiến gương mặt hắn lập tức biến sắc, Huỳnh vẫn ngây ngốc như trước, nhìn qua Tuyết, nhìn qua Thu Trường Thiên lại nhìn nam tử kia.

Tuyết khẽ cười ra tiếng, đột nhiên đứng dậy.

“Thu bảo chủ, sau khi Huỳnh sinh xong, các người đã từng làm chuyện phòng the?”

Thu Trường Thiên một chút cũng không ngượng ngùng liền trả lời.

“Đương nhiên.”

Da mặt của hắn dày như vậy khiến Tuyết thực vừa lòng.

“Ta nghĩ thay Huỳnh kiểm tra một chút, không biết có thể không?”

“Ngay bây giờ?”

“Sáng sớm ngày mai chúng ta phải rời đi, có thời gian cũng chỉ ngay lúc này, tại hạ cũng không bắt buộc, dù sao Huỳnh cũng không phải lão bà của ta.”

Nam tử mặt vẫn không đổi sắc, nghe Tuyết nói sáng sớm liền rời đi, cuối cùng cũng có chút thả lỏng.

Thu Trường Thiên liếc nhìn Huỳnh một cái.

“Không biết Tuyết tiên sinh muốn kiểm tra cái gì?”

Tuyết mỉm cười nhìn Thu Trường Thiên.

“Một sự tình.”

Rõ ràng Tuyết không muốn nhiều lời, Thu Trường Thiên lại không biết sự tình trong đó là gì, tuy rằng bạch hồ ly này làm cho người ta cảm thấy rất chán ghét, bất quá thực sự quan tâm đến Huỳnh, hơn nữa...

Thu Trường Thiên nhìn nam tử áo lam đứng bên cạnh, có hán ở đây, hồ ly tinh kia sẽ không dám giở gì quá phận đi.

“Làm phiền Tuyết tiên sinh.”

“Vậy thỉnh đi ra ngoài một lát.”

“Ta không thể ở đây sao?”

Tuyết mỉm cười lắc lắc ngón tay.

“Vậy còn hán?”

Nam tử áo lam đối với Thu Trường Thiên có phần bất mãn, thoáng cái mặt liền trầm xuống.

Tuyết cũng không đáp, quay đầu hỏi nam tử:

“Người muốn ở lại?”

Giọng điệu đặt câu hỏi rõ ràng dè dặt như vậy, nhưng trong mắt Tuyết lại truyền đạt nội dung là không được ở lại!

Nam tử áo lam đứng lên, không nói lời nào liền bước ra ngoài.

Thấy nam tử đi ra, Thu Trường Thiên cũng tạm thời rời đi.

“Ta ở ngay bên cạnh, có việc cứ gọi ta.”

Chờ đến khi cửa phòng đóng lại, Huỳnh ngẩng đầu hỏi Tuyết.

“Tuyết muốn làm gì?”

Tuyết đến bên cạnh dắt tay Huỳnh.

“Huỳnh vui vẻ chứ?”

“Vui a! Tuyết đến Huỳnh rất vui!”

Bộ dáng của Tuyết cùng với lúc trước hoàn toàn bất đồng, dáng vẻ tươi cười luôn tràn ngập khiêu khích cùng ánh mắt quyến rũ cũng thay đổi trở nên nhu hòa hơn.

“Ngốc, ta hỏi ngươi thành thân cùng hán có vui hay không?”

“A, rất vui nha!”

Huỳnh cười hồn nhiên, tiếp theo lại bị Tuyết kéo đến gần cái giường bên trong.

“Vậy là tốt rồi”

Tuyết nhìn cái giường lớn quá mức này cũng không kinh ngạc lắm.

“Ngồi lên đi.”

Huỳnh nghe lời liền ngồi lên giường.

“Ta muốn hỏi người một số chuyện.”

“Nga~”

Sau đó Tuyết cũng trèo lên giường

“Lúc Huỳnh sinh có đau không?”

Huỳnh suy nghĩ một chút, cái mũi run lên.

“Đau, nhưng hết đau rất nhanh.”

Thời điểm Huỳnh còn đang suy nghĩ Tuyết đã lấy ra cây trâm cài trên đầu Huỳnh, ngay lập tức mái tóc đen dài xõa tung xuống.

“Tóc của Huỳnh vẫn rất mềm mại, trơn bóng.”

“Tuyết, người làm sao vậy?”

Tuyết lắc đầu:

“Huỳnh, cởi quần áo ra được không?”

Trong lòng Huỳnh có chút không muốn cùng cảm giác thực khó hiểu.

“Tại sao chứ?”

“Ta muốn nhìn nơi Huỳnh sinh bảo bối một chút.”

Lúc còn ở linh sơn Tuyết đều không nói muốn xem y, tại sao bây giờ lại muốn xem?

Tuyết mất hứng bĩu môi trước sự do dự của Huỳnh.

“Huỳnh đã thay đổi rồi.”

“Thay đổi cái gì?”

“Huỳnh không nhớ rõ lúc hóa hình người như thế nào sao?”

Loại sự tình này cho dù không nhớ rõ cũng không có biện pháp quên.

Huỳnh mỉm cười, ánh mắt long lanh giống như hai quả nho xinh đẹp mê người. (?)

“Khi đó người ta đang ngủ trưa, lại có con đại mãng xà màu đen đang đói bụng, thừa dịp người ta không chú ý mà cuốn lấy người ta, người ta tức chết đi a, nhưng mà thân thể lại bị quấn chặt không biến hóa được, lúc đó a...”

Dường như là Tuyết đang tự lẩm bẩm, còn lộ ra chút bi thương:

“Đại xà hư hỏng kia một hơi cắn người ta, còn muốn nuốt người ta nữa chứ.”

Tuy rằng khi đó Huỳnh đã sống đến trăm năm, nhưng không tính là yêu, làm sao có thể trở thành đối thủ của Tuyết.

Khi đó Tuyết vì tránh né trường lão lắm mưu, cố ý che giấu yêu lực của mình mà tranh thủ thời gian xuống núi.

Cư nhiên phát hiện có một con mãng xà không sợ chết lại dám cuốn lấy hắn, vừa xấu hổ, vừa không kịp thi triển phép thuật đã bị cắn một phát, tuy rằng cuối cùng Tuyết vẫn thoát được mãng xà, nhưng lại bị cắn rách một miếng thịt.

Hắc mãng xà phát hiện năng lực của Tuyết, lập tức chui vào bụi cây lân trốn.

Tuyết bị thương, lập tức hóa thành hình người để tiện bề chữa trị.

Chờ vết thương được chữa trị ổn thỏa, đã sớm không tìm thấy măng xà kia.

Tuyết thân là tộc trưởng lại bị coi thường, làm sao còn mặt mũi nào đối diện với mọi người trong tộc, mà xà kia cần một mảng da thịt của hắn, cũng đủ tăng thêm trăm năm tu hành.

Tuyết càng nghĩ càng tức, chính mình ngày nào cũng chạy xuống chân núi tìm hắc măng xà kia.

Mà Huỳnh khi đó, bởi vì quá đói lại không tiêu hóa được máu thịt mang chướng khí quá nặng của Tuyết đã trở nên suy yếu, đến nỗi bị thợ săn bắt được.

Đó cũng chính là lúc hắn gặp Thu Trường Thiên.

Huỳnh bị bắt nằm ở đó mấy ngày nhưng cũng được chăm sóc chu đáo, tuy rằng bị nhốt, nhưng không cần lo lắng đến *thiên địch, còn được ăn thực vật màu mỡ.

*Thiên địch: kẻ thù thiên nhiên

Máu thịt của Tuyết đã dần dần được hấp thụ, yêu lực cũng đã phân tán khắp nơi, mà lúc này Huỳnh được giải thoát.

Đêm hôm đó, Tuyết vẫn đang truy tìm hắc xà kia nhưng không có kết quả, đang định quay về núi, bỗng nhiên lại cảm thấy có một trận yêu khí không thể tiêu trừ đang phân tán khắp nơi, đó là khí tức của yêu quái đã phá tan gông cùm xiềng xích hóa thân hình người mới có được.

Tuyết lập tức hướng về nơi ngọn nguồn phát ra yêu lực, tiếp theo đứng ở trong khe núi gần đó liền trông thấy, dưới ánh trăng xuất hiện một thân thể khiến hắn không thể dời đi tầm mắt.

Làn da trắng nõn tựa bạch ngọc, cặp mắt to tròn giống như trân châu đen đang nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, dáng vẻ thực giống như đứa trẻ mới sinh ham thích những điều mới lạ.

Mái tóc đen dài xõa xuống, nếu nói đó là bộ dáng của thần thánh mới có được cũng không sai, quả thực vẻ đẹp đó giống như Nữ Oa thần nữ khiến cho người ta không dám tới gần, nhưng lại không muốn rời xa.

Sau khi Huỳnh hóa hình người liền nhìn thấy Tuyết đầu tiên, đêm đó Tuyết một thân áo trắng, phảng phất khí khái thần tiên hạ phàm, tuấn mỹ dị thường, lại tỏa ra phong tình quyến rũ, thật sự rất đẹp a...

Tuyết thấy Huỳnh quả nhiên chìm trong hồi ức, thừa dịp liền nhẹ nhàng đưa tay cởi bỏ hỉ phục của Huỳnh, cư nhiên Huỳnh còn ngây ngốc không phản kháng cũng không phối hợp.

Quần áo bị cởi hết, thân mình Huỳnh tựa như bạch ngọc đang được ánh nến đỏ chiếu vào, nhưng cảm giác không giống với đêm hôm đó.

Tuyết hơi nhú mày, tiếp theo khẽ cười ra tiếng.

Cuối cùng Huỳnh cũng lấy lại tinh thần.

“Tuyết?”

Trời đất như đang quay cuồng, Huỳnh không đề phòng liền bị đẩy ngã.

“Tuyết?”

Ngón tay ấm áp thon dài chạm lên da thịt trần trụi của Huỳnh.

“Trên người Huỳnh có nhiều dấu hôn a.”

Huỳnh nhớ tới lúc Thu Trường Thiên mặc hỉ phục cho mình, mặt liền đỏ ửng không được tự nhiên.

“Đó là, đó là Thiên, trước ngày chuẩn bị hôn lễ, lúc đó Thiên rất vội, nhưng chưa có làm a...”

“Thật đáng giận, sao dám làm chuyện như vậy với Huỳnh của ta”

Tuyết ngẩng đầu, dùng sức giữ lấy tay Huỳnh.

“Tính sao đây, ta cũng muốn lưu lại dấu vết như vậy trên người Huỳnh”

Nói xong cũng không chờ Huỳnh phản ứng, lập tức cúi đầu xuống.

“A...”

Đầu lưỡi ẩm ướt liếm xuống, Huỳnh cảm thấy có chút tê dại cùng đau đớn, cảm giác quen thuộc lại xa lạ kia khiến Huỳnh không kiềm được mà thở nhẹ một tiếng.

Tác giả ps : cuối cùng đã tới, lão gia khỏa chờ mong cảnh tượng này đã lâu !!

Tiêu: Ghét quá cơ, đồ quỷ sứ

39. Chương 39

Đột nhiên một trận gió ập vào, Huỳnh cảm giác bị một lực đạo mạnh mẽ hất sang một bên, sau đó lại ngã vào lòng ngực vừa cứng rắn vừa áp áp quen thuộc của ai đó.

“Ha ha ha...”

Tiếng cười kia chính là của Tuyết, giờ phút này hắn cũng bị nam tử áo lam ôm vào ngực, không chút quan tâm đến việc bị Thu Trường Thiên dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm.

Huỳnh ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên.

“Thiên?”

Tay hắn run rẩy, cố gắng nghĩ ra lý do thuyết phục chính mình không nên giết chết tên bạch hồ ly kia!

Khi hắn thành thân chỉ chờ có động phòng, hồ ly này cứ nhiên lại muốn khi dễ lão bà của hắn!

Không được, trong đầu hắn tràn ngập ý nghĩ muốn làm thịt kẻ kia!

Hai mắt nam tử áo lam nhìn chằm chằm vẻ mặt vô tội của Huỳnh, lực đạo trên tay hắn cũng chỉ có Tuyết mới cảm nhận được.

Tuyết vươn tay nâng cằm hắn lên, ép buộc hắn đối mặt với mình.

“Tần Ti.”

Sát khí phát ra từ Tần Ti so với Thu Trường Thiên cũng không kém là bao, hắn tức giận đồng thời phách tính của Huỳnh cũng bị tác động, sắp không khống chế được nữa rồi.

Tần Ti cúi đầu hôn môi Tuyết, Tuyết cười khê kêu lên một tiếng, nếu không phải bên khóe miệng hai người lưu lại ít huyết tinh, Thu Trường Thiên đã nghĩ hai người bọn họ là đang tán tỉnh nhau.

Huỳnh đang bị Thu Trường Thiên ôm chặt.

“Thiên...”

Y phục của Huỳnh bị Tuyết xé ra một nửa, dấu răng trước ngực bị Tuyết in lại hiện ra rất rõ ràng.

Thu Trường Thiên thật vất vả mới kìm chế được lửa giận trong mình, giờ nhìn đến lại không kiềm nổi tức giận, ngẩng đầu nhìn hai người đối diện đang hôn nhau say sưa đến nỗi quên cả việc có người khác đang tồn tại trong phòng.

Thu Trường Thiên thực muốn chửi vài câu, nhưng lại thấy không thích hợp lắm.

“Món nợ này ngày mai sẽ tính!”

Nói xong ôm lấy Huỳnh ý định đem phòng tân hôn tặng cho hai người chẳng phân biệt được gì còn đang tùy tiện phát tình này.

Tần Ti cùng Tuyết đột nhiên ngừng lại. Chăm chú nhìn Huỳnh đang ở trong lòng Thu Trường Thiên, đảo mắt một hồi, lại mỉm cười nhìn Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên đột nhiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn, khuỷu người xuống ngã lên trên giường.

“Ha ha...”

Tần Ti dùng miệng cắn vào lỗ tai của Tuyết, Tuyết làm ra vẻ cầu xin tha thứ.

“Đau a, cùng nhau chơi đùa không phải tốt hơn sao!”

Tần Ti ngậm mút bả vai Tuyết, lúc này có phần dùng sức, trong chốc lát đã nếm được mùi máu tươi, mà Tuyết lần này lại không cầu xin tha thứ, ôm đầu Tần Ti mặc cho hắn cắn được tận huyệt, chính mình cũng cảm giác vừa đau đớn lại vừa thoải mái.

Thu Trường Thiên cảm thấy trán nổi gân xanh, chỉ nghe hai tên quái vật kia nói chuyện hắn đã biết chính mình đã bị tính kế.

Thu Trường Thiên cũng không phải người có thể để cho người khác lừa gạt dễ dàng như thế, đè nén lửa giận trong lòng. Tự hỏi vì sao hắn phải nhường giường lớn của hắn và Huỳnh cho người khác!

Huỳnh hiển nhiên không hiểu ý của Thu Trường Thiên, y đột nhiên dùng sức đẩy ngã Thu Trường Thiên, rồi bò lên người hắn.

“Huỳnh, khoan, chờ một chút...”

“Ân?”

Không xong rồi, chẳng biết bạch hồ ly kia dùng cái quỷ gì, Huỳnh cơ hồ đã mất đi ý thức.

Huỳnh thừa dịp thu Trường Thiên còn đang suy nghĩ, lấy tốc độ trước đây chưa từng có mà cởi quần của hắn.

“Chờ, chờ một chút, Huỳnh, người chờ một chút.”

Tuyết ngồi ở trên người Tần Ti, cố ý dùng móng cào xát hạ thể cách một lớp quần áo của hắn, còn không quên khiêu khích:

“Huỳnh, người lại đây a, bên này cũng có nga, cũng rất lớn nga, a...”

Tần Ti xé rách quần áo của Tuyết, cặp móng cong trắng nõn cứ như vậy lộ ra trước mắt.

Khóe mắt Tuyết rưng rưng lên án:

“Thô lỗ.”

Tần Ti mặt không đổi sắc đem Tuyết đẩy ngã, lấy tay an ủi dục vọng của hắn, Tuyết lập tức hưởng thụ buồng lỏng toàn thân.

Thu Trường Thiên biết Tuyết là đang khiêu khích, nhưng lại không có biện pháp khống chế, thấp giọng nguyên rủa một tiếng, xoay người đem Huỳnh đặt dưới thân.

Huỳnh tựa hồ không nghe thấy thanh âm của Tuyết, mặc dù tư thế bị đảo lộn, nhưng vẫn chuyên tâm cởi bỏ quần áo Thu Trường Thiên.

“A..... ân...”

Động tác của Tần Ti vẫn ôn nhu như trước, nhưng có chút... quá nhẹ nhàng rồi..., việc này khiến cho Tuyết khó nhịn khát vọng đang ngày càng tăng, nhưng lại không biết phải làm sao.

“Hỗn đản!”

Tuyết giơ chân lên đá một phát, Tần Ti nhanh nhẹn chế trụ chân của hắn, nhẹ giọng nói:

“Thô lỗ.”

Tuyết sờ loạn lung tung mái tóc mình, Tần Ti đưa tay mở rộng hai chân hắn:

“Muốn?”

“Muốn, muốn, mau a!”

” Dừng miệng?”

“Mau a! Mau!”

Tần Ti mặt không đổi sắc, một chút cũng không để tâm vẻ mặt đang mất kiểm soát của Tuyết.

Thu Trường Thiên thấy cũng không nhin được, đây đúng là... hai kẻ biến thái a .

“Thiên. . . Ô ô...”

Huỳnh đáng thương vẫn không cởi được quần của hắn, nước mắt như những viên trân châu lại rơi xuống.

Thu Trường Thiên còn đang lo lắng, vốn định để tùy Huỳnh, hay là kiên trì không cho bạch hồ ly kia thực hiện được âm mưu?

Tuyết đột nhiên cắn lỗ tai Tần Ti, một bên cắn một bên nói gì đó, vừa nói vừa khóc, cuối cùng khóc đến cơ hồ không thở nổi, mới buông lỏng lỗ tai đã bị hắn cắn đến ứa máu.

Về mặt Tần Ti vẫn không đổi sắc, giống như người bị cắn không phải là hắn, còn dịu dàng liếm đi nước mắt trên mặt Tuyết.

Tuyết cũng không cảm kích, ủy khuất đến cực điểm nói :

“Người mau a...”

Này... đây là cái tình huống gì a...

Thu Trường Thiên cảm giác được đầu óc của chính mình ngày càng loạn, tên bạch hồ ly dê tiện kia cứ nhiên lại khóc thảm thiết như vậy?

Lại nhìn đến Huỳnh cũng đã hết khóc, nhưng hai mắt không chớp đang chăm chú nhìn Tuyết.

Cuối cùng Tần Ti cũng đem dục vọng của Tuyết ngấm vào trong miệng, phun ra nuốt vào, thanh âm Tuyết thoáng cái cao lên, hô hấp càng thêm rối loạn, ngực phập phồng khiến cho người ta không thể dời tầm mắt khỏi hai khóa hồng đã muốn nở rộ kia.

Tuyết quay đầu, bày ra dung mạo tuyệt sắc , cứ nhiên đối Thu Trường Thiên lộ ra một cái tươi cười cực độ khiêu khích, cái lưỡi phấn hồng đỏt khát liếm liếm khoe môi.

Chút lý trí còn sót lại của hắn “phanh” một cái liền chính thức tiêu tan !

Thu Trường Thiên di chuyển, nhanh chóng đem những thứ vướng víu lột sạch, trước ánh mắt kinh hãi của Huỳnh liền tự đem quần áo chính mình xé nát.

Huỳnh chú ý đến vòng cổ của Thu Trường Thiên, hai người hôn nhau vô cùng khó khăn, Thu Trường Thiên cố gắng khiêu khích , đem Huỳnh hôn đến mơ màng, một tay đặt tại nhũ tiêm hồng nhạt của Huỳnh vừa niết vừa bóp, tay kia thì an ủi nam căn hơi lộ ra của Huỳnh.

“A..... ân...”

Thu Trường Thiên nghe Tuyết rên rỉ cũng thực tức giận, nhưng đang hôn Huỳnh hắn cũng dần dần mất đi khống chế, mãi theo đuổi khoái cảm bản năng.

Huỳnh là người bắn ra đầu tiên, Thu Trường Thiên chưa kịp chuẩn bị được liệu bôi trơn, liền dùng tinh hoa của Huỳnh còn ở trong tay bôi vào tiểu huyết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn tái nhợt của Huỳnh lại bị dục vọng nhuộm đỏ, cực kỳ đáng yêu.

Vừa mới phóng thích còn chưa lấy lại tinh thần, Huỳnh đối với động tác của Thu Trường Thiên cũng có chút đáp lại, mà lúc này tiếng rên rỉ của Tuyết lại vang lên làm Thu Trường Thiên thiếu chút nữa không kìm được dục hỏa.

Huỳnh nghiêng đầu nhìn sang, hai tròng mắt đột nhiên trợn to.

Cả thân người Tuyết cơ hồ thẳng đứng, cái hông bị giơ lên cao, hai chân mở rộng, mà Tần Ti một bên lấy tay khuếch trương hậu đình của Tuyết, một bên dùng đầu lưỡi ở bên trong tiến tiến xuất xuất.

Thu Trường Thiên thấy Huỳnh nhìn không chuyển mắt, cũng nhìn lướt qua, mới liếc mắt một cái cơ hồ bị hù dọa.

Nơi đó... Nơi đó cứ nhiên dùng lưỡi...

Đang suy nghĩ muốn biết thân phận người kia... Để vương a, cảm giác được Tuyết là không thể tưởng tượng nổi.

Hai tay Tuyết nắm chặt ga giường, đã hoàn toàn lâm vào dục vọng, trên mặt trừ vui thích ra còn có dần vật khó có thể nhẫn nại.

“Àn..... a...”

Thu Trường Thiên mới lấy lại tinh thần, liền phát hiện chính mình lại bị Huỳnh đẩy ngã.

Huỳnh ngồi phía trên hắn, nhắm ngay dục vọng thẳng đứng của hắn chậm rãi ngồi xuống.

Một loại tâm tình phức tạp trước nay chưa từng có bỗng xuất hiện .

” Thiên, là Huỳnh, chỉ có một người!”

PS: hắc hắc, cũng là 4 người H rồi, thế là 4P

~~

Shoorin Yumi : * đập đập * này thì 4p, tác giả biến thái a~.

Tiêu : Thật sự cảm ơn hai vị dừng sĩ là fin và yumi đã làm giúp ta chương này, nói hắn ra thì ta ghét chương này quá đi nên ta chỉ có thể lướt qua nó , các nàng đừng trách ta a T.T

40. Chương 40

Trưa hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào màn che nơi góc giường, ánh sáng chói lóa khiến Thu Trường Thiên ngủ không yên liền chậm rãi mở mắt.

Huỳnh đang nằm trong ngực hắn, vẫn ngủ trầm ổn như trước, chẳng không che hết những dấu hôn trên người, tất cả đều là hậu quả sau một đêm điên cuồng.

Thu Trường Thiên thở dài, nhắm mắt lại, nghĩ muốn nghỉ ngơi thêm một lát.

Ngày hôm qua bọn họ đã bãi đường, đã là phu...

Đột nhiên Thu Trường Thiên mở to mắt, động tác của hắn tạo ra tiếng động quá lớn, chỉ sợ đánh thức Huỳnh còn đang ngủ say, thế nhưng Huỳnh không giống trước kia, sẽ mở to mắt ra nhìn hắn, mà chỉ xoay thân mình tiếp tục ngủ.

Trên giường trừ bỏ chăn chiếu lộn xộn giống như vừa trải qua một trận chiến, đã không thấy bóng dáng hai người kia đâu.

Thu Trường Thiên với lấy đồng quần áo bị vắt ở một bên rồi mặc vào, bước xuống giường đi ra khỏi phòng, lại thấy ở trên bàn có một tờ giấy.

Thu Trường Thiên không chút nghĩ ngợi liền vo tròn tờ giấy, sau đó mới mở cửa phòng.

Thu Mộc đã dẫn theo ba người hầu đứng đợi ở cửa, thấy Thu Trường Thiên liền hành lễ.

“Gọi Qùy đến.”

Thu Mộc lập tức xoay người nói với người hầu đứng bên cạnh:

“Đi, mau mời Bạch đại phu.”

Thu Trường Thiên nhớ đến bộ dáng của Huỳnh còn đang nằm trong phòng, lập tức gọi lại người hầu đã muốn chạy xa .

“Chậm một chút , đột lát nữa hãy gọi Qùy đến, trước tiên pha ít nước ấm, ta lau người cho Huỳnh.”

“Vâng.”

Dường như toàn thân Huỳnh rất đau nhức, lúc Thu Trường Thiên chà lưng giúp hấn, hấn liền tỉnh.

“Thiên.”

“Ta lau cho ngươi.”

“Không cần, muốn ngủ.”

Thu Trường Thiên ôn nhu dụ dỗ :

“Rất nhanh thôi.”

Lúc này Bạch Qùy đã bước vào, vẻ tươi cười bên miệng thật sự khiến Thu Trường Thiên nhìn phát ghét.

“Tốt xấu gì ta cũng là một danh y, loại sự tình này mà cũng tìm ta là sao?

Thu Trường Thiên không để ý những lời trêu chọc của Bạch Qùy .

“Ngươi nhìn Huỳnh xem có phải hay không...”

Bạch Qùy ngồi xuống, tay đặt lên cổ tay đang nhô ra của Huỳnh , một lát sau liền nói.

“Chúc mừng.”

Về mặt của Thu Trường Thiên có điểm bất đắc dĩ, thời điểm Huỳnh sinh Anh nhi thật sự rất suy yếu, hấn cũng không muốn để Huỳnh lại phải trải qua đau đớn như vậy thêm lần nào nữa.

Bạch Qùy là bạn tốt bao năm của hấn, nhìn biểu tình kia liền biết Thu Trường Thiên suy nghĩ cái gì.

Bạch Qùy vỗ vỗ bả vai Thu Trường Thiên.

“Yên tâm, ta biết sẽ có lúc này, đối với tình hình của Huỳnh đều cần nhiều được, lần này so với lần trước hấn là thoải mái hơn chút”

Thu Trường Thiên nhếch khóe miệng, xem như là cảm tạ.

Bạch hồ ly kia đã từng nói, chỉ cần hấn và Huỳnh toàn tâm toàn ý mong chờ đứa nhỏ, Huỳnh mới có thể mang thai.

Nhưng mà “Toàn tâm toàn ý” này rốt cuộc có định nghĩa như thế nào? Hơn nữa lời nói của hồ ly tinh kia rốt cuộc có thể tin tưởng được hay không, điều này cần phải suy nghĩ thật cẩn thận...

Thu Trường Thiên tiễn Bạch Qùy ra ngoài, một lần nữa trở về ngồi lên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang ngủ say của Huỳnh, đưa tay giúp y sửa sang lại mái tóc rối bù.

“Sao ngươi lại không hề thay đổi chứ.”

Vẫn là bộ dáng thiếu niên khi hấn gặp Huỳnh

Ngày hôm qua sau khi Thu Trường Thiên giận dữ thì đã hoàn toàn rơi vào sự khiêu khích của Huỳnh, căn bản trong đầu không nghĩ đến chuyện sinh hài tử, nếu lời hồ ly tinh nói là sự thật, vậy, Huỳnh phải rất mong chờ đứa bé kia đi.

Sờ xuống nơi đang dần hình thành thêm một sinh mệnh nhỏ bé, bụng của Huỳnh đã bằng phẳng trở lại, hấn nhẹ nhàng vuốt ve giống như luyện tiếc không muốn dùng sức.

Đột nhiên Huỳnh bật cười, bắt lấy tay của Thu Trường Thiên đặt hấn lên trên bụng mình.

“Tĩnh?”

Nằm thẳng xuống giường, tay kia thì kéo lấy Huỳnh ôm vào trong lòng ngực.

“Thiên.”

“Ân?”

“Huỳnh cùng Thiên, muốn thật nhiều thật nhiều bảo bối.”

“Hảo.”

Huỳnh mở to mắt, nhìn khuôn mặt của Thu Trường Thiên, còn thật sự có chút hoài nghi.

“Thật sự.”

Hôn nhẹ lên đỉnh đầu Huỳnh.

“Nếu lần này sinh vẫn vất vả như trước thì sau này sẽ không sinh nữa, chúng ta có thể nhận nuôi.”

Nhận nuôi là có ý nghĩa gì ? Huỳnh còn chưa hiểu rõ, nhưng mà Thiên nói bọn họ có thể có thật nhiều bảo bối, như vậy cũng đủ rồi.

Dùng sức tiến sát vào trong lòng ngực Thu Trường Thiên, Huỳnh mỉm cười ngâm nga.

Qua một lúc sau, Huỳnh đột nhiên nghĩ đến.

“Anh đâu?” (tiêu : bạn ấy gọi Anh nhi đó, trong bản cũng nguyên như vậy nên ta để nguyên hen)

Thiếu gia Tiểu Thu Anh của chúng ta còn đang túm lấy ngón tay của tiểu ca ca hần mà chìm trong giấc mộng ngọt ngào, hoàn toàn không biết tiểu ca ca nằm bên cạnh đã sớm tỉnh.

Tiểu Thu Minh mở to hai mắt không khóc cũng không nháo loạn, nghĩ muốn trở mình mới phát hiện ngón tay đang bị túm chặt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là tên xấu xa này cầm tay của mình.

Thoạt nhìn lúc Tiểu Thu Anh đang ngủ thật giống một tiểu oa nhi, vốn dĩ cũng vì sinh non nên thân thể so với hài tử bình thường nhỏ hơn rất nhiều, da thịt tựa bạch ngọc là di truyền từ Huỳnh, lông mi dài cong vút, không biết đang mơ cái gì, cái miệng nhỏ nhắn không có khép lại liền chảy ra một chút nước miếng.

Tiểu Thu Minh cũng không biết tại sao gia hỏa này cứ bám dính lấy mình, kỳ thật cũng không chán ghét hần. Tiểu Thu Minh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của tiểu Thu Anh, cùng lúc nuốt vào một chút nước miếng của hần, liếm liếm môi, rõ ràng đem toàn bộ nước miếng của hần ăn sạch.

“Hô...”

Thu Trường Thiên dựa vào thành giường, một tay di huyết thái dương, tay còn lại thì dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của Huỳnh.

“Huỳnh.”

Huỳnh ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên, động tác vẫn luôn như cũ.

“Thời gian trôi qua thật nhanh a, nếu làm không ra sẽ không cho phép chơi đùa.”

Huỳnh không trả lời, càng hết sức chuyên tâm mà đối đãi vật cực đại ở trước mắt, một hơi ngậm gọn đến tận gốc.

“Ân...”

Toàn thân Thu Trường Thiên căng thẳng, bộ dáng nhàn nhã lúc trước giờ đã không còn sót lại chút nào, hai tay vòng ra sau gáy của Huỳnh, hướng dẫn Huỳnh theo từng góc độ.

“Phải ngậm vào, không được mút như thế.”

Hai tay của Huỳnh phối hợp mà trêu đùa hai tiểu cầu , nghe thấy tiếng cười của Thu Trường Thiên, mắt liền híp lại.

Gần đây Huỳnh giống như một người đang chìm đắm trong trò chơi *** đang khiến Thu Trường Thiên mẩn cảm đến tột đỉnh.

Từ sau đêm động phòng hôm đó, Thu Trường Thiên lại không làm được đến bước cuối cùng, Huỳnh cũng không còn khát cầu giống như trước nữa, thế nhưng càng dính chặt lấy Thu Trường Thiên, dần dần trở thành bất cứ lúc nào cũng có thể khơi mào dục vọng của Thu Trường Thiên, nhưng lại không vội giúp hắn giải quyết, bao giờ cũng đùa giỡn tựa như đang ve vãn như vậy, lúc Thu Trường Thiên đã đạt đến khoái cảm tột đỉnh thì lại cắn lên một hơi, sau khi lặp lại vài lần mới có thể đạt tới cao trào.

“Huỳnh, buổi chiều ta còn phải ra ngoài, ngoan.”

Huỳnh bắt mắt đảo mắt nhìn Thu Trường Thiên, chẳng những không nghe lời còn ngậm vào nhả ra nhanh hơn, đến khi cao trào lại nhả khỏi miệng.

Thu Trường Thiên cũng không tức giận, lớp mồ hôi mỏng trên trán đã chứng minh sự kiên nhẫn của hắn, Huỳnh tiếp tục dùng ngón tay nhỏ xinh trắng nõn lướt qua đầu phân thân đã ướt sũng *** dịch:

“Thiên đi đâu?”

“Chỉ đi kiểm tra điền sản một chút thôi.”

“Thu Mộc có đi theo không?”

“Hắn sẽ đi theo giúp ta.”

“Không thể dẫn Huỳnh theo sao?”

Vừa nói vừa nhô ra đầu lưỡi liếm nhẹ lên phân thân đang khát cầu được giải phóng.

Thu Trường Thiên cũng không thúc giục, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào đôi mắt to đen láy hơi rớm nước của Huỳnh.

“Nhất định sẽ trở về trước bữa tối.”

“Hừ.”

Bĩu cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, sau đó liền hôn lên lỗ nhỏ trên đầu phân thân một cái.

“Huỳnh...”

Thanh âm của Thu Trường Thiên thay đổi trở nên trầm thấp, kéo dài âm cuối, giống như đang phù phép mê hoặc ai đó.

Thu Trường Thiên muốn nâng tay Huỳnh lên, nhưng tay của Huỳnh lại không rời vật cứng rắn giống như thiết bồng kia, vẫn cố tình vuốt ve từ trên xuống dưới.

“Tối giờ rồi a, người muốn để ta như vậy mà đi ra ngoài sao?”

Huỳnh lập tức bị thanh âm cùng ánh mắt của Thu Trường Thiên mê hoặc, hai mắt thất thần, chỉ thấy được đôi môi kia còn đang mấp máy.

Huỳnh dựa sát vào Thu Trường Thiên, nhưng khi đôi môi sắp chạm đến mục tiêu lại bị Thu Trường Thiên đè úp xuống.

“Muốn cho ta thoải mái a.”

Huỳnh lấy lại tinh thần, thấy Thu Trường Thiên cười xấu xa, hắn có chút tức giận.

“Thiên thoải mái, sẽ hôn ta a.”

“Đương nhiên.”

Vừa rồi Huỳnh không cam lòng phục vụ vật nào đó, vì phải chuyển tâm đối phó dục vọng hưng phấn đã đến nửa canh giờ.

Dường như, lại lớn hơn...

Huỳnh đã làm tận khả năng ngậm nó vào trong miệng, miệng căng trương đến cực độ, cũng thật là nóng, cả miệng đều tràn ngập hương vị của Thiên.

Chuyển động đầu lưỡi của mình, lấy lòng hần, trêu chọc hần, lại dùng sức mút...

Xem ra, Thiên thích như vậy, bàn tay đang giữ lấy cổ của mình đang khẽ run lên.

Không để ngón tay nhàn rỗi, cố ý nhẹ nhàng xoa nắn hai khóa tiểu cầu kia.

“ Ân...”

Mùi vị quá nồng, có thể cảm thấy được toàn thân Thiên bị kích thích đến cực độ, hần sắp bắn, không thể chơi đùa nữa.

Dùng sức mút, ngậm vào nhả ra nhanh hơn, để dục vọng kia chà xát lên lưỡi mình.

“ Ân a ân...”

“Huỳnh, Huỳnh, thật sướng, nhanh lên một chút, thật thoải mái, nhanh lên, ân , a, Huỳnh, Huỳnh...”

Tinh hoa dày đặc bắn vào trong miệng Huỳnh, vừa nóng vừa nhiều, chưa kịp nuốt hết liền từ trong khóe miệng chảy xuống.

Huỳnh há mồm thở dốc, liếm sạch chỗ vừa chảy ra, trên cằm còn sót lại một chút dịch thể chưa liếm hết.

Huỳnh ôm lấy cổ Thu Trường Thiên, chu miệng.

Thu Trường Thiên cười:

“Đã tới giờ rồi.”

Huỳnh nắm chặt hai tay hần :

“Thưởng mau.”

Thu Trường Thiên mỉm cười rồi cúi xuống, hai môi dán sát vào nhau, chẳng mấy chốc hần đã được thưởng thức hương vị dày đặc của chính mình, men theo đầu lưỡi mềm mại truyền qua, kết thúc cuộc hôn môi, Huỳnh buông hai tay xoay người nằm lên giường, sau đó liền bật cười.

“Ha ha ha...”

Thu Trường Thiên bị ép nuốt xuống chất lỏng được Huỳnh truyền qua, khẽ nhú nhú mày, tiếp theo lại ôn nhu mà giúp hần vén mấy sợi tóc rối tung dính trên mặt.

“Nghịch ngợm”

41. Chương 41

Huỳnh đang chơi đùa cùng hai tiểu gia khóa kia, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi lại tiếp tục chơi cùng hai đứa nhỏ.

Thu Trường Thiên từ phía sau ôm lấy Huỳnh , bàn tay hiển nhiên đặt trên cái bụng đã hơi nhô lên, hai người không nói gì, chỉ im lặng nhìn bọn nhỏ đang chơi đùa trong cái nôi chuyên biệt.

Thu Minh đã tự đứng lên được, bám vào đồ vật gì đó có thể miễn cưỡng đi hai bước, thế nhưng mỗi khi hần đi vài bước, Thu Anh mất hứng liền oa oa kêu to, bàn tay vẫn túm lấy ống quần của hần không buông, cho dù có như vậy Thu Minh cũng không thềm để ý, tiếp tục luyện bước đi sang đông sang tây của mình.

Thu Trường Thiên nhìn Tiểu Thu Anh đang túm chặt lấy Thu Minh, khẽ nhú mày :“Anh nhi lúc nào cũng bám dính Minh nhi.”

Huỳnh đưa tay đỡ lấy Thu Minh để cho hần bước đi, cũng không trông nom đứa con đang bị kéo lê trên đất . “Minh cũng không để ý đến hần.”

“Minh nhi cũng thật là, hình như ta còn chưa nghe thấy hần nói.”

Nguyên nhân Tiểu Thu Anh chính vì không được chú ý mà oa oa kêu to, nghe thấy nhóm phụ thân bàn luận hẳn cùng với Thu Minh, dường như nghe hiểu, cư nhiên vẫn cố gắng túm lấy bàn chân nhỏ của Thu Minh, dùng sức một chút, miêng cường đứng lên.

Thu Trường Thiên và Huỳnh nhìn thấy trái tim không nhện được liền đập lệch một nhịp, Tiểu Thu Anh mới vừa đứng lên đột nhiên hét to một tiếng, sau đó lại lảo đảo ngã sấp lên người Thu Minh.

Dù sao Thu Minh vẫn là hài tử, Tiểu Thu Anh lại đột nhiên dồn khí lực toàn thân mà ngã trên người hắn, chịu không nổi sức nặng kia, Thu Minh lập tức hất văng Thu Anh xuống.

Huỳnh hô một tiếng, vội vàng ôm lấy Tiểu Thu Anh còn nằm sổng soài trên đất, thế nhưng trong tay hắn còn nắm chặt lấy y phục của Thu Minh không buông, Thu Trường Thiên ôm lấy Thu Minh kiểm tra xem hắn có bị thương không.

“Minh nhi, sao vậy? Để phụ thân nhìn xem.”

Thu Minh thật không biết nên theo ai, cú ngã cũng không nhẹ, lại va vào thanh chắn làm bằng gỗ cứng rắn của cái nôi, nhưng về mặt hắn cư nhiên không chút thay đổi mà đối mặt với Thu Trường Thiên, cũng bởi vì hắn lúc nào cũng làm ra vẻ mặt này, khiến Thu Trường Thiên thật sự không rõ rốt cục hắn có bị thương hay không.

Bởi vì Tiểu Thu Anh còn đang túm lấy y phục của Thu Minh, cho nên hai đứa có bị hai người lớn ôm đi cũng cách nhau không quá xa.

Tiểu Thu Anh kêu lên nha nha, kéo lấy y phục của Thu Minh, Thu Minh mặt không đổi sắc mà nhìn Thu Anh, “Bốp!”

Tiểu Thu Anh choáng váng, bàn tay của tiểu hài tử đương nhiên không có nhiều khí lực, mặc dù nhỏ nhưng cho tới bây giờ Thu Anh chưa từng bị ai đánh, thế mà thái độ kia của Thu Minh có thể hoàn toàn lý giải đúng là đánh, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

“Oa...” Đây là lần đầu tiên Thu Anh khóc ngoại trừ lúc mới sinh, mà còn khóc lóc thảm thiết ghê gớm.

Thu Trường Thiên đối với tình huống bất ngờ cũng có chút lúng túng không biết phải làm sao, nghĩ muốn nhanh chóng tách hai đứa nhỏ này ra, nhưng Tiểu Thu Anh vẫn túm lấy Thu Minh không chịu buông.

“Oa...oa...Oa...”

Thu Minh trả thù xong cũng không tính phản ứng lại Tiểu Thu Anh, giãy giụa muốn Thu Trường Thiên thả xuống dưới, Thu Trường Thiên sợ thương tổn đến hắn nên không dám dùng sức, hết cách đành phải đem bọn nhỏ đặt vào trong cái nôi chuyên biệt.

Tiểu Thu Anh dùng hết sức gào khóc, tay cũng dùng hết sức mà túm chặt lấy y phục của Thu Minh, nhưng kéo thế nào Thu Minh vẫn không động cũng không hất tay của Tiểu Thu Anh ra, tiếp tục bám vào hàng rào gỗ lại đứng lên, giãy giụa thân mình như còn muốn luyện tập bước đi.

Đột nhiên Thu Minh dừng lại, nhìn Tiểu Thu Anh còn đang khóc lóc thảm thiết.

“Huỳnh?” Thu Trường Thiên lo lắng nhìn đứa con đang khóc thê thảm, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải, hơn nữa theo những giọt nước mắt của Tiểu Thu Anh, chảy xuống một chất lỏng màu đen như mực!

Huỳnh có chút khó hiểu, lại không hề lo lắng, Huỳnh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, để hắn đối mặt với chính mình, rồi mới lau đi chất lỏng màu đen kia.

Tiểu Thu Anh lại phát sinh biến đổi, chất lỏng màu đen kia cứ như vậy chảy ra càng nhiều, trong mắt dần hiện ra tròng trắng.

“Qùy.” Huỳnh đột nhiên nói.

Thu Trường Thiên vội vàng hô to, “Người đâu a, mau đưa Qùy đến đây!”

Qùy từng nói thị lực của Anh nhi vẫn bình thường, thế nhưng tròng mắt vốn như trân châu đen lại dần xuất hiện tròng trắng là sao? Có thể xảy ra vấn đề gì hay không?

Thu Minh thì kinh ngạc nhìn Tiểu Thu Anh một lúc, chẳng mấy chốc lại luyện tập bước đi như trước.

Tiểu Thu Anh vừa khóc vừa nhìn Thu Minh, thấy hắn không nhìn mình, tiếng khóc liền phát triển thêm một độ cao mới, khiến lỗ tai của Thu Trường Thiên như bị xuyên thủng.

Lúc Bạch Quỳnh tới liền vô cùng vội vàng, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, đi vào trong phòng, nhìn thấy Thu Trường Thiên và Huỳnh còn đang ngây người đứng trước cái nôi, lại quay ra nhìn đến bụng của Huỳnh, “Ta đã nói rồi, mới ba tháng làm sao có thể.” (tiêu: chắc tưởng Huỳnh sinh em bé =)))

Thu Trường Thiên cũng không để ý hắn đang nói gì, vội vàng ngắt lời, “Quỳnh, người mau đến nhìn xem mắt của Anh nhi.”

“Đến đây đến đây.” Bạch Quỳnh chạy nhanh tới, “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại đen thế này.”

Lý Thi Thi bước tới sau lưng Bạch Quỳnh, Bạch Quỳnh gọi nàng, “Lấy cái chai kia lại đây.”

Thu Trường Thiên hỏi, “Người muốn làm gì?”

Tuy rằng Lý Thi Thi cũng đang lo lắng, nhưng động tác rất nhanh nhẹn, lập tức lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng đưa cho Bạch Quỳnh.

Bạch Quỳnh dùng lọ hứng những giọt chất lỏng màu đen đang lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thu Anh, lại chụp lấy bàn tay hắn còn đang túm lấy y phục của Thu Minh, cũng không biết để hắn bám vào chỗ nào, Tiểu Thu Anh lập tức buông lỏng tay.

“Oa oa! Oa! Oa a a a a...”

Quả thực tiếng khóc lúc này của tiểu Thu Anh thật không gì có thể miêu tả được, Huỳnh đã chịu không nổi.

Bạch Quỳnh cũng không chịu được mà bịt chặt lỗ tai, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi Minh nhi đánh hắn một cái, bỗng nhiên lại khóc thành như vậy.”

“A?” Bạch Quỳnh nhìn tiểu Thu Anh giống như một chú cọp con nằm trong lòng ngực Huỳnh đang không ngừng giẫy giụa, “Thúc thúc giúp người đánh lại?”

Thấy Bạch Quỳnh làm bộ muốn đánh Thu Minh, hai mắt Thu Anh đều tròn tròn, “Nha nha nha!!”

Thoáng cái Bạch Quỳnh đã bị hắn chọc cười, cũng không cần hiểu rõ, liền dùng chính tay áo mình lau chất lỏng màu đen còn đang lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thu Anh.

Thu Trường Thiên luôn đứng ở bên cạnh quan sát, thấy chất lỏng màu đen trong mắt đã ngừng lại một chút, Bạch Quỳnh đang lau cho hắn, một cặp mắt to tròn trong veo còn lộ chút tức giận liền hiện ra, trông trắng mắt lộ rõ cùng con ngươi đen nháy ở giữa, nếu nhất định phải tìm ra điểm xấu của đôi mắt kia, thì chỉ có lớn hơn bình thường một chút, thoát nhìn lại vô cùng xinh đẹp.

Bạch Quỳnh sớm biết hài tử của Thu Trường Thiên và Huỳnh không đơn giản, thời điểm phụ thân bọn họ tịnh dưỡng đều giao hai đứa nhỏ cho Lý Thi Thi chăm sóc, hắn đã ở cùng bọn nhỏ một thời gian dài, cũng thăm dò tính khí của tiểu oa nhi này. “Hắn đánh người, người liền khóc a.”

Dường như Tiểu Thu Anh nghe hiểu, miệng mếu máo như lại muốn khóc.

Bạch Quỳnh ôm lấy Tiểu Thu Anh từ trong lòng ngực Huỳnh, “Không khóc không khóc a, thúc thúc thương.”

Vừa nói vừa hôn lên má Tiểu Thu Anh.

Thu Trường Thiên sợ Huỳnh đứng lâu sẽ mỏi, liền đứng ở phía sau để cho Huỳnh tựa vào mình, “Quỳnh, mắt của Anh nhi...”

“Hiện tại ta cũng không biết.”

“Không biết? Không biết mà người cũng chẳng có một chút lo lắng.”

“Có cái gì phải lo a.” Bạch Quỳnh đặt Tiểu Thu Anh vào trong nôi, hắn lập tức bò đến chỗ Thu Minh, mà Thu Minh vẫn như trước không thèm nhìn Tiểu Thu Anh, “Nếu thứ nước đen kia không cản trở đến thì

lực của Anh nhi, chảy ra cũng không có vấn đề gì lớn. Cũng phải nói cả nhà các người chính là không bình thường a, ta sớm đã luyện thành băng sơn không dễ gì bị hoảng loạn.”

Thu Trường Thiên nhớ tới bộ dáng kích động của Bạch Quỳnh khi vừa mới chạy vào phòng, mỉm cười cũng không muốn vạch trần hắn, “Người vất vả rồi.”

“Đừng khách khí, ta cũng thật vui vẻ khi được chẩn bệnh cho quái nhân nhà các người.”

Huỳnh dựa vào trước ngực Thu Trường Thiên, bữu môi nói. “Quỳnh nói Huỳnh quái.”

Huỳnh đối với nhiều câu nói còn chưa lý giải hết, thế nhưng cũng biết “Quái” không phải ý tốt, trề môi mắt mưng.

Bạch Quỳnh luôn muốn nói cái gì đó, đương nhiên đối với Huỳnh không có ác ý, nhưng lại không biết giải thích ra sao, rõ ràng cũng chẳng giải thích, liền nói với Thu Trường Thiên, “Cứ cười đi, ta đi đây.” Nghĩ một lúc còn nói, “Buổi tối ta cũng rảnh nên mang hai đứa nhỏ theo, để các người thuận tiện ha!!”

Thu Trường Thiên có chút khó xử, nhìn Bạch Quỳnh ôm theo đứa nhỏ đi ra ngoài, Lý Thi Thi gật đầu hướng bọn họ, tiếp theo cũng rời đi.

Thu Trường Thiên một tay ôm lấy Huỳnh, Huỳnh cũng không tức giận, còn ha ha cười.

“Nương tử đại nhân, vi phu ‘đói’, cho ta ăn no đi.”

“Ha ha, uy!”

42. Chương 42

Huỳnh bị ôm vào trong phòng. Trên chiếc giường lớn được chế tạo đặc biệt bên trong có một cái đệm với diện tích lớn tương tự, rất dày, người nằm trên đó dường như đều rơi vào sự thoải mái.

Huỳnh bị đặt lên đệm, trở mình nhìn Thu Trường Thiên mà cười ha ha.

Thu Trường Thiên cũng chưa vội trèo lên, cởi bỏ ngoại sam, thẳng đến lúc cởi đến khố hạ, “Uống thuốc chưa?”

Huỳnh gật đầu cười khanh khách, ánh mắt nhìn thân thể Thu Trường Thiên liền có một tia dao động.

“Đẹp không?”

Huỳnh gật đầu.

“Muốn sờ sao?”

“Ân.”

Thu Trường Thiên kéo tay Huỳnh, đặt ở trước ngực của mình, Huỳnh cũng không khách khí, ngồi xổm trước mặt hắn, hai tay sờ soạn không ngừng, còn cố ý dùng sức bóp cơ ngực của Thu Trường Thiên.

“A!”

Thu Trường Thiên không hề do dự liền nhào tới, đè Huỳnh đặt ở dưới thân, đương nhiên, đã cẩn thận tránh đi bụng của Huỳnh.

“Hư hỏng.”

Thu Trường Thiên cắn nhẹ lên mũi của Huỳnh, “Ai hư hỏng? Ân?”

Huỳnh nhắm cái mũi, trừng mắt nhìn Thu Trường Thiên một cái, nhưng hai tay của y vẫn không rời khỏi ***g ngực của Thu Trường Thiên, còn cố ý nhéo nhẹ vào đầu nhũ hắn.

Thu Trường Thiên không phát ra tiếng gì, vừa vận thân thể lại run lên một cái, cười nói: “Nương tử, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng a.”

Hai tay Huỳnh rời khỏi ***g ngực ấm áp, sau đó liền vòng tay qua cổ của Thu Trường Thiên, “Thiên muốn làm thế nào?”

Thu Trường Thiên đang vuốt ve thân thể của Huỳnh, từ từ lần mò đến vùng tam giác dưới bụng, Huỳnh không tự chủ được lại run lên một chút, bất giác kề sát thân mình đối phương, để cho Thu Trường Thiên vuốt ve thân thể hần dễ dàng hơn. Nhưng Thu Trường Thiên không dừng lại, bàn tay tiếp tục trượt xuống, đang lúc mò tới giữa hai chân Huỳnh, cách lớp vải mỏng mà nhẹ nhàng xoa nắn.

Huỳnh lập tức hiểu rõ hần muốn làm cái gì.

Từ sau đêm động phòng hôm đó, mỗi lần làm hai người đều không đạt tới đích cuối cùng, nhưng rõ ràng bọn hần cũng không phải người *thanh tâm quả dục, ba tháng này đều nghĩ đủ mọi cách để khiêu khích đối phương.

*thanh tâm quả dục: chỉ người có tâm trong sáng, không ham muốn dục vọng

Huỳnh gờ chân cọ cọ khó hạ của Thu Trường Thiên, cười nhưng không nói, dĩ nhiên biểu tình kia là đồng ý.

Lúc này Thu Trường Thiên mới cởi bỏ quần của y, rất nhanh đôi chân dài trắng nõn phơi bày trước mắt, tay sờ lên lại có cảm giác trơn bóng mềm mịn.

Huỳnh lại không phối hợp mà né tránh một chút. “Thiên.”

Thu Trường Thiên không yên lòng, hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm đôi chân dài kia. “Ân?”

“Y phục.” Huỳnh kéo cái áo còn đang mặc trên thân, hiện tại dưới thân của hần trần như nhộng, thân trên lại chưa xảy ra đụng chạm gì, nhưng nào biết loại hành vi này lại khiến dục hỏa trong lòng Thu Trường Thiên tăng vọt.

“Không cởi y phục được không?”

Huỳnh làm nũng tỏ ý không muốn, nói thế nào cũng không chịu cởi, cách một lớp áo có bàn tay nào đó đang xoa nắn không ngừng, “Sẽ vương , Thiên không ăn được.”

Thu Trường Thiên nằm xuống liền tặng cho Huỳnh một nụ hôn nóng bỏng, Huỳnh cũng đáp ứng mà phối hợp theo, bỗng nhiên phân thân non nớt của chính mình bị nắm lấy, Huỳnh lập tức trừng to mắt nhìn Thu Trường Thiên.

Thu Trường Thiên nở nụ cười xấu xa, “Nơi này so với trong đó lại càng trưởng.”

Cuối cùng hiểu được Thu Trường Thiên là muốn khi dễ mình, Huỳnh ủy khuất cắn cắn hai phiến môi đỏ hồng, ánh mắt tràn ngập tức giận cũng bị nụ hôn ướt át vừa rồi quét sạch, một chút uy lực cũng không có, ngược lại khiến cho người ta càng muốn khi dễ y .

Thu Trường Thiên hôn nhẹ vào dưới mắt Huỳnh, “ Nhất định sẽ làm cho Huỳnh thoải mái ! ”

Hôn một đường từ mắt, lông mi, mũi, môi cắn, cổ, xương quai xanh, rồi lại tiếp tục hôn xuống cặp đùi quyến rũ.

Không biết từ lúc nào hai chân đã bị tách ra, Thu Trường Thiên nằm sấp xuống bắt đầu liếm mút bắp đùi của Huỳnh, sự đau đớn cùng với cảm giác thoải mái khiến cho y không ngừng cắn ngón tay .

Đôi chân thon dài kia đã rất nhanh bị Thu Trường Thiên hôn đến nổi hần lên những vết nhỏ hồng hồng, phân thân xinh đẹp cũng hoàn toàn ngốc đầu dậy.

“Ta muốn ăn a.” Thu Trường Thiên dùng ánh mắt đang tràn đầy dục vọng nhìn Huỳnh, cố ý hé miệng ngậm lấy phân thân của y , tiếp theo lại dùng sức liên tục liếm mút .

Huỳnh đột nhiên hét lên, thân mình run rẩy một chút, đồng thời nước mắt cũng chảy ra càng nhiều.

Thu Trường Thiên vẫn chăm chú quan sát phản ứng của Huỳnh, trong ánh mắt của y lộ ra vẻ ủy khuất tội độ, đầu lưỡi của ai đó liền thay đổi trở nên vô cùng ôn nhu .

Thu Trường Thiên rất ít khi khẩu giao cho Huỳnh, thỉnh thoảng rằng nanh lại vô tình đụng phải, khiến cho Huỳnh đang thoải mái liền khóc lóc đến lợi hại, ngay cả lúc Thu Trường Thiên tiến vào trong y cũng không làm Huỳnh khóc lợi hại như vậy.

Lúc Thu Trường Thiên đang khẩu giao cho Huỳnh, còn dùng hai tay đùa giỡn hai tiểu cầu bên dưới, cố gắng đem nam căn nhỏ bé kia ngâm sâu vào trong yết hầu.

Tiếng khóc của Huỳnh dần nhỏ lại, đồng thời dục vọng ngày càng tăng.

Thu Trường Thiên lại dùng thêm sức, xoay chuyển góc độ, dùng đầu lưỡi ẩm ướt liếm vòng quanh đỉnh phân thân.

Hắn vẫn không biết tại sao Huỳnh thích khẩu giao cho hắn như vậy, mùi vị không được tốt, cũng không hẳn là xấu, có thể cảm giác được vật cứng rắn trong miệng kia đang bưng bưng phần chấn.

Tuy rằng hắn không quá chán ghét, nhưng mà loại hưởng thụ đơn phương này, tại sao Huỳnh lại làm không biết mệt, hơn nữa mỗi lần Huỳnh làm cho hắn, còn lộ ra dáng vẻ chìm đắm trong dục vọng khoái hoạt. Còn có mấy lần chỉ khẩu giao cho hắn thôi mà Huỳnh liền bắn.

Có lẽ trong miệng của Huỳnh thực sự mãn cảm?

Quả nhiên Thu đại bảo chủ không phải phạm nhân, hắn một tâm hai dụng ý, giống như việc có thể dễ dàng làm cho Huỳnh sung sướng mà đạt đến cao trào.

“Thiên...Ồ ô... Thiên...”

Toàn thân Huỳnh bỗng nhiên co thắt không được tự nhiên, Thu Trường Thiên từ trong suy nghĩ liền tỉnh táo lại, tập trung quan sát phản ứng của Huỳnh.

Huỳnh không kiềm chế được liền ngồi bật dậy, hai tay túm lấy tóc Thu Trường Thiên, đột nhiên móng tay dùng sức cào lên da đầu Thu Trường Thiên khiến hắn phát đau.

Thu Trường Thiên cảm thấy Huỳnh sắp đạt đến cao trào, cũng chưa dừng lại, hơn nữa còn dùng sức mút một hơi, thanh âm ‘phốc phốc’ vang lên.

“ Ân...a ...”

Nhất thời Thu Trường Thiên chưa kịp chuẩn bị , dịch thể từ trong dục vọng bắn sâu vào bên trong yết hầu hắn, muốn nhổ ra cũng nhổ không được, cố chịu dùng sức ho khan một hơi, không cẩn thận đã để rằng nanh cọ vào phân thân của Huỳnh, lại làm một cổ chất lỏng bắn ra.

Thu Trường Thiên nuốt toàn bộ tinh hoa của Huỳnh xuống, sau đó liền ho lên một tiếng.

Đã nửa tháng Huỳnh chưa phát tiết, bảo bối trong bụng còn nhỏ, Qùy cũng dặn không được làm quá sức, sẽ ảnh hưởng tới thai nhi. Cho nên y cùng Thu Trường Thiên tuy rằng luôn nháo loạn, nhưng toàn bộ chỉ có mỗi mình Thu Trường Thiên hưởng thụ mà thôi.

Thu Trường Thiên lại rất ít khi khẩu giao cho Huỳnh, cái loại dục vọng đến từ một phía khiến cho Huỳnh không quen, lại chẳng thể áp chế sự kích động trong lòng, được nơi ẩm ướt bao quanh như vậy, rất nhanh y liền đạt tới cao trào.

Y phục trên người Huỳnh đã nhăn nhúm bởi vì động tác vừa nãy của y, đồng thời mồ hôi trên trán chảy ra không ngừng.

Nghe thấy tiếng ho của Thu Trường Thiên, Huỳnh vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, “Thiên...”

Thu Trường Thiên đối diện với cặp mắt đen to tròn đang rơm nước của Huỳnh, biết được y vì thấy mình ho khan như vậy mới lộ ra biểu tình đau lòng thế kia, trong lòng Thu Trường Thiên thực hạnh phúc, cùng lúc trái tim hắn đập mạnh đến phát đau, “Ta không sao.”

Huỳnh nắm lấy tay Thu Trường Thiên, ánh mắt lại hướng thẳng vào dưới khó hạ, dự vọng của Thu Trường Thiên đã dừng đứng từ bao giờ, lớp vải quần mỏng manh còn bị *** dịch thấm ướt, chẳng mấy chốc hình dạng phân thân hiện ra trước mắt.

Huỳnh nuốt nước miếng, đưa tay nghĩ muốn chạm lên, lại bị Thu Trường Thiên giữ lại.

Thu Trường Thiên nhìn Huỳnh chăm chú, hần vẫn còn biểu tình khát cầu như trước, “Huỳnh, thích ăn của ta sao?”

Huỳnh đối với câu hỏi bất ngờ của Thu Trường Thiên cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

“Thời điểm ăn ta, Huỳnh cảm thấy thoải mái sao?”

“Ân, thoải mái.”

Thu Trường Thiên còn muốn hỏi y thoải mái ra sao, trong miệng trừ bỏ răng nanh chính là đầu lưỡi, có cái gì mà thoải mái chứ?

Nhưng suy nghĩ một lúc vẫn không hỏi, dù sao Huỳnh cũng không phải người bình thường mà.

“Thiên,” Đột nhiên Huỳnh kề sát mặt, gần đến nỗi môi hai người có thể chạm vào nhau, “Thiên không muốn cho Huỳnh ăn sao?”

“Đương nhiên không phải, ta rất vui vì Huỳnh giúp ta, bất quá hôm nay chúng ta không làm.”

“Vậy, phải làm cái gì?”

Vuốt ve cặp đùi trơn nhẵn mềm mại của Huỳnh, “Ngay từ đầu, không phải đã nói với Huỳnh rồi sao?”

Làn da của Huỳnh nhiễm một tầng hồng bởi vừa trải qua một trận kích tình, trong mắt còn rơm rớm nước, lúc này lại nở một nụ cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, khiến Thu Trường Thiên gần như không kiềm chế nổi, than thở một câu ‘Yêu tinh’, sau đó liền đè Huỳnh xuống hung hăng hôn loạn.

Tiêu: còn mấy chương nữa thôi là hoàn TT_TT

43. Chương 43

Những nụ hôn nồng nàn cứ nối tiếp nhau không dứt, đã sớm không nhớ rõ là hôn bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần dường như đều có dư vị khác nhau.

Chỉ có hương vị hòa cùng hơi thở vốn quen thuộc kia, Huỳnh hưởng thụ vị ngọt từ đôi môi của Thu Trường Thiên đến quên cả trời đất, cư nhiên còn có tinh thần mở mắt lên lên nhìn hần.

Rất nhanh Thu Trường Thiên phát hiện Huỳnh không chuyên tâm, tại đầu lưỡi của Huỳnh cắn nhẹ một cái.

Mặc dù nhẹ, nhưng cũng rất đau, miệng Huỳnh lại bị lấp kín, chỉ có thể hừ một tiếng mà rút đầu lưỡi về.

Thu Trường Thiên để cho Huỳnh nằm nghiêng người, y phục đang mặc vẫn chưa cởi ra, vén lên vạt áo liền lộ ra cặp mông vừa cong vừa trắng.

Hạ thân đã căng trướng đến không chịu nổi, cởi quần dài ra, Thu Trường Thiên bảo Huỳnh kẹp chặt hai chân, nâng dự vọng của mình cắm vào.

Đương nhiên, cũng không phải thật sự tiến vào hậu huyệt của Huỳnh, mà là cắm vào khe hở giữa cặp đùi của y.

Chân của Huỳnh vừa trắng vừa trơn, cắm vào cũng không cần đến bôi trơn, nhưng so với khẩu giao còn kém hơn rất nhiều, nhưng nhìn ở trong mắt đã có loại cảm giác làm được đến cuối cùng.

Bởi vì không sợ gây thương tổn cho Huỳnh, Thu Trường Thiên bắt đầu chuyển động.

Tuy rằng rất trơn, nhưng chưa đủ nhiệt, cũng không khiến Huỳnh động tình mà co thắt mãnh liệt, thế nhưng phải khống chế lực đạo, nghĩ như vậy Thu Trường Thiên càng dùng thêm sức va chạm.

Vốn dĩ Huỳnh đang nằm nghiêng người, bị Thu Trường Thiên ra sức đâm chọc, thân mình dần thay đổi thành tư thế nằm úp sấp.

Tuy rằng cảm giác *chân giao này không thể so sánh cùng sáp nhập thật sự, thế nhưng mỗi lần động cũng có cảm giác thoải mái, Thu Trường Thiên không kiềm chế được mà dồn lực va chạm, giữ chặt hông của Huỳnh để cho mông của y vểnh lên, thân thể chạm vào nhau tạo ra tiếng phập phập giống như có tác dụng kích thích.

*chân dao: kẹp chặt đùi, nhét que nhọn vào giữa, dựa theo lực ma sát để tăng khoái cảm =))))

Đầu óc của Huỳnh cũng bắt đầu mơ hồ, động tác của Thu Trường Thiên ngày càng không đúng mực, có mấy lần còn chạm vào huyết khẩu của Huỳnh, dục vọng cực nóng cọ xát liên tục, khiến y cũng sinh ra khoái cảm.

Thời điểm sáp nhập thật sự, vô luận Thu Trường Thiên phấn khích ra sao cũng chưa từng cuồng loạn như vậy, Huỳnh thuận theo tiết tấu của hắn, cũng sinh ra một cảm giác tiến vào thật sự, tiếng rên rỉ dần phát ra từ trong miệng.

“A...Thiên...”

Thu Trường Thiên như biến thành dã thú, tiếng kêu của Huỳnh chỉ có thể khiến hắn càng thêm thô bạo, mỗi một lần va chạm giống như thả Huỳnh ra giữa không trung.

Huỳnh bắt đầu choáng váng, đột nhiên cảm thấy đau bụng. “Thiên...Thiên...”

Thu Trường Thiên nghĩ Huỳnh đang phấn khích, động tác như trước không dừng, Huỳnh bị giữ đưa lưng về phía hắn nên chỉ có thể vươn tay khua loạn lung tung.

“Thiên...Không được.....Thiên...”

Thu Trường Thiên lại đụng chạm thêm một lần, bởi vì thói quen sáp nhập trong hậu đình của Huỳnh, cư nhiên với lực đạo lớn như vậy đã tiến vào hơn một nửa.

“A!”

Không có được bôi trơn, thoáng cái lại đón nhận tính khí cực đại của Thu Trường Thiên, tuy rằng chỉ vào hơn một nửa cũng đã làm Huỳnh đau đến cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Thu Trường Thiên bỗng chốc thanh tỉnh, cũng không dám tùy tiện rút ra, Huỳnh vì đau đớn nên hậu huyệt thắt chặt lại, làm Thu Trường Thiên vừa thích vừa đau đớn, “Huỳnh, Huỳnh, thả lỏng, để ta rút ra.”

Huỳnh lại liên tục lắc lắc đầu.

“Huỳnh, ngoan, nghe lời, nhất định ta sẽ không đi vào, ngoan, trước hết để cho ta rút ra.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve lưng của Huỳnh.

Bụng của Huỳnh đang đau đớn đã dần bình ổn, từ lâu hậu đình chưa từng trải qua tình trạng này, đột nhiên bị sáp nhập cũng rất đau, Huỳnh giống như một con mèo xù lông, được Thu Trường Thiên an ủi vuốt ve một lần liền trầm tĩnh trở lại.

Thu Trường Thiên chậm rãi rút phân thân ra, vật kia không có nhỏ đi dù chỉ một chút mà vẫn dựng thẳng như trước.

Thu Trường Thiên tạm thời không rảnh để ý cái đó, vội vàng kiểm tra hậu đình của Huỳnh, chỉ đỏ lên một chút.

Toàn thân Huỳnh vô lực lại bị Thu Trường Thiên đùa nghịch, nghiêng người nằm ở trên giường, Thu Trường Thiên xuống giường đến bên cạnh một ngăn tủ lục lọi một hồi, sau đó lại quay về trèo lên giường.

“Ta thoa được giúp người.”

Huỳnh kiệt sức đến ngay cả mắt cũng không mở được, “Đau.”

“Ta biết, không có chảy máu, chỉ cần thoa một chút được, sẽ hết đau đớn.”

Nói xong cũng không đợi Huỳnh đồng ý liền đổ được vào trong tay, đầu tiên là xoa nhẹ ở mặt ngoài, chờ Huỳnh hoàn toàn thả lỏng mới ấn một ngón út vào.

Thu Trường Thiên đang tập trung bôi thuốc cho Huỳnh, liếc nhanh đến cặp đùi tuyết trắng của y, bởi vì vừa rồi bị Thu Trường Thiên va chạm mạnh bạo đã tạo thành một mảng hồng .

Thu Trường Thiên đổ thêm một ít được bôi lên đùi Huỳnh, tiếp tục xoa bóp, “Có đau không?”

Huỳnh chậm rãi mở to mắt, “Không đau.”

Thu Trường Thiên mỉm cười nhìn Huỳnh, “Thực ngoan.”

Bôi xong được, Thu Trường Thiên kéo lấy cái chăn đắp lên người Huỳnh, “Ngủ đi.”

Huỳnh cố tình ngộ nguỵ thân mình, phía sau lại đụng tới vật vừa cứng vừa nóng gì đó.

“Đừng nhúc nhích.” Thu Trường Thiên ôm Huỳnh vào ngực, thắt chặt cánh tay, “Một lúc sẽ ổn thôi.”

Huỳnh lại không nghe lời, cố ý dùng móng cọ xát dục vọng của Thu Trường Thiên.

“Huỳnh.”

Huỳnh quay đầu, “Cứng quá.”

Thu Trường Thiên thở dài bất đắc dĩ.

Huỳnh thò tay qua, nắm lấy nam căn của hắn, “Ta dùng tay giúp ngươi được không?”

“Ngươi không mệt sao?”

Huỳnh nghĩ nghĩ, liền gật đầu, “Có chút mệt a.”

Nếu không phải Thu Trường Thiên hiểu rất rõ tính cách của Huỳnh , thật đã nghĩ hắn không phải thật lòng muốn giúp mình.

Bàn tay nhỏ nhắn của Huỳnh có chút mồ hôi ẩm ướt, rất nóng cũng thật mềm mại, thông thạo mà chuyển động từ trên xuống dưới, ngón tay cố ý khiêu khích lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân.

Hô hấp của Thu Trường Thiên dần nặng nhọc, hắn tìm kiếm đôi môi đỏ mọng êm ái của Huỳnh, một lần nữa lại hôn lên.

Dục vọng bình ổn lại bị châm ngòi thêm lần nữa, cuối cùng cũng bắn ra.

Sau dư âm của đợt cao trào vừa nãy Thu Trường Thiên liền ôm lấy Huỳnh, nhìn tinh hoa vừa bắn ra trong tay y, còn dính một chút lên trên chăn.

“Thiên.”

“Ân?”

“Vừa rồi, đau bụng.”

Thu Trường Thiên giật mình mở to hai mắt, hất tung chăn, đặt bàn tay to sờ lên cái bụng đã hơi nhô ra, “Đau như thế nào?”

Vẻ mặt của Huỳnh cũng thật sự nghiêm túc, “Không biết, nhưng hiện tại không đau nữa”

“Đau lúc nào? Sao không nói với ta .”

“Huỳnh có nói a.”

Nhưng căn bản hắn không nghe thấy a, bất quá hiện tại vấn đề này không quan trọng, Thu Trường Thiên bật dậy vội vàng mặc quần áo, dùng ngoại sam quần quanh Huỳnh rồi chạy đi tìm Bạch Qùy.

Bạch Quỳnh liếc mắt, dùng thái độ khinh thường nói với Thu Trường Thiên, “Chẳng phải đã nói với người không được hành phòng rồi sao.”

Thu Trường Thiên biết đứa nhỏ và Huỳnh không có chuyện gì, tâm trạng bất an lo lắng cũng dần thả lỏng, tuyệt không để ý Bạch Quỳnh dùng thái độ gì với hắn.

“Huỳnh đã uống rất nhiều được an thai của người rồi mà, sao bụng lại đột nhiên đau nhói.”

“Việc này không phải đột nhiên, nguyên nhân còn không phải do tên cầm thú nhà người sao.”

“Ta chưa có làm đến cuối a.”

Lý Thi Thi đứng bên cạnh mặt đã đỏ giống hệt trái táo, Huỳnh thì lại ngồi một bên chơi đùa với Thu Minh, đương nhiên Tiểu Thu Anh vẫn bám dính lấy tiểu ca ca không rời.

“Việc không làm đến cuối không có liên quan, Huỳnh có thai, đứa nhỏ mới được ba tháng, nhất thiết phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đầy đủ, ta đề nghị các người ngủ riêng đi.”

Thu Trường Thiên lập tức phản đối, “Không được!”

“Người còn muốn hài tử hay không a?”

“Đương nhiên ta muốn hài tử, chia phòng thì không được.”

Bạch Quỳnh thực bó tay với tính cách trẻ con của hắn lúc này, hắn tức giận cũng không biết nói cái gì tốt.

Thu Trường Thiên thấy Bạch Quỳnh nghiêm túc như vậy, thái độ cũng mềm xuống, “Có biện pháp khác không?”

Bạch Quỳnh nuốt nước miếng, vẫn không thể đem lời muốn nói nuốt xuống, “Người là cầm thú a!”

44. Chương 44

Mãi cho đến nhiều năm về sau, Bạch Quỳnh vẫn chưa thể chế ra loại dược sẽ giúp Huỳnh an toàn khi quan hệ ân ái.

Bất quá không có dược, người vẫn sống, Thu Trường Thiên một lần lại một lần nữa tích trữ được nhiều kinh nghiệm từ bản thân cùng cách thức thích hợp, vừa thỏa mãn chính mình lại thỏa mãn đầy đủ nhu cầu của Huỳnh, không làm thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng.

Thời điểm hạnh phúc so với lúc gian nan trôi qua rất nhanh, hơn nữa lại nhanh hơn rất nhiều.

Lý Thi Thi vẫn không chịu gả cho Bạch Quỳnh, Bạch Quỳnh sắp tới cực hạn rồi, liền ép Thu Trường Thiên nghĩ ra biện pháp.

Thu Trường Thiên đối với Lý Thi Thi rất áy náy, tuy rằng biết nàng đối Bạch Quỳnh không phải vô tình, nhưng nàng không chịu hắn cũng không muốn ép.

Thế nhưng yêu cầu của Bạch Quỳnh lại không thể không đáp ứng, đành phải chạy về nhà trốn.

Khi hắn đi vào tiểu viện liền trông thấy Huỳnh đang ngồi trong sân, Huỳnh đang luyện viết chữ, nhìn Huỳnh vẫn là hình dáng thiếu niên thuở nào chưa từng thay đổi, thay đổi lớn nhất là khí chất, trong lòng Thu Trường Thiên rất thỏa mãn.

Rón rén bước tới sau lưng Huỳnh, bất ngờ ôm người vào trong ngực.

Dường như Huỳnh đã sớm phát hiện âm mưu của hắn, không kích động chút nào, nghiêng mặt liếc nhìn Thu Trường Thiên một chút, lại tiếp tục việc luyện viết chữ của mình.

“Huỳnh viết chữ ngày càng đẹp nha.”

“Thật vậy sao.”

Thu Trường Thiên áp mặt lên trên vai Huỳnh, trong lòng ngực là một thân thể mềm mại.

Thấy hần không nói, Huỳnh buông bút hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có phải chúng ta nên để Lý Thi Thi xuất giá rồi hay không?”

“Có chuyện gì?” Huỳnh xoay người, đối mặt với Thu Trường Thiên, “Có người cầu hôn sao?”

“Thì cũng có, bắt quá không tính là cầu hôn.” Tính kế để gạo nấu thành cơm, đây không tính là cầu hôn.

Hai mắt Huỳnh đảo một vòng, “Từ bỏ đi.”

Thu Trường Thiên nhẹ nhàng ôm lấy Huỳnh, tránh đi cái bụng đã hơi nhô lên của y, “Người vẫn muốn giữ nàng mãi ở bên cạnh sao, nàng là nữ nhân, vẫn nên có người yêu thương sẽ tốt hơn.”

“Để cho Thi Thi thành thân với Qùy phải không?”

Thu Trường nở nụ cười, “Tiểu nương tử” luôn trì độn của mình sao bỗng nhiên lại hiểu rõ như vậy a, “Vì sao là Qùy?”

“Bằng không thì gả Thi Thi cho ai a?”

Thu Trường Thiên sững sốt, ôm chặt Huỳnh, đặt cằm lên đỉnh đầu hần mà bật cười, “Đúng vậy a, không lấy hần thì lấy ai.”

Thu Trường Thiên lại suy nghĩ, “Huỳnh có muốn đến biệt uyển trên núi chơi không? Thời tiết cũng nóng, coi như đi nghỉ mát luôn a.”

Bọn họ vẫn nên đi thật xa, để cho Bạch Qùy không thể gây sức ép được nữa.

“Được nha.” Huỳnh khẽ vuốt bụng, “Bọn nhỏ cũng đi sao?”

” Cái này...Không dẫn theo bọn hần đâu...”

“Ai nha!” Từ cánh cửa đột nhiên lao ra một tiểu đồng vô cùng xinh đẹp, sau khi bị ngã cũng không khóc, đứng lên ngẩng cao đầu chỉ tay vào cánh cửa, “Đẩy cái gì mà đấy!”

Sau đó mới truyền đến giọng trẻ con đáng yêu, một nhóc con phấn nộn lộ đầu ra, tỏ vẻ đáng thương hề hề nói, “Ca, Thu Anh là kẻ hung ác a.”

“Người...” Tiểu đồng vừa bị ngã xuống lập tức trừng to mắt, hiển nhiên là muốn phát hỏa.

Thu Trường Thiên và Huỳnh nhìn nhau mỉm cười, bất đắc dĩ nói: “Anh nhi.”

Tiểu đồng, không đứng, phải gọi là Thu Anh mới phải, mặc dù rất muốn nổi nóng nhưng hần vẫn cố kìm nén cơn giận, lễ phép kêu lên một tiếng, “Phụ thân, cha.”

“Còn ai nữa, mau ra đây nhanh lên.”

Tiếp theo nhóm hài tử nấp ở cánh cửa lần lượt bước ra, nữ oa mặc y phục màu hồng nhạt dắt theo nam hài cao hơn nàng một cái đầu, vẻ mặt của nam hài luôn không có một chút biểu tình nào, tuyệt không giống một đứa nhỏ, lại nói đến Thu Anh vừa mới bị ngã, đôi mắt to tròn trong veo, bắt quá trong mắt hần lại ngập tràn lửa giận mà nhìn vào tay nữ hài kia.

“Nấp ở cửa là muốn làm gì?”

Nữ hài lên tiếng nói, “Thu Anh bảo với chúng con đến xem phụ thân cùng cha sinh tiểu đệ đệ ra sao.”

Thu Anh không nghĩ tới sẽ bị bán đứng như thế, giơ cao tay nghĩ muốn đánh nữ hài kia một trận, nữ hài này cũng thực thông minh, nàng lập tức bổ nhào vào người nam hài trong lòng ngực Thu Minh, “Ca, cứu Diên nhi!”

Quả nhiên Thu Anh không hạ thủ, chỉ đứng trước Thu Diên rộng to, “Người có buông hần ra không thì bảo!”

“Không được âm ỉ!” Trước mặt Huỳnh , Thu Trường Thiên tuy rất ôn nhu, nhưng ở trước mặt nhóm hài tử, lại là một người phụ thân uy nghiêm mẫu mực.

Quả nhiên Thu Anh bị quát nên không dám gây rối, nhỏ giọng than thở, “Không phải, là Thu Triều nói, chỉ cần đến đây sẽ biết phụ thân cùng cha sinh tiểu đệ đệ ra sao, không phải con nói.”

Huỳnh mỉm cười nhìn Thu Trường Thiên, “Cứ để bọn nhóc đứng mãi ở bên ngoài sao?”

Thu Trường Thiên vốn định nổi giận, nếu Huỳnh đã lên tiếng, hẳn cũng sẽ không khước từ, liền gật gật đầu. (Shoorin Yumi : thê nô a~)

Huỳnh hướng về bọn nhỏ đứng ở cửa, nói : “Vào đi, trên bàn có điểm tâm.”

Nữ hài cất giọng ngọt ngào nói, “Cám ơn phụ thân, cám ơn cha.”

Rồi mới kéo Thu Minh đứng bên cạnh ngồi xuống, Thu Anh còn đang phụng phịu giận dỗi, đứng ở cửa không nhúc nhích.

“Anh nhi, mau vào đây.”

Thu Anh vẫn không nhúc nhích, “Hài... Hài nhi muốn đến thư đường đọc sách. “

Thu Minh vốn không thích nhiều chuyện đột nhiên nói một câu, “Vào đây.”

Thu Anh kinh ngạc ngẩn đầu, Thu Minh không nhìn hắn, nhưng vừa rồi câu nói kia tuyệt đối là hắn nói, mặc dù quan hệ giữa hắn và ca có hơi chút ‘ách’, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng nói ấy thôi cũng đủ làm trái tim hắn không ngừng đập loạn, thầm nghĩ giá như được nghe thêm vài câu nữa.

Thu Anh lập tức chạy vào, ngồi ở bên cạnh Thu Minh.

Thu Diên bĩu môi, “Ca, người dứt cho ta ăn.”

Thu Minh gấp một khối điểm tâm, Thu Diên há miệng, Thu Minh liền dứt cho nàng.

Thu Anh hừ một tiếng.

Thu Trường Thiên cũng đỡ Huỳnh ngồi ở một bên, “Diên nhi, Anh nhi là ca ca người, sao có thể gọi nguyên danh như thế.”

“A, phải.”

Thu Anh đắc ý, gấp một khối điểm tâm đưa cho Huỳnh, “Cha, người ăn đi.”

Huỳnh mỉm cười tiếp nhận, đặt lên miệng cắn một cái.

Thu Trường Thiên hỏi, “Triều nhi cùng đệ đệ đâu?”

“Bọn họ ở thư đường ạ.” Thu Anh nhớ tới bộ dáng tiểu bạch kia đang chảy nước miếng, nhin không được liền nhăn mặt cau mày. “Phụ thân, người nói chúng ta sẽ đến biệt uyển trên núi nghỉ mát có thật không?”

Thu Trường Thiên liếc nhìn Huỳnh , cũng chưa nói muốn dẫn bọn hắn theo, Anh nhi đã mở miệng nói như vậy, đã bị hắn vạch trần, cũng không thể nói không dẫn theo a.

Huỳnh gật đầu mỉm cười.

“Thật tốt quá.” Thu Anh cao hứng reo hò, điểm tâm đang nhai dở bên miệng cứ thế rơi ra còn văng một ít ra bàn.

Thu Minh thấy vậy liền đưa tay lau khóe miệng Thu Anh.

Thu Anh sững sốt, Thu Minh chưa từng dịu dàng với mình như thế, chờ Thu Minh lau giúp hắn xong, Thu Anh đã muốn khóc.

Thu Diên nhìn mà mắt híp, “Ca, ta cũng muốn.”

Thu Minh lại lau miệng giúp nàng.

Ít khi Thu Anh có được cảm xúc bay bổng như vậy, chẳng mấy chốc liền tan biến, quay đầu nhìn Huỳnh, “Cha, trong bụng người là nam hài hay nữ hài?”

“Nam hài.”

“Tại sao?”

“Nữ hài thật đáng ghét, người lại sinh nữ hài ta liền bóp chết nàng.”

Thu Trường Thiên lập tức đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Thu Anh một cái, “Nói bậy cái gì đó. Quay về học đường đọc sách mau!”

Thấy Thu Trường Thiên phát hỏa, Thu Anh, Thu Minh, Thu Diên đều ngoan ngoãn đứng dậy, cúi người hành lễ rồi ù té chạy.

Huỳnh nhìn Thu trường Thiên, “Người đừng nóng giận.”

“Sao có thể không tức giận, Anh nhi thật không hiểu chuyện, phải hảo hảo giáo huấn lại.”

Huỳnh cầm tay Thu Trường Thiên mà trấn an, “Hắn vẫn còn nhỏ a.”

“Nhỏ cũng không thể nói bóp chết muội muội của mình như thế được!”

Huỳnh nhớ tới bộ dáng Thu Anh lúc nổi cáu với Thu Diên liền không nhịn được cười, “Hắn là bị Diên nhi chọc tức.”

“Vậy cũng không được, hắn thật không hiểu chuyện, mọi người trong bảo cũng đều cưng chiều hắn, xem ra ta phải tìm người đến dạy dỗ lại hắn.”

“Anh nhi cũng rất nghe lời, Minh nhi đã nói vậy a.”

Thu Trường Thiên suy nghĩ một lúc, “Sao bọn chúng đều quần lấy Minh Nhi chứ.”

“Minh lớn nhất, lại rất hiểu chuyện.”

“Cũng có lý, nhưng mà Minh nhi rất ít khi nói chuyện.”

“Cái đó không quan trọng,” Huỳnh lắc đầu, nghĩ đến chuyện gì ánh mắt lại ngập tràn ý cười, “Diên nói sau này phải gả cho Minh.”

Thu Trường Thiên mỉm cười phớt lờ, “Suy nghĩ của tiểu hài tử.”

Huỳnh lại cười tiếp tục nói, “Anh nói với ta sau này muốn thú Minh.”

Thu Trường Thiên hừ một tiếng, “Thực không hiểu chuyện.”

“Bạch còn nói với ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Triều.”

Thu Trường Thiên càng nghe càng thấy không thích hợp, “Sao bọn chúng không chơi đùa cùng những đứa nhỏ khác?”

“Trong bảo không có hài tử nào khác.”

Thu Trường Thiên còn thật sự tự hỏi chính mình, có lẽ hắn nên tống bọn nhỏ đi rèn luyện một chút, trong mắt trống trải một chút, chung quy sẽ không có chuyện muội muội tranh đoạt với ca ca.

“Thiên?”

Thu Trường Thiên nói, “Không có việc gì, ta nghĩ lần này đến nghỉ ở biệt uyển, vẫn chỉ có hai người chúng ta thì tốt hơn, không cần dẫn bọn nhỏ theo a.”

“Sao vậy?”

“Ta sắp xếp cho bọn nhỏ đi học.” Nói xong Thu Trường Thiên liền nở nụ cười, cười đến mức còn có phần gian xảo.

Tiêu: Khiếp 5 đứa =)))) Em mắc đề quá, cả tên Thiên kia nữa, sao mà tinh lực dồi dào thế chứ lại =))

P/s: YUMI xinh đẹp sẽ bước ra chiến trường edit nói mấy phiên ngoại này, chúng ta cùng tiếp sức ủng hộ cho nàng ấy nha

45. Chương 45

Thu Trường Thiên suy yếu nằm trên giường, nhìn ái nhân ngồi một bên đang nắm tay mình.

Hắn đã sống thật lâu, nhưng vẫn sống không đủ.

Đã vài thập niên trôi qua nhưng dung nhan của Huỳnh chưa từng thay đổi, vẫn là đáng vẻ thiếu niên khi mới gặp hắn. Thời gian dần trôi lại càng làm hắn không thể thiếu vắng người ấy, Thu Trường Thiên chỉ có thể càng ngày càng yêu y.

Nắm chặt bàn tay non mịn của Huỳnh, y dịu dàng cười với hắn, “Sao vậy? Nghĩ đến bọn nhỏ sao?”

Sống với nhau vài thập niên nên cho dù Thu Trường Thiên không nói lời nào, Huỳnh cũng có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn.

“Ta đã nói sẽ gọi bọn nhỏ đến, người chờ một chút, ta liền báo tin cho bọn hắn.”

Thu Trường Thiên vẫn nắm tay Huỳnh không chịu buông, Huỳnh giống như một hải tặc nghịch ngợm mà nhìn Thu Trường Thiên, “Không buông tay, sao ta gọi chúng được

Thân thể suy yếu đã làm cho Thu Trường Thiên cơ hồ nói không ra lời, vừa rồi hắn lại nằm mơ.

Trong đầu hiện lên hình ảnh hắn đang cười ngửa giữa sa mạc rộng lớn, cha mẹ hắn, gia nghiệp của hắn, thế lực của hắn, bằng hữu của hắn, hải tặc của hắn, nhưng chiếm cứ nhiều nhất vẫn là Huỳnh.

Thu Trường Thiên tự cho mình không phải là người tham lam, hắn nghĩ chỉ cần cả đời này là đủ rồi, nhưng đến khi sắp chết vẫn không cam lòng mà buông tay.

Hắn còn muốn Huỳnh, muốn càng nhiều càng nhiều, đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh y.

Huỳnh lấy khăn lụa xoa khuôn mặt đầy nếp nhăn của Thu Trường Thiên, ánh mắt thâm tình như nước.

Chính là ánh mắt này đã khiến cho Thu Trường Thiên cảm thấy mình vẫn chưa già, còn có thể sống cùng y mãi mãi.

Sau khi những bằng hữu lần lượt qua đời, hắn vẫn không tự giác được sẽ có ngày mình cũng phải rời đi. Tới bây giờ thì nội tạng trong thân thể đã lão hóa, không còn chống đỡ được nữa, hiện giờ muốn nói cũng không thốt nên lời.

“Ta...Là không... Phải...Rất xấu...”

Huỳnh đột nhiên nở nụ cười, cười xong liền nhẹ nhàng vuốt ve trán Thu Trường Thiên, “Nói cái gì vậy, người vẫn rất suất nha.”

Một đời anh hùng, tuổi xế chiều là lúc được người mình yêu ở bên cạnh yêu thương chăm sóc.

“Nhân loại...còn có...kiếp sau...không...?! ”

Huỳnh tiếp tục lau mồ hôi trên người Thu Trường Thiên, mồ hôi của hắn chảy nhiều lắm, rất không bình thường, dường như Huỳnh không chú ý đến thể trạng của hắn, tay vẫn lau mồ hôi. “Ta cũng không biết, có chuyện gì sao?”

Thu Trường Thiên ngượng ngùng vì ý tưởng lúc nãy của mình, Huỳnh là vì muốn báo ân mới cùng hắn một chỗ, hơn nữa hắn cũng sớm biết đã báo sai người, cư nhiên còn muốn ước định vào kiếp sau, rõ ràng da mặt cũng quá dày a.

“Nếu có, ta sẽ đi tìm người.” Ngữ điệu ôn nhu của Huỳnh căn bản không giống như đang đùa cợt.

Thu Trường Thiên vươn cánh tay đang run rẩy hướng về phía Huỳnh, Huỳnh hiểu ý liền cúi thấp mặt xuống.

Chạm vào lông mi của Huỳnh, cái mũi, đôi môi, da thịt mềm mại mát lạnh. Nghĩ muốn nhớ kỹ y, khắc sâu hình ảnh y trong tâm trí, nếu có thể chuyển thể chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra y.

“Nhất... định...”

Thu Trường Thiên mỉm cười, nếp nhăn trên gương mặt dần dần giãn ra, hai mắt từ từ nhắm lại.

“Ân.” Huỳnh cúi xuống hôn lên trán của hắn, rồi mới đến cái mũi, tiếp đến là đôi môi...

Vẫn giống như trước đây, mãi mãi là như vậy.

Thu Trường Thiên hưởng thọ tám mươi tuổi.

Đem thi thể của Thu Trường Thiên chôn ở rừng trúc nơi bọn họ ẩn cư, từ đầu đến cuối Huỳnh chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Hắn bị thương sao? Không, hắn chính là đang cảm thấy tiếc hận.

Ngày đó, có hai người đến rừng trúc.

Một người là Tuyết, hắn cảm phách tỉnh của Huỳnh, “Nếu Thu Trường Thiên không chết, thì cũng sẽ biến thành yêu quái.”

Huỳnh mỉm cười tiếp nhận phách tỉnh tử sắc, “Ta không muốn hắn biến thành yêu quái, trước cứ lấy lại phách tỉnh, qua một thời gian ta sẽ lại đi tìm người.”

Tuyết cũng không có bi thương khi người yêu mất đi, “Nhân loại không tốt chính là ở điểm ấy, dương thọ quá ngắn, chuyển thể cũng khó tìm.”

“Người còn muốn đi tìm hắn sao?”

Tuyết hất tung cái mũ đang đội ở trên đầu, bỗng nhiên một đôi tai màu trắng hiện ra, “Chuyện đó nói sau, có lẽ không biết chừng ta sẽ yêu thương người khác.”

Huỳnh nuốt vào phách tỉnh của chính mình, đột nhiên cả người bay lên biến hóa lấp lánh, khóe mắt trở nên hẹp dài, đồng tử thu nhỏ lại, tóc dài bay phấp phới trong không trung, bỗng chốc liền đáp xuống mặt đất.

“Vật đã hoàn chủ, ta đi đây.”

“Gấp cái gì, ngồi một chút nữa đi.”

Xung quang Tuyết xuất hiện sương trắng, thân mình dần biến mất trong không trung, “Quên đi, đứng ở xa đã ngửi thấy mùi thối trên người, tiểu tử chết tiệt.”

Người mà Tuyết nói đến, là Thu Linh Tiên mới vừa bước vào trong rừng trúc.

Rõ ràng hắn cũng là *tóc bạc chỉ năm, nhìn thoáng qua vẻ ngoài cũng chưa quá trung niên, vung phát trần, “Cha.”

Huỳnh xoay đầu lại nhìn đứa con y sinh ra, “Linh Tiên.”

Nhìn qua bên ngoài, quan hệ phụ tử của hai người này hẳn là không ai biết, bọn họ cũng chưa cảm thấy không thích hợp.

“Người trầm ổn hơn rất nhiều rồi.”

Nhìn qua vẻ ngoài của Thu Linh Tiên, phải nói là cốt cách phi phàm, mới trước đây còn là đứa trẻ bướng bỉnh cùng nghịch ngợm, nay những tác phong thuở nhỏ đã biến mất. “Sư phụ báo mộng cho ta, bảo ta nói với cha mấy câu.”

Huỳnh xoay người, vạt áo tung bay theo động tác của y, toát ra vẻ mị hoặc nói không nên lời, “Thấp cho phụ thân người một nén hương đi.”

Thu Linh Tiên nhìn mộ phần mới tinh kia, “ Người chết đi bất quá cũng chỉ là một khối trống rỗng.”

“Linh Tiên,” Huỳnh nghiêng mặt, dùng khước mắt nhìn Thu Linh Tiên. “Lại đây, dập đầu.”

Về mặt bất đắc dĩ cùng khó xử không ai bì nổi dần xuất hiện, cuối cùng chỉ thở dài, ngoan ngoãn dập đầu dâng hương.

“Sư phụ nói, người tu hành chưa đủ, lại có pháp lực yếu tộc . Người cùng phụ thân tâm tình hảo, cho dù sư phụ muốn giúp người thành tiên, nhưng vướng bận của người còn rất nhiều, sợ là không thể được. Hiện tại phụ thân đã mất, sư phụ bảo ta hỏi cha một chút, có muốn phi tiên không?”

Huỳnh khẽ mỉm cười, trong ánh mắt lộ ra vẻ mê hoặc lòng người , “Thành tiên? Bao nhiêu năm.? ”

“Với tu hành hiện tại của cha, ít nhất phải ba trăm năm.”

“Linh Tiên, người tính giúp cha, bao lâu phụ thân người mới có thể chuyển thế.”

Thu Linh Tiên ngăn người, tuy rằng quan hệ của hắn cùng với phụ thân và cha không thân thiết giống như các vị huynh đệ khác, thế nhưng lúc nào cũng không có biện pháp từ chối yêu cầu của bọn họ. Hơn nữa đường như đã xa cách cha hắn vài thập niên, nhưng nếu nói ra sẽ hủy đi mười năm đạo hạnh của hắn.

Mà Thu Linh Tiên lại không có biện pháp nói không, đành phải ngồi xếp bằng, nhắm mắt, niệm chú.

Đúng lúc pha xong trà, Thu Linh Tiên chậm rãi mở mắt, Huỳnh đưa chén trà cho hắn, “Tìm được rồi sao?”

“ Thế tiếp theo, phụ thân là nữ nhân.” Bất quá là nữ hoàng, không hổ là phụ thân của hắn a, cho dù chuyển thế cũng không phải là người thường.

“Đoàng!” Chén trà trong tay Huỳnh cứ như vậy rơi xuống thay cho tiếng trả lời, “Vậy kiếp sau nữa là ở đâu?”

Năm 2010 thành phố S rạng sáng 02: 00

Hắn mệt mỗi bước đi trong con ngõ nhỏ u ám, thân thể mệt mỏi giống như muốn rời ra thành từng mảnh.

Hắn mệt, không phải bởi vì hắn ngu, mà là hắn muốn có nhiều thứ hơn nữa.

Hắn là cô nhi, không ai giúp đỡ, thế nhưng hắn muốn học đại học, hắn muốn thành công, hắn muốn có địa vị cao nhất trong cái thành phố này, giẫm lên trên mọi người, cúi xuống mà nhìn bọn họ, để cho tất cả mọi người biết, bọn họ đã khinh thường nhầm người rồi!

Hắn, nhất định phải thành công.

Cho nên hiện tại hắn rất mệt.

Vì không thể chỉ làm mỗi gác cổng ký túc xá, lại còn phòng trọ, rất nhiều thứ cần chi tiêu, chỉ có thể làm việc nhiều hơn.

Đã 30 tiếng hắn chưa được ngủ, thật quá mệt mỏi...

Khom người, cuối cùng đường cũng có một cột đèn không bị hỏng.

Có một người đứng dưới đèn đường, bóng dáng thật dài dọa hắn suýt nữa nhảy dựng lên , phải biết rằng khu này nổi danh hỗn loạn.

Cước bộ không dừng lại, vừa đi vừa đánh giá người đang đứng dưới đèn đường kia.

Người nọ đưa lưng về phía hắn, sau khi nghe được tiếng bước chân, xoay đầu lại, mái tóc dài buông xõa ở bên hông.

Đang hình dung gương mặt của người nọ...

Xinh đẹp giống như đã từng phẫu thuật thẩm mỹ, toàn thân tản mát ra hơi thở quyến rũ, xem ra không giống nam kỹ nghèo túng, mà sao lại chạy vào trong ngõ hẻm này nhỉ, nếu đứng ở chỗ này hắn là không bắt được khách đâu a.

Người nọ nhìn hần, khẽ mỉm cười, răng nanh đều chưa có lộ ra, ánh mắt rạng ngời, dường như cảm giác cả người đều biến đổi.

Đột nhiên trái tim đập mạnh một chút, thế nhưng rất nhanh hần liền cúi đầu, vội vàng đi qua người kia.

Hiện tại hần không thể cùng người kia làm chuyện đó, cúi đầu không nhìn y, cố gắng không chế dục vọng của mình.

Bây giờ hần chưa thể làm gì được, có vài thứ vẫn không thể muốn, còn phải phụ thuộc vào rất nhiều việc, chờ hần thành công mới có tư cách hảo hảo hưởng thụ.

Hần đi qua người kia, tốc độ rất nhanh, liền tạo ra một luồng gió thổi qua người nọ.

Người nọ không nói gì, mặc cho hần đi qua, thế nhưng hần biết người nọ đã quay đầu lại, vẫn nhìn bóng lưng của hần.

Hần cắn chặt răng, bước nhanh hơn.

Đáng giận!

Hần xoay người, đi đến bên cạnh người nọ, “Có phải cậu không biết đường hay không, muốn đi đâu, tôi dẫn cậu...”

Lời của hần còn chưa nói hết, người nọ liền ép sát người hần, hôn lên cổ của hần.

Hần bị dọa sợ, không, không phải hần sợ, chính là hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, “Uy, cậu...”

Người nọ ngửi qua cổ của hần, liền đem mặt vùi vào trước ngực hần, mà hần đã ba ngày chưa tắm rửa chưa thay quần áo nữa chứ.

Hần lúng túng mặt ửng đỏ, “Tôi...Tôi không có tiền...”

Người nọ cười ra tiếng, tiếng cười đó như truyền thẳng vào trong thân thể hần, dường như cảm thấy cơ thể phi thường sáng khoái, cơ hồ hạ thân có phản ứng.

Người nọ ngừng đầu, “Chờ anh có tiền, tôi lại tới tìm anh.”

Nói xong người nọ cứ nhiên xoay người rời đi, kỳ thật việc này mới là bình thường, loại người như bọn họ không có tiền sẽ không dây dưa, những người nhiều tiền lắm của mới có đủ tư cách chơi đùa, hần không phải đã sớm biết sao ?!

Thế nhưng hần vẫn không tự giác mà vương tay ra giữ lấy người nọ, “Cậu tên gì.”

Ánh mắt người đó mở to, khóe môi nhếch lên trông đáng yêu nói không nên lời, “Huỳnh, dễ nghe chứ.?”

Hiện tại tầm mắt đối phương như một tia lửa đang thiêu đốt cơ thể hần, nào có tinh lực suy nghĩ xem tên đó có dễ nghe hay không, trên tay không tự giác mà sử dụng một chút sức lực, “Nhất định tôi sẽ đi tìm cậu.”

Rõ ràng hần dùng sức như vậy, lại bị Huỳnh dễ dàng rút ra, “Hảo, tôi chờ anh.”

Huỳnh không lưu luyến một chút nào liền xoay người rời đi, cho dù biết người kia đang thống khổ nhìn theo bóng dáng mình, nhưng y cũng không quay đầu lại.

Một ngàn năm y cũng chờ được, huống chi chỉ vài năm ngắn ngủi.

END

Tiêu: Năm mới ta post luôn, coi như phần Thiên Huỳnh là xong rồi nha, còn phần phiên ngoại kia là truyện về riêng 2 đứa con ^^

46. Chương 46: Phiên Ngoại 1

Anh minh? Minh anh!

” Tại sao con phải đi cùng cái tên đạo sĩ thúi kia chứ ?! Con không muốn, không muốn a~!”

“Phụ thân, van cầu người , sau này con nhất định sẽ nghe lời, hãy cho con đi cùng Thu Minh!”

Thân ảnh nhỏ nhỏ quỳ gối trên nền đá cẩm thạch lạnh lẽo , bởi vì khóc nhiều quá mà nhện không được run rẩy một chút.

Phụ thân y cũng cảm thấy thực khó xử, vô luận là ở thời điểm nào vẫn luôn là một bộ dáng vô cùng nghiêm túc .

“Phụ thân, cha.”

Giọng của tiểu hài tử vì khóc quá nhiều mà nghe qua có điểm khàn khàn , lại cố kiềm hãm tiếng khóc, quay đầu nhìn lại .

“Thu Minh, ta với người cùng đi đi, nếu không người đi cùng ta cũng được, ta không muốn rời xa người, không phải chúng ta vẫn luôn ở bên nhau sao ?”

Y đứng lên, đi nhanh về phía Thu Minh, cách một khoảng thì dừng lại , mặt không đổi sắc , trong mắt cũng không có chút gợn sóng, đứng bên cạnh đứa bé kia , ” Bốp!”

Mặt của tiểu hài tử vì bị đánh mà nghiêng qua một bên , nước mắt chưa khô , ẩn ẩn trong đôi mắt to hiện ý không thể tin việc vừa xảy ra.

“Dọa người.”

Thu Anh luôn nhớ rõ ngữ khí của Thu Minh lúc đó , giống như con người của hắn, bình bình đạm đạm không một chút phập phồng, không chứa phần nộ, tuyệt không giống chỉ trích, chỉ giống như lúc bình thường nói chuyện .

Người kia như thế mà không chút lưu tình tát y một cái .

Thu Anh mở to mắt, trong ngực là ôn hương như ngọc , lại không có tâm tư hưởng lạc , rút tay đang bị mỹ nhân xem như gối mà nằm lên , xoa xoa cái trán đã đổ đầy mồ hôi .

Chín năm trước , phụ thân đột nhiên an bài y cùng Thu Minh ra ngoài cầu sư, y vốn không nguyện ý.

Tuy rằng Thu Minh đối với y rất lãnh đạm, nhưng cũng không quá vô tình như thế , trước lúc Thu Diên được sinh ra , y mơ hồ nhớ rõ cùng Thu Minh quan hệ thực tốt.

Sau đó Thu Anh không quay về Thu gia bao nữa, chỉ thỉnh thoảng cùng phụ thân thư từ qua lại , thời điểm đó mới biết chút tin tức của Thu Minh .

Một đôi tay mềm mại nhẹ nhàng đặt lên vai Thu Anh , “Công tử, trời còn chưa sáng mà.”

Thu Anh cười cười.

Y hiện tại đã không còn là hài tử chỉ biết bám theo ca ca, cùng tiểu muội muội mình ghen tị , “Sao vậy? Ngày hôm qua vẫn chưa uy no người sao?”

Người bên cạnh hờn dỗi chu miệng, tay lại không an phận di chuyển lên người Thu Anh , “Ngày mai công tử đã rời khỏi đây rồi, người ta còn không biết khi nào mới có thể gặp lại công tử nga.”

“Kia không phải rất dễ sao , ta đi báo với phụ thân, thú người về không phải tốt hơn sao? đến lúc đó cho người ngày ngày đối mặt với ta , nhìn đến chán thì thôi !” Vừa nói còn vươn tay nhéo nhéo mũi người nọ .

“Công tử ~~...”

Xem đi, hiện tại y đã là phong lưu công tử, lời ngon tiếng ngọt như vậy ai không thích a.

Một thân ảnh khác cũng trở mình , giọng nũng nịu , “Công tử thật bất công a, chỉ thương một mình Liên Tâm “

“ Đúng vậy a, cho nên Liên Tình phải biểu hiện nhiều hơn , cũng phải làm cho ta thỏa mãn mới được nha.”

Đôi mắt Liên Tình ánh lên một tia mỉa mai hoặc lại có chút không cam lòng liếc Thu Anh một cái, rồi mới bò đến trên người y, đem phân thân khiến mình và Liên Tâm điên đảo đêm qua ngậm vào trong miệng.

Một tay Thu Anh để trên đỉnh đầu Liên Tình , một tay kéo Liên Tâm qua hôn xuống.

Hai người bên cạnh vì bị hấn khiêu khích mà một lần nữa lâm vào dự vọng , nở nụ cười tà khí, ánh mắt Thu Anh trong giây lát liền sáng quắc .

Thu Minh, chờ đến lúc người thấy ta của hiện tại , sẽ có biểu tình gì a!?

Lần này Thu Anh đến kinh thành là tham gia hôn sự của Thu Diên , phu quân nàng là con thứ ba của hoàng thượng , Hiên điện hạ.

Từ sau khi Thu Anh rời nhà , quan hệ của y cùng Thu Diên đã dịu đi rất nhiều, ngẫu nhiên còn thư từ qua lại. Đối với vị muội phu này Thu Anh cũng chưa vừa lòng lắm , Tần Hiên đã gần hai mươi tuổi, bộ dạng bình thường, cũng không có gì gọi là đặc sắc , nhìn thế nào cũng không xứng với muội muội tính cách có chút tinh quái của mình . Nhưng Thu Diên lại viết thư báo cho y biết, Thu Triêu, Thu Tiểu Bạch, Thu Hàn cũng cho vị muội phu tương lai kia nếm không ít khổ sở đi , nhắc nhở y không cần lại gây khó dễ phu quân tương lai của nàng.

Muội muội đã nói thế , y chỉ có thể thuận theo .

Khi Thu Anh tới kinh thành đã có người nghênh đón, sau đó mới đưa y vào cung.

“Phụ thân đã đến đây rồi sao?”

” Nhị công tử đã về ,Thu bảo chủ cùng Huỳnh phu nhân hai ngày nữa mới đến , bất quá Đại công tử, Tứ công tử đã đến rồi.”

Thu Anh nắm chặt hai tay, tỏ vẻ như không có việc gì , “ Vậy sao.”

Qua một lát mới nhớ tới liền hỏi, “Thu Triêu đâu?”

” Nhị công tử đã về , mấy ngày nay Thu đại bảo chủ vì hôn sự của tiểu thư cùng điện hạ mà vất vả bôn ba, mọi người có vẻ đã gầy đi nhiều lắm . Hoàng Thượng nói vẫn là thỉnh các vị công tử vào cung nghỉ tạm.”

Thu Anh gật đầu qua loa.

Sau khi vào cung , vốn nghĩ có thể lập tức gặp được Thu Minh , nhưng *cung nhân lại dẫn y đến Thiên điện nghỉ ngơi .

*cung nhân: người hầu trong cung

“Lão nô sẽ cho người mang nước ấm đến , thỉnh nhị công tử tắm rửa nghỉ ngơi, giải tỏa mệt mỏi trên đường .”

Thu Anh miễn cưỡng kéo giãn khóe miệng, y hiện tại nghĩ đến Thu Minh cũng đang ở đây , tim đập càng lúc càng nhanh, khẩn trương không biết làm thế nào cho phải.

“Đại... Đại công tử đâu?”

“Đại công tử đang cùng Tứ công tử ngủ trưa , ngay bên cạnh phòng ngài.”

Thu Minh... cùng lão Tứ ngủ trưa?

Bọn họ có quan hệ tốt như thế từ bao giờ vậy? Lão Tứ không phải luôn thích bắm dính Thu Triêu sao?

Không yên lòng tắm rửa, lại tuyệt không muốn nghỉ ngơi , trong lòng là một mảnh trống rỗng hỗn độn.

Thật là, hấn đối tốt với ai đó là việc của hấn , cùng y có quan hệ gì chứ!

Thay đổi một bộ y phục mới sạch sẽ , Thu Anh nhìn vào gương , trong gương phản chiếu hình ảnh một nam nhân da thịt phấn nộn vì hơi nước mà hơi ửng hồng .

Một lần nữa lấy lại tự tin về bản thân , mở ra cây quạt trong tay , tựa như văn nho công tử , tự do tự tại mà nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt.

Đã nhiều năm không gặp , khi Thu Minh trông thấy bộ dáng của mình lúc này , nhất định sẽ giật mình . Đến lúc đó chính mình sẽ cố ý không để ý tới hắn, để cho hắn cũng nếm thử tư vị bị người khác lạnh nhạt là như thế nào đi ! Hừ!

“Thỉnh nhị công tử đến thỉnh phòng dùng bữa.”

Thu Anh tràn đầy tự tin, khê nhếch khóe môi, sải bước hướng đến phòng ăn, nghĩ đến Thu Minh sẽ giật mình khi nhìn thấy mình, cơ hồ Thu Anh mừng rỡ như muốn nhảy lên.

Trong phòng ăn, Thu Minh cùng Thu Tiểu Bạch đã vào chỗ ngồi, càng khiến Thu Anh tràn đầy tự tin khi xuất hiện trước cửa, Thu Minh chỉ nhìn thoáng qua y, hơn nữa còn tỏ vẻ lơ đãng.

Nhưng thật ra Thu Anh thiếu chút nữa đánh rơi cây quạt trong tay.

“Thỉnh các công tử dùng bữa.”

Thu Anh chỉnh lại sắc mặt, nở một nụ cười cứng ngắc, ngồi xuống một bên, “Đại ca.”

Thu Minh liền ngẩng đầu nhìn y một cái. Đương nhiên Thu Anh cố ý, y chưa từng gọi Thu Minh là đại ca, vốn tưởng rằng Thu Minh sẽ giật mình, xấu hổ hoặc gì đó đại loại vậy, dù sao cũng không nghĩ tới hắn chỉ ân một tiếng.

Thức ăn trên bàn vừa thơm hương lại đẹp mắt, ngửi thấy thôi cũng biết là rất ngon miệng, nhưng Thu Anh hiện tại một chút tâm trạng cũng không có.

Sau nửa ngày, rốt cuộc nhện không được bèn hỏi, “Tại sao lão tứ ngồi trên đùi người?”

Thu Minh cũng không thêm để ý đồng đồ ăn trên bàn, hai mắt vẫn nhìn Thu Tiểu Bạch đang nằm trong lòng ngực mình, “Hắn chưa tỉnh ngủ.”

Thu Anh làm bộ không quan tâm, cầm lấy đôi đũa gấp rau xanh, “Đoàng” một tiếng, chiếc đũa đã bị bẻ gãy.

Thu Anh cười gượng gạo, “Chất lượng quá kém.”

Ngay cả liếc mắt Thu Minh cũng không thêm nhìn y đến một cái, “Ân.”

Cung nhân bên cạnh lập tức thay một đôi đũa mới, Thu Anh tự nói với mình, bình tĩnh, bình tĩnh lại nào, không phải vừa mới nói sao, hắn lúc nào mà chẳng đối xử tốt với người khác, hắn là không có vấn đề gì.

Hắn đối tốt với Thu Diên, đối tốt với Tiểu Bạch, nhưng sao luôn cư xử như vậy với mình, hay hắn nghĩ mình phiền phức, nên hắn mới không thêm quan tâm!”

“Đoàng,” chiếc đũa mới lại bị bẻ đôi.

Thu Anh vừa thẹn vừa tức, y thật muốn quẳng cây đũa mà lập tức rời đi!

Lúc này Thu Tiểu Bạch chậm rãi mở mắt, ngáp một cái thật to, “Nhị ca...”

Người thu gia bọn họ đều như vậy! Tuy rằng cảm tình không phải rất thân thiết, nhưng đã chín năm không gặp mặt huynh đệ, tại sao bọn họ đều có thể biểu hiện giống như luôn ở bên cạnh nhau, không có một chút kích động!

Thu Anh đã hoàn toàn quên mình vừa rồi còn muốn làm gì, thấy ai cũng đều biểu hiện trạng thái bình thản, giữ vững phong độ.

“Đại ca.”

“Tỉnh?”

“Ân.”

“Ăn cơm đi.”

“Ân.”

“...”

“...”

“Ta dứt cho người?”

“Đoàng.” Đôi đũa thứ ba lại bị xóa sổ trong tay Thu Anh, y cố gắng kéo căng khóe miệng, ráng sức điều chỉnh thanh âm của mình sao cho giống như đang răn dạy, cũng nhằm kìm hãm tiếng nghiến răng nghiến lợi, “Thu Tiểu Bạch, người bao nhiêu tuổi rồi, còn muốn người khác dứt sao?”

Ánh mắt Thu Tiểu Bạch từ mơ màng dần tỉnh táo, thấy chính mình còn ngồi ở trong lòng Thu Minh, mặt liền đỏ ửng, “Ca, để ta tự ngồi.”

Thu Minh ngẩng đầu liếc nhìn Thu Anh một cái, sau đó mới để Thu Tiểu Bạch ngồi sang ghế bên cạnh.

Tay của Thu Anh đặt dưới bàn đang không ngừng run rẩy, hẳn như vậy là có ý gì? Cái nhìn vừa rồi là sao? Là chán ghét y? Hẳn muốn ôm lão tứ đến thế sao? Còn Thu Tiểu Bạch! Người đỏ mặt cái gì!

“Quan hệ của các người tốt như vậy từ khi nào thế?” Nếu nghe kỹ lưỡng, thực dễ dàng phát hiện giọng nói của Thu Anh đang run rẩy.

Thu Tiểu Bạch lại trì độn không nghe ra, “Nhi ca a, biểu hiện người thật lạ nha, ca vẫn đối xử tốt với chúng ta mà.”

Lần này trong tay không cầm chiếc đũa nào, bằng không đôi đũa thứ tư kia chắc chắn sẽ bị phá hỏng, Thu Anh ghen giọng, mặt dần đỏ lên.

Cái gì mà “Ca vẫn đối xử tốt với chúng ta lắm”, căn bản hẳn chưa từng đối tốt với mình!

47. Chương 47: Phiên Ngoại 2

Chờ đến lúc Thu Anh lấy lại tinh thần thì phát giác chính mình đã trở về phòng ngủ, trong bụng rỗng tuếch, căn bản vừa nãy cái gì cũng chưa ăn.

Nghĩ tới việc Thu Minh từ đầu tới cuối đều không nhìn đến mình, lửa giận trong lòng liền hùng hực thiêu đốt, sau đó chính mình lại phải dập tắt ngọn lửa ấy, cuối cùng chỉ cảm thấy thật cô đơn và lạnh lẽo.

Nằm úp sấp ở trên giường mà ngẩn người, Thu Anh thực sự không rõ, tại sao Thu Minh lại ghét y như vậy?

Mình đã làm chuyện gì quá đáng khiến hẳn chán ghét như thế chứ?

Từ lúc Thu Anh bắt đầu nhận thức mọi việc, liền vẫn cùng Thu Minh như hình với bóng, thẳng đến khi rời Thu gia. Trước đó đều cùng Thu Minh ngủ chung phòng, cùng một cái giường, mùa đông còn cùng nhau chia sẻ một cái chăn a.

Chẳng lẽ... bởi vì luôn quấn lấy hẳn, cho nên hẳn mới phiền sao?

Cũng không đúng a, khi đó Thu Diên cũng luôn quấn lấy Thu Minh mà, hẳn cũng không tức giận a.

Nhớ tới khoảng thời gian vừa rời khỏi Thu gia, liền cứ vào buổi tối lại không ngủ được, ban ngày lại không thấy được bóng dáng người kia, trong mắt người nọ mình không hề tồn tại, ngay cả việc bản thân muốn gì Thu Anh cũng không biết.

Giơ tay lên sờ bên má phải trơn nhẵn, dường như có thể cảm nhận được nỗi đau khi bàn tay kia đánh vào, chắc sẽ phải sưng hơn mười ngày đây.

Thu Minh nói không nhiều lắm, đối với y cũng vô cùng lãnh đạm, nhưng thỉnh thoảng vẫn đối tốt với mình, bằng không hẳn cũng sẽ chẳng quỳ xuống cầu xin phụ thân cùng cha đừng tách bọn họ ra.

Bỗng nhiên Thu Anh ngồi phịch xuống, càng nghĩ càng nổi giận.

Thế nhưng, căn bản trước kia Thu Minh đã từng nói là chán ghét y, Thu Minh không thích nói chuyện, nhưng buổi tối lúc chỉ có hai người bọn họ, hẳn sẽ nói với y, sẽ nói... Sẽ nói...

Thu Diên là nữ hài tử, không giống người, người không cần luôn tìm cách khi dễ nàng.

Khi đó giọng nói của Thu Minh vẫn là của đứa trẻ, nhưng khoảng cách rất gần nên hơi thở đều phun vào trên mặt y, ngữ khí so với ban ngày cũng ấm áp hơn nhiều.

Cho nên, có lần y đã thầm nghĩ, Thu Minh cũng thích y đi, chẳng qua không biết cách thể hiện thôi...

Thu Anh càng nghĩ càng ủy khuất, loại ủy khuất này đã lâu không còn tồn tại, nhiều năm nay chưa từng xảy ra, sau khi gặp lại Thu Minh nó lại bắt đầu lan tràn.

Thu Anh cảm thấy sống mũi cay cay, oán hận mà nghĩ, ghét thì cứ ghét, tốt nhất ghét nhiều hơn một chút càng tốt a!

Thu Anh là *bé môn đệ tử của sư phụ y, trừ bỏ lúc mới lên núi ... mấy tháng trời luôn ngẩn ngơ, trì độn không màng đến học tập, sau khi chuyển chú thì học nghệ so với các sư huynh khác đều giỏi hơn rất nhiều, cơ thể y vốn được *thiên phú nên trình độ linh hội rất cao, mới mười sáu tuổi đã học được công phu của sư phụ đến tám phần.

*bé môn đệ tử (Sh, Yumi : là đệ tử cuối cùng á, giống như rửa tay qui ẩn, không nhận thêm người nào nữa)

*Thiên Phú: là được trời ban cho, những tư chất vốn có ngay từ lúc sinh ra, như được trời phú cho.

Đương nhiên, nội lực thì còn cần nhiều thời gian tu luyện, nhưng để đối phó với Thu Minh, hẳn là được đi.

Đúng rồi, Thu Minh không cho y sống vui vẻ vậy y liền đập cho hắn một trận!

Hắc hắc, chờ đến lúc trời tối, liền lén lút trốn sẵn trong phòng của Thu Minh, rồi mới đánh lén hắn! Đánh hắn!

Không biết gương mặt vạn năm không đổi kia của Thu Minh, có thể khóc đến thảm thương hay không, sau đó còn phải cầu xin tha thứ, hắc hắc.

Thu Anh chìm trong ảo tưởng của chính mình, càng nghĩ càng thấy vui vẻ, nhưng chẳng được bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi mở mắt ra, trời đã chuyển tối.

Cũng không biết là canh mấy rồi, Thu Anh đưa tay lau nước miếng vì không cẩn thận mà chảy ra, dựa theo kế hoạch lặng lẽ chạy ra ngoài.

Quy củ trong cung, ban đêm dọc hành lang phải thấp đèn, chuyện này cũng thực thuận lợi cho Thu Anh dễ bề hành động.

Dù là thị vệ cũng không thể tùy tiện đi vào nội điện, ngẫu nhiên còn gặp hai cung nhân trực đêm đang ngủ gật, Thu Anh ung dung lướt qua.

Bên cạnh phòng y là phòng của Thu Tiểu Bạch, kế bên nữa là phòng Thu Minh đang ở.

Khi đi ngang qua phòng của Thu Tiểu Bạch, Thu Anh cũng không biết tại sao bỗng nhiên dừng lại, tới gần mới phát hiện cửa không cài chốt.

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác kỳ quái, y nhẹ nhàng rón rén đi vào.

Thu Tiểu Bạch vẫn chưa ngủ, có thể nghe thấy hắn đang nói chuyện, nhưng hắn nói chuyện với ai?

“... Được, ta không đi.”

Nghe được âm thanh quen thuộc khiến cho động tác của Thu Anh cứng ngắc tại chỗ, Thu Minh ở trong phòng của Thu Tiểu Bạch làm cái gì?

Nghĩ như vậy, Thu Anh liền nấp ở một bên bình phong nhìn vào trong giường.

Thu Tiểu Bạch đang nằm trên giường, hai mắt khép hờ, rõ ràng là rất buồn ngủ.

Thu Minh ngồi ở mép giường, hai mắt nhìn gương mặt của Thu Tiểu Bạch không chớp mắt, đợi đến lúc hơi thở của hắn ổn định, Thu Minh mới chậm rãi cúi người xuống.

Thu Anh mở to hai mắt, cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, y thấy đầu của Thu Minh ngày càng cúi thấp, càng ngày càng thấp, thẳng đến lúc gương mặt của hai người kề sát nhau.

Tóc Thu Anh dựng đứng, toàn thân run rẩy suýt chút nữa ngã xuống, vô tình đụng phải một bên bình phong.

Thu Minh lập tức ngẩng đầu nhìn lại, cặp mắt kia cho tới bây giờ chưa từng có một tia gợn sóng, không hề sợ hãi, hai mắt sáng quắc.

“Người đứng đó làm gì...” thanh âm của Thu Anh không lớn lắm, mà có trời mới biết hắn chỉ nói những lời này khi đã dùng hết khí lực.

Ánh mắt sáng rực của Thu Minh biến mất, mặt không đổi sắc liền đem bàn tay của Thu Tiểu Bạch vẫn đang nắm trong tay mình để vào trong chăn, lại cẩn thận đắp chăn giúp hắn, thấy không còn việc gì nữa mới đứng lên, đi lướt qua bên cạnh Thu Anh.

Cho đến bây giờ hắn vẫn không muốn nhìn mình sao, Thu Anh cảm thấy lòng mình như bị kẻ khác đâm vào một nhát kiếm lạnh lẽo, trừ bỏ đau đớn, còn lạnh đến nỗi tay chân y đều run rẩy.

Bước ra từ phòng của Thu Tiểu Bạch, Thu Minh liền trực tiếp trở về phòng của mình, tùy ý đóng cửa lại, nhưng cánh cửa thoáng cái đã bị Thu Anh một cước đá bay.

Hai tay y run rẩy nắm lấy vạt áo của Thu Minh, “Người điên rồi sao, người điên rồi sao, người điên rồi sao!”

Hai mắt Thu Minh vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, chẳng nói một lời.

“Hắn là đệ đệ của người a!”

“Vậy thì sao?”

Thu Anh đối với thanh âm của Thu Minh luôn thực miễn cảm, không biết có phải vì hắn rất ít nói chuyện hay không, trước kia Thu Anh luôn chờ mong được nghe thấy giọng nói của hắn, chín năm nay chỉ có thể ở trong mộng nhớ mong âm thanh kia, Thu Anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có lúc trải qua cảm giác này, sợ hãi!

“Người điên rồi, người.. Tên điên này...” Thu Anh buông vạt áo của hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi, “Ta sẽ không để cho người thực hiện được đâu, ta sẽ nói với hắn, nói cho phụ thân biết.”

Thu Minh sửa sang lại vạt áo bị y nắm đến nhăn nhúm, lúc ngẩng đầu lên ánh mắt đã thay đổi.

Thu Anh không nghĩ tới hắn lại đột nhiên tập kích mình, nhất thời không phòng bị, Thu Minh lập tức vọt tới trước mặt y, tiếp theo một trận thiên toàn địa chuyển, y đã bị đặt trên mặt bàn.

Thu Minh đột nhiên nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt kia lại không có ý cười mà lạnh lẽo đến thấu xương, trong lúc Thu Anh còn chưa lấy lại tinh thần thì hắn đã chen vào giữa hai chân y.

Thu Anh nghĩ muốn giãy dụa, chính là y vừa mới động, đột nhiên Thu Minh dùng sức đè y lại.

Thu Anh cũng không phải là người chưa từng trải, động tác có bao nhiêu ám muội thế này y sao lại không biết là tình huống gì, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Y lại ra sức giãy dụa, nhưng có giãy dụa thế nào cũng không thoát, mỗi lần như vậy Thu Minh càng dùng thêm sức.

“Người, người muốn làm cái gì!”

Cảm giác có gì đó cứng rắn đang chọc vào phía sau mình, gương mặt đang đỏ như tía chín của Thu Anh lập tức trắng bệch.

Thu Minh cười tà, Thu Anh chưa từng thấy hắn cười như vậy, vừa lạnh lùng vừa gian ác, “Nếu người nói cho hắn biết, ta sẽ làm như vậy với hắn.”

“Người... Người... Phụ thân...”

“Phụ thân cũng không thể ngăn cản ta.” Thu Minh đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Không bằng ta sẽ đi ngay bây giờ, dù sao Tiểu Bạch cũng đang ở trong phòng, đến lúc đó cho dù là phụ thân cũng không có biện pháp.”

Sau khi nói xong, liền thật sự buông Thu Anh ra, thân hình cường tráng rần chắc lại so với người bình thường ấm áp hơn, vừa mới rời đi Thu Anh lập tức vươn tay tóm lại, hai chân gắt gao quấn lấy thắt lưng của Thu Minh, “Không được! Không thể!”

Thu Minh cũng không bận tâm đến Thu Anh đang quấn bên mình, kiên trì hướng về phía cửa.

“Không được, không được, người không thể làm vậy!”

Thu Minh cũng không buồn liếc Thu Anh một cái, động tác của Thu Anh khiến hắn phải chậm lại một chút nhưng cũng không dừng lại.

Hắn muốn đi tìm lão Tứ, hắn muốn cùng lão Tứ làm cái loại sự tình này.

Thu Anh cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy, đến khi y lấy lại tinh thần thì hai tay đã ôm lấy đầu Thu Minh hôn xuống.

Thu Minh rõ ràng cảm thấy ngoài ý muốn, động tác cũng ngừng lại, nhìn đến gương mặt Thu Anh gần như thế, miệng nhất thời quên khép lại, lưỡi Thu Anh lập tức thần tốc tiến vào, cuốn lấy đầu lưỡi hắn, cùng nhau dây dưa.

Thu Minh vẫn không đáp lại Thu Anh, cơ hồ Thu Anh đã sử dụng tất cả các kỹ xảo để khiêu khích Thu Minh, không quá một hồi, Thu Minh lại bắt đầu chuyển động.

Chân của Thu Anh đang quấn trên lưng hắn dần yếu sức, đồng thời trái tim của y cũng đau đớn không thôi.

Hắn vẫn như thế này, vẫn không thể thay đổi sao...

Cuối cùng Thu Minh đẩy Thu Anh ra, Thu Anh cũng không giãy dụa nữa, thoáng cái đã bị đẩy ra.

Thu Anh cho rằng mình sẽ ngã xuống đất, thế nhưng nghênh đón y lại là một cảm giác mềm mại.

Thu Anh nhìn chung quanh, nguyên lai không phải y bị ném xuống đất, mà là bị đẩy lên giường.

Trâm cài không biết đã bị Thu Minh rút ra từ khi nào, mái tóc dài đen mượt xoa xuống ngang vai, Thu Anh ngửa đầu nhìn Thu Minh.

Thu Minh đứng ở bên giường cởi y phục của mình, rất nhanh toàn thân hắn liền xích lửa hoàn toàn, kế tiếp hắn liền bước tới hướng về phía giường.

Đầu óc Thu Anh lúc này thực loạn, tim cũng đập rất nhanh, không biết mình nên làm cái gì, nên làm cái gì a, bỗng ánh mắt của Thu Minh lóe sáng, khiến trái tim y lại càng đập mạnh.

Thân thể Thu Minh mang một màu râm nắng, khi ánh nến chiếu vào, có thể nhìn thấy trên người hắn đầy những vết thương, cũ có mới cũng có, hoặc lành hoặc vẫn đang lên da non, cơ hồ không có chỗ nào nguyên vẹn.

Sao hắn lại có nhiều thương tích đến vậy a?

Thu Minh leo lên giường, cũng không để Thu Anh có cơ hội mở miệng, môi không hề dự báo trước liền hung hăng hôn xuống.

Mưa rền gió dữ công thành đoạt đất, cùng với phản ứng như đầu gối vừa rồi hoàn toàn tương phản, nụ hôn của Thu Minh vừa bá đạo lại thô lỗ, không để cho y một cơ hội để thở dốc, cảm giác giống như dã thú đối khác đã lâu nhìn thấy con mồi đang bày trước mắt.

Thu Anh rất nhanh liền không chịu nổi, thiếu không khí khiến cho phổi của y co thắt đến khó chịu, thẳng đến lúc khí lực để chống cự không còn, thậm chí Thu Anh cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi.

Không khí một lần nữa ủa vào trong thân thể, ánh mắt Thu Anh bị nước mắt làm cho mơ hồ, cái gì cũng thấy không rõ lắm, chỉ có thể vừa ho khan vừa há mồm thở dốc.

“Không phải lần đầu tiên đi?”

Không biết từ lúc nào quần áo của Thu Anh đã bị lột sạch , hai chân bị banh ra, vì thiếu đường khí mà đầu óc vẫn còn trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Thu Minh liền một mạch sáp nhập hai ngón tay vào.

“A a! !” chưa bao giờ Thu Anh bị đối xử như thế, từ nhỏ đến lớn lần duy nhất chịu tổn thương đó là vào năm bảy tuổi bị Thu Minh đánh mà thôi.”Không... Không được... Ồ...”

“Nơi này, chẳng phải có không ít nam nhân đi vào rồi sao?”

Thu Anh lắc đầu lung tung, y nghĩ muốn giãy dụa, nhưng sức lực của Thu Minh lớn hơn y rất nhiều, đáng thương y lúc này đã hoàn toàn quên mất vận dụng nội lực.

Thu Minh mạnh bạo khuếch trương bên trong, bị sáp nhập như thế vô cùng khó chịu, cảm giác nhục nhã vì bị sỉ nhục cơ hồ khiến Thu Anh vô cùng khốn khổ .

“Van cầu người... Không cần... Ca... Không muốn...”

Đột nhiên Thu Minh hừ lạnh một tiếng, “Ta không phải ca của người.”

Vì những lời này của hắn mà đầu óc Thu Anh chìm trong hỗn loạn, đột nhiên thân thể cứng ngắc, tiếng khóc cũng ngừng lại.

Thu Anh lấy tay che hai mắt của mình, nước mắt lại chảy đầm đìa.

Hắn, hận mình đến thế sao...

Thu Minh không kiên nhẫn liền cưỡng chế kéo tay y ra, rồi giữ chặt mà đặt lên đỉnh đầu, Thu Anh khổ sở cắn môi, thẳng đến khi nếm được vị tanh của máu trong miệng mình.

Thu Minh hừ lạnh một tiếng, cúi đầu hung hăng cắn môi y đến chảy cả máu, không có một chút nhẹ nhàng.

“A ân!” nỗi đau đớn bị ngăn lại trong miệng, dưới thân như bị xé rách, dường như đau đớn làm cho lý trí của Thu Anh một lần nữa lằm vào hoang mang.

Thu Minh mở rộng hai chân y , mỗi một lần tiến vào đều như muốn sáp đến nơi sâu nhất, tiếng nước nổ rên rỉ của Thu Anh từ khe hở giữa đôi môi hai người truyền ra.

Liên tiếp bị Thu Minh hôn nên tinh lực đều không còn, há miệng thở dốc, thân thể màu rắm nắng dây dưa cùng một chỗ với thân hình trắng nõn hết sức mê người.

Hậu đình vì chưa từng được khai phá lại bị hắn thô lỗ sáp nhập liền máu chảy đầm đìa, lại vô tình trở thành chất bôi trơn giúp Thu Minh càng dễ dàng sáp nhập .

Thu Anh đau đến chết lặng, cảm giác nội tạng cũng bị đâm chọc tàn bạo, thân thể phải chịu đựng khuất nhục như thế, hai mắt y sưng đỏ, nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi xuống.

Y, chỉ là kẻ thay thế .

Cho nên, hắn không cần phải ... Ôn nhu đối đãi y.

Không biết qua bao lâu, Thu Minh lại dùng sức tiến nhập, một cỗ tinh hoa nóng bỏng bắn sâu vào trong cơ thể Thu Anh, thân thể y đã không thể kiềm chế nổi liền co rút lại.

Sau khi phát tiết xong Thu Minh lập tức rút phân thân của mình ra, mắt nhìn tính khí của Thu Anh ngay từ đầu đã không có một chút hưng phấn nào, cuối cùng cũng không nói gì, lặng lẽ xoay người rời đi

Nghe thấy tiếng mở cửa, lại đóng cửa.

Thu Anh nằm ở trên giường, lại một lần nữa không thể áp chế được nỗi đau đớn, nước mắt cứ thế chảy đầm đìa.

48. Chương 48: Phiên Ngoại 3

Không hổ là hôn lễ của hoàng gia , sau khi Thu Diên theo Thu Anh đến đây cũng chưa từng gặp lại hắn.

Mà Thu Triều lại vội đến nghiêng trời lở đất, rõ ràng là quan viên của bộ hộ , lại vì hôn lễ của tỷ tỷ mà bị điều đi lễ bộ để hỗ trợ.

Tuy rằng Thu Anh cũng rất nhớ bọn họ , nhưng may mắn là bọn họ nhiều việc vội vàng nên cũng không có thời gian ôn chuyện cùng y.

Bắt đầu từ đêm hôm đó, mỗi tối Thu Minh đều giống như điên cuồng mà quần lấy y, tra tấn y đến chết đi sống lại , thường tới giữa trưa y mới có thể rời giường.

Sau khi rời giường còn phải nhìn đến cảnh Thu Minh cẩn thận quan tâm, lo lắng cho Thu Tiểu Bạch , Thu Anh cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị hàng ngàn kim châm xuyên thủng , đau đến nỗi y chỉ muốn lấy dao đâm mình vài nhát, để cho máu trong người chảy hết có lẽ y sẽ không còn đau đớn khổ sở như vậy nữa.

Vô luận y có thống khổ thế nào, cũng không ai hay biết, mà cái kẻ duy nhất biết đến kia lại chưa từng cho y một tia thương tiếc.

Cuối cùng thì hôn lễ cũng cử hành trước sự mong mỏi của mọi người, phụ thân đang cùng Hoàng Thượng ngồi ở trên hỉ đường, Thu Diên ngồi trên kiệu hoa được khiêng lên điện.

Hiền điện hạ lại muốn tự mình đứng ở cung điện để nghênh đón tân nương, cho nên nhiệm vụ hộ tống Thu Diên tự nhiên liền do ca ca của nàng chịu trách nhiệm.

Thu Triều là lựa chọn thích hợp nhất , nhưng hắn lại có nhiều việc phải xử lý, chạy tới chạy lui không ngừng giống như con quay, căn bản là không rảnh .

Hoàng gia đương nhiên sẽ có quy củ của hoàng gia, ở trước hôn lễ một tháng tân nương phải ăn chay và tịnh tâm , không được gặp người khác phái, cho dù là người nhà cũng không được.

Trong hôn lễ hôm nay, Thu Diên mới bước ra từ trong khuê phòng, trên đầu đội hỉ khăn màu đỏ thắm càng tôn lên vẻ đẹp dịu dàng đảm thắm của nàng.

Các cung nữ vây xung quanh nàng, cùng đi về phía Thu Anh.

Thu Tiểu Bạch cùng Thu Minh đang đứng ở bên cạnh y, Thu Anh tưởng các cung nữ dẫn sai người rồi nên nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Thu Diên vươn tay về phía Thu Anh, Thu Anh xấu hổ nắm lấy.

“Ca.”

Thu Anh sợ nàng vì lo lắng nên nhầm người, đành phải tới gần Thu Diên nhỏ giọng nói, “Thu Minh ở bên phải của ta.”

Quả nhiên Thu Diên không nói lời nào, đột nhiên dùng sức nắm chặt cánh tay của Thu Anh, “Ca...”

Thu Diên giống như muốn khóc, làm Thu Anh bối rối không biết phải làm thế nào cho phải, hơn nữa kỳ quái chính là, hốc mắt chính mình cũng có chút cay cay.

Cho tới bây giờ Thu Diên chưa từng gọi y là ca ca, luôn luôn là Thu Anh , Thu Anh, lúc nào cũng là gọi thẳng tên của y.

Nhưng hiện tại Thu Anh nguyện ý tin tưởng, câu “Ca” này là Thu Diên thật sự đang gọi y, mà không phải nhận sai người, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người , da đầu y cũng run lên.

Đưa Thu Diên vào kiệu hoa, Thu Diên vẫn nắm chặt lấy cánh tay Thu Anh không chịu buông, Thu Anh cố rút vài lần vẫn không được , đã vậy đành phải đích thân tham gia đội hộ tống.

Thu Anh thở dài, “Diên nhi.”

Được rồi, kỳ thật cho tới bây giờ y cũng không có gọi nàng như vậy, là y không đúng.

Thu Diên vẫn không buông tay, bên trong hỉ khăn còn truyền ra tiếng khóc nho nhỏ.

Thu Anh trấn an mà xoa xoa bàn tay nhỏ bé mềm mại của Thu Diên, ” Đã lớn thế này rồi, không thể tùy hứng, người không buông tay, màn kịch không bỏ xuống được, đội ngũ hộ tống không thể đi được. Người ngoan ngoãn buông tay, ta... Ca sẽ thay người mở đường, nhất định đưa người đến chỗ phu quân của người an toàn, được không?”

Thu Diên vẫn khóc, nhưng cũng từ từ buông tay Thu Anh ra.

“Nhất định đưa ta đến nơi đó.”

“Được”

Buông màn kịch xuống, Thu Anh nắm chặt tay, giờ phút này thân là huynh trưởng, tự tin cùng trách nhiệm chợt bùng lên trong lòng.

Tân lang đang chờ ở trước hiên điện , thật sự là càng nghĩ càng thấy hắn không xứng với muội muội xinh đẹp đáng yêu lại nhu thuận của mình.

Bất quá quên đi, nếu là Diên nhi đã chọn, kia cũng không có biện pháp a.

Thu Anh cười ngựa dẫn đầu đội ngũ, hai bên tiếng hỉ nhạc âm ỉ cơ nhiên nghe cũng không quá đáng ghét .

Y là huynh trưởng, muốn giao muội muội của mình cho một nam nhân có thể mang đến hạnh phúc cho nàng .

Hạnh phúc, y có không?

Lúc này Thu Minh đang cùng Thu Tiểu Bạch ở phía sau đội ngũ, nhớ tới hai người kia, trái tim Thu Anh liền co rút một trận đau đớn.

Hôn lễ có nhiều bước rườm rà, mỗi một bước đều có từng điểm nhỏ phải chú ý, lúc mới bắt đầu Thu Anh còn hưng trí bừng bừng để nhìn, đến một canh giờ trôi qua mà tân lang tân nương vẫn chưa bái đường, Thu Anh cảm thấy thật quá nhàm chán mà .

Chính giữa hỉ đường là chỗ ngồi của phụ thân cùng Hoàng Thượng, cha ngồi bên cạnh phụ thân, bộ dáng phụ thân có điểm kỳ lạ, tay vẫn không rời khỏi thắt lưng của cha, thỉnh thoảng còn trừng mắt liếc quốc sư bên cạnh Hoàng Thượng.

Nhìn qua là một người còn trẻ.

Quốc sư cũng rất kỳ lạ , dáng ngồi có vẻ không được thoải mái lắm ,còn xoay qua nhìn cha mỉm cười.

Cười đến thực không có hảo ý.

Quốc sư đột nhiên quay đầu chống lại ánh mắt của Thu Anh, Thu Anh ngẩn ra, mỉm cười gật đầu.

Quả thật quốc sư rất xinh đẹp, đôi mắt hẹp dài như phát sáng , khóe miệng nhếch lên, khiến người ta có cảm giác hắn đang luôn mỉm cười.

Thu Anh đột nhiên bị ai đó đánh mạnh một cái, hại y thiếu chút nữa ngã sắp xuống, quay đầu vừa nhìn , lại thấy ánh mắt lạnh như băng của Thu Minh .

Trong lòng Thu Anh là một trận rét lạnh, không tự giác cúi thấp đầu xuống, ai cũng không nhìn .

Cuối cùng hôn lễ đã xong, phụ thân cùng Hoàng Thượng đến yến hội uống rượu, Thu Anh cũng phải đi theo, nhưng y vừa mới ra khỏi hỉ đường đã bị Thu Minh thô lỗ túm lấy lôi ra ngoài.

Thu Anh mơ hồ biết hắn sẽ làm cái gì, đợi đến nơi không có ai liền liều mạng giãy dụa.

“Đừng, không được.”

Thu Minh lập tức áp y lên cây cột, đè thân thể y, “Sao lại không được?”

Thanh âm của hắn vẫn lãnh đạm như trước, gần đây Thu Anh mới quen với loại dục vọng này của hắn.”Không được, Diên, hôn lễ của Thu Diên, vẫn còn ...”

Đột nhiên Thu Minh cúi đầu cắn Thu Anh một hơi, hương vị huyết tinh rất nhanh tản ra trong miệng.

Lúc y mở miệng kêu đau, đầu lưỡi Thu Minh đã chui vào linh hoạt, quần lấy đầu lưỡi y khiến y chỉ thấy toàn một mảnh tối đen, Thu Anh dùng một tia lý trí cuối cùng đẩy Thu Minh ra , “Không...”

“Thu Diên bái đường xong nhóm người của phụ thân sẽ đưa vào động phòng, nàng không cần xã giao với quan viên này nọ. Hơn nữa...” Thu Minh cùng với vẻ bá đạo lãnh đạm vừa rồi hoàn toàn bất đồng, nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương trên môi Thu Anh, “Người như vậy mà vẫn muốn đến đó sao?”

Mặt Thu Anh đỏ lên, mím chặt môi còn lưu dấu răng.

Thu Minh nở nụ cười, thời điểm hai người bọn họ ở chung, sẽ cười thực dễ dàng, nhưng là nụ cười mang tà khí, thoát nhìn giống như mèo đang đùa bỡn chuột con, nhìn món đồ chơi chịu khổ, đến lúc nó bị phá hủy.

Thu Anh còn đang ngẩn người. Thu Minh mỉm cười vươn một tay ôm lấy Thu Anh, Thu Anh lấy tay che miệng để ngăn tiếng thét kinh hãi, tay kia lại tự giác đặt lên trên cổ Thu Minh, ánh mắt còn nhìn ngó xung quanh xem có bị người khác trông thấy hay không .

Đêm đó Thu Minh vẫn thô lỗ như trước, đặt y lên trên cửa làm đến hai lần.

Cũng trong đêm hôm đó, lần đầu tiên Thu Anh cảm giác được khoái cảm khi hai người hoan ái, tuy rằng rất nhanh đã bị đau đớn che lấp.

Trong đêm động phòng của Thu Diên, phụ thân liền mang cha rời đi mà không từ già, đến ngày thứ hai bọn hắn mới biết được.

Thu Diên vì thế mà vừa khóc vừa nháo loạn một hồi, thật sự chỉ có một lúc, Tần Hiên thấy nàng khóc liền ôm vào trong ngực dỗ dành, lập tức liền nín khóc.

Thu Anh trợn mắt há hốc mồm, đây là vỏ quýt dày có móng tay nhọn đi.

Thu Minh cũng đã bắt đầu tiếp quản mọi chuyện của Thu gia, hai phụ thân kia lại trốn đi chơi, hắn cũng không thể ở kinh thành đợi được.

Thu Tiểu Bạch tự nhiên là tùy hắn muốn đi đâu thì đi, Thu Anh có điểm sợ hãi, Thu Triêu hỏi y có dự định gì, y cũng không biết mình nên làm thế nào nữa đây.

Khi đó Thu Minh lại khó mở miệng được, hắn nói, “Nếu đã xuất sư, tự nhiên là theo ta trở về.”

Lúc đó Thu Triêu đang ở cùng y và Thu Minh, thấy Thu Anh đỏ mặt hơi lạnh, hoàn hảo là Thu Triêu cũng không nhiều lời.

Bọn họ đợi năm ngày sau mới rời kinh thành, quay về Thu gia bảo.

Nửa tháng hành trình kia, bởi vì Thu Tiểu Bạch chịu không nổi xóc nảy, ngày thứ mười cũng chỉ mới đi được một nửa đường.

Thu Anh chẳng những không oán Thu Tiểu Bạch, còn thực cảm kích hắn.

Tinh lực Thu Minh quá hùng hậu, đêm nào cũng gây sức ép với y, ban ngày Thu Minh cùng Thu Tiểu Bạch ngồi xe ngựa, lại bắt mình cưỡi ngựa để y cưỡi hắc mã đến cả ngàn dặm.

Tuy rằng nơi đó cũng dần quen với việc chứa thứ cực đại của Thu Minh, nhưng cưỡi ngựa cả ngày, vẫn bị chảy máu.

Hôm nay bởi vì lộ trình bị trì hoãn, trước khi trời tối không kịp tới thành trấn, Thu Minh ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu chuẩn bị nghỉ đêm ở bên ngoài.

Tốt xấu gì Thu Anh cũng là nhị thiếu gia Thu gia , công việc này cũng không đến phiên y làm, Thu Anh gian nan xuống ngựa, tìm được một tảng đá lớn ngồi xuống.

Trong lòng cảm thấy thực may mắn, mỗi đêm Thu Minh đều đến phòng y, nếu ăn ngủ bên ngoài, không bị người phát hiện quá khó khăn, đêm nay có thể may mắn thoát khỏi hẳn.

Nhóm người hầu đi mua mấy món ăn thôn quê, sau khi nướng xong liền mang lương khô ra ăn, Thu Anh thật sự quá mệt mỏi, trải ra tấm đệm ở bên cạnh đồng lửa liền chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, cảm giác được có cái gì chạm vào y, mơ màng bình tĩnh, Thu Anh còn tưởng là dã thú, rút chủy thủ tùy thân luôn mang theo ra, xoay người đâm đến.

Thu Anh tự nhận động tác rất nhanh, lực đạo mạnh mẽ, lại không nghĩ tới, chủy thủ vẫn bị đánh bay .

Lúc này nương theo ánh sáng ngọn lửa nhìn lại, làm gì có dã thú, Thu Minh cách y hai bước đang nhìn y, ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

Thu Anh chợt dạ một trận, cũng không suy nghĩ ánh mắt kia của Thu Minh.

Bên cạnh đồng lửa còn có mấy người hầu đang ngủ, bởi vì bị bọn họ tạo ra tiếng vang mà trở mình một cái.

Thu Minh ra hiệu ý bảo Thu Anh đi theo hẳn, Thu Anh nhìn hẳn đi vào rừng cây, trong lòng chợt lạnh, sau khi thu lại chủy thủ cũng bước về hướng đó.

Hôm nay ngày rằm, trăng vừa sáng vừa tròn, dường như muốn đem người hòa vào ánh sáng của nó.

Thu Anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng vừa đi vừa nghĩ, y thậm chí suy nghĩ, không phải mình bị ánh trăng mê hoặc chứ.

Thu Minh ở cách đó không xa ngừng lại, cởi bỏ ngoại sam tùy ý nói một câu, “Cởi quần áo.”

Thu Anh muốn cự tuyệt, y rất đau, không thể chịu nổi sự thô lỗ của hẳn nữa.

Há miệng mấp máy, một lời cũng chưa có nói ra, thuận theo bắt đầu cởi y phục của mình.

Thu Minh tiến lên ôm lấy Thu Anh đặt lên một thân cây, giống như bắt mẫn vì động tác của y quá chậm, mạnh mẽ xé rách, hai ba cái đã xé rách y phục của y.

Thu Anh không có phản kháng, dưới ánh trăng nhìn biểu tình của Thu Minh càng thêm rõ ràng, sự vội vàng kia mang theo hung ác cùng dục vọng không thể nghi ngờ.

Thu Anh nghĩ có lẽ, chính là có lẽ thôi, tuy rằng hẳn muốn chính là thân thể này, có lẽ hẳn đã bắt đầu thích y ?

“A ă...”

Đột nhiên bị sáp nhập, Thu Anh biết lần này bị thương là khó tránh khỏi , máu chậm rãi chảy xuống đùi.

Thu Minh cười lạnh, “Còn tưởng rằng ngươi có thể giả bộ thêm một lúc.”

Giả bộ ? Y giả bộ cái gì?

Thu Minh nâng chân Thu Anh lên, cố định ở trên lưng, không chút lưu tình bắt đầu trườn sáp, lại cảm thấy chưa đủ, đem một chân khác của Thu Anh cũng nâng lên, y giống như đang bị treo ở giữa không trung, sức nặng toàn thân đặt ở nơi mấp hợp của bọn họ .

Thu Anh đau đến đổ mồ hôi lạnh, hai tay bám vào cổ Thu Minh mới có thể giữ cho mình không ngã xuống.

Tiếng thở dốc ồ ồ, thân thể chạm vào nhau, bầu không khí *** mỹ, động tác phóng đảng, Thu Anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Tổng cảm thấy hôm nay, thực không giống với...

“Thu... Thu mình...”

Thu Minh cũng không trả lời y, ngay lúc Thu Anh gọi tên hẳn, càng dùng thêm sức mà sáp nhập, dường như muốn đâm thủng y.

“Ta... Ta... rất vui...”

Thu Minh đột nhiên dừng động tác lại, vì hắn đột nhiên dừng lại mà chân Thu Anh đang quấn vào thắt lưng hắn cũng vô lực rơi xuống, một lần nữa Thu Minh nắm lấy chân y, không cho trượt xuống. Thu Minh nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Thu Anh, cũng không giải đáp, “Người nói cái gì?”

Đúng rồi, vừa rồi là y có chuyện muốn nói.”Ta... Có lẽ...”

“Có lẽ?” Thu Minh lại nở nụ cười như vậy, dưới ánh trăng đôi mắt kia lạnh như băng, cơ hồ muốn đem sự lạnh lẽo đó làm tổn thương Thu Anh.

Y lắc đầu, “Không phải, không phải...”

“Không phải cái gì?” Thu Minh giữ lấy thắt lưng y, đem tính khí của mình rút ra, lại một lần nữa cắm vào.

“A... Không... Không cần... Ta... Ta...” Hắn hấp không thông làm Thu Anh há mồm thở dốc một hồi, nước mắt không ngăn được tí tách rơi, trước mắt là một mảnh mịn mờ “Ta... Ta yêu...”

“Các người...” Ngay lúc đó một âm thanh vang lên bên cạnh, nhất thời Thu Minh cùng Thu Anh nhìn về nơi phát ra âm thanh kia.

Thu Tiểu Bạch đứng cách bọn họ vài bước, mở to cặp mắt đen có vài phần giống phụ thân, thân thể hắn vốn gầy yếu lại ở trong gió run rẩy một trận, “Các người, các người.....Ồ đây làm cái gì...?”

49. Chương 49: Phiên Ngoại 4

“Các người đang làm cái gì...”

Lệ trong mắt Thu Anh còn chưa khô nên lúc này cũng không thấy được biểu tình trên mặt của Thu Tiểu Bạch, nhưng nghe thấy âm thanh run rẩy của hắn cũng biết hắn rất muốn đánh Thu Anh một trận.

Giống như muốn đem ngón tay bầu vào trong da thịt, y dùng sức nắm chặt Thu Minh, lúc này đầu óc y hoàn toàn rối bời lại bị gió lạnh thổi càng thêm hỗn loạn.

Thu Minh kinh ngạc đến nỗi thậm chí quên cả việc buông y ra, “cứng rắn” đang ở trong cơ thể y vẫn bồng bồng phẫn chấn như trước.

Tuy Thu Tiểu Bạch đơn thuần, nhưng cũng không phải tên ngốc, từ nhỏ vẫn theo Bạch Quỷ học y thuật, những chuyện thể này hắn cũng hiểu biết một chút.

Nhưng sao lại như vậy, tuy rằng phụ thân và cha đều là nam nhân, nhưng hiện tại ở trước mặt hắn lại là hai người huynh đệ của hắn a.

Bởi vì từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh luôn được bảo vệ nghiêm ngặt ở Thu gia, chưa từng tiếp xúc nhiều với bên ngoài nên nhận thức của Thu Tiểu Bạch đối với một số chuyện cũng còn hạn chế, nhưng sự thật trước mắt này khiến hắn hoàn toàn bất động, mất hết khả năng suy nghĩ.

Phụ thân cũng là nam nhân, còn sinh ra bọn họ, nếu nói các ca làm chuyện này là nghịch lại luân thường đạo lý, vậy phụ thân chẳng phải chính là nghịch thiên sao?

Nghĩ như vậy, dường như chuyện trước mắt hắn cũng không phải... Cái gì... Cùng lắm thì...

Thu Tiểu Bạch bị chính mình làm cho hồ đồ luôn rồi, hai mắt vô thần, nghiêng ngả lao đảo rời khỏi.

Thu Anh nhìn thu Tiểu Bạch rời đi, trong lòng trừ bỏ hoảng sợ còn có lo lắng, không biết Tiểu Bạch muốn làm gì, nhất định là bị đả kích rất lớn.

Hơn nữa, Thu Minh đâu... Bị người mình thích thấy được cảnh...

Thu Anh không dám nhìn Thu Minh, hai người bọn họ vẫn duy trì tư thế như vậy, lửa nóng trong Thu Minh không có dấu hiệu nguội xuống, nhưng cũng không có ý rút ra.

Cuối cùng Thu Anh cố lấy hết dũng khí giơ tay lên nhìn Thu Minh, không nghĩ tới Thu Minh vẫn đang nhìn y, dường như hai con người phản xạ ánh sáng của mặt trăng, sự lạnh lùng kia như muốn đã thương người khác.

Hắn nói, " Nhìn đủ chưa?"

Thu Anh không rõ những lời này của hắn là có ý gì? Thu Minh giữ lấy thắt lưng đột nhiên rút ra, ngay lúc Thu Anh còn chưa kịp kêu lên hắn lại dùng hết sức cắm vào.

"A!" thanh âm đau đớn vang lên lạnh lẽo.

Lưng trần ma xát vào thân cây thô ráp, lại không cảm thấy đau đớn, mọi cảm giác đều tập trung nơi hai người mập mạp.

Đau quá, đau quá, có thể cứ như vậy mà chết đi hay không...

Khổ hình cứ kéo dài đến lúc Thu Anh gần như muốn hôn mê cuối cùng cũng chấm dứt, sau khi phát tiết Thu Minh lập tức buông Thu Anh ra, vùng eo bị hắn giữ hiện lên một mảng hồng hồng, mặc cho hắn ném y xuống đất.

Dưới ánh trăng bạc thoát nhìn thân thể trần truồng của Thu Anh mờ ảo mông lung không giống người thường, kết hợp với ánh trăng nhu hòa, thậm chí có loại cảm giác như thần thánh, nhưng cảm giác kia lại hoàn toàn bị vết máu loang lổ trên đùi y phá hủy.

Sau khi Thu Minh mặc quần áo tử tế, liếc mắt nhìn Thu Anh như búp bê vải bị hỏng, lại liếc mớ quần áo bị hắn xé quăng đầy đất, Thu Minh cười ngoại sam của chính mình, tùy tay quăng lên người Thu Anh, cũng không buồn quay đầu lại liền xoay lưng rời đi.

Sau một lúc lâu, Thu Anh nắm chặt ngoại sam Thu Minh để lại, rơi lệ trong im lặng.

Y xong rồi, hết thuốc chữa rồi, cho dù hắn đối xử với y như vậy, y hận hắn, oán hắn, cũng bị một kiện quần áo mà hắn tùy tay ném lại này, bị hành động ôn nhu kia mà cảm động.

Thu Anh cho tay vào trong miệng, dùng sức cắn, mùi máu sao lại nhạt như vậy, sao lại không đau?

Y sinh bệnh sao? Hay đã thành hồn ma rồi?

Lúc Thu Anh từ trong rừng cây đi ra trăng cũng sắp lặn, máu đã ngừng chảy, nhưng mỗi bước đi phía sau liền giống như bị xé rách, đau đến nổi tay chân y phát run.

Ánh lửa dần hiện ra trước mắt, Thu Anh cắn chặt răng đi về phía trước, ngoại sam không che được đôi chân trần trụi của y, nhất định phải về trước khi trời sáng, thừa dịp những người khác còn đang ngủ, mau chóng bôi thuốc thay quần áo.

Ngoài bia rừng cây cối thưa thớt, không che được đội ngũ đang nghỉ bên ngoài, cũng không che được mấy người đang tranh chấp bên kia.

Thu Minh đưa lưng về phía y, trên mặt Thu Tiểu Bạch là nước mắt, đang giã giũa trong lòng ngực Thu Minh.

Thu Anh vì không muốn để cho tay mình run rẩy, ngón tay hung hăng bấu vào vỏ cây.

Y còn cách bọn họ khá xa, không nghe rõ bọn họ đang tranh chấp cái gì, nhưng Thu Anh không dám bước tới trước, y sợ bị Thu Minh phát hiện.

Thu Tiểu Bạch không có võ công, bất quá hai tay Thu Minh rất mạnh, ngay lúc mất đi lý trí hắn giang tay cho Thu Minh một cái tát.

Thu Anh trừng to mắt, cảm thấy như có gió lạnh thổi qua, y chạy nhanh đến chỗ hai người đang tranh chấp, sự lợi hại của Thu Minh y từng được lĩnh giáo, nếu hắn thật sự tức giận, Thu Anh sợ Thu Tiểu Bạch sẽ chịu thiệt.

Vì phía sau bị thương nên cước bộ của y không nhanh được, cũng may mắn là không đi nhanh, bởi vì Thu Minh không có tức giận, hần nắm chặt tay Thu Tiểu Bạch, nói một câu gì đó, khiến cả người Thu Tiểu Bạch đều cứng ngắc lại, kinh ngạc nhìn hần.

Thu Anh cảm thấy trái tim mình nhói đau! Nhưng chỉ một chút thôi.

Hần nói sao, hần nói sao, hần nói kỳ thực trong lòng của hần chỉ có đệ ấy...

Tầm mắt Thu Tiểu Bạch nhìn loạn khắp nơi, một lần nữa đứng lên cùng Thu Minh, Thu Minh không hề cường ngạnh giam cầm tay Thu Tiểu Bạch, cả thân thể và biểu tình của Thu Tiểu Bạch đã nhu hòa phần nào.

Một trận gió thổi qua lỗ tai Thu Anh, y nghe được âm thanh mềm mại của Thu Tiểu Bạch nói, “Thật vậy không? Vậy, ta sẽ tha thứ cho các người...”

Thu Minh vẫn đưa lưng về phía Thu Anh như trước, hần giơ tay lên xoa xoa mái tóc Thu Tiểu Bạch đang bị gió thổi rối tung.

Về mặt Thu Tiểu Bạch mất tự nhiên còn tròng mắt lườm hần một cái, sửa sang lại tóc.

Mấy ngón tay Thu Anh đang bầu vào vỏ cây đã rớm máu, chỉ là y vẫn không có cảm giác đau.

Thu Anh xoay người, sắc trắng đã phai nhạt hơn rất nhiều.

Ánh trăng thực mê hoặc, y còn chưa kịp biểu lộ tình cảm của mình đã bị bức cho thanh tỉnh.

Ba năm sau.

Thu Anh nghiêng người dựa vào thành giường, cách tầng tầng màn che nhìn nam nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất, một bên lưỡi biếng chớp mắt, lập tức có chùm nho đưa đến bên miệng.

Chờ hần thưởng thức bộ dáng khủng hoảng của nam nhân xong, Thu Anh mới mở miệng, “Người có biết ta vì sao lại tìm người không?”

Thân mình người nọ hơi run một chút, tiếp theo run rẩy càng thêm lợi hại, vốn dĩ gương mặt cũng tuấn lãng giờ lại xanh mét “Đại hiệp khai ân! Đại hiệp khai ân!”

“Khai ân cũng không phải không được.”

“Tạ ơn đại hiệp! Tạ ơn đại hiệp!” Người nọ liều mạng dập đầu, chỉ chốc lát một vùng trên trán đã ửng đỏ, nhưng vẫn còn dập đầu không ngừng.

“Trở về, lập tức hưu(bỏ) lão bà ngươi ngay.”

Trên mặt nam nhân có chút sợ hãi, lại có chút khó xử.

“Không chịu sao? Được thôi, trở về mua sắm quan tài đi, chờ độc phát chết đi.”

“Đại hiệp, đại hiệp, ngài tha cho tiểu nhân đi, tiểu nhân cũng không dám ... nữa !”

“Không dám cái gì? Không dám chơi đùa nam nhân? Hay là không dám để cho lão bà ngươi hủy đi gương mặt người ta ?” ngay lúc Thu Anh nói ra những lời đó, nam nhân mang khăn che mặt vẫn đứng bên cạnh y, thân thể gầy yếu nhịn không được run rẩy một hồi.

Thu Anh liếc nhìn người đang mang khăn che mặt một cái, ý bảo hần lại đây, người nọ đi đến bên cạnh Thu Anh liền bị y kéo vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hần, “Liên Tình, hôm nay công tử trút giận thay người, người nói việc này nên xử lý thế nào đây?”

Người đang quỳ dưới đất nghe thấy thế, tiếng khóc cao thêm một bậc, “Đại hiệp tha mạng a! Tình nhi, một ngày vợ chồng trăm ngày ân! Người phải giúp ta a! Ta là bất đắc dĩ thôi!”

Mặc dù cách một tầng lụa mỏng, nhưng bộ dáng sợ chết hèn nhát của người nọ, rơi vào mắt Liên Tình, khiến cho hần không đành lòng xoay mặt qua một bên.

Thu Anh thấy hần như vậy, phát phát tay, mấy đại hán đứng ở ngoài lập tức lôi người nọ ra bên ngoài.

“A! A! Đừng mà! Ta không muốn chết! Tha mạng a! Tình nhi! Người không thể vô tình như thế a! A a!”

” Khoan đã!” Cuối cùng Liên Tình vẫn không đành lòng, lên tiếng ngăn lại, “Công tử, ngài... Tạm tha hần đi.”

Thu Anh cái gì cũng không nói, nhưng nhìn vào ánh mắt Liên Tình dần dần khiến y nổi giận, y tức giận, là vì Liên Tình không đành lòng!

” Hần mặc kệ lão bà của mình hủy đi gương mặt người, người lại vì hần mà cầu xin?”

Liên Tình dường như nhớ lại cảnh tượng đó, thân thể nhịn không được liền run rẩy, một đôi mắt trong trẻo lại ngập tràn nước mắt: ”Liên Tình không dám cầu xin giùm hần, khi đó nếu không có công tử ra tay , chỉ sợ Liên Tình đã không còn sống trên đời này. Ta hận hần, hận hần vô tình, hận hần hèn nhát, nhưng nỗi hận lớn nhất là hần không thương ta...”

Thu Anh từ từ nắm chặt tay, chỉ có y biết, trong lòng y cũng có một vết thương rất lớn, cũng bị một người không yêu y đã thương.

“Chỉ là Liên Tình thấy bộ dạng hiện tại của hần, cũng không trách hần, chỉ tự trách Liên Tình , mắt mù, cư nhiên lại nghĩ hần là chính nhân quân tử, còn đem hạnh phúc cả đời mình giao cho hần... Là lỗi của Liên Tình, loại người dơ bẩn này, không xứng làm ô uế tay công tử.”

Tay Thu Anh từ nắm chặt thành quyền liền chậm rãi buông lỏng, “Tóm lại, người chính là cầu xin vì hần.”

“Công tử...”

Thu Anh thở dài, “Được rồi, ta có thể tha cho hần một mạng, nhưng lão bà của hần chém người một ngón tay, ta muốn chặt bàn tay hần.”

“Công tử...”

“Được rồi, các người đều lui xuống đi.”

“A a! Tha mạng a! Tha mạng a! !”

Thấy chuyện này đã không còn cách cứu vãn, nhìn người ngày xưa đối với mình lời ngon tiếng ngọt ôn nhu sẵn sốc, giờ lại giống như con chó bị lôi ra ngoài, Liên Tình cũng biết, tình cảm cả đời này của hần đã dùng hết.

Nếu đổi thành ba năm trước đây, nhất định Thu Anh sẽ không hiểu được tình cảm hiện lên trong mắt Liên Tình lúc này, nhưng hiện tại, y hiểu rất rõ cảm giác ấy.

Trái tim đã chết, cho dù cố gắng cũng không níu kéo được gì .

Đợi những người khác lui xuống, từ trên tháp Thu Anh đứng dậy, cầm lấy một bầu rượu đi đến bên cửa sổ.

Lại là trăng tròn, ánh trăng vẫn xinh đẹp như vậy, cũng không biết nó muốn cho ai xem đây.

Gió thổi vào từ ngoài cửa sổ, thổi bay tầng lụa mỏng trong phòng, tựa như lũ quỷ múa loạn.

Bầu rượu trong tay Thu Anh rớt xuống, liền lập tức vỡ tan trên mặt đất rồi phát ra tiếng vang thanh thúy, y quay đầu nhìn lại , có người đang dựa vào một bên cây cột.

Không biết đã vào đây từ lúc nào, dường như đã đứng ở đó thật lâu, nếu không phải gió thổi qua màn lụa khiến Thu Anh vô tình nhìn qua thì y cũng không phát hiện được sự tồn tại của người này.

Gió ngừng thổi, ánh sáng ngọn nến dần dần chiếu vào gương mặt người nọ.

Thu Anh lại như nhìn thấy quỷ, cước bộ không tự giác lui về phía sau, thẳng đến khi đụng vào cửa sổ, xoay người thậm chí nghĩ muốn nhảy ra cửa sổ.

Nhưng động tác người nọ quá nhanh, thoắt cái đã vươn tay tóm được ống tay áo rộng thùng thình của Thu Anh, vừa chạm liền khiến Thu Anh đối mặt với hần , bị hần ôm vào trong ngực.

Thu Anh sợ hãi, hình ảnh thông dong tiêu sái ban nãy hoàn toàn biến mất, hai tay bị giữ chặt, giãy dụa thế nào cũng vô ích.

Có thể làm cho Thu Anh kinh hoàng như thế, không phải ai khác, chính là người ba năm trước đây đã khiến y đau lòng muốn chết – Thu Minh.

Thu Anh giãy dụa lại càng chọc giận hẳn, trên tay Thu Minh dùng sức một chút , nhẹ nhàng ôm Thu Anh lên, Thu Anh nghĩ muốn kêu to, miệng lại bị chặn lại.

So với ba năm trước đôi môi này vẫn mãnh liệt và bá đạo như cũ.

Thu Anh cảm thấy dường như đôi môi kia có ma lực, hút đi hồn phách thân thể y, khiến cho y phải thống khổ.

Mím chặt môi, để Thu Minh không thể tiến thêm được nữa, hắn xoay người ôm lấy Thu Anh , cả hai đều ngã sấp xuống chiếc giường nhỏ.

Thu Minh cắn lên môi Thu Anh một cái.

Lại nhớ về ba năm trước , Thu Anh hoảng sợ nhìn Thu Minh thô bạo xé rách y phục của y, đợi đến lúc y lấy lại tinh thần liền muốn ngăn cản , trên người đã hoàn toàn trần trụi

” Đứng mà!” Thu Anh dùng toàn lực đánh Thu Minh một chưởng, nhưng Thu Minh lại dễ dàng tránh được, trở tay giữ chặt hai tay y, dùng miệng kéo thắt nút mảnh áo đã bị hắn xé thành vụn trôi tay Thu Anh để cố định trên đầu .

“Không... Không được... Ca... Van cầu người... Thật sự không được...”

Ngay lúc nước mắt y rơi xuống, dục vọng cực nóng của Thu Minh trực tiếp sáp nhập vào hậu huyệt Thu Anh mà không có trải qua quá trình bôi trơn.

Đau đớn khiến cả người Thu Anh run rẩy, trong nháy mắt y như chìm vào bóng tối, nhưng lại không ngất đi, đau đớn càng tăng thêm, do lần đầu tiên nên Thu Minh không thể cắm vào toàn bộ , vì vậy liền rút ra, sau đó dùng sức đâm vào lần nữa.

” Thật chặt...”

“Van cầu người... Ô a a... Đau quá... Đứng... Ca ” Thu Minh cúi đầu hôn xuống, Thu Anh vô lực ngăn cản, bị buộc phải gấn bó giao triền cùng hắn, phải cảm thụ sự chiếm đoạt và cơn tức giận của hắn.

Van cầu người, đừng đối xử với ta như vậy mà...

50. Chương 50: Phiên Ngoại 5

Thu Anh bị đau đớn mà tỉnh lại, mỗi một tác da thịt dường như có trăm ngàn con kiến gặm cắn, đầu đau như búa bổ , cử động ngón tay cũng gần như phải dùng hết toàn bộ khí lực.

Mới vừa mở mắt ra , phía trước mắt là một mảnh mơ hồ, cái gì cũng thấy không rõ lắm, chính là mơ hồ dường như nhìn thấy một dáng người, xoa xoa ánh mắt bị nước mắt làm mờ mịt , hình dáng Thu Minh dần dần rõ ràng.

Thu Anh một lần nữa nhắm hai mắt lại, những chuyện xảy ra ngày hôm qua dần dần hiện ra trong trí nhớ, không phải y không muốn gặp Thu Minh, mà là không biết làm sao đối mặt với hắn.

Thu Minh đem Thu Anh ôm vào trong ngực, gương mặt y cùng Thu Tiểu Bạch có điểm tương tự, tuy rằng y chỉ mới hé mắt một chút, nhưng Thu Minh biết y đã tỉnh lại.

“Theo ta về đi.” Vẫn là âm thanh quen thuộc, thanh âm ôn nhu thế này trước kia chưa từng nghe thấy

Thân thể không tự giác khấn trương lên, thân thể cứng ngắc làm động đến vết thương dưới thân , đau đến cả người y phát run.

“Theo ta trở về.”

“Ta...” Chỉ nói được một chữ, ngày hôm qua làm quá độ khiến cổ họng đau đến thanh âm cũng khàn khàn, vô cùng khó nghe.”... không quay về.”

Trở về làm gì chứ? Nhìn người cùng Thu Tiểu Bạch ngọt ngào thân mật? Chuyện ngày hôm qua lại tính là cái gì?

Thu Anh mở to mắt, nước mắt không thể không chế chảy xuống, “Ta không về đâu...”

Là tiếng nói của ai vậy? sao nghe như ủy khuất , thậm chí còn có vẻ cầu xin, đây là Ngọc Diện La vương Thu Anh sao?

Thu Minh không có bởi vì y cự tuyệt mà tức giận , nhanh tay giữ lấy cánh tay của Thu Anh, một bàn tay to lớn thô ráp ôn nhu lau nước mắt trên mặt Thu Anh .

“Ta không quay về...”

Thu Minh không nói gì tiếp tục lau lệ trên mắt của y .

“Ta sẽ không về...”

Nước mắt thi nhau rơi xuống rất nhanh, lau một bên bên kia lại ướt đầm, Thu Minh đột nhiên cúi đầu hôn nước mắt trên mặt Thu Anh.

Thu Anh đưa tay đẩy Thu Minh ra, “Ta không quay về... Không về... Ô ô...”

Thu Minh hôn Thu Anh, cũng không giống bình thường thô lỗ đoạt lấy, hấn ngay từ đầu chính là che lại môi, đợi sau khi Thu Anh bình tĩnh lại, mới cẩn thận đi vào. Đây là nụ hôn ôn nhu nhất của Thu Minh, Thu Anh bị chấn kinh rồi, cho dù bị đối xử thô bạo đều không dọa được y, cư nhiên bởi vì nụ hôn rất ôn nhu này mà làm y chấn kinh.

“Ca...”

“Ta không phải ca của người.”

Nguyên bản nước mắt đã muốn dừng lại, bởi vì một câu này của hấn mà nước mắt lại bắt đầu tràn ra.

Hấn rốt cuộc muốn đem y thành cái dạng gì đây, làm cho tim của y chột vui vẻ hy vọng rồi lại đập nát hy vọng đó, hấn rốt cuộc muốn như thế nào ?.

“... Ta không quay về...”

“Bạch muốn đính hôn, Tần Hiền cũng mang Diên Nhi trở về bảo rồi, phụ thân cùng cha rất nhớ người.”

Ngay lúc Thu Minh nói ra câu kia thì mọi suy nghĩ của Thu Anh đều đình chỉ , Thu Tiểu Bạch muốn đính hôn?

“Với ai?”

Thu Minh nhìn Thu Anh, mặt không chút thay đổi nói, “Dương Liễu Nhi.”

Là Nhị tiểu thư của Dương gia tông chủ Dương Phái, đều đó có nghĩa là không phải cùng Thu Minh.

Thu Anh đột nhiên ngẩng đầu, hốc mắt hồng hồng, đôi mắt to đen láy bị nước mắt bao phủ một tầng mờ lung , “Còn người thì sao?”

Thu Minh nhìn Thu Anh không nói gì, Thu Anh cố gắng tìm ra cảm giác khổ sở từ trên người Thu Minh, nhưng là không có, con người lạnh lùng, giống như chuyện Thu Tiểu Bạch đính hôn không một chút ảnh hưởng gì đến hấn vậy

“Người lo lắng cho ta?”

Thu Anh ngẩn ra, tiếp theo đỏ mặt, vội vàng cúi đầu,

” Ai da...”

Đụng tới miệng vết thương, đau đến Thu Anh hút một ngụm lạnh khí, trên mặt càng ngày càng nóng , mới phát hiện hai người còn đang trần truồng gắt gao ôm cùng một chỗ, thân thể Thu Minh cứng rắn, nhưng thật ấm áp, đây là lần đầu tiên ở ban ngày nhìn đến thân thể Thu Minh, mỗi một tác đều thực hoàn mỹ, nhưng là vết thương trên người nhiều lắm.

Tại sao hấn bị thương nhiều như vậy?

Thu Minh đột nhiên rút đôi tay đang ôm Thu Anh ra , “Người đâu.”

Thu Anh phản xạ lấy chăn che người lại , Liên Tâm mang nước ấm đi vào, vừa thấy được người trên giường, tay liền run lên làm nước văng ra một chút .

Thu Minh trên thân trần trụi, không sợ hãi nhìn Liên Tâm, “Để nước xuống đó, đi ra ngoài.”

Liên Tâm thân thể run lên một chút, nhìn trên giường chăn mền một mớ lộn xộn, mới nói chính mình không có đi sai phòng, bắt quá công tử sao lại quần chăn kín như vậy, còn chưa thức sao? Không đúng, chăn kia, rõ ràng là đang phát run...

Liên Tâm cũng có kinh nghiệm tâm hoan, lập tức hiểu ý, đem nước ấm để xuống, nhin không được nói, “Công tử cần phải tắm rửa?”

Con người Thu Minh tối sầm lại, nụ cười của Liên Tâm lập tức bị dọa lui, “Hắn đang bị thương , lau người là được rồi.”

Bị thương? Liên Tâm kinh hãi há to mồm , công tử nằm dưới ? (Shoorin Yumi : khụ, làm ơn đừng tò mò, chết ngữ đó cứng =”=!))

Thu Anh cùng Liên Tâm có tình chủ tớ ba năm, lập tức biết hấn đang nghĩ cái gì , kéo chăn khỏi đầu , hỏn hỏn nói, “Mau ra ngoài! Nếu không ta móc mắt ngươi bây giờ!”

Liên Tâm so với Liên Tình nghịch ngợm hơn nhiều , Thu Anh cũng vẫn cứng chịu hấn, khiến cho lá gan hấn lớn hơn nhiều ,trêu đùa: “Đúng rồi đúng rồi, Liên Tâm đi ra ngoài, Liên Tâm cái gì cũng chưa thấy”

Đi tới cửa lại xoay người, đối với kẻ đang chôn đầu trong chăn giả làm đà điểu trêu ghẹo, “Công tử nếu còn muốn ngoạn, lần sau ngàn vạn lần nói cho Liên Tâm biết, ở mặt trên Liên Tâm cũng rất thành thạo nha”

Thu Anh hận không thể đem chăn đều cắn nát vụn , tức giận làm miệng vết thương dưới thân lại đau, ánh mắt lại ươn ướt rồi.

Chăn bị Thu Minh mạnh mẽ đoạt đi, Thu Minh hung hăng trừng y , “Ngươi chính là muốn nhìn ta tức giận!”

Tuy rằng mặt Thu Minh không chút thay đổi, sắc mặt lại một mảnh băng giá, dọa dích Thu Anh á khẩu, khẩn trương nhìn hấn.

“Người vừa rồi , là nam sủng của ngươi ?”

Thu Anh có điểm chột dạ, ánh mắt loạn chuyển khắp nơi.

“Hắn chạm qua ngươi?”

“Không có, không có.” Kỳ thật ba năm nay Thu Anh chưa cùng bất luận kẻ nào làm qua, lúc cần giải quyết , y đã nghĩ đến khuôn mặt lạnh vô tình của Thu Minh mà tự an ủi, nhưng chuyện này có đánh chết y cũng không nói ra .

Lắc đầu động tác quá lớn, lại động đến miệng vết thương, từ bên trong chảy ra chất lỏng hồng hồng, xấu hổ làm nơi nào đó của Thu Anh có phản ứng, không biết làm thế nào cho phải, y , y cư nhiên có phản ứng rồi...

Chăn bị Thu Minh quăng xuống đất , thân thể Thu Anh có phản ứng liên ánh vào trong mắt Thu Minh.

“A...” Tính khí bị Thu Minh nắm ở trong tay, hung hăng chà đạp, đau đến Thu Anh mặt mũi trắng bệch.

“Ngươi chạm qua hấn?”

Thu Anh bị dọa sợ sắp chết, liều mạng lắc đầu.

“Thật sao?” Thu Minh mỉm cười, mỗi lần hấn xuất hiện biểu tình như vậy là lúc Thu Anh bị hấn tra tấn hành hạ sống dở chết dở trên giường , hấn nhẹ nhàng vuốt lỗ nhỏ trên đỉnh phân thân , “Nói thật đi , bằng không người tuyệt đối sẽ hối hận.”

Nước mắt Thu Anh lại trào ra theo khóe mắt chảy xuống, thấy không rõ khuôn mặt Thu Minh, nhưng thanh âm của hắn lại nghe rất rõ ràng, dọa đến phải thừa nhận.”Cố, cố, chính là, đã lâu không có nữa, thật sự...”

Thu Minh liếm nước mắt trên mặt Thu Anh “Thật sao?”

“Ân! Ân!”

“Theo ta trở về.”

“Ân! Ân! ... A hử... Không muốn...”

Động tác trên tay Thu Minh nhanh hơn, biến thành Thu Anh vừa đau lại thích muốn ngừng mà không được, sớm không biết mình nói cái gì.

“Không cần... Ô ô... Đau quá...”

“Làm sao đau...”

“Đau... Đau quá... Ân a a... Từ bỏ...”

“Ngoan, ” hôn lên nước mắt trên mặt Thu Anh, lúc này trong mắt Thu Minh một lần duy nhất ôn nhu, lại không để cho người dưới thân nhìn thấy, ” Thoa được xong sẽ không đau nữa.”

“A ” một tiếng thét chói tai vang lên, Thu Anh toàn thân co rút, ý thức dần dần rời xa, cuối cùng ngất đi.

Đến khi... tỉnh lại, Thu Anh đã ở trên xe ngựa, Thu Minh ngồi đối diện y, bên ngoài là xa phu được thuê tới.

Thu Minh chỉ cho Thu Anh mặc một kiện ngoại sam, bên trong trống trơn, căn bản che không được đôi chân thon dài trắng nõn của y, Thu Anh đành phải lui chân ở một bên, tận lực cách xa Thu Minh một chút.

Hạ thân đã được thoa được, nhưng vẫn có chút đau. Miệng vết thương thực nghiêm trọng, Thu Anh còn không đứng dậy nổi, đột nhiên nhớ tới ba năm trước đây, hàng đêm đều bị Thu Minh tra tấn, ban ngày còn muốn ở trên ngựa chịu tội, Thu Minh lại cùng Thu Tiểu Bạch ở trong xe ngựa hưởng phúc.

“Ta không quay về.”

Thu Minh nhắm mắt dưỡng thần, cũng không để ý Thu Anh nhỏ giọng kháng nghị.

“Ta không muốn trở về, hắn muốn đánh hôn thì đánh hôn, bắt ta về làm gì, ta mới không cần vì hắn mà trở về, ta cả đời đều không quay về !”

Thu Minh như trước nhắm mắt, khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng bằng quơ nói, “Nói cũng vô ích, người không quay về, hắn liền không thành thân.”

Thu Anh lập tức nghẹn lời, không biết Thu Minh nói thật hay giả, nhưng trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào của huynh trưởng, “Hừ.”

Khóe miệng Thu Minh cong lên một chút, bất quá rất nhanh tiêu thất, nhanh đến nỗi làm cho Thu Anh cũng không phát hiện.

Trong đầu Thu Anh hiện tại đang lộn xộn một mớ tự hỏi, Thu Tiểu Bạch nói hắn không quay về liền không thành thân là có ý gì? Vì vậy Thu Minh mới đến tìm y sao?

Thu Anh ngẩng đầu nhìn Thu Minh, hắn sẽ không tìm một chỗ không người đem mình làm thịt, chỉ cần y chết liền không thể quay về báo, như vậy Thu Tiểu Bạch không phải cũng không cần thành thân sao?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Thu Minh mở to mắt, hù dọa Thu Anh rụt thân thể lại một chút.

Thu Minh hé ra áo choàng lớn, liền kéo Thu Anh ôm lại đây.

“Người làm gì vậy... Người muốn làm gì ta! Đừng tới đây nha!”

Thu Minh bất vì sở động, dùng áo choàng đem Thu Anh bao lại, ôm ra xe ngựa, Thu Anh còn giãy dụa, ra xe ngựa mới phát hiện bọn họ đang ở chỗ nào, nơi này chính là một khu phố phồn hoa, bên cạnh là một cái quán trọ.

Thu Anh ngẩn ra, tiếp theo kéo áo choàng đem mặt mình che lại, nếu Thu Minh có thấu thị nhãn, nhất định có thể nhìn thấy lúc này gương mặt Thu Anh bên dưới áo choàng đã đỏ đến khoa trương.

Vết thương Thu Anh còn chưa khỏi hẳn, Thu Minh cũng không nhìn mặt y, dọc theo đường đi không thể nói có bao nhiêu quan tâm, người luôn lạnh như băng lại chăm sóc y rất cẩn thận .

Thu Anh hoàn toàn bị hắn làm cho hồ đồ rồi, hắn như vậy mà thích Thu Tiểu Bạch sao? Cho dù hắn muốn kết hôn với người khác, hắn cũng muốn giúp Tiểu Bạch hoàn thành tâm nguyện sao.

Nhưng sự chăm sóc mặc danh kỳ diệu kia của hắn đối với mình là có ý gì? Hắn không phải luôn luôn đối với y thô lỗ lại bá đạo sao?

Chẳng lẽ... Chính là có lẽ, hắn. . . Cảm thấy được đối với y có chút áy náy, nên muốn bồi thường cho y sao?

Thu Anh một chút cũng không nghĩ muốn Thu Minh bồi thường gì cho mình, nếu có thể, y thật ra hy vọng Thu Minh có thể thích y...

Thu Anh đỏ mặt, tức giận đến hung hăng đập đầu vô gối, Thu Minh ngồi ở trên ghế nhìn Thu Anh ở trên giường nổi điên.

Thật không cam lòng, chính là, vẫn hy vọng hắn có thể thích chính mình... Một chút cũng được mà...

Thu Anh xấu hổ đến không dám nhìn Thu Minh, nằm úp sấp trên giường giả bộ ngủ.

Một lát sau, Thu Minh đi tới, xốc chăn lên, Thu Anh tiếp tục giả bộ ngủ, nhưng không biết khuôn mặt đỏ kia đã bán đứng y.

Thu Minh cũng không nói ra, quần áo trên người Thu Anh rộng thùng thình , lúc y lăn qua lộn lại làm lộ ra cặp mông tròn trắng nõn.

Hai tay Thu Anh chậm rãi nắm chặt, nắm đến đệm giường cũng nhăn nhúm.

Thu Minh dùng nước ấm làm ướt khăn mặt, đầu tiên là đem hậu huyệt Thu Anh lau thuốc mỡ, rồi mới mới một lần nữa bôi thuốc.

Rõ ràng còn rất đau, chính là... Mụ nội nó sao y lại có cảm giác rồi !

Thu Minh thoa được xong đem Thu Anh xoay qua, làm cho y nằm nghiêng lại , quần áo bán khay làm tính khí đang hưng phấn của Thu Anh lộ ra , Thu Anh nhắm mắt lại cũng không biết Thu Minh có thấy hay không.

“Hừ.”

Thu Anh nghe được âm thanh hừ nhẹ, liền cắn răng oán hận, y nghĩ muốn nhảy dựng lên chỉ vào Thu Minh mắng to có cái gì mà hừ hả! Là nam nhân đều sẽ có cảm giác! Lão tử là nam nhân trong những nam nhân đó nhá! Đây có cái gì mà hừ ! Không được hừ! (Shoorin Yumi : * há mở * pó tay ròi)

Mà trên thực tế Thu Anh còn đang nhắm chặt mắt tiếp tục giả bộ ngủ, mà Thu Minh dường như hoàn toàn không phát hiện dị thường của y, cởi quần áo nằm ở bên cạnh Thu Anh.

Thu Anh lặng lẽ mở to mắt, nhìn đến chính là phía sau của Thu Minh , hắn, hắn cư nhiên đưa lưng về phía y!

Dưới thân thực trưởng, Thu Anh nhần đến trán cũng xuất mồ hôi, đợi một hồi, Thu Minh hô hấp vững vàng, chắc là đang ngủ .

Thu Anh vẫn không yên tâm lắm, trở mình một cái , dưới thân bị thuốc mỡ làm cho có chút dính , nhưng nhờ vậy mà y lại không còn đau đớn nữa. Thu Anh nhỏ giọng kêu, “Thu, Thu Minh...”

Thu Minh không nhúc nhích.

“Ca...”

Thu Minh vẫn không nhúc nhích, Thu Anh đang khản trương liền thả lỏng một chút, đưa tay cảm phân thân đã trưởng đến phát đau của chính mình , tự an ủi.

Thu Minh đang ở bên cạnh, Thu Anh toàn thân đều cảm giác sợ hãi đột nhiên tỉnh lại, nhưng là cảm giác như thể ngược lại làm cho y càng có cảm giác, khoái cảm so với dĩ vãng mình làm một mình đều lớn hơn.

Thu Anh cắn môi, không cho tiếng rên rỉ bật ra ngoài, ngay cả thở dốc cũng không dám lớn tiếng, khoái cảm càng ngày càng mạnh, Thu Anh trước mắt một mảnh mơ hồ, mắt thấy sẽ cao trào.

“Khụ!” Thu Minh đột nhiên giật mình.

Thu Anh bị dọa toàn thân đều cương cứng, nguyên bản sắp cao trào, tính khí bởi vì thỉnh linh xảy ra kinh hách, dần dần rút trở về.

Thu Anh cảm giác được thân thể biến hóa, cảm giác muốn khóc đều có!

Thu Minh cũng không có tỉnh lại, dường như là đang nằm mơ, chính là giật mình một cái, tiếp tục đưa lưng về phía Thu Anh ngủ say.

Thu Anh nắm lấy tính khí đã muốn mềm nhũn của mình, nhấn xuống dục vọng, khẽ cắn môi, rút tay về, quyết định nhịn!

Shoorin Yumi: đừng để ta đoán đúng nhá, tên kia chem phần chem là cố tình nhá!

Cáo nhỏ: khụ thêm vài lần nữa dễ bị liệt X lắm đó nha =))))))~

51. Chương 51: Phiên Ngoại 6

Mười ngày sau, Thu Minh cùng Thu Anh cuối cùng cũng về tới Thu gia bảo. Mấy ngày này, Thu Anh rõ ràng trừ ăn cùng ngủ ra cái gì cũng không làm, thân hình lại ngày càng gầy.

Miệng vết thương đã sắp lành, tuy rằng còn chưa khỏi hẳn, nhưng bước đi đã không có vấn đề gì.

Cuối cùng Thu Minh cũng mua quần áo mới cho Thu Anh, có thể che khuất được phía dưới luôn trông trơn của mình, lúc đầu Thu Anh có chút không được tự nhiên lắm.

Đã hơn mười năm rồi chưa trở lại nhà, tâm tình Thu Anh có chút háo hức chờ mong. Trong ấn tượng thì nơi này rất to, bên trong bảo lại xây thêm nhiều phòng nữa, người hầu cũng nhiều hơn, đám người hầu nhìn y có chút nghi hoặc, không phải biết xưng hô thế nào, vội hành lễ qua loa, nhưng lại cung kính kêu Thu Minh một tiếng đại thiếu gia.

Thu Anh vừa đi vào đại đường, đột nhiên một thân ảnh Bạch y nhào vào lòng y, nếu không nghĩ đây là nhà mình, Thu Anh đã sớm vùng vẫy đánh bay kẻ kia rồi.

“Ca... Ô ô ô... Người cuối cùng cũng về rồi...”

Thu Tiểu Bạch cao hơn trước rất nhiều, tuy rằng vẫn đáng yêu như trước, nhưng nhìn cả người hằn dằn trên người mình cũng làm Thu Anh có điểm ăn không tiêu.

Thu Minh đi tới, chuyện thứ nhất chính là đem Thu Tiểu Bạch từ trên người Thu Anh lôi xuống, Thu Tiểu Bạch còn không buông. “Không thích, ca ca ta rất nhớ người, người vất vả rồi...”

Hắn vất vả cái gì? Thu Anh chống lại ánh mắt của Thu Minh, cảm thấy chột dạ, “Kia, cha cùng phụ thân đâu rồi?”

Thu Tiểu Bạch lau nước mắt, “Bọn họ ở trong phòng.”

“Ở trong phòng?” Hiện tại vừa qua buổi trưa, cách cơm chiều còn một khoảng thời gian nữa mà, ở trong phòng làm cái gì?

Thu Tiểu Bạch tránh tránh né né, Thu Minh mới đem hắn quăng trên mặt đất, “Chính là ở trong phòng thôi, ô ô...”

Thu Tiểu Bạch còn đang khóc , đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa một bóng người đang đi tới , lập tức liền ngừng khóc, ngoắc người nọ, “Liều nhi, mau tới đây, ca đã trở về.”

Có điểm kỳ quái, trước kia Thu Tiểu Bạch đều kêu Thu Anh là nhị ca, sao lần này trở về liền gọi ca rồi, trước kia bọn họ đều chỉ như thể xưng hô với Thu Minh mà.

Thu Anh lén lút làm bộ như không thèm để ý liếc mắt nhìn Thu Minh một cái, vừa lúc cùng ánh mắt Thu Minh gặp nhau, lập tức quay đầu nhìn hướng khác.

Hắn dường như cũng không thèm để ý xưng hô của Thu Tiểu Bạch với y.

Dương Liễu Nhi là một cô nương rất hoạt bát, vừa vào cửa liền nhìn chăm chú vào Thu Anh, Thu Anh cũng không phải người bình thường, phải biết rằng y được giang hồ xưng tụng là Ngọc diện La vương, có thể vừa cười vừa xuống tay lấy mạng người trong vô hình, còn sợ một Tiểu cô nương nhìn mình sao?

” Liễu Nhi đến chào các ca ca đi.” Tiểu cô nương ánh mắt trong sáng, lại thẳng thắn, cười rộ lên bộ dáng cũng khiến người yêu thích, khó trách Thu Tiểu Bạch lại thích nàng.

Thu Anh lại không được tự nhiên nhìn thoáng qua Thu Minh, lần này Thu Minh không có nhìn lại y, trong ánh mắt không có một tia dao động.

” Hắn đã mệt lắm rồi, các người muốn nói chuyện phiếm thì đợi đến giờ cơm chiều rồi nói tiếp đi”

Thu Minh nói chuyện ngày càng giống phụ thân ,Thu Tiểu Bạch cùng Dương Liễu Nhi đều vô cùng nghe lời của hắn, “Ca , người nghỉ ngơi đi, chờ buổi tối lại nói chuyện phiếm, ta muốn nghe người kể những việc người đã làm trên giang hồ.”

Thu Anh cười gật đầu, tưởng rằng Thu Minh sẽ cùng y đi nghỉ ngơi, nhưng hắn lại đi tìm quản gia Thu Mộc, chính mình liền lấy cớ có việc nên đi trước.

Thu Anh kỳ thật không mệt mỏi lắm , y vẫn luôn ngồi trên xe ngựa, hôm nay Thu Minh căn bản không cho y đi bộ , nhưng nhớ tới nhà mình có Ôn Tuyền, trong lòng liền cảm thấy hưng phấn.

Cha thích ngâm mình trong ôn tuyền, nên phụ thân ở trong bảo xây ba chỗ ôn tuyền, nước suối trong ôn tuyền là từ những nơi khác nhau dẫn vào.

Thu Anh ngâm mình trong nước suối ấm áp của ôn tuyền, lỗ chân lông toàn thân dường như đều mở ra hô hấp, thoải mái làm cho hắn cảm thấy mệt rã rời.

Chỗ bị thương phía sau cũng không đau đớn, chính là ngâm ở trong nước có điểm ngứa , Thu Anh nhin một hồi, cảm giác ngứa tăng lên, nhắm mắt lại vươn tay xuống gãi gãi.

“A...” Mỗi ngày một lượt đều được bôi được nên ngón tay của y bị nơi đó ngâm chặt, muốn dừng lại thì nơi đó càng thêm ngứa .

Thu Anh mặt đỏ mở to mắt, ngón tay lặng lẽ đi sâu vào một chút, ” A~...”

Tiếng nước chảy cùng tiếng gió che lấp tiếng bước chân rất nhỏ , đến lúc Thu Anh phát hiện có người, Thu Minh đã muốn đứng ở trước mặt y .

Hắn trên cao nhìn xuống Thu Anh, “Người đang làm cái gì?”

Thu Anh vội vàng rút ngón tay ra , bởi vì quá nhanh, cảm giác tê dại lập tức ập tới, “A!”

Thu Minh nhìn Thu Anh đang luống cuống tay chân, khóe miệng cong lên.

“Người, người tới đây làm gì?”

“Thu tổng quản nói người ngâm ôn tuyền cũng lâu rồi, cho nên mới tới nhìn xem có phải người bị ngứa hay không thôi.”

“A, ta không sao, người đi đi.”

“Đi?” Thu Minh cao giọng, cho dù ngồi xổm người xuống Thu Anh cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, “Người vừa rồi là làm cái gì?”

“Không có việc gì , không làm cái gì hết , người đi mau, ta cũng sắp xong rồi.”

“ Vậy sao.”

Một lúc sau, đột nhiên truyền đến tiếng cởi quần áo, Thu Anh kinh hoảng ngẩng đầu lên , “Người làm cái gì !”

” Ngâm ôn tuyền.”

“Người... Người...” Thu Anh muốn nói hấn dừng xuống, nhưng Thu Minh chắc chắn sẽ không nghe. Hấn nhất định là đã biết!

“Cái gì? Làm bầm cái gì đó, muốn gì thì nói đi.”

Thu Anh cúi đầu không dám nhìn Thu Minh, cảm giác được mặt nước dao động, cảm nhận được vị trí Thu Minh xuống, lập tức lui ra thật xa.

Thu Minh cũng không trêu y nữa , im lặng tắm, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng nước tưới trên người hấn.

Thu Anh đang bình ổn dục vọng trong cơ thể , không dám nhìn Thu Minh đangỏa thể, đầu cúi thấp xuống cả người sắp chìm vào trong nước rồi.

Đột nhiên tay bị nắm lấy, Thu Anh không kịp giãy dụa đã bị Thu Minh kéo tới ôm vào trong ngực. Thu Anh hoảng sợ nhìn Thu Minh, ánh mắt vẫn băng lãnh không chút gợn sóng, chính là, có lẽ là vì hơi nước, giờ phút này thoát nhìn phá lệ phiến tình.

“Thương đã khỏi rồi sao?”

Thu Anh sửng sốt, tiếp theo lập tức hiểu được Thu Minh nói tới cái gì, cúi đầu lúng túng nói, “Không, không...”

Thu Minh nhất thời không nói chuyện, đột nhiên ôm lấy Thu Anh, “A!”

Thu Anh phát hiện mình đang khóa gối trên người Thu Minh, mặt đỏ đến độ muốn nhỏ ra máu rồi, tính khí của y nằm bên trên tính khí của Thu Minh, cho dù không muốn thừa nhận cũng không được.

Thu Minh lại đưa tay sờ soạng trên người y, ” Người cho là mỗi ngày là ai bôi thuốc cho người hả?”

Đúng rồi, đối với miệng vết thương của y có lành hay chưa, có khi Thu Minh còn biết rõ hơn y nữa.

“Đừng...”

Thu Anh từ trong ngực đẩy Thu Minh ra, tay lại bị nắm lấy, ” Không được nói dối ta nữa biết không.”

Thân mình Thu Anh chấn động một chút, một cổ nhiệt lưu nhấm thẳm dưới thân đi vào, Thu Anh đối với cơ thể mẫn cảm của mình cảm thấy thật hổ thẹn, nước mắt dần dần tụ lại trong mắt.

Đừng đối với ta ôn nhu như vậy, bằng không chờ đến lúc người nghĩ muốn buông ra, ta sẽ chết , chắc chắn sẽ chết đó...

Ngón tay thô ráp của Thu Minh nhờ vào dòng nước ấm của ôn tuyền , dễ dàng tiến vào hậu huyệt của Thu Anh, Thu Anh khấn trương đến nỗi mấy ngón chân cũng dựng đứng lên, hai chân gắt gao hoàn trụ trên thắt lưng của Thu Minh.

“Đau sao?”

Thu Anh ôm lấy Thu Minh, đầu gác trên vai của hấn, lưng tung lắc đầu.

Ngón tay ra vào tốc độ rất chậm, mặt ngoài thô ráp ma xát vách tường nội bích mềm mại, cảm giác thoải mái làm cho Thu Anh trước mắt một trận đen một trận trắng.

Lúc ba ngón tay có thể thoải mái trườn sấp, ngón tay Thu Minh đột nhiên đụng tới một điểm trong cơ thể Thu Anh, cả thân thể Thu Anh đều cứng lại.

“Thoải mái sao?”

“Không, không phải, đừng mà... A! ... Nơi này không được...”

Thu Minh chẳng bao giờ tiếp thu ý kiến của Thu Anh, ngón tay xâm nhập vài lần đều cố ý chạm vào điểm mẫn cảm nổi lên kia.

Thu Anh đã như cá nằm trên thớt, cho dù há mồm thở dốc vẫn cảm thấy hít thở không thông, “Tiến vào, cầm vào đi... Không cần ngón tay... Ô a... Không cần... Muốn của người...”

“Xoảng!”

Tiếng vang thanh thúy của đồ sứ rớt trên mặt đất, đem hai kẻ đang trầm luân trong bể dục bừa tỉnh lại.

Hơi nước tràn ngập bên bờ, cha một tay che miệng, bộ dáng như thiếu niên vẫn không thay đổi, thoát nhìn cực kỳ hoảng loạn.

Sự việc xảy ra quá nhanh, lúc Thu Anh còn đang nghi hoặc trong lòng Thu Minh có y hay, nỗi đau khổ lớn nhất của y liền ập tới.

Trên đại đường, Thu Trường Thiên cơ hồ bạo phát, mặt đen giống như người bị bệnh nặng lâu ngày, “Có thật như vậy không?”

Thu Minh quỳ ở một bên, cho dù cuối đầu, thất lưng lại như trước thẳng tắp.

Trên người Thu Anh chỉ khoác lung tung một bộ quần áo, tóc đen dài chạm đất không được chải vuốt, trên tóc nước vẫn tí tách nhỏ xuống.

“Ta hỏi các người có thật không? !”

“Phụ thân!” Hàm răng Thu Anh run rẩy đánh vào nhau, phụ thân cùng cha cho dù có thể chấp nhận nam tử yêu nhau, cũng nhất định không thể dễ dàng tha thứ cho việc huynh đệ loạn luân này, Thu Anh vô cùng sợ hãi, chính là bây giờ y cũng không biết làm sao, y sợ nhất chính là phụ thân cùng cha sẽ thất vọng về Thu Minh “Đúng vậy, là ta không tốt, là ta câu dẫn Thu Minh...”

Trong lúc biểu tình của phụ thân và cha vẫn bình thản như vậy, vì lời nói của Thu Anh đột nhiên mở to hai mắt, đồng loạt nhìn vào Thu Minh, hấn vẫn là gương mặt băng sơn vạn năm không đổi.

Thu Tiểu Bạch đột nhiên đứng lên, “Ca?”

Thu Anh dùng ngón tay bấu vào da thịt, cố gắng mượn đau đớn làm cho mình kiên trì hơn.

Y làm cho bọn họ thất vọng rồi, Thu Anh cắn chặt môi nhả xuống nước mắt, từ nhỏ quan hệ của Thu Tiểu Bạch và Thu Triều là tốt nhất, tuy rằng hấn cũng hiểu được Thu Tiểu Bạch ngây ngốc đối với Thu Triều chảy nước miếng gương mặt thực đáng yêu, nhưng ở trong mắt Thu Anh, từ nhỏ đến lớn đều chỉ có một người.

Nhớ tới mới vừa vào cửa, Thu Tiểu Bạch đã lao vào lòng y. Khó có được lúc như thế, y còn cho là quan hệ huynh đệ bọn họ cuối cùng cũng có cơ hội tốt hơn...

Giờ thì mọi thứ đã hết rồi...

Dương Liễu cũng tính là một nửa người nhà rồi, nàng ở bên cạnh kéo tay Thu Tiểu Bạch, đem hấn ấn trở lại chỗ ngồi, Thu Tiểu Bạch muốn nói cái gì đó, bị Dương Liễu ý bảo câm miệng.

“Đúng vậy, là Anh Nhi không tốt, phụ thân, cha, muốn trách thì trách Anh Nhi đi!”

Thu Trường Thiên siết mấy ngón tay đến trắng bệch, “Anh Nhi, người biết Minh Nhi không phải ca ca ruột của người sao?”

Thu Anh bị câu nói kia làm cho chấn kinh, nước mắt sắp rơi xuống cũng ngưng lại, ngẩng đầu nhìn Thu Trường Thiên, “Cái gì?”

Thu Trường Thiên đột nhiên đứng lên, “Người không biết? Người không biết còn cùng Minh Nhi... Người, người!”

Huỳnh bắt lấy tay Thu Trường Thiên, xoa xoa trấn an hấn, Thu Trường Thiên quay đầu nhìn kiều thê, ” Tính tình tùy tiện này là giống ai vậy hả?” (Shoorin Yumi : giống vợ anh chứ ai)

Huỳnh cười cười, trừ bỏ sự kinh ngạc về việc phát sinh ở ôn tuyền, dường như hết thấy đều trong phạm vi tiếp nhận của y , trấn an Thu Trường Thiên xong, Huỳnh hỏi kẻ vẫn luôn yên lặng quỳ ở một bên – Thu Minh.” Minh, chuyện này người tính sao đây?”

Thu Anh bị việc Thu Minh không phải ca ca ruột của mình đã kích quá lớn, trong đầu loạn thất bát tao , thân thể quỳ trên mặt đất lung lay sắp đổ.

Hấn không phải ca ca ruột của y , Thu Tiểu Bạch mới là đệ đệ ruột của y? Hay là nói, y mới không phải là con ruột của phụ thân cùng cha?

Trong lúc đầu óc Thu Anh đã muốn rối loạn, lại nghe thấy câu nói nhẹ nhàng của Thu Minh, bay vào tai y , làm cho chút lý trí còn sót lại của y toàn bộ bị hủy diệt không còn dấu vết!

“Ta sẽ lấy hấn.”

Thu Trường Thiên cũng bị đứa con nuôi ngay từ nhỏ đã hiểu chuyện này làm cho tức chết rồi, “Anh Nhi là nam tử, người sao có thể lấy hấn hả!”

Thu Minh mặt không chút thay đổi nói, “Phụ thân không phải cũng cười cha sao?”

Thu Trường Thiên bị hấn nói đuối lý nói không ra lời, “Minh, người, người...”

Thu Tiểu Bạch vội đứng lên phụ họa, ” Đúng vậy, nam tử thì sao chứ, chỉ cần ca cùng Minh ca hai người yêu nhau là được rồi .” Thu Tiểu Bạch chạy đến bên cạnh Thu Anh ” Phải không , ca, Minh ca với người thành thân, người có nguyện ý hay không?”

Thu Anh hiện tại giống như một bức tượng , vẫn không nhúc nhích, lời nói của Thu Tiểu Bạch một chữ cũng không lọt vào tai y.

Thu Minh ở một bên hừ lạnh, ” Hấn ngay cả việc câu dẫn ta cũng làm rồi, còn có cái gì không muốn chứ ” (Shoorin Yumi : * mài dao * ta mún chém tên này)

Dương Liễu như bừng tỉnh đại ngộ hô lên một tiếng ” Ô”, Thu Tiểu Bạch lại trì hoãn không phát hiện âm mưu của Thu Minh đã thành công rồi, “Phụ thân, người xem đi.”

Huỳnh cười cười không nói gì, Thu Trường Thiên tức giận đứng lên, “Ta mặc kệ các người!”

Nói xong lập tức kéo Huỳnh bước đi .

Hiện tại trạng thái của Thu Anh chính là hai mắt mở to không chớp lấy một cái , cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng nhìn không thấy , ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào Thu Minh, cũng chỉ có Thu Minh.

Huỳnh bị Thu Trường Thiên thở phì phì lôi đi, lúc đi đến hành lang mới đứng lại, lấy lại tinh thần nhìn lại thì thấy Thu Minh đã đứng lên, Thu Anh thì bị Thu Tiểu Bạch kéo lên.

Bên tai lại vang lên tiếng nói nhiều năm trước, Thu Anh ánh mắt kiên định đứng ở trước mặt y nói: “ Cha, ta muốn cùng Thu Minh vĩnh viễn bên nhau, người đừng để cho hấn lấy Thu Diên nha.”

Ycũng không biết làm sao trấn an hấn, Thu Anh liền thở hổn hển chạy đi, lúc nào cũng tìm cách khiêu khích Thu Diên .

Vẫn luôn im lặng đứng ở bên cạnh , Thu Minh đột nhiên mở miệng nói, âm thanh ảm áp lại dễ nghe : “ Cha, người có thể làm cho Thu Anh sinh đứa nhỏ sao? ”

Tại sao muốn Anh sinh đứa nhỏ?

Khi đó Thu Minh nghiêm nhiên mang bộ dáng tiểu đại nhân, ánh mắt mở thật to nhìn Huỳnh: “ Ta muốn cùng hấn thành thân.”

Thu Trường Thiên nhìn Huỳnh đang nhớ lại chuyện xưa mà tươi cười ngọt ngào, lại thuận theo ánh mắt của y nhìn lại, bốn đứa nhỏ vẫn còn đứng ở đại đường ” Suy nghĩ cái gì đó?”

Huỳnh lấy lại tinh thần, nhìn Thu Trường Thiên đã trải qua năm tháng thăng trầm, khuôn mặt vẫn như trước anh tuấn bức người.

” Không cần tức giận với bọn nhỏ nữa, cả đời này người nợ ân tình của Nhạc Tiểu Lâu , vậy bù đắp cho con của hắn đi.”

Thu Trường Thiên nghe xong ngẩn ra, tiếp theo biểu tình có chút xấu hổ, “Thật là, được rồi .”

Huỳnh cười , hai tay ôm lấy mặt Thu Trường Thiên hôn lên .

Thu Trường Thiên nhắm mắt lại hưởng thụ hôn ngọt ngào của người yêu , sắc mặt dịu đi rất nhiều, ” Nói sai rồi, có thể có được người, đời này của ta xem như không lỗ rồi.”

Pi / ét : mọi người có muốn biết rốt cuộc tại sao Thu Minh lại luôn muốn ngược cả thế giới như vậy không? Xin chú ý. . Ngày mai nha~. . .mai nào thì he he he * nhún vai *

52. Chương 52: Phiên Ngoại 7

Shoorin Yumi: khu , tình hình là đạo ni ta hơi bận nên tốc độ mới rùa bò thế nì,

đội ta rảnh sẽ bù lại nha, húc, các tềnh iu đừng chọi đá ta nha * ôm mặt *

~~Thu Anh thích hắn. Ngay từ đầu Thu Minh đã biết chuyện này.

Nhưng Thu Anh lại không biết, y không biết nguyên nhân vì sao mình cứ dính lấy Thu Minh, trừ bỏ Thu Minh, những thứ khác dường như đều không quan trọng .

Kỳ thật Thu Diên lại thích Thu Anh, nhưng nàng luôn bị bỏ qua, cuối cùng trở nên thích khóc nhè.

Thu Minh cảm thấy là bởi vì hắn mới làm cho Thu Diên không chiếm được sự chú ý của ca ca , nên nghĩ muốn bù đắp lại cho nàng . Lúc Thu Diên khóc hắn đưa tay áo cho nàng lau nước mắt, lúc Thu Diên ăn điểm tâm hắn đưa đến bên miệng, khi Thu Diên ngang ngạnh làm nũng hắn sẽ im lặng nghe theo, tận lực thỏa mãn yêu cầu của nàng.

Sau đó Thu Minh phát hiện một việc làm cho hắn vô cùng vui vẻ.

Vì hắn không quan tâm đến Thu Anh mà y bắt đầu có địch ý với Thu Diên, khi Thu Diên khóc y sẽ lấy quần áo bẩn lau cho nàng, lúc Thu Diên ăn điểm tâm y sẽ quăng sâu vào, còn có lúc Thu Diên ra ngoài chơi y sẽ chạy đi nói xấu nàng.

Biểu tình của Thu Minh cho tới bây giờ đều rất ít thể hiện ra bên ngoài, nhưng lúc này, hắn cảm thấy được có một loại nói không rõ là cảm giác gì, cứ theo trong ***g ngực lan tràn ra toàn thân , cả người nóng lên, cái loại cảm giác này đối với một cái đứa nhỏ mà nói, quả thực là vô cùng vui vẻ, nhưng biểu tình trên mặt hắn cũng không thay đổi.

Khi đó Thu Anh còn nhỏ, nếu như là nhiều năm sau , nhất định có thể nhìn ra trong mắt Thu Minh lóe ra tia sáng không có hảo ý.

” Sao người lại quan tâm nàng như vậy hả?” sau khi làm cho Thu Diên khóc một trận , Thu Anh túm lấy Thu Minh kéo đi nơi khác.

“Nàng là nữ hài tử.”

“Cho nên đó là lý do người mới đối tốt với nàng!”

Thu Minh không nói gì, hắn hưởng thụ biểu tình trên mặt của Thu Anh .

“Người không cần đối tốt với nàng , phụ thân và cha đều rất thương nàng, người chỉ cần rất tốt với ta là được rồi.”

Nhìn Thu Anh một bộ ‘ đương nhiên là thế ’ nói với mình , Thu Minh không chút nghĩ ngợi đã kích : “Người cũng là con cưng của phụ thân và cha mà.”

“Chúng ta đều là con của phụ thân và cha .”

“Bọn họ cũng rất thương người, cho nên ta cũng không cần đối tốt với người làm gì.”

Thu Anh ngây ngẩn cả người, kỳ thật y cũng không hiểu được câu nói kia có ý gì, chỉ nghe Thu Minh nói như thế , nước mắt từ đôi mắt to dần dần ngưng tụ, “Người, đối với Thu Diên rất tốt, nhưng lại không nghĩ đối tốt với ta sao?”

Thu Anh nói cực độ ủy khuất, chính là Thu Minh lại cảm thấy được lúc này Thu Anh lại vô cùng xinh đẹp , mắt của hắn so với người bình thường lớn hơn một chút, ánh mắt cũng to, thật xa nhìn đến một đôi mắt to, lúc này cặp mắt to xinh đẹp kia bị nước mắt bao phủ, làm cho trong lòng Thu Minh như có móng vuốt cào qua, vừa đau lại ngứa.

Tim đập càng lúc càng nhanh, Thu Minh ôm ngực ngồi chồm hổm xuống, Thu Anh thấy thế làm sao còn khóc được, vội ngồi xổm xuống hỏi, “Người làm sao vậy?”

“Ngực đau quá.” Càng nhìn Thu Anh ngực Thu Minh lại càng đau, chính là muốn nhìn, còn muốn nhìn nhiều hơn nữa .

Bạch Quỷ được mời đến, nhưng cũng không tìm được nguyên nhân , điều này làm cho phụ thân cùng Bạch Quỷ vô cùng ngạc nhiên, “Minh Nhi, ngực người thật sự đau sao?”

Thu Minh mặt không chút thay đổi gật đầu.

“Kia, vậy đã xảy ra chuyện gì, có gì đặc biệt khác thường không ?”

Thu Minh cuối đầu, lặng yên , sau một lúc lâu, hắn ngẩng mặt lắc lắc đầu.

Cuối cùng , Bạch Quỷ chẩn đoán bệnh là vì Thu Minh phát triển quá nhanh, thân thể có lẽ sẽ có phản ứng như thế, nhưng chỉ là tạm thời, bổ sung dinh dưỡng đầy đủ là có thể ổn định lại.

Thu Minh biết rõ, sự tình tuyệt đối không phải như vậy.

Bộ dáng Thu Anh hai mắt đầm lệ ở trong đầu hắn đối tới đối lui, hắn còn muốn nhìn một lần nữa.

Nhưng hắn là ca ca, không thể khi dễ đệ đệ khóc. Thế là Thu Minh càng thêm lặng yên, cuối đầu không nói, nghĩ muốn làm cho mọi người cảm thấy việc đó cùng hắn không quan hệ, lại có thể nghĩ biện pháp làm cho Thu Anh khóc nhiều hơn.

Cho dù làm gì thì Thu Anh cũng không khóc nữa, cho dù Thu Minh cố ý làm bộ như không nhìn y, cả ngày cũng chưa liếc y một cái, Thu Anh cũng sẽ không túm lấy quần áo Thu Minh mà thể hiện ủy khuất nữa .

Nhưng hành vi khi dễ Thu Diên của y càng ngày càng rõ ràng, mà Thu Diên dường như cũng phát hiện ra, chỉ cần nàng bám lấy Thu Minh, tuy rằng sẽ bị khi dễ, nhưng Thu Anh cũng sẽ không bỏ mặt nàng.

Vậy nên , hoạt cảnh Thu Anh cùng Thu Diên tranh đoạt Thu Minh đã chính thức mở màn .

Thu Minh chạy ở phía sau Thu Diên và Thu Anh, đương nhiên là Thu Anh chạy nhanh hơn một chút, nhưng cuối cùng Thu Diên lại ăn gian, hung hăng đẩy Thu Anh một cái, chính mình nhanh chân chạy vào phòng phụ thân trước.

“Phụ thân, phụ thân, người đem ta gả cho ca ca đi!”

Thu Anh ánh mắt đều đỏ, vọt vào trong phòng, vốn nghĩ muốn nhào vào trong lòng phụ thân , chính là vị trí bị Thu Diên chiếm mất rồi.

“Diên tại sao phải gả cho Minh?”

“Thu Triều nói , thành thân sẽ cả đời đều cùng một chỗ, hơn nữa trượng phu sẽ đối tốt với thê tử của mình, cũng giống như phụ thân đối tốt với cha vậy đó.

Cha thản nhiên mỉm cười , bộ dáng không hề gợn sóng không sợ hãi, chỉ có lúc ở cùng phụ thân, cặp mắt tối đen như mực kia mới có thể hiện lên chút ánh sáng.

Thu Anh vội vàng chạy tới, ” Phụ thân, ta muốn cùng Thu Minh vĩnh viễn cùng một chỗ, người đừng cho hấn lấy Thu Diên!”

Cha vẫn cười, chưa nói cái gì.

Thu Diên hướng Thu Anh le lưỡi, “Ca muốn kết hôn với nữ hài tử, Diên Nhi là nữ hài tử, chờ ta cùng ca thành thân rồi , ta sẽ khiến cho hấn không nói chuyện với người nữa .”

“Người nói cái gì?!” Thu Anh đã quên Thu Diên còn đang ở trong lòng ngực phụ thân , đưa tay véo véo mặt của nàng.

Thu Diên cũng quên nàng lúc này đang ở trong ngực phụ thân , nơi có thể bảo hộ nàng, cư nhiên sợ tới mức lập tức né ra, chạy vội ra cửa.

“Người đừng chạy! Đứng lại cho ta ! Ta sẽ đem mặt của người nắn thành bánh bao! Xem còn ai muốn người nữa!”

Thu Minh bởi vì lời nói của Thu Diên mà lâm vào trầm tư.

Thành thân!!

Hắn không ham học như Thu Triều , xem nhiều sách nên cái gì cũng biết, hấn còn không hiểu lắm hai chữ này có ý nghĩa gì, nhưng Thu Diên nói có thể cả đời cùng một chỗ, như vậy cũng không tệ lắm, nhưng không thể nói chuyện này với Thu Anh , hấn không thể cùng Thu Diên thành thân.

Còn Thu Anh thì sao? Thu Anh muốn thành thân với ai?

Phụ thân cùng cha đã thành thân rồi, thành thân là muốn làm gì?

Khi đó đầu óc nhỏ bé của Thu Minh cố gắng nghĩ, phụ thân cùng cha trong lúc đó ở chung, cùng bọn chúng trong lúc đó có cái gì khác nhau? Đều là sinh hoạt cùng nhau hả?.

Không, không đúng, phụ thân cùng cha có gì đó không giống bọn chúng.

Là cha sinh bọn họ, vậy phải nói là, muốn thành thân, sẽ sinh tiểu hài tử sao?

“Minh, xảy ra chuyện gì? Không cùng bọn họ đi chơi sao?” trong mắt phụ thân , dịch ý của Thu Anh cùng khiêu khích của Thu Diên chỉ là đùa vui.

“Cha, người có thể để cho Thu Anh sinh đứa nhỏ sao?”

Nghe bọn nhỏ học cách nói chuyện của người lớn đã nhiều lần , nhưng Huỳnh vẫn vì yêu cầu của Thu Minh mà kinh ngạc, “Tại sao muốn cho Anh sinh đứa nhỏ?”

Anh là nam hài tử, nhưng cha cũng là nam , Thu Triều có nói , bình thường đều phải là nữ hài tử mới có thể sinh đứa nhỏ, cho nên mọi người là một nam một nữ mới có thể thành thân.”Ta nghĩ cùng hấn thành thân.”

Huỳnh bị cặp mắt lạnh lẽo lại mang ý chí kiên cường kia chấn trụ , cho đến rất nhiều năm sau này, vẫn nhớ rõ buổi chiều kia, tiểu nam hài đứng ở trước mặt y đưa ra yêu cầu như thế .

” Muốn thành thân thì hai người đều phải đồng ý mới được, Anh nguyện ý cùng người thành thân sao?”

Thu Minh bị hỏi như vậy, hấn không biết Thu Anh có nguyện ý hay không, nhưng tại sao y lại không muốn chứ? Thu Anh là nguyện ý cùng hấn cả đời cùng một chỗ mà, nhưng thành thân là muốn sinh đứa nhỏ. Bạch thúc thúc đã từng nói , lúc sinh hấn cùng Anh, thiếu chút nữa cha đã mất mạng.

Thành thân, thực không đơn giản mà...

Buổi tối Thu Minh cùng Thu Anh nằm ở trên giường, hé chăn ra, cho dù là đang ngủ thì Thu Anh cũng nắm tay Thu Minh thật chặt không buông ra .

Thu Minh trở mình , nhìn bộ dáng ngủ say của Thu Anh, quá tối, hần không thấy rõ , chỉ có thể dựa vào gần một chút, càng gần hơn.

Hô hấp của Thu Anh đều phun lên mặt Thu Minh , có điểm nhột , Thu Minh cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái, nhưng lại không muốn lui ra xa, đưa tay giữ mặt y, lại gãi gãi ngực.

Thu Anh mơ hồ mở mắt ra, lông mi dài giống như cây quạt , làm trong lòng Thu Minh càng không thoải mái.

Nuốt nước miếng một cái, Thu Minh hôn lên mắt Thu Anh , “Anh, người đừng cùng những người khác thành thân được không?”

“Ừm...” không biết Thu Anh có nghe được lời nói của Thu Minh hay không, chỉ ư hử một tiếng, lại lặn ra ngủ tiếp.

Phụ thân đột nhiên muốn đưa bọn họ ra ngoài báỉ sư, sư phụ của Thu Minh và Thu Anh là Vân Trung Tử của Thanh Sơn phái, Thu Diên cùng Thu Triều thì vào học ở học viện trong kinh thành, Thu Tiểu Bạch thì tạm thời theo Bạch thúc thúc.

Người cao hứng nhất với quyết định này chính là Thu Anh và Thu Triều, Thu Triều vốn học rất giỏi, đã sớm mong được đến kinh thành, mà Thu Anh vì có thể cùng Thu Minh một mình ra ngoài mà cao hứng, Thu Diên cùng Thu Tiểu Bạch lại khóc thảm một trận.

Thu Tiểu Bạch còn có Thu Triều dỗ dành, Thu Diên khóc vô cùng thảm thiết, nhất thời cũng quên bình thường cùng Thu Anh trở mặt, túm lấy y phục của y không buông tay. Thu Anh nhất thời cũng bị nàng khóc đến mềm lòng, lúc Thu Minh nghĩ muốn trấn an Thu Diên, Thu Anh cũng chết sống đứng giữa hai người bọn họ, cuối cùng một câu lời an ủi cũng chưa nói ra.

Không có Thu Diên cũng có điểm đáng tiếc, bất quá Thu Anh không giận dỗi, bộ dáng cao hứng phấn chấn nhìn cũng thực đáng yêu. (Sh, Yumi: đáng yêu cái đầu người, ta ngi ngờ tên này có máu SM nà, khụ, hình như zậy !!)

Nhưng là, biến cố rất nhanh đã phá tan mộng đẹp của hần.

Vào một đêm khuya, Thu Minh bị mùi hương phảng phất trong không khí làm cho bừng tỉnh, cái hương vị kia hần rất quen thuộc, dường như phía trước mỗi ngày đều ngửi được. Thời điểm Thu Minh mở to mắt , nhìn đến là một Hắc y nhân nửa người nhuộm thắm máu tươi.

Thu Minh không có kêu to, mà lập tức đem thân thể nho nhỏ của Thu Anh ôm vào trong ngực, Thu Anh không ngủ say , trừ bỏ Thu Minh, còn lại chỉ cần thời điểm hần đang ngủ có người lạ tới gần y đều lập tức tỉnh lại, nhưng hiện tại như trước ngủ say bất tỉnh nhân sự.

Thu Minh lập tức hiểu được là Hắc y nhân này đã giở trò quỷ, ánh mắt hung tợn trừng hần.

“Thiếu chủ nhân...” Hắc y nhân kia cư nhiên là một nữ nhân, nàng lão đảo vài bước, vết thương trên người bốc lên mùi huyết tinh nồng nặc.

Đêm hôm đó, Thu Minh biết rõ thân phận thực sự của hần, hần kỳ thật là họ Nhạc.

Sắc mặt cha có vẻ trầm tư, hiếm có lúc lại vô cùng thân thiết đem Thu Minh ôm vào trong ngực, hắc y nữ nhân đã được đưa đi trị liệu.

Phụ thân hỏi, “Người thật sự phải đi sao?”

Thu Minh không lên tiếng trả lời cũng không lắc đầu, giống như cha đang ôm là cái cọc gỗ, không phải hần.

“Minh.” Cha lo lắng nhìn hần, “Người phải đi sao? Chúng ta đối với người không tốt sao?”

Ánh mắt Thu Minh cuối cùng cũng phản ứng lại ,giật giật mấy cái, gơ tay lên gắt gao ôm lấy thắt lưng cha, thân thể nho nhỏ không kiềm được run rẩy.

Hần không thể lưu lại, nếu hần đã biết mình còn có cừu chưa báo.

“Ta còn có thể trở về sao...”

Nước mắt của cha rơi xuống, chạm vào đầu Thu Minh, lấy lực đạo kinh người ôm chặt lấy hán, đến xương cốt hán cũng phát đau, ” Trở về, ngươi nhất định phải trở về!”

Phụ thân cũng đi lại đây ôm cha cùng Thu Minh, đêm hôm đó, lần đầu tiên Thu Minh giống như đứa nhỏ lớn tiếng khóc .

Nữ nhân kia một mình xông vào Thu gia bảo, mặc dù võ công của nàng cũng không tệ lắm , nhưng vẫn bị trọng thương, lại có Bạch Quỷ thần y ở đây nên được trị liệu rất tốt, nhưng vẫn phải tu dưỡng nửa tháng, đến lúc thương thế của nàng lành lại, Thu Minh lại không đi được.

Thu Anh biết chỉ có mình y đi Thanh Sơn, lập tức chạy như điên vào phòng phụ thân, quỳ trên mặt đất không đứng dậy.

“Ta không đi! Có chết cũng không đi!”

“Không được hồ nháo, ngày mai đạo trưởng sẽ đến đón ngươi, ngoan ngoãn theo người đi đi!”

“Tại sao ta phải đi cùng tên đạo sĩ thúi đó chứ ! Không muốn! Không muốn!” Thu Anh biết chuyện mà phụ thân đã quyết định , trừ bỏ cha, tuyệt đối sẽ không nghe người khác nói, hiện tại cha lại không có ở đây, Thu Anh bắt đầu nằm trên đất lăn lộn khóc lóc kêu gào. (Yumi: khụ, tuyệt chiêu nha * giờ ngón cái *)

“Ngươi đứng lên cho ta!”

” Không đứng! Ta sẽ không đứng lên! Ta muốn cha!”

Thu Trường Thiên bị Thu Anh làm cho đầu óc quay cuồng cuối cùng nổi giận dùm dùm, ” Được ,được lắm, ngươi cũng học được thói xấu ! Ta hiện tại liền gọi người đóng gói y phục của ngươi! Ngươi lập tức biến khỏi mắt ta !”

Thu Anh cho tới bây giờ đều rất sợ phụ thân, bị hán lớn tiếng mắng như thế, cũng bị dọa đến phát run, ” Cha! Cha!”

Cha từ trong phòng đi ra, ánh mắt hồng hồng sưng đỏ, Thu Anh lại không có chú ý tới, vội vàng vừa quỳ vừa lết qua ôm lấy chân Huỳnh, ” Cha, cầu xin ngài , sau này ta nhất định nghe lời, ngài để cho ta đi cùng Thu Minh đi!”

Thấy cha động dung, trong lòng Thu Anh dâng lên một điểm nhỏ hy vọng, ” Cầu ngài , van xin ngài ...”

Thu Minh luôn đứng tại cửa nghe lén, biết cha bắt đầu mềm lòng, hán đem móng tay cắm vào da thịt, xoa người đi nhanh vào trong, “Phụ thân, cha.”

Thu Anh khóc đến nước mắt đầy mặt, bộ dáng làm cho Thu Minh thực đau lòng, cảm giác còn đau hơn thời điểm hán cố ý khi dễ cho y khóc.

“Thu Minh, ta với ngươi cùng đi đi, nếu không ngươi đi cùng ta cũng được, ta không muốn rời xa ngươi, không phải chúng ta vẫn luôn ở bên nhau sao ?”

Thu Minh cảm thấy chân của mình dường như không phải là của mình nữa rồi , trầm nặng lại chết lặng, hán đi đến bên người Thu Anh , không phải đỡ y lên, mà là cho y một cái tát, rồi hán mới nghe được thanh âm đầy khinh miệt của chính mình thốt ra, “Dọa người!”

53. Chương 53: Phiên Ngoại 8

Chín năm sau gặp lại Thu Anh, quả nhiên y đã thay đổi rất nhiều.

Vô luận thuộc hạ luôn báo cáo tin tức về Thu Anh dù nhiều hay ít, lúc này nhìn thấy y, Thu Minh vẫn không thể không chế được run rẩy trong lòng , Thu Anh không có khả năng quên hán .

Đã qua chín năm, vô luận là trải qua gian nan gì hấn đều không có ở bên cạnh bảo hộ Thu Anh , hấn biết Thu Anh chỉ cần gặp chuyện gì không vui sẽ chạy đến nơi không có ai mắng to, vô luận là ai làm y tức giận, người y luôn luôn mắng chỉ có một mình hấn.

Chín năm qua vẫn luôn như thế, ít nhất có thể chứng minh Thu Anh không có quên hấn, nhưng hấn không biết Thu Anh còn hận hấn hay không, có thể nào... nguyện ý tha thứ cho hấn không.

Tâm sự của hấn nhiều lắm, vì không muốn Thu Anh nhìn ra manh mối, Thu Minh chỉ liếc mắt nhìn Thu Anh một cái.

Lúc Thu Tiểu Bạch phát sốt, rõ ràng theo Bạch thúc thúc học y thuật nhiều năm như thế , kết quả lại không xác định được gì mà nói ra những lời này.

“Tại sao lão Tứ lại ngồi trên đùi người ?”

Thu Minh đương nhiên không có cố ý ôm Thu Tiểu Bạch , nhưng hấn không biết lúc mình ở một mình đối mặt với Thu Anh như thế nào, còn có thể biểu hiện tự nhiên hay không. Giọng của Thu Anh thực tự nhiên, không có một chút không thoải mái, điều này làm cho Thu Minh có điểm mất mát. Phải biết rằng nếu ở chín năm trước, vô luận là ai cùng hấn thân cận như thế, Thu Anh nhất định sẽ tức giận đến đứng lên, “Hấn chưa tỉnh ngủ.”

“Bộp!”

Thu Anh xấu hổ cười, “Đũa này không rắn chắc.”

Tay Thu Minh trong nháy mắt lúc chiếc đũa kia gãy đôi run lên một chút, hấn cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, tùy tiện lên tiếng.

“Bộp!” Đôi đũa thứ hai bị Thu Anh nắm gãy, Thu Minh sắp không chế không được chính mình rồi, trên tay không tự giác nắm chặt.

“Nhị ca...”

Thu Tiểu Bạch đột nhiên tỉnh lại, Thu Minh xấu hổ phát hiện vừa rồi hấn cứ nhiên vẫn ôm chặt thắt lưng của Tiểu Bạch, lập tức thả lỏng lực đạo.

“Đại ca...”

Thu Tiểu Bạch còn thực mơ hồ, Thu Minh sợ hấn hỏi mình tại sao vừa rồi lại ôm hấn chặt như vậy, “Tỉnh rồi?”

“Vâng?”

“Ăn cơm đi.”

“Ừm...”

“Ta dứt người?”

“Bộp!” Đôi đũa thứ ba đã bỏ mình trong tay Thu Anh , Thu Minh cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Thu Anh, Thu Anh cố gắng nghĩ muốn nhếch khóe miệng cười, nhưng bộ dáng lại càng không được tự nhiên, “Thu Tiểu Bạch, ngươi bao nhiêu tuổi rồi hả , còn muốn người khác dứt hay sao?”

Ánh mắt Thu Tiểu Bạch dần dần tỉnh táo hơn, mới phát hiện mình ngồi ở trên đùi Thu Minh , “Ca, ta tự ngồi được rồi.”

Mặt Thu Tiểu Bạch đỏ bừng, đó là đương nhiên , bình thường bọn họ cũng không thân thiết đến vậy, Thu Anh lại không có phát hiện.

Thu Minh cố ý ôn nhu đem Thu Tiểu Bạch đặt ở ghế bên cạnh hấn , còn cố ý cho hấn đĩa rau, Thu Minh lại chưa ăn gì nhiều, nhưng bây giờ hấn lại không cảm thấy thấy đói, lại thấy rất no.

Thu Anh cũng không ăn được bao nhiêu, cơ hồ y đều đang không ngừng đổi đũa, “Bộp!”

.....

Chín năm trước hắn ra tay đánh Thu Anh một cái tát trước mặt phụ thân cùng cha , vẻ mặt Thu Anh lúc ấy nếu nói là đáng thương, không bằng nói là tuyệt vọng, đôi mắt to đầy nước mắt kinh ngạc nhìn hắn. Sau đó cũng không khóc không náo loạn, cũng không nói lời nào, ngày hôm sau liền lên đường đi Thanh Sơn.

Là vì vậy mà đối với Thu Anh áy náy sao? Thu Minh hỏi chính mình, vẫn không có được đáp án.

Hơn nữa khi hắn nghĩ đến biểu tình của Thu Anh khi lần đầu tiên bắn ra, hắn đã nghĩ muốn xem càng nhiều, càng nhiều vẻ mặt như vậy của Thu Anh .

Cái loại bộ dáng bị tổn thương sâu sắc thấu tâm can này, chỉ vì một cái tát của hắn, này thật sự làm cho hắn không có biện pháp không phản khởi! (Shoorin Yumi : * đập * người , tên biến thái ==)

Thu Anh phá thân lần đầu tiên lúc mười ba tuổi, Thu Minh biết , nhưng trừ bỏ phần nô vẫn là thật bất đắc dĩ, hắn đang phải báo thù, hắn dùng cả sinh mệnh của mình để báo thù, nếu hắn không thể thành công, vậy không bằng ngay từ đầu sẽ không muốn dây dưa với Thu Anh, cho nên hắn nhịn.

Chính là từ sau lần đầu tiên khai trai của Thu Anh , y giống như tiểu *** trùng thức tỉnh, cả trai lẫn gái đều ăn.

Thu Minh biết rõ tình cảm của hắn đối với Thu Anh có điểm gì là lạ, nhưng Thu Anh căn bản không cho hắn cơ hội, lần nữa trêu chọc điểm mấu chốt của hắn.

Thu Minh mỗi ngày ban ngày nghĩ làm sao giết người báo thù , buổi tối lại nghĩ sau này làm sao trừng phạt Thu Anh, nhờ vậy mà thời gian trôi qua rất nhanh .

Nhớ đến vừa rồi bộ dạng Thu Anh không được tự nhiên , Thu Minh ôn nhu nhếch lên khóe miệng, hắn hiện tại đã không còn băn khoăn. Kế tiếp nghĩ phải làm sao làm cho hắn khóc ... -_-!!

Sau khi Thu Tiểu Bạch ăn cơm xong , cả người toàn là mồ hôi, tuy rằng ngay từ đầu không tính toán, nhưng tâm tình đang vui vẻ nên Thu Minh giúp hắn lau người.

Thu Tiểu Bạch lần đầu tiên rời nhà, thực không thích ứng, có thể là bởi vì vậy mà mới có thể phát sốt, “Ca, có thể đợi ta ngủ rồi người mới đi được không?”

Thu Minh cười gật đầu, bỗng nhiên cạnh cửa truyền ra tiếng hít thở đang tận lực đè thấp, Thu Minh lập tức đoán được đối phương là ai, cố ý ôn nhu sờ sờ đầu Thu Tiểu Bạch , “Được, người ngủ rồi ta cũng không đi.”

Thu Tiểu Bạch cảm kích hướng hắn cười cười, ban ngày hắn đã ngủ nhiều rồi, nên buổi tối không ngủ được nữa, Thu Minh không dấu vết điểm huyết ngủ của hắn.

Thu Anh vẫn đứng ở phía sau bình phong , lúc tay hắn chạm vào Tiểu Bạch , hô hấp của Thu Anh không tự giác phóng nặng.

Thu Minh đột nhiên nghĩ , nếu hắn đối Thu Tiểu Bạch làm cái gì đó, bộ dạng của y sẽ như thế nào?

Thu Minh đột nhiên cúi người, kỳ thật hắn chỉ muốn dùng cái trán dán lên trán Thu Tiểu Bạch mà thôi.

Thu Anh đột nhiên đụng phải bình phong một chút, thanh âm mặc dù nhỏ, Thu Minh lại không có biện pháp làm bộ không chú ý tới.

Vẻ mặt của Thu Anh , liền giống như vẻ mặt của sủng vật bị chủ nhân vứt bỏ, cố gắng rất nhiều khí lực mới đem tiếng nói từ trong cổ họng truyền ra ngoài .

“Người ở đó làm cái gì...”

Thu Minh cảm thấy được trong lòng một trận tê dại, lửa nóng dưới khóe lập tức đứng lên, không được, vẫn chưa được, quá nhanh , nhẫn nại một chút!

Thu Minh tùy tiện dịch góc chân cho Thu Tiểu Bạch, xoay người liền từ bên người Thu Anh đi ra ngoài.

Tận lực làm cho mình dùng tốc độ bình thường trở lại gian phòng của mình, mới vừa đóng cửa lại, Thu Anh liền đập cửa tiến vào.

Hai tay của y túm chặt vạt áo Thu Minh, đẩy mạnh hấn vào trong phòng, không hề phát hiện cửa bị một trận gió quái lạ đóng lại.

“Người điên rồi sao, người điên rồi sao, người điên rồi sao!”

Thu Minh nhìn vẻ mặt phần nộ của Thu Anh, suy nghĩ lý do làm y như vậy.

“Hấn, là đệ đệ của người!”

Nguyên lai là y hiểu lầm, Thu Minh cũng không giải thích.

Hấn điên rồi sao? Có lẽ ngay từ đầu hấn đã không bình thường.

“Người điên rồi, người này người điên... Ta sẽ không để cho người thực hiện được!”

Chốt nhắt nại của Thu Minh đã bị Thu Anh mở ra rồi, Thu Minh nhìn không được bội phục, chung quy hấn có thể làm cho y không thể nào bình tĩnh được, càng không còn lý trí.

“Không bằng bây giờ ta sẽ đi sang phòng Tiểu Bạch, đến lúc đó cho dù là phụ thân cũng không có biện pháp.”

“Không được! Không thể!”

Này tiểu ngu ngốc, sao lại ngu ngốc đến đáng yêu như vậy, làm cho hấn... nghĩ muốn hung hăng khi dễ y!

Rõ ràng là đang ôm y đi về phía giường, nhưng y lại không hề phát hiện bản thân đang lâm vào tình huống nguy hiểm.

Xé nát y! Thô bạo lộng khốc y! Làm cho y không thể hô hấp! Trói buộc y gắt gao bên cạnh hấn! Tiến vào y! Tiến vào y!

Thu Anh bởi vì bị hấn hôn sợ đến ngất người, cứ nhiên còn đáp lại hấn.

Hôn thuần thực như vậy, không biết đã hôn qua bao nhiêu người.

Thu Minh xé nát quần áo trên người y, tách hai chân y ra, một hơi cắm vào hai ngón tay.

Thu Anh đau đến cả người đều run lên, mặc dù biết rất rõ ràng không ai chạm qua nơi này, Thu Minh lại cố ý hỏi, “Không phải lần đầu tiên đi?”

“Không... Không cần... Ô...”

“Nơi này, bao nhiêu nam nhân đi vào rồi?” Không để cho y có cơ hội nói chuyện, cố ý nói với y những lời tàn nhẫn, nhìn y ủy khuất đến rơi nước mắt, nghĩ muốn cầu xin lại nói không ra lời.

“Van cầu người... Đừng mà... Ca... Xin đừng...”

Đúng rồi, y còn chưa biết, “Ta không phải anh của người.”

Thân thể Thu Anh đột nhiên cứng đờ, ngay cả tiếng khóc cũng dừng lại, Thu Minh rút ngón tay ra, lập tức lại sáp đi vào, dùng miệng che lại tiếng la đau đớn của Thu Anh.

Nếu người đối với ta chỉ là tình cảm dành cho huynh trưởng, như vậy sẽ không tốt chút nào.

Đây vốn là lần đầu tiên của Thu Minh, căn bản không biết khống chế lực đạo, rất nhanh bị dục vọng nhấn chìm, lý trí hoàn toàn đứt đoạn, chỉ di động theo bản năng.

Chờ đến lúc hấn hồi phục ý thức, máu từ hậu đình của Thu Anh đã nhuộm đỏ cái chăn đơn.

Màu máu đỏ tươi kích thích hấn, hiện tại Thu Minh nhìn thấy máu chỉ biết muốn nhìn càng nhiều, nhưng căn bản là Thu Anh không thể thừa nhận hấn lần thứ hai.

Vừa mới phát tiết xong tính khí lại dần dần ngẩng đầu, Thu Minh nhìn Thu Anh nằm ở trên giường thất thần, Thu Minh quyết định vẫn là nhẫn xuống, hấn tuy rằng tính toán trừng phạt y, lại không tính toán muốn mạng của y.

Xuống giường mặc xong quần áo, rời khỏi căn phòng vẫn còn phiêu tán mùi dục vọng của hấn.

Không cần phải gấp gáp, dù sao thời gian còn rất dài.

Thu Minh mới quen với tư vị của ***, lại là đối tượng mà hắn vẫn tha thiết mơ ước, vĩnh viễn dục vọng ác ý trừng phạt, làm cho Thu Minh phá lệ thư sướng. Hắn biết Thu Anh rất đau, nhưng lúc y cùng người khác hoan ái hắn cũng cảm thấy đau đớn.

Hàng đêm cầu hoan, Thu Anh yên lặng thừa nhận, y càng như vậy Thu Minh càng tức giận.

Ban ngày tinh thần Thu Anh không ổn, ngồi trên lưng ngựa lưng lay sắp ngã, Thu Minh không thể làm gì khác hơn là hạ lệnh chậm lại lộ trình.

Thu Tiểu Bạch ngây ngốc nói, “Ca, ta không sợ mệt đâu, chúng ta nhanh lên trở về đi.”

“Người thân thể không tốt, chúng ta cũng không gấp.”

Thu Tiểu Bạch đỏ mặt, “Thực xin lỗi, sau khi trở về ta nhất định sẽ cố gắng rèn luyện thân thể.”

Thu Minh mặt không chút thay đổi sờ sờ đầu Thu Tiểu Bạch. Rõ ràng là gương mặt giống nhau, tại sao làm cho hắn nghĩ muốn khi dễ lại chỉ có một mình Thu Anh? (Shoorin Yumi: vì người bị điên * chém tới tấp *)

Bởi vì hành trình thả chậm lại, vốn là tới thành trấn nhưng lại không đến được, đành phải ở dã ngoại nghỉ ngơi.

Thu Minh nhìn ra được Thu Anh thở phào nhẹ nhõm, lại còn cố ý ngủ ở đồng lửa bên cạnh, hạ nhân cũng đều ngủ ở bên kia, y nghĩ bên kia có người hắn sẽ không tìm y? Hừ.

Trăng lên cao, Thu Minh cố ý dẫm mạnh chân đi đến bên người Thu Anh, nhưng y cư nhiên vẫn không tỉnh lại, nhớ tới mấy năm nay Thu Anh cũng không phải ngủ một mình, lửa giận hỗn loạn cùng dục hỏa của Thu Minh càng thêm bốc cao.

Đá Thu Anh mấy cái, lúc y tỉnh lại phản xạ đầu tiên là đâm hắn một đao, động tác rất nhanh, lực lượng vừa đủ, cơ hội tránh né đều không có. Thu Minh chỉ là phản xạ né tránh.

Xem ra công phu của y cũng không phải đồ bỏ, lại cố ý dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Thu Anh đang kinh ngạc.

Bọn họ lần đầu tiên ở bên ngoài giao hoan, Thu Minh kích động lâm vào dục vọng, Thu Anh lại bị trong khoảng thời gian này tra tấn đến thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Nếu trong lòng y không có hắn, cao ngạo như y sao lại để người như thế tra tấn chính mình.

“Thu... Thu Minh. . . Ta... Ta... rất vui...”

Nói đi, nhanh nói ra đi!

“Ta... Có lẽ...”

“Có lẽ?” Thu Minh bị hắn làm tức giận mà nở nụ cười, y cư nhiên dám nói có lẽ?

“Không phải, không phải... Ta... Ta yêu...”

“Các người, các người ...đang làm cái gì...”

Đáng chết, hắn chìm đắm trong dục vọng, lại bị Thu Anh thu hút toàn bộ lực chú ý, cư nhiên không phát hiện Thu Tiểu Bạch tới gần.

Thu Tiểu Bạch thoát nhìn bị đá kích rất lớn, đứng trong chốc lát, lưng lay lắc lư tiêu sái rời đi.

Thu Minh vẫn nhìn Thu Anh, mà Thu Anh nhưng vẫn nhìn Thu Tiểu Bạch rời đi, hắn biết Thu Anh sợ hãi, lo lắng nên nói cho y biết mình và bọn họ cũng không phải thân sinh huynh đệ.

Nhưng Thu Anh nhìn cũng quá lâu, Thu Tiểu Bạch đã đi xa, phân thân của mình còn đang trong cơ thể y, dục vọng không hề thu nhỏ lại, chẳng lẽ y không – cảm giác sao?

Cuối cùng Thu Anh cũng rời mắt khỏi hướng kia, đưa ánh mắt đặt ở trên người Thu Minh, Thu Minh lạnh nhạt nói, “Nhìn đủ rồi?”

Thu Minh không cho Thu Anh cơ hội nói, kỳ thật mới vừa mở miệng Thu Minh liền hối hận, bộ dáng ghen tuông loại này phải là dành cho Thu Anh, Thu Anh là vì hắn vô tình mà thương tâm, vì hắn mặc kệ mà uể oải, vì hắn nhìn người khác nhiều hơn y mà tức giận, tức giận lại không thể nào nói ra ủy khuất.

Đây mới là Thu Anh, kẻ luôn yêu hắn...

Cổ ý đối với y lãnh đạm, dưới ánh trăng nhìn thân thể trắng nõn của y mà sợ hãi than. Phụ thân không phải là người, không biết Thu Anh có thể cứ như vậy biến thành xà chạy trốn hay không?

Thu Minh vội vàng cởi ngoại sam vừa mới mặc vào, khoác cho Thu Anh.

Vẻ mặt như sắp chết đến nơi đó là sao, không phải là bị Thu Tiểu Bạch thấy thôi sao, có cần phải chịu đả kích lớn như vậy không, cũng không phải chỉ có mình y bị nhìn thấy mà.

Thu Minh oán hận Thu Anh vì người khác mà mất mặt, quyết định đem chuyện bọn họ không phải huynh đệ ruột nói cho Tiểu Bạch biết.

Thu Minh ở trong rừng cây dạo qua một vòng mới tìm được Thu Tiểu Bạch đang lạc đường, ánh mắt Thu Tiểu Bạch có vẻ cố chấp, căn bản không chịu nghe hắn giải thích, chính mình một người hồ ngôn loạn ngữ cãi lý kịch liệt.

Ngoại trừ Thu Anh, hắn đối với ai cũng chưa từng có kiên nhẫn, bắt buộc Thu Tiểu Bạch nghe hắn giải thích, kết quả trong lúc giây phút tự nhiên bị Thu Tiểu Bạch đánh một cái tát.

Thu Minh thậm chí có ý định giết hắn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhả xuống, “Người chẳng lẽ cũng chưa phát hiện ta và các người lớn lên không hề giống nhau sao, chúng ta căn bản không phải thân sinh huynh đệ!”

Thu Tiểu Bạch ngưng ngẩn, sau một lúc lâu mới mở miệng, “Cái gì?”

“Ta nói ta cùng Anh, người, Diên Nhi, Thu Triều cũng không phải thân sinh huynh đệ, ta chỉ là một ngoại nhân, là con nuôi của phụ thân và cha!”

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Người không tin ta thì khi trở về có thể hỏi phụ thân, hơn nữa người cũng thấy ta căn bản không có bắt buộc Anh, người không cần nói những lời đức hạnh này kia với y, sẽ làm y thương tâm người biết không?”

“Thật vậy... Sao?” Thu Tiểu Bạch ngây ngốc vẫn lặp lại thật vậy sao, thật vậy sao, chậm rãi bình tĩnh lại, “Thật vậy chẳng? vậy, ta liền tha thứ cho các người... Nhưng mà đừng có ở trong rừng cây, nhiều, nhiều...”

Thật vất vả chờ Thu Minh xử lý xong mọi việc với Thu Tiểu Bạch, lại phát hiện Thu Anh căn bản không có trở về, nghĩ đến thân thể của y suy yếu Thu Minh lại quay về trong rừng cây tìm vài lần, lại đem toàn bộ rừng cây đều lục tung lên cũng không tìm được người.

“Lặng!”

Một người bịt mặt đột nhiên xuất hiện trước mặt Thu Minh.

“Người đâu?”

“Đi rồi.”

“ Bao lâu?”

“...”

“ Bao lâu!” Thu Minh đưa tay vỗ vào một gốc cây đại thụ, đại thụ ‘rất’ một tiếng rồi ngã gục.

“Đêm qua... Sau khi hắn nhìn thấy cung chủ cùng tứ thiếu gia nói chuyện...”

Y lại hiểu lầm cái gì nữa rồi, y tự nhiên dám rời đi!

“Tiếp tục giám thị!”

Người bị mặt trong nháy mắt lại không thấy .

Đêm qua thiếu chút nữa y liền thổ lộ với hấn rồi, cư nhiên vô thanh vô tức rời đi, y còn đang bị thương, nhất định chưa đi xa, chẳng lẽ y không biết nếu bị hấn bắt trở về, sẽ lại dùng cách này tra tấn hấn sao!

Khóa chặt y, dùng xiềng xích thô to trói y lại bên cạnh hấn, còn muốn làm một cái ***g sắt, vĩnh viễn, vĩnh viễn, không bao giờ ... cho y tự do nữa!

Đánh gãy chân y! Phế đi võ công của y! Còn có cái nơi đã chạm qua nhiều người kia, hấn muốn cắt bỏ nó! Rồi mới đem hấn vĩnh viễn nhốt ở trên giường, một ngày một đêm thượng hấn! Làm chết hấn!

“A...a....a! !”

“Cung chủ! Cung chủ! Giải hồn đan, mau ăn được! Nếu tiếp tục sẽ bị tẩu hỏa nhập ma !”

Nội lực quen thuộc bắt đầu khởi động, lúc hấn mất đi ý chí có giọng nói của ai vang lên, Thu Minh dùng chút lý trí còn sót lại lấy ra bình thuốc nhỏ từ trong lòng ngực , mở miệng đem toàn bộ được đan rót vào miệng. Một cỗ lương khí lập tức tiến vào trong cơ thể, Thu Minh ngồi xuống , bình ổn lại nội lực đang tán loạn.

Một canh giờ sau, Thu Minh phun ra một ngụm máu đen, hộ pháp thân cận lập tức bước lên phía trước, “Cung chủ!”

“Không sao, giải hồn đan ăn hơi nhiều thôi.”

“Cung chủ, võ công của ngài đã luyện đến thành cuối cùng, sao đột nhiên lại tẩu hỏa nhập ma.”

Đột nhiên sao, không phải đột nhiên.

Nhớ tới thân y Bạch Quỷ lúc đưa cho hấn giải hồn đan có nói qua nội lực người rất yếu, không thể điều khiển được nguồn nội lực mạnh đột nhiên tăng trưởng.

Hấn luyện loại võ công cùng máu trong cơ thể có quan hệ, huyết thống kia là của mẹ hấn di truyền cho hấn , không quan hệ đến thực lực của bản thân, nguyên lai hấn còn tưởng rằng Bạch Quỷ không biết lại giả vờ thông thái. Hiện tại mới hiểu được ý tứ của y, thần công của hấn đã đến tầng thứ mười, là cảnh giới cao nhất, hơn nữa lần này, tổng cộng thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma ba lượt.

Mỗi một lần đều là bởi vì Thu Anh.

Thu Minh cười khổ, chính mình quả nhiên không thoát khỏi.”Thiên ý.”

Thuộc hạ không hiểu nhìn Thu Minh.

Thu Minh đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt bình thản đột nhiên cười rộ lên, khiến người lo lắng.

“Thôi, chờ ta có đủ tư cách , lại đi tìm y vậy, ta cũng không muốn bởi vì tẩu hỏa nhập ma làm y bị thương.”

Được thuộc hạ đỡ đứng lên, xa xa có tiếng bước chân vọng lại, là Thu Tiểu Bạch đang chạy lại đây.

“Ca... Ca!”

“Ta tốt xấu gì cũng lớn hơn ngươi , kêu ca cũng không sai đi.”

Thu Tiểu Bạch xoay a xoay, vội vàng hỏi, “Nhị ca đâu? Hấn không ở đây với ngươi sao?”

Thu Minh cười cười, đây cũng là lần đầu tiên Thu Tiểu Bạch thấy hấn cười, “Hấn ấy hả, ta để hấn đi ra ngoài chơi rồi.”

“A? Vậy khi nào mới trở về?”

“Chờ ta chuẩn bị sính lễ, tìm hấn trở về, làm lão bà của ta.” Nói xong Thu Minh cười ha ha, hoàn toàn mặc kệ những người khác kể cả Thu Tiểu Bạch bị hấn cười làm cho sắc mặt trắng bệch, trong lòng phát run.

Thu Anh đang trốn trong sơn động ngăn người, hoàn toàn không biết tâm ý của Thu Minh, đang gặm nhắm nỗi đau...

Shoorin Yumi: vâng, ta đã sức cùng lực kiệt với tên tra công này zòy * gào rú * ta phải đi dưỡng thương tiếp đây, khi nào hồi phục sẽ nằm tí~ * lết lết za ngoài * chương nì dài dã man quá * xiu *

PS, được rồi, đại khái cứ như vậy ... Cái gì? Còn muốn nữa hả? ~ hôm nay 8000 tự đó ~ muốn khen ngợi a ~

54. Chương 54: Phiên Ngoại 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Tòa nhà hơn hai trăm tầng cao chói vót, được trang hoàng xa hoa lộng lẫy, đứng từ xa cũng có thể đoán ra đẳng cấp của chủ nhân nơi này. Những ngọn đèn treo tường đang phát ra ánh sáng rực rỡ, tượng điêu khắc, đồ cổ, từ những món đồ này có thể thấy được chủ nhân nơi đây giàu có đến mức nào.

Mà hiện tại, chủ nhân của nó đang ở trong phòng tắm thủy tinh trong suốt.

Người đang nằm trên giường lớn chợt ngộ ngộ, tung lên một góc chăn, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

Huỳnh khởi động thân mình, mơ màng nhìn ngắm xung quanh, phát hiện kẻ đầu sỏ đã hại thất lung y một phen đau buốt đang tắm trong phòng tắm xa hoa được xây bằng thủy tinh cách âm đắt tiền.

Tuy rằng một chút tiếng động cũng không có, thế nhưng đã sớm quen với việc có hơi ẩm từ cơ thể hần nằm bên cạnh, bằng không sẽ chẳng thể ngủ được.

Đây rốt cuộc không phải là thói quen tốt, thật đúng là khó nói mà.

Toàn bộ cảnh đêm ngoài cửa sổ phòng ngủ đều hiện ra trước mắt, Huỳnh tùy tiện đem chăn đơn quấn quanh người rồi bước xuống giường, đứng trước cửa sổ nhìn những ánh đèn đang nhấp nháy giữa màn đêm, khẽ buông tiếng thở dài.

Trước kia, vào ban đêm ngoài trời ánh trăng, chỉ có vài ngôi sao lấp lánh. Thế nhưng hiện tại có quá nhiều ngọn đèn nhìn rất chói mắt, chắc sẽ không ai nguyện ý ngẩng đầu đối diện với thứ ánh sáng khiến người khác lóa mắt này.

Dật Thiên từ trong phòng tắm bước ra, nhìn thấy tiểu gia khóa vừa nãy còn nằm trên giường ngủ giờ lại đang đứng trước cửa sổ, hần xoa xoa mái tóc ướt sũng, từ đằng sau ôm lấy y.

Huỳnh phối hợp liền tựa lên người Dật Thiên “Mệt quá.”

Dật Thiên cười ra tiếng, “ Sao không ngủ thêm một lúc”

“Không có anh bên cạnh.”

Tiểu tình nhân của hần luôn làm hần vui vẻ, chỉ cần tùy ý nói một câu thôi cũng có thể khiến hần cảm thấy thương tâm, thậm chí là cảm động.

Hôn lên bả vai Huỳnh, “ Cảnh đẹp vậy sao?”

“ Không nhìn thấy.”

“Àn? Sao lại không ?” Dật Thiên ngẩng đầu phóng tầm mắt ra xa, toàn bộ cảnh đêm của thành phố đều hiện lên trước mắt, “Không phải nhìn rất rõ sao?”

Huỳnh tựa lên vai Dật Thiên, lắc lắc đầu, “Không nhìn thấy sao.”

“Tại sao lại muốn ngắm sao?”

Huỳnh không nói gì, Dật Thiên cũng không hỏi nữa, ngửi thấy mùi hương trên người Huỳnh đang lan tỏa, hần cảm thấy dục vọng vừa mới bình ổn giờ lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Hần biết, chỉ cần hần muốn, tiểu tình nhân của hần tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Đó là một hiện tượng kỳ quái, y tên Huỳnh, ngày trước Dật Thiên đã từng gặp qua y.

Lần gặp mặt thứ hai là trong hôn lễ của hần, hần sắp cưới con gái của chủ tịch tập đoàn Thiên Kim, để có được ngày này hần đã mất rất nhiều công sức, phải biết rằng nếu hôn sự kia thành, ít nhất hần có thể giảm đi được hai mươi năm phần đầu.

Kết quả Huỳnh xuất hiện, làm toàn bộ mọi người tham dự hôn lễ choáng váng, nhưng y chỉ hỏi hần một câu: Anh muốn thành công, hay muốn em.

Dật Thiên đến bây giờ hồi tưởng lại đều cảm thấy mình thật sự điên rồi, cư nhiên liền đi theo Huỳnh, một đêm triền miên, nhưng rạng sáng hôm sau y lại không từ mà biệt, chẳng nói lời nào đã lặng lẽ rời đi

Cơ hồ khi đó Dật Thiên đã nghĩ Huỳnh là đối thủ của hần , hoặc là đối thủ của chủ tịch kia nên mới tới phá hỏng đại sự của hần, vô luận mục đích của Huỳnh là gì, y cũng đã thành công, Dật Thiên không chỉ mất đi cơ hội bằng hai mươi năm phần đầu, thậm chí còn đắc tội với giới thượng lưu, mà nếu so với người bình thường có khi phải trả giá gấp bội.

Hần đứng ở nơi cao nhất trong thành phố này, khi có thể dễ dàng nắm giữ vận mệnh người khác, Huỳnh lại xuất hiện.

Dật Thiên nghĩ muốn trả thù y , thế nhưng qua nhiều năm như thế, không có ai biết lai lịch của Huỳnh, không thể tra ra được manh mối nào, thẳng đến nửa tháng trước.

Đến bây giờ Dật Thiên cũng vẫn tính toán trả thù Huỳnh , hần là nghĩ đến đúng thời điểm trả thù Huỳnh phải thật tàn nhẫn, nhưng bước đầu tiên hần đã sớm bị dục vọng hạ gục.

Huỳnh ở trên giường nói cho hần biết, kiếp trước bọn họ một đời là vợ chồng, Huỳnh đã vượt qua ngàn năm để tìm kiếm hần.

Thậm chí Dật Thiên còn hoài nghi đầu óc của Huỳnh bị thần kinh chẳng, thế nhưng hần lại nói không nên lời, bởi vì bộ dáng của Huỳnh, từ lần gặp mặt trong hẻm tối ngày đó đến giờ đều chưa từng thay đổi.

Chuyện này không bình thường, bao gồm cả việc Dật Thiên lại say đắm nhớ thương Huỳnh, hơn nữa còn không thể kiềm chế được.

Thật buồn cười, hần rất tự hào về tính tự chủ của mình nhưng lại hoàn toàn không khống chế được khi đứng trước mặt Huỳnh.

Dưới tình huống không có gì châm ngòi mà dục vọng liền bùng hực thiêu đốt, Dật Thiên hôn lên mái tóc Huỳnh, liếm mút cái cổ của Huỳnh, Huỳnh khẽ rên lên một tiếng coi như đồng ý, Dật Thiên giống như một con sói bị bỏ đói lâu ngày, thô bạo xé rách chắn đơn đang vây quanh người Huỳnh, một phen làm hần dựa sát lên cửa sổ, buộc hần phải nâng mông lên, rồi mới uốn thẳng thắt lưng tiến nhập huyết động.

Huỳnh kêu lên một tiếng, tuyệt đối không chỉ có đau đớn, hậu huyết được yêu thương kia vẫn còn lưu lại kết quả của tình cảm mãnh liệt lúc trước.

Dật Thiên không có chút nhẫn nại nào, chỉ lo phát tiết dục vọng của chính mình, dùng mãnh mà đâm chọc . Thân thể gầy yếu mảnh khảnh của Huỳnh rất nhanh liền không chịu nổi, cuối cùng cả người dán sát lên mặt kính của sổ lạnh lẽo.

“A...Thiên...”

Thời điểm Huỳnh bị *** chi phối mới có thể kêu như vậy, thế nhưng ánh mắt của y lúc đó giống như đang nhìn về một nơi xa xăm vô định.

Thân thể Dật Thiên được thỏa mãn, thế nhưng trong lòng hần lại rất buồn bực.

Phía sau vẫn tiếp tục cọ xát, đầu nhử đỏ hồng cũng đã cương cứng, phân thân cũng liền tiết ra dịch lỏng . Hơn nữa đứng trước cửa sổ có cảm giác bất cứ lúc nào y cũng có thể ngã xuống dưới.

Những người đang đi dưới đường trông thật nhỏ bé, xe cộ cũng vậy, chỉ có những ngọn đèn không ngừng nhấp nháy . Vật cứng rắn nào đó đang ở trong cơ thể đâm chọc làm y thấy thực thoải mái...

Huỳnh có một loại cảm giác như sắp lên thiên đường...

“Thiên...Thích...âna...”

Đột nhiên Dật Thiên ngừng lại, thô bạo xoay đầu Huỳnh lại rồi cúi xuống cho y một nụ hôn thật sâu “Yêu anh không?”

Huỳnh đang chìm trong bể dục tạm thời lấy lại tinh thần, ánh đèn treo tường mờ mờ in lên bóng dáng hai người đang ôm nhau gần cửa sổ, ánh sáng từ đèn đường chiếu vào cũng không thể che lấp ánh mắt bá đạo cùng tự tin lúc này của hắn, hắn như vậy mới đúng là người Huỳnh đã yêu và chờ đợi hơn ngàn năm.

“Em thích...thần thái này của anh.”

“Vậy anh sẽ vĩnh viễn bảo trì bộ dáng mà em thích!” Dật Thiên cười tà, xoay thân thể của Huỳnh lại, đem hai chân của y kẹp ở bên hông, lại hung hăng ưỡn thẳng người tiến nhập.

Được bế lên, cảm thấy Dật Thiên càng ngày càng tiến sâu, cái miệng nhỏ nhắn của y không thể khép kín liền thở dốc liên tục, ngay cả nước miếng cũng không kịp nuốt vào.

“Em nói...Chúng ta trước kia...Chính là vợ chồng...”

Huỳnh đã không thể nghe thấy Dật Thiên đang nói cái gì, mà nếu y có nghe được, cũng không thể nói nên lời.

“Vậy hiện tại chúng ta cũng...Cùng anh kết hôn, được không?”

Huỳnh gật đầu lia lịa, hiện tại y cũng không biết nên trả lời ra sao ngoài hành động này. Dật Thiên vừa lòng lại càng dùng thêm sức trườn sát, cơ hồ làm Huỳnh dán sát lên trên mặt kính cửa sổ.

“A...”

Cuối cùng hắn cũng có được Huỳnh, người thiếu niên xinh đẹp luôn hiện về trong mỗi giấc mộng của hắn.

Vô luận em là gì, anh cũng sẽ không buông tay.

Huỳnh vẫn đang thất thần lại nhận được một nụ hôn nồng nàn thương yêu của hắn.

Nói không nên lời, hay cứ dùng hành động bày tỏ đi.

Tác giả chém gió : Thiên – Huỳnh, mục yêu người a ~ đây là kết thúc thật rồi nhá ~ kết thúc hoàn hảo a~, cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho tới hôm nay, thỉnh cho phép lão gia khóa để cho bọn họ vĩnh viễn sống hạnh phúc bên nhau đi ha.

Shoorin Yumi : * lau mồ hôi * cúi cũng hoàn a~, Tiêu a~ nớp u sô mút ~^ ^

~Tiêu: Tk tất cả mọi người đã theo dõi truyện, giờ phần của ta xong rồi nha, chỉ còn yumi thôi đó

Hoàn truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-yeu>